PINDARI
CARMINA.

VOLVMEN III.

PARS I.

CARMINVM PINDARICORVM

FRAGMENTA

ET

GODOFREDI HERMANNI

DISSERTATIONES PINDARICAE.

NOVA EDITIO CORRECTA ET EX SCHEDIS HEYNIANIS AVCTA.

LIPSIAE MDCCCXVII
SVMTIBVS F. C. G. VOGELII.

CARMINVM PINDARICORVM
FRAGMENTA

OLIM A

IOANN. GOTTL. SCHNEIDER

PROF. ACADEM. VRATISL.

COLLECTA

NVNC ITERVM

DIGESTA ET AVCTA.

PRAEFATIO.

Ante viginti quinque fere annos Fragmenta Pindari, locupletiora iis, quae in superioribus editionibus prostabant, me suasore collegerat Jo. G. Schneider, tum ex adolescentibus mihi familiarissimis, vir antiquarum literarum copiis instructus amplissimis, quas cum naturae cognoscendae et illustrandae studio postea ita coniunxit, vt nunc inter principes viros doctos, qui hoc literarum connubio inclaruerunt, sit habendus. Ea fragmenta vt Pindari carminibus subiungerem, ipsa res postulare videbatur. Cum tamen experientia edoctus cognouissem, vsum eorum esse aliquantum impeditum ac molestum, quoties singula fragmenta essent exquirenda, aut videndum, num

illud, in quod forte incideras, fragmentum iam in illa congerie lateat, quum fragmentorum, auctorum et locorum promiscuae essent sedes et in diuersos numeros dispersae particulae: in recensu eorum et ordine posse ac debere aliquid a me nouari facile intellexi. Operam itaque dedi, vt fragmenta certo consilio ad certum ordinem reuocarem viamque expeditam redderem iis, qui posthaec fragmenti alicuius sedem inuestigare vellent.

Egi itaque maxime hoc, vt fragmenta incerta suo quaeque auctori, a quo ea recitata sunt, reddita deinceps apponerem, tum vt auctorum ordinem aliquem ad temporum rationem adhiberem, sub finem autem libelli recensum auctorum cum eorum locis alphabeticum adiicerem. Qua in re quas molestias deuorauerim, multis declarare nihil attinet; admiratusque sum subinde ferreum et indomitum studium, quod olim in fragmentis his colligendis collocauit vir doctissimus meique amantissimus, cui cum literae tam multa alia debeant, tum merita eius de Pindaro non vltimo loco sunt habenda. Ad plurima enim, Platonis inprimis, Platonicorumque philosophorum et sophistarum, tum vero et aliorum scriptorum, quos manu terimus, loca orationisque ornamenta et lumina intelligenda, antiquiorum lyricorum, maxime Pindari, versus e naufragio seruatos tenere vtilissimum est; vt

de vsu eorum critico in locis sanandis taceam. Bona itaque cum venia viri doctissimi in hoc industriae eius incredibilis monumento retractando mihi licere putaui id, quod maiorem vtilitatis fructum habere videbatur; quandoquidem multis exemplis et argumentis perspectum satis habeo, in iis, quae susceperit, non inanis eum alicuius gloriolae vanitatem sectari, sed vtilitatibus literarum communibus consultum esse velle: quae vna ac vera est via, qua ad gratam ac duraturam tui apud posteros memoriam adspirare possis.

Vt tamen integra maneat gratia operae viri doctissimi, hoc monitum esse volo, ei maxime ea, quae hic vides, etsi aliter distributa et descripta, deberi; adiecta modo a me esse pauca: primo locorum interpretationes latine factas; quia, si semel aliorum vsibus haec inseruire volumus, postulari nequit, vt primo statim occursu talia cuique plana et aperta sint; tum suppleta loca nonnulla, quae virum doctum fugerant; apposita alia, quae modo iudicio, modo coniectura niterentur; atque haec, si qua in ipsa contexti serie inserta sunt, parenthesis signo distincta, aut, nomine eius ceteris adscripto, singulis sunt locis subiecta, ita vt facile possint discerni. Excussi etiam iterum loca auctorum et sustuli numerorum sphalmata aliaue, quae correctione egebant; et apposui numeros paginarum ed. Schneid.

Cum metrorum Pindaricorum curam omnino in se recepisset doctissimus HERMANNVS, rogatu meo fragmentorum potiorum metra illa constituere et emendare haud recusauit. Debetur itaque ei, quicquid hac ex parte bonae frugis Pindaricis fragmentis accessit.

ΤΑ ΕΠΙΝΙΚΙΑ.

IN HIS

I. Ἰσθμιονίκαι.

I.

Apollonius Dyscolus de Syntaxi lib. II. p. 158. ed. Sylburg. [et de Pronom. p. 321.] haec Pindari refert, vbi mentio τοῦ Ἀθαμαντίδα i. e. Melicertae, praecesserat: Ἀλλὰ καὶ τὸ ἐν Ἰσθμιονίκαις Πινδάρου ἐτάραξε τοὺς ὑπομνηματισαμένους·

Αἰολίδαν δὲ Σίσυφον κέκλοντο
ᾧ παιδὶ τηλέφαντον ὄρσαι
γέρας φθιμένῳ Μελικέρτᾳ.

Sisyphum Aeoli filium hortati sunt, vt eius (Inus) *filio, mortuo Melicertae, clarum institueret honorem.* Monet grammaticus, veteres Pindari commentatores, qui ᾧ pro ἑαυτοῦ explicabant, dubitasse, cur Melicertam poeta Ἀθαμαντίδαν appellauisset, et mox Sisyphi mentionem fecisset; alios accepisse illud ᾧ aduerbialiter, vt verba ᾧ παιδὶ intercluderentur, velut in illo poetae innominati loco: ὥτε χερνῆτις γυνά. alios mutasse in οἷ, vt sit datiuus pro genitiuo Ἰνοῦς, quam antea nominauerat poeta. Addit vero Apollonius: quid obstat, quo minus pronomen ᾧ sit possessiuum, et sumatur pro αὐτῆς? — Apparet satis clare, agi hoc loco de institutione ludorum Isthmicorum; quod etiam contendere posse mihi videor de loco Callimachi inedito, quem reperi in Etymologico Gudiano: Οἱ Ἴωνες καὶ τὸ Ἀθάμας κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ α καὶ διπλασιασμῷ τοῦ μ, καὶ τροπῇ τοῦ θ εἰς τ Τάμμας λέγουσι. Τάμμεο θυγατρός. Καλλίμαχος ἐν β' Αἰτίων.

II.

Apollonius Dyscolus in Excerptis Is. Vossii p. 428. (Maittaire de Dialectis, ed. Reitz.) vbi de vocula *μιν* agit: Ἴωνες διὰ τοῦ μ, Δωριεῖς διὰ τοῦ ν. τάσσεται ἐπὶ πλήθους·

ὅστις δὴ τρόπος ἐξεχυλίσθη νιν·

Πίνδαρος Ἰσθμιονίκαις. (*quicunque modus emouit eos.*) Προσφωνεῖτέ νιν ἐπὶ νίκαις· Βακχυλίδῃ. καὶ πλεῖστα ἄλλα.

III. (p. 2.)

Eustathius ad Homerum p. 1715, 63. ed. Rom. ὡς ἐμφαίνει Πίνδαρος ἐν Ἰσθμιονίκαις εἰπὼν τρία κρᾶτα ἤτοι κράατα, scilicet vsurpari verbum illud etiam neutro genere.

II. Ἐπινίκιος εἰς Διαγόραν Ῥόδιον.

Aeschines, seu quisquis auctor est putidae illius epistolae IV, qua Cleocratis Rhodii liberalitatem in se et humanitatem laudat, haec habet: τὸ μὲν γὰρ γένος ἐστὶν ἁπάντων ἀνδρῶν Ἑλλήνων οὐκ ἐν ἀφανεστάτοις, Ἀρίφρονα τὸν ἐκ Δαμαγήτου εἴπου πυνθάνοιο, ὃν καὶ ὁ μέγας αἴρει Πίνδαρος. ἀλλ' ὅπως μὴ γέλωτα ὀφλισκάνῃς ζητῶν, ὅστις ἐστὶν ὁ Πίνδαρος· τουτὶ μὲν γὰρ οἶμαι ὅτι καὶ παρὰ Μαντίᾳ τῷ γραμματιστῇ ἅμα ἐμοί ποτε ἔμαθες τὸ γράμμα, καὶ εἰ μηδενὸς ἔτι τῶν παρὰ Μαντίᾳ μνημονεύεις, ἐν γοῦν ταῖς ἐκκλησίαις· — οὗτος δὴ ὁ Πίνδαρος Δαμάγητον ἄγει (f. λέγει) ἐκεῖνον, εἰς ὃν ἀνατείνει τὸ Κλεοκράτους γένος. Λέγει δέ που ὁ αὐτὸς Πίνδαρος καὶ τὰ περὶ τοὺς Διαγορείους. καὶ τὰ περὶ τὴν πρεσβῦτιν, ἧς τὸ μητρῷον αὐτοῦ γένος ἅπτεται· καὶ εἰ μὴ σφόδρα ᾔδειν ποιητῶν ὑπέρφρονα ὄντα σε — κἂν ἀποχρῆν ὑπελάμβανόν σε ὑπομνῆσαι μόνον τὰ περὶ τοὺς Διαγορείους εἰπὼν ἔπη Πινδάρου· νῦν δὲ οἶδα, ὅτι μάτην σοι ταύτην τὴν λύραν λέξομεν. Δοκεῖ οὖν μοι ἀνάγκην εἶναι διηγήσασθαί σοι τὸ διήγημα τοῦτο· ἄξιον γὰρ ἀκοῦσαι, εἰ καὶ μὴ προσῆκον Κλεοκράτει. Λέγεται γάρ ποτε γυνὴ πρεσβῦτις Ὀλυμπιάσι παρελθοῦσα εἰς τὸ στάδιον, ἑστάναι τε ἅμα

τοῖς ἀνδράσι, καὶ θεάσασθαι τοὺς ἀγωνιζομένους· ἐπιστάντων δὲ αὐτῇ τῶν ἑλλανοδικῶν, ὅτι ἐτόλμησε παρελθεῖν εἰς τὸ στάδιον, ἀποκρίνασθαι· τίνι γὰρ ἄλλῃ τοῦτο γυναικὶ δέδωκε καυχήσασθαι οὕτως ὁ θεὸς, ὅτι καὶ πατέρα καὶ τρεῖς ἀδελφοὺς Ὀλυμπιονίκας ἔχοι, καὶ υἱὸν ἐπ' Ὀλύμπια ἄγοι. Ταύτης οὖν πρεσβύτιδος, καὶ τούτου τοῦ γένους ἀποῤῥώξ ἐστιν ὁ Κλεοκράτης. Finem epistolae omitto, qui ineptissimas hominis laudes comprehendit. Hinc vero apparet, nisi prorsus omnia in hoc scripto sunt ab homine nugatore conficta, Pindarum praeter nobilem illam *odam Olympicam*, quae legitur hodie ordine *septima*, scripsisse etiam *aliud in Diagoram carmen ἐπινίκιον*, vbi de anu trium victorum sorore memorauerat ea, quae auctor epistolae inde refert. Nam in eo carmine, quod hodie legitur, poeta Damageti nisi verbo non meminit, cui tamen mentioni vix conuenit Aeschinis illud ἄγει, αἴρει. Scriptum vero fuisse carmen hoc a Pindaro plus quam quinquagenario suspicari licet ex Olymp. VII. quae ad Olympiadem 79. refertur. Praeterea eandem narrationem (Schol. Pindari ad Ol. VII, pr. et) cum Pindari auctoritate refert Tzetzes Chil. I, 593 sq. quem quidem locum erroris suspectum habebam, antequam epistolam Aeschinis comparassem. Solet enim insulsus ille homo etiam alibi Pindaro tribuere, quae in vetustis Poëtae commentatoribus, v. g. de Alcmaeone ad Pyth. VII., tradita legerat. Totum Tzetzis locum comparabit, qui nominum varietatem cognoscere voluerit. Satis habeo digito praemonstrare reliqua veterum auctorum loca, quibus inter se collatis clarius de tota Diagoreorum familia, victoriarumque, quas obtinuerunt, numero et historia lectori constare poterit. Adeat igitur Pausaniam Eliac. I. (lib. V, 6 extr.) p. 389. ad quem conf. notam Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 198. Eliac. II. (VI, 6 et 7) p. 465. 468. Messeniaca (lib. IV, 24) p. 337. Deinde dignus est, qui conteudatur, locus Gellii N. Att. III, 15. Valerii Maximi

VIII, 15. Aeliani V. H. X, 1. Plinii VII, 41. Davisii ad Ciceronis Disp. Tusc. I, 46. Dorici victoris meminit Thucyd. III, 8. Gorgon vero ille, ex quo Scholia Pindari narrationem seferunt, scripserat de rebus Rhodiis. Laudatur ab Hesychio v. *ἐπιπολιαῖος Ἑρμῆς ἐν Ῥόδῳ, ὡς Γόργων ἱστορεῖ.* Iterum *ἐν τῷ περὶ θυσιῶν* voce *καταῤῥαπτίτης.* Athenaeus p. 695. male habet *Γεωργὸς ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ θυσιῶν.* SCHN. A Pindaro ipso narrationem de anu sorore perperam repeti equidem censeo. Nihil de eius fide hac in re habet Schol. vetus Pindari ad Ol. VII, pr. qui primo loco est commemorandus; ex eo aut alio Tzetza sua duxit.

III. *Ἐπινίκιος εἰς Γλαῦκον Καρύστιον.* (p. 4.)

Confisus auctoritate Mos. Solani ad Pindarum refero locum Luciani pro Imag. c. 19. *ἀλλὰ πῶς ἐπῄνεσε ποιητὴς εὐδόκιμος τὸν Γλαῦκον;*

οὐδὲ Πολυδεύκεος βίαν φήσας *ἀνατείνασθαι*
ἂν αὐτῷ ἐναντίας τὰς χεῖρας, οὐδὲ σιδάρεον
Ἀλκμάνας τέκος.

ὁρᾷς, ὁποίοις αὐτὸν θεοῖς εἴκασε· — καὶ οὔτε αὐτὸς ὁ Γλαῦκος ἠγανάκτησε τοῖς ἐφόροις τῶν ἀθλητῶν θεοῖς ἀντιπαραινούμενος, οὔτε ἐκεῖνοι ἠμύναντο ἢ τὸν Γλαῦκον, ἢ τὸν ποιητὴν, ὡς ἀσεβοῦντα περὶ τὸν ἔπαινον, ἀλλὰ ηὐδοκίμουν ἄμφω καὶ ἐτιμῶντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, ὁ μὲν ἐπὶ τῇ ἀλκῇ ὁ Γλαῦκος, ὁ δὲ ποιητὴς ἐπί τε τοῖς ἄλλοις καὶ ἐπ' αὐτῷ τούτῳ μάλιστα τῷ ᾄσματι. Fuit Glaucus iste Carystius, Demyli filius, inter pugiles nobiles; de quo vide Pausan. Eliac. Poster. (VI, 10) p. 475.

IV. *Ἐπινίκιος εἰς Ἀλέξανδρον Ἀμύντα, τὸν Φιλέλληνα προσαγορευθέντα.* (p. 5.)

I.

Ὀλβίων ὁμώνυμε Δαρδανιδᾶν,
παῖ θρασύμηδες Ἀμύντα.

O tu, qui nomen habes commune cum beato Troiano, Amyntae animosa progenies. — Locum hunc habet Scholiastes Pindari ad Nem. VII, 1. (vbi excusat homonymiae vsum in laudibus apud Pindarum; vti in his vss. Alexander Maced. rex comparatur cum Alexandro, Paride dicto.) et Dio Chrysostomus Or. II. de Regno p. 25. vbi de Alexandro Magno ait: ἐπεμνήσθη τοῦδε Πινδάρου, διά τε τὴν λαμπρότητα τῆς φύσεως, καὶ ὅτι τὸν πρόγονον αὐτοῦ ὁμώνυμον ἐπῄνεσεν Ἀλέξανδρον τὸν φιλέλληνα ἐπικληθέντα, ποιήσας εἰς αὐτὸν ὀλβίων ἐπώνυμε Δαρδανιδᾶν. Ex Dione sua sine dubio hausit Tzetzes Chiliad. VII, 413. Nec omittendus locus Solini est, qui c. 14. haec de Alexandro Amyntae filio habet: *Voluptati aurium indulgentissime deditus; sicut plurimos, qui fidibus sciebant, dum viuit, in vsum oblectamenti donis tenuit liberalibus, inter quos et Pindarum lyricum.* Rationes autem, quibus adductus locum hunc priorem cum sequenti ad victoriam Alexandri Philellenis Olympicam referre malo, satis explicuisse mihi videor in libro germanice scripto, *de vita et scriptis Pindari,* Sect. II. p. 35. (scil. quia Alexandrum Olympiae certasse constat,) vnde simul constare potest, lectionem ὁμώνυμε (ap. Dionem l. c.) alteri (ἐπώνυμε) praeferendam esse.

II.

Πρέπει δ' ἐσλοῖσιν, ὑμνεῖσθαι
καλλίσταις ἀοιδαῖς.
τοῦτο γὰρ ἀθανάτοις
τιμαῖσι ποτιψαύει
μόνον ῥηθέν.
θνάσκει δ' ἐπιλασθὲν καλὸν ἔργον.

Digna res est viris bonis, celebrari pulcerrimis carminibus. Hoc enim solum, quod carmine *pronuntiatum est, immortalibus honoribus proxime accedit. Contra vero fa-*

ctum praeclarum interit obliuioni traditum (h. e. carmine haud commendatum.) — Addit Dionysius Halicarnassensis, ex quo fragmentum hoc refero, (de Demosthene T. II. p. 292. l. 11. 13.) Πίνδαρος τοῦτο πεποίηκεν εἰς Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα, περὶ τὰ μέλη καὶ τοὺς ῥυθμοὺς μᾶλλον ἢ περὶ τὴν λέξιν ἐσπουδακώς. Posui vero totum locum, prouti a Barnesio nescio quam recte distinctus est, nisi quod vetustam lectionem ῥηθὲν, cui ille ῥηθῆναι nullo sensu substituerat, reliqui, et Sylburgianum ἐσλοῖσιν pro vulgato ὅλοισιν, cum altera eiusdem viri docti emendatione, qua ἐπιταθὲν in ἐπιλασθὲν mutauit, audacter recepi. Nescio quid Barnesium adduxerit, vt ἐπιλασθὲν in σιγαθὲν mutaret, neci ntelligo, quod in versione latina posuit: *Tantum dicier: hic est.* quo scilicet graecum suum μόνον ῥηθῆναι reddere conatus est. Schn.

Vltimorum versuum metrum sic restituit Hermannus:

τοῦτο γὰρ ἀθανάτοις τι-
μαῖς ποτιψαύει μόνον
ῥηθέν. θνάσκει δ' ἐπιλασθὲν καλὸν ἔργον.

V. Εἰς Ἱέρωνα. (p. 7.)

I.

Refert Scholiastes Pindari ad Pyth. II, 127. Pindarum, cum Hieroni pro mercede carmen laudatorium in victoriam Pythicam (ἐπινίκιον) perfecisset, deinde ἐκ περιττοῦ συγγράψαι αὐτῷ προῖκα ὑπόρχημα, οὗ ἡ ἀρχή· „σύνες ὅ τι λέγω, ζαθέων ἱερῶν ἐπώνυμε.“ *Percipe, quod dico, nomen a praeclaris sacris adepte:* quia Hiero ἀπὸ τοῦ, ἱερὸν, dictus. Vocauerat poeta carmen hoc καστόρειον, vt docet Schol. eod. loco: ὃ δὴ καστόρειον εἶπε διὰ τὸ τὴν ἔνοπλον ὄρχησιν κατ' ἐνίους τοὺς Διοσκούρους εὑρεῖν. Adde Schol. ad Nem. VII, 1. vbi initium ipsum integrius exstat: „σύνες, ὅ τι λέγω, βαθέων ἱερῶν ὁμώνυμε πάτερ, κτίστορ

Αἴτνας." Ipse Pindarus eod. loco secundum Pythicum εἶδος appellauit *καστόρειον* et *ὑπορχηματικὸν*, quoniam scilicet plurima eius *μέλη* saltatione expressa fuerunt. Hinc equidem nullus dubitaui ad idem referre carmen, quae veteres grammatici loca *ἐν Πυθικῇ εἰς Ἱέρωνα ᾠδῇ*, vel *ὑπορχήματι* in Hieronem, vel denique *σκολιῷ* in Hieronem laudant. Sed totum hunc Pindari locum rectius constituere licet ex Aristophanis Auibus v. 925, vbi ridiculus dithyramborum poëta carmen ad Pindaricos modos compositum in nouam auium ciuitatem effundit:

Ἀλλά τις ὠκεῖα Μουσάων φάτις,
οἵαπερ ἵππων ἀμαρυγά.
σὺ δ', ὦ πάτερ, κτίστορ Αἴτνας,
ζαθέων ἱερῶν ὁμώνυμε,
δὸς ἐμὶν, ὅ τι περ
τεᾷ κεφαλᾷ θέλῃς
πρόφρων δόμεν ἐμὶν, τεΐν.

ad quae Comici verba haec in Scholiis leguntur: *ἐκ τῶν Πινδάρου Ὑπορχημάτων·*

Ξύνες ὅ τι λέγω,
ζαθέων ἱερῶν ὁμώνυμε
πάτερ, κτίστορ Αἴτνας.

ἐπειδὴ ὁ Ἱέρων ἔκτισεν αὐτήν. Porro ad versum 931. *ἐμὶν, τεΐν* legitur haec veteris grammatici annotatio: *χλευάζει τῶν διθυραμβοποιῶν τὸν συνεχῆ (ἐν) τοῖς τοιούτοις Δωρισμὸν, καὶ μάλιστα τὸν Πίνδαρον συνεχῶς λέγοντα ἐν ταῖς αἰτήσεσι τὸ ἐμίν.* Totus vero Aristophanis locus mihi videtur expressus esse ex Pindari carminibus, quorum vnum saltem fragmentum ex ipso carminis in Hieronem initio decerptum iam certissime tenemus. De reliquis verbis nihil constituere licet. Sed prosequamur vlterius vestigia carminis Aristophanei, quae nos statim ad plurium Pindaricorum fragmentorum cubile perducent. Pergit igitur Comicus v. 937.

Τόδε μὲν οὐκ ἀέκουσα φίλα
Μοῦσα δῶρον δέχεται·
τὸ δὲ τεᾷ φρενὶ μάθε
Πινδάρειον ἔπος.

Tum vero addit versu 942.

Νομάδεσσι γὰρ ἐν Σκύθαις
ἀλᾶται Στράτων,
ὃς ὑφαντοδίνητον ἔσθος οὐ πέπαται·
ἀκλεὴς δ' ἔβα σκολιᾶς ἄνευ χιτῶνος·
ξύνες ὅ τι λέγω.

Ad quae verba Scholiastes: *καὶ ταῦτα παρὰ τὰ ἐκ Πινδάρου· ἔχει δὲ οὕτως·*

Νομάδεσσι γὰρ ἐν Σκύθαις
ἀλᾶται Στράτων,
ὃς ἁμαξηφόρητον οἶκον οὐ πέπαται·
ἀκλεὴς δ' ἔβα.

Λαβὼν δὲ ἡμιόνους παρὰ Ἱέρωνος ᾔτει αὐτὸν καὶ ἁρμάτιον. Ita enim Scholiastae verba restituit Berglerus, germanici nominis decus, cum antea legebatur: *ἔβα τῶνδε λαβὼν ἡμιόνους παρ' Ἱέρωνος καὶ ᾔτει αὐτὸν καὶ Ἁρμώδιον.* Obiter moneo, Suidam in loco Aristophaneo legisse olim *ὑφαντοδόνητον,* quod Kusterus reiicit; ego vero ob metrum praeferendum censeo; respondet enim Pindarico *ἁμαξοφόρητον οἶκον,* i. e. currum, cui domus ad veterum Scytharum morem inaedificata est. (Recepit quoque Brunck. adstipulante codice; et *ἁμαξοφόρητον* esse legendum etiam Hermann. monuit.) Apparet igitur, Pindarum his verborum inuolucris preces parum modestas texisse, quibus ab Hierone, post acceptos ab eo mulos, currum etiam petebat, eumque Siculum, qui tum in magna artis laude erant, vt ex sequenti fragmento constat. Priorem Pindari locum refert praeterea Strabo VI. p. 412. vbi de noua Aetna: *ταύτης δὲ καὶ Πίνδαρος κτίστορα λέγει*

αὐτον, ὅταν φῇ· [MSS. inserunt non vno modo corrupta verba ξύνες ὅ τι λέγω. HERM.]

> *Ζαθέων ἱερῶν ὁμώνυμε*
> *πατὴρ, κτίστορ Αἴτνας.*

vbi Casaubonus monet, in Codicibus legi: *ξύνες τοι λέγω ζαθέων*, quod quo pertineret, vir summus tum temporis ignorasse videtur. Ad voces ξύνες ὅ τι λέγω alludit Gregorius Nazianz. Epist. 2. T. I. p. 768. σύνες ὅ τι λέγω, *φησὶ Πίνδαρος, κἂν εὕρῃς τὴν ἐμὴν ἀφωνίαν ἀμείνω τῆς σῆς εὐγλωττίας.* SCHN.

Ambiguum est, τὸ ὑπορχηματικὸν et καστόρειον sitne vnum idemque; tum, fueritne hoc aliud carmen quam ipsum illud, quod Pyth. II. est. Ex Scholio ad Pyth. II, 127. quod conflatum est e pluribus Scholiis, vtrumque firmes. Videtur tamen satis constare illud, carmen εἰς Ἱέρωνα esse inter ὑπορχηματικὰ referendum, de quibus infra. An vere Pindarus preces istas parum modestas fecerit, dubito; et refero ad iocos scurriles Comici: exemplo aliorum in Pindaro in hunc sensum acceptorum, per commenta grammaticorum. Illa ξύνες ὅ τι λέγω frequentantur a multis, et iam a Platone in Menone p. 76. D. (Tom. IV. p. 340.)

II. (p. 9.)

> *Ἀπὸ Ταϋγέτου μὲν Λάκαιναν*
> *ἐπὶ θηρσὶ κύνα τρέχειν πυκινώτατον ἑρπετόν·*
> *Σκυρίας δ' ἐς ἄμελξιν γάλακτος*
> *αἶγας ἐξοχωτάτους·*
> *ὅπλα δ' ἀπ' Ἄργεος· ἅρμα*
> *Θηβαίων ἀπὸ γᾶς ἀγλαοκάρπου·*
> *Σικελίας δ' ὄχημα δαίδαλον ματεύειν.*

E Taygeto Lacedaemoniam canem pernicissimum animans; ad mulgendum lac Scyrias capras praestantissimas (ἐξοχωτάτας); *scuta autem Argiua, currum Theba-*

rum ex agro fertilissimo, rhedam arte factam e Sicilia petito. (Scripserat Pindarus ἀγλαοκάρπω.) Refert Athenaeus I. p. 28. A. hoc fragmentum ex Pindari τῇ εἰς Ἱέρωνα Πυθικῇ ᾠδῇ. Sed idem videtur esse carmen cum eo, quod alibi Scolii nomine appellat, vt mox videbimus. — De capris Scyriis v. Athen. XII. p. 540. D. Respicit hunc Pindari locum Zenobius Prov. II, 18. in *Αἶξ Σκυρία* — ἄλλοι δέ φασιν, ἐπὶ τῶν ὀνησιφόρων λέγεσθαι, διὰ τὸ πολὺ γάλα φέρειν τὰς Σκυρίας αἶγας. μέμνηται Πίνδαρος καὶ Ἀλκαῖος. Critias apud Athen. l. c. laudat ὄχον Σικελικὸν, et Θηβαῖον ἁρματόεντα δίφρον. conf. Pollux X, 26. X, 11. Interpp. Hesychii ad voces ὄχος Ἀκεσταῖος. Denique fragmentum hocce nostrum ex Athenaeo transtulit Eustathius ad Homer. p. 1822. l. 5. Schn. Priores duo versus distribuendos sic esse, vt factum est, docuit Hermannus; monuit quoque δαίδαλον esse legendum pro δαιδαλέον. [v. *Jenaische A. L. Z.* 1807. nr. 245. p. 131. *Ex Schedis.*]

III. (p. 10.)

Μηδὲ ἀμαυροῦ τέρψιν ἐν βίῳ· πολύ τοι
φέρτιστον ἀνδρὶ τερπνὸς αἰών.

Ne tu obscura oblectationem in vita; longe praestantissima res est homini iucunda vita. — Habet hunc locum Athenaeus XII. p. 512. D. Πίνδαρος παραινῶν Ἱέρωνι τῷ Συρακουσίων ἄρχοντί φησι —. Schn. Versus constituit Hermann. Scripsi ἀμαυροῦ pro ἀμαύρου. Non enim memini dictum ἀμαύρομαι.

IV.

Athenaeus XIV. p. 635. B. D. Ἀριστόξενος δὲ τὴν μάγαδιν καὶ τὴν πηκτίδα χωρὶς πλήκτρου διὰ ψαλμοῦ παρέχεσθαι τὴν χρείαν· διόπερ καὶ Πίνδαρον εἰρηκέναι ἐν τῷ πρὸς Ἱέρωνα σκολιῷ, τὴν μάγαδιν ὀνομάσαντα ψαλμὸν ἀντίφθογγον διὰ τὸ δύο γενῶν ἅμα καὶ διὰ πασῶν ἔχειν τὴν συνῳδίαν ἀνδρῶν τε καὶ παίδων — ἀγνοεῖ δὲ ὁ Ποσειδώνιος, ὅτι ἀρχαῖόν ἐστιν ὄργανον ἡ μάγαδις, σαφῶς Πινδάρου λέ-

γοντος τὸν Τέρπανδρον ἀντίφθογγον εὑρεῖν τῇ παρὰ Λυδοῖς πηκτίδι τὸν βάρβιτον·

Τόν ῥα Τέρπανδρός ποθ' ὁ Λέσβιος εὗρε
πρῶτος ἐν δείπνοισι Λύδιον,
ψαλμὸν ἀντίφθογγον ὑψη-
λᾶς ἀκούων πηκτίδος.

Vocem *Λύδιον* esse corruptam, quilibet animaduertit. Vide igitur, an *Λυδῶν* vel *Λυδίας* sensum adiuuet. Nescio, an huc etiam referendus sit locus Plutarchi de Musica p. 1140. F. *εἰ δὲ, καθάπερ Πίνδαρός φησι, καὶ τῶν σκολιῶν μελῶν Τέρπανδρος εὑρετὴς ἦν* etc. de quo loco vide quae disputauit van Goens Obs. Misc. p. 23. SCHN. . Versus constituit Herman. et reposuit *Λυδῶν* pro *Λύδιον*.

V.

Ex eodem carmine in Hieronem desumtus esse videtur locus apud Strabonem XIII. p. 930. A.

Κείνῳ μὲν Αἴτνα δεσμὸς ὑπερφίαλος
ἀμφίκειται· —

καὶ πάλιν·

Ἀλλ' οἷος ἄπλατον κεράϊζες θεῶν
Τυφῶνα πεντηκοντακέφαλον ἀνάγκᾳ, Ζεῦ πάτερ,
ἐν Ἀρίμοις ποτέ.

Hunc vero eundem locum, prouti scilicet integer in ipso carmine prostabat olim, respiciebat Julianus in epistola XXIV, quam doctam magis, an ineptam dicam, nescio, p. 395. *καὶ μὴν καὶ Πίνδαρος ὁ Θηβαῖος τὴν αναίρεσιν τοῦ Τυφωέος ἐν Ἐπινικίοις κηρύττων, καὶ τοῦ μεγίστου τούτου γίγαντος κράτος τῷ μεγίστῳ βασιλεῖ τῶν θεῶν περιτιθεὶς, οὐχ ἑτέρωθεν αὐτῷ τῆς εὐφημίας κρατύνει τὴν ὑπερβολὴν, ἢ ὅτι τὸν γίγαντα τὸν ἑκατοντακέφαλον ἑνὶ βλήματι καθελεῖν ἤρκεσεν· ὡς οὐδέ τινος ἄλλου εἰς χεῖρα τοῦ Διὸς ἐλθεῖν ἀντιμάχου γίγαντος νομισθέντος, ἢ ὃν ἡ μήτηρ*

μόνον τῶν ἄλλων ἑκατὸν κεφαλαῖς ὥπλισεν, οὐδὲ ἑτέρου τινὸς θεῶν ἢ μόνου Διὸς ἀξιονικοτέρου πρὸς ταύτην τοσούτου γίγαντος καθαίρεσιν ὄντος. Cum igitur apud Julianum et in reliquis etiam locis, vbi Typhonis meminit Pindarus, centum huius terrae filii posuerit capita, facile patet, in Strabone numerum in voce πεντηκοντακέφαλον esse corrigendum. SCHN. Versus distributi ab Herman. quem etiam consentire vidi in lectione κεράϊζες pro κεράϊζε. [Scribe ἑκατοντακάρανον. HERM.]

ΣΚΟΛΙΑ.

I. Σκόλιον παρὰ τὴν θυσίαν Ξενοφῶντος Κορινθίου ᾀσθέν. (p. 11.)

Athenaeus XIII. p. 573. C. E. Νόμιμόν ἐστιν ἀρχαῖον ἐν Κορίνθῳ, ὡς καὶ Χαμαιλέων ἱστορεῖ ὁ Ἡρακλεώτης ἐν τῷ περὶ Πινδάρου, ὅταν ἡ πόλις εὔχηται περὶ μεγάλων τῇ Ἀφροδίτῃ, συμπαραλαμβάνεσθαι πρὸς τὴν ἱκετείαν τὰς ἑταίρας ὡς πλείστας, καὶ ταύτας προσεύχεσθαι τῇ θεῷ, καὶ ὕστερον ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς παρεῖναι. καὶ ὅτε ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα τὴν στρατείαν ἦγεν ὁ Πέρσης, ὡς καὶ Θεόπομπος ἱστορεῖ καὶ Τίμαιος (conf. Schol. Pindari ad Ol. XIII, 32.) ἐν τῇ ἑβδόμῃ, αἱ Κορίνθιαι ἑταῖραι ηὔξαντο ὑπὲρ τῆς τῶν Ἑλλήνων σωτηρίας, εἰς τὸν τῆς Ἀφροδίτης ἐλθοῦσαι ναὸν — καὶ οἱ ἰδιῶται δὲ κατεύχονται τῇ θεῷ, τελεσθέντων περὶ ὧν ἂν ποιῶνται τὴν δέησιν, ἀπάξειν αὐτῇ ταύτας ἑταίρας. Ὑπάρχοντος οὖν τοιούτου νομίμου περὶ τὴν θεόν, Ξενοφῶν ὁ Κορίνθιος ἐξιὼν εἰς Ὀλυμπίαν ἐπὶ τὸν ἀγῶνα, καὶ αὐτὸς ἀπάξειν ἑταίρας ηὔξατο τῇ θεῷ νικήσας. Πίνδαρος δὲ τὸ μὲν πρῶτον ἔγραψεν εἰς αὐτὸν ἐγκώμιον, οὗ ἡ ἀρχή· „Τρισολυμπιονίκαν ἐπαινέων οἶκον“ (Ol. XIII.) ὕστερον δὲ καὶ Σκόλιον τὸ παρὰ τὴν θυσίαν ᾀσθέν, ἐν ᾧ τὴν ἀρχὴν εὐθέως πεποίηται πρὸς τὰς ἑταίρας, αἳ παραγενομένου τοῦ Ξενοφῶντος καὶ θύοντος τῇ Ἀφροδίτῃ συνέθυσαν· διόπερ ἔφη·

Ὦ Κύπρου δέσποινα,
τεὸν δεῦτε ἐς ἄλσος.
φορβάδων κορᾶν ἀγέλαν ἑκατόγγυιον
Ξενοφῶν τελείαις ἐπήγαγεν εὐχωλαῖς ἰανθείς.

(*O Cypri regina, tuum ades in nemus; compascuarum puellarum gregem numerosum Xenophon adduxit laetus ad vota persoluenda.* Scrib. ἐπάγαγεν. et mox v. 4. ἄμμιν.) ἤρξατο δὲ οὕτως τοῦ μέλους·

Πολύξενοι νεάνιδες, ἀμφίπολοι
Πειθοῦς ἐν ἀφνειᾷ Κορίνθῳ,
διά τε τὰς χεῖρας λιβάνου ξανθὰ δάκρυά τε
ἡμῖν πολλάκις ματέρας ἐρώτων
οὐρανίαν ἱπτάμεναι νοήματι,
ποττὰν Ἀφροδίταν ὑμῖν ἄνωθεν ἀπαγορίας
ἔπορεν· Ὦ παῖδες
ἐρατειναῖς εὐναῖς μαλθακώρας
ἀπὸ καρπὸν δρέπεσθαι
σὺν δὲ ἀνάγκαι καὶ καλόν·

[*Πάγκαλον* ap. Athen. HERM.] (Aduocari puellas ad sacrum faciendum apparet; verba corrupta sunt.) ἀρξάμενός θ᾽ οὕτως, ἐφεξῆς φησιν·

Ἀλλὰ θαυμάζω, τί με λέξοντι
ὁμοῦ δεσπόται, τοιάνδε
μελίφρονα ἀρχὰν εὑρόμενον σκολίου,
ξυνάορον ξυναῖς γυναιξί.

(*At miror simul, quid Corinthii de me dicent tale dulce Scolii exordium succinens puellis meretricibus commento.*) δῆλον γὰρ ὅτι πρὸς τὰς ἑταίρας διαλεγόμενος ἠγωνία. ποῖόν τι φανήσεται τοῖς Κορινθίοις τὸ πρᾶγμα. πιστεύων δὲ, ὡς ἔοικεν, αὐτὸς ἑαυτῷ, πεποίηκεν εὐθέως·

Ἐδιδάξαμεν χρυσὸν καθαρᾷ βασάνῳ.

(*Aurum explorauimus pura probatione*: lapide Lydio, qui purum aurum declarat, h. e. Corinthii puellarum

laudes admiserunt.) Solus hic ingenii, quod sentio quam sit exiguum, discrimen subire cogor, cum viri summi, Isaaci Casauboni, sollertia lectorem in locis difficillimis destituat. Versu tamen secundo recte vir magnus emendandum monuit δεῦτ' ἐς. sed quod idem voluit, κορᾶν ἐς ἀγέλαν, vt iungantur ἄλσος et ἑκατόγγυιον, quoniam graecum vix videtur, approbare nulla ratione possum. Connectenda potius sunt ἀγέλαν κορᾶν ἑκατόγγυιον, quibus verbis poeta numerum puellarum Veneri consecratarum a victore Xenophonte designare voluisse videtur; igitur distinctio post ἄλσος tollenda est; secundus enim versus cum tertio et quarto sensu continuatur. Versu 8. Casaubonus malebat: ἐρατεινᾶς ὥρας μαλθακώτεραι, vel ἐρατεινᾶς εὐνᾶς μαλθακώτερον ἀπὸ καρπὸν etc. Equidem faciliore sensu legerim: ὦ παῖδες, ἐρατειναῖς εὐναῖς μαλθακὸν ὥρας ἀπὸ καρπὸν δρέπεσθαι σύν τε ἀνάγκᾳ καὶ καλόν. quibus quidem verbis poetae vitae genus excusare videtur velle, cui puellae seruitio Veneris adstrictae obsequebantur. Versu 12. Casaubonus legendum coniicit Ἰσθμοῦ δεσπόται. Corinthios hoc loco intelligi ipse Athenaeus docuit. Pro vulgato κιθάρα idem vir doctus καθαρᾷ, et paullo antea λέξοντι pro λέξαντι restituit; reliqua verba, vtpote corruptissima, meliorum librorum ope felicioribus ingeniis sananda deposuit Casaubonus, cuius ego exemplum tutissime sequar. Non obscurum quidem est, verba λιβάνου ξανθὰ δάκρυα referri ad sacrificium, cum thus in ara adoletur; sed verbum, quo adolitio significetur, nullum apparet in corruptela. Si ματέρας in ματέρος mutaveris, tum vero sequenti versu etiam οὐρανίας et ἀπτόμεναι νοάματι restituendum videtur. Verbum ἀπαγορίας forte ex ἀπ' ἀπορίας ἔπορεν corruptum fuit. Vide etiam, an ad inuestigandam lectionis veritatem aliquid profici possit ex annotatione Photii in Lexico inedito, qui de voce λίβανος monet: Λίβανον τὸ δένδρον θηλυκῶς Πίνδαρος. Schn. [V. Zonar. in v. λίβανον p. 1305. ibique Tittm. Herm.]

Verss. 3 seqq. refinxit Jacobs Animaduerss. pag. 135. hunc in modum:

στάζετ᾽ ἐσχάραις λιβάνου ξανθὰ δάκρυα
τιμάν τε μακίσταν ματέρι Ἐρώτων
οὐρανίῳ νιψάμεναι νάματι
ποτάγετ᾽ Ἀφροδίτᾳ, ἅ γ᾽ ὑμῖν ἄνωθεν
ἀγλαΐαν ὥρας ἔπορεν.

Vss. 7 seqq. forte locum habet: ὦ παῖδες, ἐρατειναῖς εὐναῖς μαλθακὸν ὥρας ἀπὸ καρπὸν δρέπεσθαι νῦν γ᾽ ἀνάγκα καὶ καλόν: ad vsum Veneris festo die vt excitet iuuenes seu puellas.

Herman. sic constituit:

STROPHA.

Πολύξενοι νεάνιδες ἀμφίπολοι Πει-
θοῦς ἐν ἀφνειᾷ Κορίνθῳ,
ἅτε τᾶς χλωρᾶς λιβάνου
ξανθὰ δάκρυα θυμιᾶτε
πολλάκις, ματέρα δ᾽ ἐρώτων,
οὐρανίαν πτάμεναι νό-
ημα ποττὰν Ἀφροδίταν,
ὔμμιν ἄνωθεν ἀπαγορίας
ἔπορεν,) ὦ παῖδες, ἐρατει-*
ναῖσιν εὐναῖς μαλθακὸν ὥρας ἀπὸ καρ-
πὸν δρέπεσθαι. σὺν δ᾽ ἀνάγκᾳ πᾶν καλόν.
ἀλλὰ θαυμάζω, τί με λέ-
ξοντι Ἰσθμοῦ δεσπόται, τοι-
άνδε μελίφρονα ἀρχὰν
εὑρόμενον σκολίου, ξυν-
άορον ξυναῖς γυναιξίν.

*) Venus scilicet. Nam quum dicere deberet, *impetratis veniam*, mutata constructione *dat ea vobis veniam* dicit. *Herm.* Annon v. 7. ἡμῖν?

ANTISTROPHA.

Διδάξαμεν χρυσὸν καθαρᾷ βασάνῳ. *

* * *

EPODVS.

Ὦ Κύπρου δέσποινα, τεὸν
δεῦτ᾽ ἐς ἄλσος φορβάδων κο-
ρᾶν ἀγέλαν ἑκατόγγυιον Ξενοφῶν
τελέαισιν ἐπήγαγεν εὐχωλαῖς ἰανθείς.

[v. Jenaische A. L. Z. 1806. nr. 249. p. 143. *Ex Schedis.*]

II. *Σκόλιον εἰς Θεόξενον Ἀγησιλάου Τενέδιον, Πινδάρου παιδικά.* (p. 14.)

Athenaeus XIII. p. 601. C. D. καὶ Πίνδαρος δ᾽ οὐ μετρίως ὢν ἐρωτικός φησιν·

εἴη καὶ ἐρᾶν καὶ ἔρωτι χαρίζεσθαι,

καί, κατὰ καιρὸν,

μὴ πρεσβυτέραν ἀριθμοῦ δίωκε, θυμὲ, πρᾶξιν.

Vtinam contingat amare et amori gratificari. Nec tu, o animie mi, rei studio tenearis ab aetatis gradu alienae. (Reddidi vltima, vt sententia forte ferebat; verum quid sit πρεσβυτέρα ἀριθμοῦ πρᾶξις, non intelligo. κατὰ καιρὸν aliena esse videntur, ex seqq. nata; καὶ autem ab Athenaeo esse, non a poeta.) — μνησθεὶς δὲ καὶ τοῦ Τενεδίου Θεοξένου ὁ Πίνδαρος, ὃς ἦν αὐτοῦ ἐρώμενος, τί φησι;

Χρῆν μὲν κατὰ καιρὸν ἐρώτων δρέπεσθαι,
θυμὲ, ξὺν ἡλικίᾳ·
τὰς δὲ Θεοξένου ἀκτῖνας ὄσσων μαρμαριζοίσας
δρακεὶς ὃς μὴ πόθῳ κυμαίνεται,
ἐξ ἀδάμαντος ἠὲ σιδάρου κεχάλκευται
μέλαιναν καρδίαν ψυχρᾷ φλογὶ,
πρός τ᾽ Ἀφροδίτας ἀτιμασθεὶς ἑλικοβλεφάρου,
ἢ περὶ χρήμασι μοχθίζει βιαίως,
ἢ γυναικείῳ θράσει ψυχὰν
φορεῖται πᾶσαν ὁδὸν θεραπεύων.

ἀλλ' ἔγωγ' ἕκατι τᾶς κηρὸς ὣς
δαχθεὶς ἑλεκρὰν μέλισσαν
τήκομαι, εὖτ' ἂν ἴδω παιδῶν
νεόγυιον ἐς ἥβην.
ἐν δ' ἄρα καὶ Τενέδῳ
Πειθώ τε ναίει καὶ Χάρις υἱὸν Ἀγησιλάου.

Oportuit quidem, cum opportunum erat et aetas ferebat, amores decerpere. Attamen Theoxeni fulgores oculorum radiantes qui adspexit, et cupiditate non agitatur, ex adamante aut ferro fabricatas est praecordiis atris gelida flamma, et a Venere arcuatis ciliis formosa nullo honore habitus aut opibus parandis violenter laborem impendit, aut matronali proteruia animus eius obnoxius per omnes vias rapitur. At ego tabesco, cum intueor puerorum pubescentem aetatem. In Tenedo vero Pitho et Gratia habitat cum filio Agesilai. (Verti ac si esset σὺν υἱῷ Ἀγησιλάω. Dorice sunt quoque scribenda v. 2. ξὺν ἁλικίᾳ, et v. 14. ἥβαν. v. 6. ψυχρὰν illebr. In v. 11. ἕκατι τᾶς desidero Ἀφροδίτας, *Veneris numine*, aut simile quid.) Iterum hic Casaub. spem nostram plane destituit; quare solus ingenium in fragmento corruptissimo restituendo experiri cogor, quod iam olim feceram in libro *de vita et scriptis Pindari* p. 46. Prima statim verba respicit Athenaeus XIII. p. 561. B. καὶ κατὰ τὸν Πίνδαρον δὲ ἄλλος τις ἔφη· εἴη καὶ ἐρᾷν καὶ ἔρωτι χαρίζεσθαι. Versus 3. 4. 5. habet Athenaeus p. 564. D. E. ἀκτῖνας ὄσσων, quod h. l. admisi; nam eo loco, quem statim initio indicauimus, (p. 601.) exstat ἀκτῖνας προσώπου. Versu 5. Athenaeus altero loco habet ἢ σιδάρου. Versu 6. ibidem est ψυχὰν pro καρδίαν, male, vt paullo post ex Plutarcho apparebit. Versu 12. Dalecampius emendabat μελικρᾶς vel μελικηρᾶς μελίσσας. H. Stephanus legit ἐληρᾶν (?) μελισσᾶν. Aliam viam tentauit Soping. ad Hesychii ὀδάξει. Equidem iam olim legendum censueram: ἀλλ' ἔγωγ' ἕκατι Κύπριδος κα-

ρὸς ὥς μελιχρᾶν μελισσᾶν τάκομαι. Apte comparaueris locum Alcmanis ap. Athen. p. 600. F. ἔρως με δ' αὖτε Κύπριδος ἕκατι γλυκὺς κατείβων καρδίαν ἰαίνει. de quo vide etiam notam Hemsterhusii ad Hesychii ἰαίνεσθαι. (Jacobs Animaduerss. p. 189. conj. vs. 11. Ἀλλ' ἔγωγ', ἐπ' ἀκτῖνας κηρὸς ὡς Ἰανθεὶς μελιχρᾶν μελισσᾶν, τάκομαι.) — Duo postremos versus omiserunt H. Stephanus et Er. Schmidius, quos tamen ego pertinere ad ipsum Scolium persuasissimum mihi habeo. Quo modo Dalecampius verba ea verterit, memorare indignum est. Clarum vero est exinde, fuisse illum Theoxenum Tenedium Agesilai filium, forte etiam necessitate aliqua coniunctum cum Aristagora Tenedio, cui Pindarus pulcherrimum illud εἶδος vltimum inscripsit, quod immerito hodie inter Nemeacas odas legitur. De ipso Theoxeno quae dici h. l. poterant, iam olim occupaui *de vita et scriptis Pindari* p. 45-50. Praeterea Scolion hoc respiciebat Plutarchus de sera num. vind. p. 558. A. (p. 55.) egerat de honore Pindari posteris habito in Theoxeniis, τίς δὲ οὐκ ἄν, εἶπεν, ἡσθείη τῇ χάριτι τῆς τιμῆς, οὕτως ἑλληνικῶς καὶ ἀφελῶς ἀρχαΐζούσης; εἰ μὴ μέλαιναν καρδίαν κεχάλκευται ψυχρᾷ φλογί, κατ' αὐτὸν τὸν Πίνδαρον. Vbi praestantissimus Wyttenb. monuit, eodem respicere Plutarchum Compar. Stoic. et poet. p. 1057. D. de Caeneo. (v. Fr. inc. e Sch. Apoll. I, 61.) et de vtil. ex inimic. cap. p. 91. A. κεῖνος ἐξ ἀδάμαντος ἢ σιδάρου κεχάλκευται μέλαιναν καρδίαν. Laudauit etiam Wyttenbach. locum Onosandri Strateg. XLII. p. 124. αὐτὸς οὖν ὁ στρατηγὸς ἴσως φήσει τις ἐξ ἀδάμαντος ἢ σιδήρου κεχάλκευται. Ipsum carminis initium ita olim coniungendum ex laceris Athenaei verbis censueram:

Εἴη καὶ ἐρᾶν καὶ ἔρωτι χαρίζεσθαι,
καὶ κατὰ καιρὸν ἐρώτων δρέπεσθαι ἄνθη ξὺν ἁλικίᾳ.

μὴ πρεσβυτέραν ἀριθμῷ δίωκε θυμὲ πρᾶξιν·
τὰς δὲ Θεοξένοιο ἀκτῖνας —. SCHN.

Restituit nunc numeris suis Carmen Herman.

εἴη μὲν ἐρᾶν καὶ ἔρωτι χαρίζε-
σθαι κατὰ καιρόν.
μὴ πρεσβυτέραν ἀριθμοῦ δίωκε πρᾶξιν. *
χρῆν μὲν κατὰ καιρὸν ἐρώ- Str.
των δρέπεσθαι, θυμὲ, σὺν ἡλικίᾳ.
τὰς δὲ Θεοξένου ἀκτῖνάς τις ὄσσων
μαρμαριζοίσας δρακεὶς, ὃς μὴ πόθῳ κυ-
μαίνεται, ἐξ ἀδάμαντος ἢ σιδά-
ρου κεχάλκευται μέλαιναν καρδίαν
ψυχρᾷ φλογί, πρός τ' Ἀφροδί- Ant.
τας ἀτιμασθεὶς ἑλικοβλεφάρου
ἢ περὶ χρήμασι μοχθίζει βιαίως,
ἢ γυναικείῳ θράσει ψυχὰν φορεῖται
πᾶσαν ὁδὸν θεραπεύων. ἀλλ' ἐγὼ
δ . . . . ἕκατι τᾶς
κηρὸς ὣς δαχθεὶς ἑλειηρᾶν μελισσᾶν Ep.
τάκομαι, εὖτ' ἂν ἴδω παι-
δῶν νεόγυιον ἐς ἥβαν.
ἐν δ' ἄρα καὶ Τενέδῳ Πειθώ τ' ἔναιε
καὶ Χάρις υἱὸν Ἁγησίλα.

III. *Σκόλιον πρὸς Θρασύβουλον Ξενοκράτους Ἀκραγαντῖνον.* (p. 16.)

Ὦ Θρασύβουλ', ἐρατᾶν ὄχημ' ἀοιδᾶν
τοῦτο πέμπω μεταδόρπιον·
Ἐν ξυνῷ κεν εἴη συμπόταισί τε

γλυκερὸν, καὶ Διωνύσοιό τε καρπῷ
καὶ κυλίκεσσιν Ἀθηναιεῦσι κέντρον.

O Thrasybule, suauium ferculum carminum hocce mitto mensis secundis; in communi sit conuiuis et Bacchi fructui poculisque Atticis suauis stimulus: qui ad hilaritatem excitet. — Athen. XI. p. 480. C. τῶν Ἀττικῶν κυλίκων μνημονεύει Πίνδαρος ἐν τοῖσδε· ὦ Θρ. Vix dubitari posse videtur, ad hunc locum respexisse Suidam, cum in voce Ἀθηναῖος auctoritate Pindari ἐν σχολαῖς, vt vulgo legebatur, seu ἐν Σκολίοις, vt recte Kusterus emendauit, docere vellet, Ἀθηναῖος dici etiam interdum pro Ἀττικός, quod grammaticorum filii recte fieri negabant, vt videre licet ex Falconerio ad Inscr. Athlet. p. 2323. Thesauri Gronov. Rationem ex Megaclide repetit cum Suida Eustathius ad Homer. (p. 84. l. 11.) T. I. p. 169. edit. Politi. Videtur ergo in superiori Pindari loco Ἀθηναίοισι κέντρον legendum esse. De Thrasybulo Xenocratis Agrigentini filio satis constat ex Pyth. VI. et Isthm. II. quae ad eundem missae fuerunt. Confer ibi doctas venerandi praeceptoris mei annotationes. Schn. Ipsa carminis verba ducere videntur eo, vt illud non tam Scolion illud sit, quam vt Scolio pro comite datum credas. Metrum Herman. sic constituit:

ὦ Θρασύβουλ', ἐρατᾶν ὄχημ' ἀοιδᾶν
τοῦτο πέμπω μεταδόρπιον. ἐν ξυνῷ κεν εἴη
συμπόταισίν τε γλυκερὸν,
καὶ Διωνύσοιο καρπῷ
καὶ κυλίκεσσιν Ἀθαναίοισι κέντρον.

IV. Ἄλλο. (p. 17.)

Athen. X. p. 427. E. τὰ Σκόλια καλούμενα μέλη τῶν ἀρχαίων ποιητῶν πλήρη (τῆς τοῦ κοττάβου μνήμης) ἐστί· λέγω δὲ οἷον καὶ Πίνδαρος πεποίηκε:

— χάριτάς τε ἀφροδισίων ἐρώτων,
σὺν χειμάρῳ μεθύων·
Ἀγάθωνι δὲ καλῷ κότταβον.

Casaubonus malebat *ἐπικαλῶ* vel *τῷ καλῷ*. Vltimum fere probauerim; sed vel sic sensus interruptus haeret. An fortasse in *χειμάρῳ* latet *σύν θ᾽ ἱμέρῳ*? Sed hoc hariolari est. (*capra apposita.* et scrib. *χάριτάς τ᾽ ἀφρ.* Etiam inter Scolia refertur ab Athenaeo XV. p. 694. D. quod in Partheniis habetur inf. p. 29. *Ἰὼ Πὰν, Ἀρκαδίας* —.)

ΠΑΡΘΕΝΙΑ.

De charactere horum carminum praeclarus est locus Dionysii Halic. de Demosth. T. II. p. 304. ed. Huds. vbi de *ἁρμονίᾳ αὐστηρᾷ καὶ ἀρχαίᾳ* ait: *παραδείγματα δὲ αὐτῆς ποιητῶν μὲν καὶ μελοποιῶν ἥ τε Αἰσχύλου λέξις ὀλίγου δεῖν πᾶσα, καὶ ἡ Πινδάρου, χωρὶς ὅτι μὴ τὰ Παρθένεια, καὶ εἴ τινα τούτοις ὅμοια· κἀν τούτοις εὐγένεια καὶ σεμνότης ἁρμονίας τὸν ἀρχαῖον φυλάττουσα πῖνον.* Plutarchus de Musica p. 1136. E. tradit, Pindarum, Simonidem, Bacchylidem multa *Παρθένεια Δώρια* (*Dorica harmonia*) composuisse; abstinuisse vero Pindarum *χρώματι* (*chromatico genere*) in cantu ibidem p. 1137. F. monet. De natura huius carminis pauca tradita in veterum grammaticorum libris reperiuntur, vnde parum perspicitur. Fateor igitur, parum me hic videre, sed in lectoris tamen gratiam ponam praecipua loca, quae ad eam rem spectant. Aristoph. Av. 920. *μέλη πεποίηκα — κύκλιά τε πολλὰ, καὶ Παρθενεῖα* (ita ibi scribitur) *καὶ κατὰ τὰ Σιμωνίδου.* vbi Schol. *Παρθενεῖα, ἀντὶ τοῦ, ἃ αἱ παρθένοι ᾖδον.* Alius grammaticus ad eum locum: *προπερισπωμένως δὲ τὸ ὄνομα τὰ Παρθενεῖα· ἔστι δὲ τὰ εἰς παρθένους ᾀδόμενα.* Proclus in Chrestomathia: *τὰ δὲ λεγόμενα Παρθένια χοροῖς παρθένων ἐνεγράφετο.* Sunt porro in genere *Δαφνηφορικῶν*, si

eidem Proclo credimus, et iidem *τρόποι* cum *ἀποστολικοῖς*, vt legitur apud Athen. XIV. p. 631. D.

Mirabar, quid sibi velint illa Schol. Pindari ad Pyth. III, 139. vbi Pindarum laudat *ἐν τοῖς κεχωρισμένοις τῶν παρθένων· „ὦ Πὰν Ἀρκαδίας μεδέων,“ ἕως τοῦ, „Ματρὸς μεγάλας ὀπαδὲ, σεμνῶν Χαρίτων μέλημα τερπνόν.“* [v. not. ad Gregor. Corinth. p. 182. Schaefer. *Ex Schedis.*] vbi *Παρθενίων* scribendum esse patet ex Schol. Theocriti II, 10. *Πίνδαρός φησιν ἐν τοῖς κεχωρισμένοις τῶν παρθένων* (vbi Vatic. 5. *παρθενίων*), *ὅτι τῶν ἐραστῶν οἱ μὲν ἄνδρες εὔχονται τὸν ἥλιον, αἱ δὲ γυναῖκες σελήνην.* vbi Vatic. 5. *παρθενίων τοι τῶν ἐραστῶν — εὔχονται εἶναι καὶ ἥλιον.* quae equidem non satis intelligo; nisi huc trahere velis locum Hesychii in *οὐρανία αἶξ*, vbi est: *ὅτι κατ' ἐνίους ἡ Σελήνη τῇ αἰγὶ ἐποχεῖται· ταύτῃ δὲ τὰ γύναια εὔχεται διὰ τὸ καὶ αὐτὴν ἐπὶ τῷ Ἐνδυμίωνι τὰ αὐτὰ παθεῖν· ὅθεν καὶ εὐκταίαν φασὶν αὐτὴν (τὴν αἶγα) ἔνιοι.* In his igitur Pindari Partheniis laudabant alicubi virgines Panem, vnde Scholiastes sua duxit. Sed de eo loco statim postea dicemus. Huc refero etiam, quae tradit Schol. Theocr. I, 1. *μελίσδεται*] *μέλη γὰρ τὰς ᾠδὰς ἔλεγον· ὡς καὶ Πίνδαρος* (f. *πρὸς*) *τὸν Πᾶνα φάσκων*

τὸ σαυτοῦ μέλος γλάζεις

τουτέστιν, ἑαυτῷ ᾠδὴν ᾄδεις. vbi Vatic. 2. *σαύτα* (f. *σαυτῷ*). Verbum *γλάζειν* defendit D. Ruhnken. ex Hesychii *γλάζει, κέκραγε.* Idem Schol. ad Idyll. V, 14. *Πὰν ἄκτιος*] *τινὲς δὲ τὸν Ἀπόλλωνά φασι τὸν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἱδρυμένον. φησὶ δὲ καὶ Πίνδαρος τῶν ἁλιέων αὐτὸν φροντίζειν* (Apollinem an Panem?). Primum horum carminum (*τῶν Παρθενίων*) laudat Schol. Aristoph. ad Acharn. 720. *ἀγοράζειν ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν ἀττικῶς· ὅθεν καὶ ἡ Κόριννα ἐστὶ τοῦ Πινδάρου ἀττικιστί· ἐπεὶ καὶ ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Παρθενίων ἐχρήσατο τῇ λέξει.* vbi esse legendum: *ὅθεν καὶ ἡ Κόριννα, ἔτι δὲ ὁ Πίνδαρος ἀττικίζει,* vidit Pierson ad Moerin p. 70. [cf. Notices et Extraits T. VIII. P. II. p. 127. *Ex Schedis.*]

Sed redeo ad locum de Pane, de quo in his iisdem Partheniis, nisi fallor, cecinerat Pindarus, quae refert Aristoteles Rhetor. II, 24.

ὦ μάκαρ, ὅντε μεγάλας θεοῦ κύνα παντο-
δαπὸν καλέουσιν Ὀλύμπιοι.

[tragicis numeris Wolfius Auctar. ad Vateri Anim. ad Aristot. Rhet. p. 207. Herm.] etiam quae laudat tanquam Pindarica Aristides T. I. p. 29. de sociis Bacchi: *διδόασι δ' αὐτῷ καὶ τὸν Πᾶνα*

χορευτὴν τελεώτατον θεῶν

ὄντα, ὡς Πίνδαρός τε ὑμνεῖ, καὶ οἱ κατ' Αἴγυπτον ἱερεῖς κατέμαθον. Iam vero rem miram audi, studiosis Pindari gratissimam futuram. Illud enim in Panem carmen ex Partheniis seruauit ex parte Athenaeus, qui nullo discrimine nec auctoris nomine annotato posuit in Scoliorum numero etiam hocce XV. p. 694. D.

Ἰὼ Πὰν, Ἀρκαδίας μεδέων κλεεννᾶς,
Ὀρχηστὰ, βρομίαις ὀπαδὲ λύμφαις γελασίαις.
Ἰὼ Πὰν, ἐπ' ἐμαῖς εὐφροσύναις ταῖσδ' ἀοιδαῖς
ἄειδε κεχαρημένος·
ἐνικήσαμεν γὰρ
ὡς ἐβουλόμεθα, καὶ νίκαν ἔδοσαν οἱ θεοὶ,
φέροντες παρὰ Πανδρόσου ὡς φίλαν Ἀθήναν.

(Vltima haud dubie diuersa; etsi et a Brunckio iunctim edita sunt T. I. p. 156. qui et contendebat, Scolion hoc esse, nec aliud carmen esse posse; contra quem disputat vir doctus in Nov. Biblioth. philol. 1778. P. IV. p. 67.) — Suspicor, totum carmen scriptum esse in laudem Panis, quo duce Athenienses nobilem illam pugnam Marathoniam vicerunt; sed verbis ipsis manum abstinere praestat, in quibus corrigendis sine bonorum librorum auxilio vix aliquid tentari posse videtur. Plura enim verba exciderunt, quibusoum coniuncta haerebant fragmina illa, quae Scholiastes Pindari conseruauit. Sensum ver-

borum illorum *Χαρίτων μέλημα* praeclare explicuit Hemsterh. ad Luciani T. I. p. 272. Reliqua de Pane, quae scire ad sensum carminis adiuuandum interest,, dabit d'Arnaud de Diis *παρέδροις* p. 205. Initium tentauit doctiss. Valckenar. ad Euripid. Phoeniss. p. 30. cui videbatur legendum: ὀπαδὲ Νύμφαις σαῖς, γελάσειας, i. e. *adsis nobis hilaris.* Sed de hac viri maximi coniectura iudicium penes eruditum lectorem esto. Schn.

Κεχωρισμένα illa videntur esse selecta carmina ex aliorum numero: quaecunque tandem illa fuerint. Metrum autem fragmenti ita constituit Herman. de metris p. 414.

ὦ Πὰν, Ἀρκαδίας μέδων κλεεννᾶς,
ὀρχηστὰ, βρομίαις ὀπαδὲ Νύμφαις,
γελάσειας, ὦ Πὰν, ἐπ' ἐμαῖς
εὐφροσύναις ἀοιδαῖς κεχαρημένος.

Aliud Scolion:

ἐνικήσαμεν, ὡς ἐβουλόμεσθα,
καὶ νίκην ἔδοσαν θεοὶ, φέροντες
παρὰ Πανδρόσου ὡς φίλην Ἀθήναν.

(*νίκαν — ὡς φίλαν Ἀθάναν. ad Mineruam in Pandrosi aede.*)

Θ ρ ῆ ν ο ι. *) (p. 20.)

Pindarum et hoc carminis genus attigisse, cum multis veterum testimoniis constat, quibus addere licet obscurum Georgii Galesiotae locum in Monodia in Theodorum Callistum Xanthopulum apud Allatium de Simeonum Scriptis p. 210., tum inprimis clarum est ex iis locis, quos inde decerptos quidam veterum scriptorum conservarunt. Sed a natura nactus erat ingenium ad genus istud molle et flebile non satis aptum, nec potuit aspirare ad laudes Simonidis, qui in modis naeniae exprimendis omnium reliquorum poëtarum conatus superauit,

[*) inter *μέλεα*, v. c. Pausan. Λ, 7. p. 814. *Ex Schedis.*]

vt monet intelligentissimus rerum poëticarum iudex Dionysius Halicarn. T. II. p. 128. cuius loco iam olim vsus sum in libro *de vita et scriptis Pindari* pag. 47. Antea vero quam ipsa naeniarum fragmenta aggrediar, lectorem meminisse velim, temere ea omnia ad vnum carminis titulum referri, cum ignoremus et numerum carminum et nomina amicorum, in quem quodque a Poëta scriptum fuit. De Hippocrate tamen constat testimonio Schol. Pindari ad Pyth. VII, 18., eius memoriam a Pindaro naenia celebratam fuisse. Ita enim ille: *ἔοικε δὲ τὸ περὶ τὴν τοῦ Ἱπποκράτους τελευτὴν περὶ τοῦτον τὸν καιρὸν ἀπηντηκέναι, εἰς ἣν καὶ Θρῆνον γράφει Πίνδαρος. Ἦν δὲ Ἱπποκράτης συγγενὴς τοῦ νικηφόρου.* scilicet Megaclis Atheniensis, in cuius laudem scripta est Pyth. VII. Pertinet autem illa Megaclis victoria ad Pythiadem LXXXVIII. vt tradit Scholiastes, cuius tamen locum corruptum esse certis argumentis docuit Corsini Fast. Attic. II. p. 60. qui pro *ὀγδοηκοστὴν ὀγδόην* substituere iussit: *εἰκοστὴν ὀγδόην*, i. e. Olymp. LXXVI. Fuit Hippocrates ille Zenodici filius, vna cum fratre Capy a Therone fugati, vt tradit Hippostratus apud Schol. Pindari Pyth. VI. pr. Zenodicus vero et Emmenides Telemacho patre nati fuerunt. De Hippocrate alia multa tradit Timaeus apud Schol. Pind. ad Nem. IX, 95. Cf. Corsini l. c.

I. (p. 21.)

Plutarchus Consol. ad Apollon. p. 120. C. *λέγεται δὲ ὑπὸ μὲν τοῦ μελικοῦ Πινδάρου ταυτὶ περὶ τῶν εὐσεβέων ἐν ᾅδου·*

Τοῖσι λάμπει μένος ἀελίου
τὰν ἐνθάδε νύκτα κάτω·
φοινικορόδιαί τε λειμῶνες
εἰσὶ προάστειον αὐτῶν·
καὶ λιβάνῳ σκιερὸν
καὶ χρυσοκάρποισι βέβριθε.

καὶ τοὶ μὲν ἱππείοις γυμνασίοις,
τοὶ δὲ πεσσοῖς, τοὶ δὲ φορμίγγεσσι τέρπονται·
παρὰ δέ σφισιν εὐανθὴς
ἅπας τέθηλεν ὄλβος.
ὀδμὰ δ' ἐρατὸν
κατὰ χῶρον κίδναται ἀεὶ,
θύματα μιγνύντων πυρὶ τηλεφανεῖ
παντοῖα θεῶν ἐπὶ βωμοῖς.

Fulget illis iubar solis per noctem quae hic subtus est; et purpureis rosis nitentia prata sunt suburbium eorum; et turiferis aureosque fructus ferentibus arboribus opacum grauatur solum. Et alii quidem curulibus gymnicisque certaminibus, alii calculis, alii fidibus se oblectant; et iuxta floret ipsis omnis laeta copia; odor autem suauem per regionem semper spargitur, miscentibus illis igni late splendente omnigenos odores in deorum aris. (Versibus 5. 6. nondum satis confido.) — Versu 5. σκιερὸν pro vulgato σκιερὰν a Xylandro recepit etiam H. Stephanus in Fragm. Pind. Σκιαρὸν laudat ex h. l. Wyttenb. ad Plutarch. de ser. num. vind. p. 114. Ineptum μὲν ante μένος eiiciendum esse vidit etiam Reiske Anim. Vol. II. p. 167. Idem vir doctus (bene) coniicit πλατάνῳ — βεβριθὸς, vel πλατάνῳ σκιερῷ. Versu 7. legebatur olim ἵπποις, quod Xylander et H. Steph. correxerunt. Apud Wyttenb. ἱππείας exstare video. Reiske malebat: τοὶ μὲν ἵπποις, τοὶ δὲ γυμνασίοις. Pro τέρψονται ex codicibus recepimus τέρπονται. Porro ἐρατῶν, quod in Plutarcho legebatur olim, emendarunt Xylander et Steph. Eundem vero hunc locum partim auctiorem profert Plutarchus de dicto λάθε βιώσας p. 1130. C. καί τοι τῆς γε δόξης καὶ τοῦ εἶναι φύσιν (?) εὐσεβῶν χῶρον, τοῖσι λάμπει μένος ἀελίου τὰν ἐνθένδε νύκτα κάτω φοινικορόδοις ἐν λειμώνεσσι, καὶ τοῖσιν ἀκάρπων μὲν ἀνθηρῶν καὶ

σκυθίων δένδρων ἄνθεσι τεθηλὸς ἀναπέπταται πεδίον, καὶ ποταμοί τινες ἄκλαυστοι καὶ λεῖοι διαῤῥέουσι, καὶ διατριβὰς ἔχουσιν ἐν μνήμαις καὶ λόγοις τῶν γεγονότων καὶ ὄντων, παρατέμποντες αὐτοὺς καὶ συνόντες· ἡ δὲ τρίτη τῶν ἀνοσίως βεβιωκότων καὶ παρανόμως ὁδός ἐστιν εἰς ἔρεβός τι καὶ βάραθρον ὠθοῦσα τὰς ψυχὰς, ἔνθεν τὸν ἄπειρον ἐρεύγονται σκότον βληχροὶ δνοφερᾶς νυκτὸς ποταμοὶ, δεχόμενοι καὶ ἀποκρύπτοντες ἀγνοίᾳ καὶ λήθῃ τοὺς κολαζομένους. Vbi nihil varietatis e Codd. annotatum legitur, nisi quod ibi *ἄκλυστοι* exstare dicitur, quod tamen probare nolim cum Reiskio p. 623. Sententiam totius loci tenemus, sed verba Lyrici Plutarcheis intermixta distinguere, vel corrupta emendare difficile est, praesertim cum Plutarchus vbique in veterum scriptorum locis commemorandis memoria confisus fuerit. Quae sint *δένδρα σκύθια*, nescio; forte *σκιερὰ* legendum, et *χρυσοκάρπων* pro *τοῖσιν ἀκάρπων*. Reiske p. 623. tentabat: *τοῖσι καρπῶν μελανοπώρων καὶ σκιερῶν δένδρων*. vel *τοῖσιν εὐκάρπων μελανοπώρων*. In vltimis *Plutarchi* verbis agnosces Pindari *ῥῆσιν*, quam habet etiam de audiendis Poetis (p. 17. C.) 12. ed. Krebs. *καὶ οὔτε Ὅμηρος οὔτε Πίνδαρος οὔτε Σοφοκλῆς πεπεισμένοι ἔχειν ταῦτα οὕτως ἔγραψαν· ἔνθεν τὸν ἄπειρον ἐρεύγονται σκότον βληχροὶ δνοφερᾶς νυκτὸς ποταμοί. vbi immensas eructant tenebras validi caliginosae noctis amnes.* Huc etiam refero Etymologici M. locum p. 200, 13. *βληχρὸν τὸ ἀσθενὲς παρ᾽ Ὁμήρῳ καὶ Ἀλκαίῳ καὶ ἄλλοις. Πίνδαρος δὲ ἐπὶ τοῦ ἰσχυροῦ αὐτὸ λέγει.* Eadem habet Suidas h. v. Alcaei locus, quem grammatici respexisse videntur, extat apud Eustath. ad Homer. p. 705. *βληχρῶν ἀνέμων ἀχείμαντοι πνοαί.* Praeterea de voce *βληχρὸς* et *ἀβληχρὸς* vide quae disputauit Valcken. ad Theocrit. p. 218. SCHN. Constituit metrum Hermann.

—— τοῖσι λάμπει
μὲν μένος ἀελίου τὰν
ἐνθάδε νύκτα κάτω, φοι-
νικορόδοισί τε λειμώ-
νεσσι προάστιον αὐτῶν
καὶ λιβάνῳ σκιαρᾷ καὶ
χρυσοκάρποισιν βέβριθε.
καὶ τοὶ μὲν ἵπποις, γυμνασίοις, Ant.
τοὶ δὲ πεσσοῖς, τοὶ δὲ φορμίγ-
γεσσι τέρπονται. παρὰ δέ σφισιν εὐαν-
θὴς ἅπας ὄλβος τέθαλ'· ὀ-
δμὰ δ' ἐρατὸν κατὰ χῶρον
κίδνατ' αἰεί, θύα μιγνύν-
των πυρὶ τηλεφανεῖ παν-
τοῖα θεῶν ἐπὶ βωμοῖς.

Tum in sequentibus:

ἔνθεν τὸν ἄπειρον ἐρεύγονται σκότον βλη-
χροὶ δνοφερᾶς νυκτὸς ποταμοί.

II. (p. 23.)

Pergit Plutarchus loco supra memorato p. 120. καὶ μικρὸν προελθὼν ἐν ἄλλῳ Θρήνῳ περὶ ψυχῆς λέγων φησί·

ὀλβίᾳ δ' ἅπαντες αἴσᾳ
λυσιπονον τελευτάν. καὶ
σῶμα μὲν πάντων ἕπεται
θανάτῳ περισθενεῖ, ζῶν
δὲ λείπεται αἰῶνος εἴδωλον·
τὸ γὰρ μόνον ἐστὶν ἐκ θεῶν·
εὕδει δὲ πρασσόντων μελέων,
ἀτὰρ εὑδόντεσσιν ἐν πολλοῖς ὀνείροις
δείκνυσι τερπνῶν ἐφέρπουσαν
χαλεπῶν τε κρίσιν.

Beata illi omnes sorte morte placida exspirant. Corpus quidem omnium morti validae obnoxium est, at viua superstes est vitae imago: ea enim sola est diuina, et dormit laborantibus membris, at dormientibus in multis somniis monstrat imminens iudicium iucundorum et malorum: h. quo laeta et tristia infliguntur. — Eundem locum repetit in Vita Romuli (p. 35. F.) T. I. p. 75. edit. Bryan. ἰατέον οὖν ἐχομένους τῆς ἀσφαλείας κατὰ Πίνδαρον, ὡς σῶμα μὲν πάντων ἕπεται θανάτῳ περισθενεῖ, ζωὸν δ᾽ ἔτι λείπεται αἰῶνος εἴδωλον· τὸ γάρ ἐστι μόνον ἐκ θεῶν· ἥκει γὰρ ἐκεῖθεν, ἐκεῖ δ᾽ ἄνεισιν οὐ μετὰ σώματος, ἀλλ᾽ ἐὰν ὅτι μάλιστα ἀπαλλαγῇ. Xylander malebat: ὀλβία ἅπαντεσσ᾽ αἶσα λυσίπονος τελευτά (vel, vt Wyttenb., λυσιπόνου τελευτᾶς. Jacobs Animadvv. p. 194. ὀλβίᾳ δ᾽ ἁπαντῶσ᾽ αἴσᾳ λυσίπονον τελευτὰν μέτα.) Reiske tentabat: ὀλβίᾳ δ᾽ ἅπαντες αἴσᾳ λυσίπονον εὕροντο τελευτὰν — ζῶν δὲ λείπεται δι᾽ αἰῶνος εἴδωλον — εὕδει μὲν κνωσσόντων μελέων. In ipso verborum Plutarchi initio non video, qui sensus inesse possit, nisi ἐν τῷ αὐτῷ Θρήνῳ legamus. Praeterea huc esse referendum facile patet locum Aristidis in Or. fun. Alexandri T. I. p. 88. εἰ δὲ ἀληθεῖς οἱ Πινδάρου καὶ Πλάτωνος καὶ παντὸς τοῦ περὶ Πυθαγόραν φροντιστηρίου, καὶ διατριβαὶ ποιαί εἰσι τῶν ἐν ᾅδου, εἴ που νῦν ποιητῶν τε χοροὺς ἵστασθαι εἰκὸς περὶ ἐκεῖνον etc. SCHN.

Constituit et emendauit metrum Herman.

Ὀλβίᾳ δ᾽ αὖ πάντες αἴσᾳ
λυσίπονον . . . . . τελευτάν,
σῶμα μὲν πάντων ἕπεται θανάτῳ περισθενεῖ, ζῶον δ᾽ ἔτι λείπεται αἰῶνος εἴδωλον· τὸ γὰρ ἐστὶ μόνον
ἐκ θεοῦ· ἁδὺ δὲ βρασσόνων μελέων ἄτερ εὑδόντεσσιν ἐν πολλοῖς ὀνείροις
δείκνυσι τερπνῶν ἐφέρπουσαν χαλεπῶν τε κρίσιν.

Viuum, inquit, etiam post mortem relinquitur vitae simulacrum: (vt Herculis apud Homerum) diuina enim natura est. Eaque saepe, quum suauiter dormiunt grauiorum liberati membrorum molestia, iucundi et iniucundi, quod iis euenire possit, ostendit discrimina. *κρίσιν ἐφέρπουσαν τερπνῶν χαλεπῶν τε* dixit pro: *τερπνῶν χαλεπῶν τε ἐφερπόντων κρίσιν.* Herm.

III. (p. 24.)

Ad Pindarum auctorem referunt H. Stephanus et Frasmus Schmid locum Clementis Strom. IV. pag. 640. l. 22. *ἄγαμαι τὸν μελοποιὸν ᾄδοντα·*

Ψυχαὶ δ' ἀσεβέων ὑπουράνιοι γαίᾳ
πωτῶνται ἐν ἄλγεσι φονίοις ὑπὸ
ζεύγλαις ἀφύκτοις κακῶν·
εὐσεβῶν δ' ἐπουράνιοι νάουσαι
μολπαῖς μάκαρα μέγαν ἀείδουσ' ἐν ὕμνοις.

Animae impiorum sub caelo in terra vagantur in doloribus cruentis sub iugo ineuitabili malorum: piorum autem animae in caelo habitantes cantibus numen magnum celebrant hymnis. Versus duo extremos recitat quoque Theodoret. Serm. VIII. p. 599. C. To. IV. Opp. Constituit fragmentum Hermannus:

Ψυχαὶ δ' ἀσεβέων ὑπουράνιοι γαίᾳ
πωτῶνται ἐν ἄλγεσιν,
φονίοις ὑπὸ ζεύγλαις ἀφύκτοισιν κακῶν·
εὐσεβέων δ' ἐπουράνιοι ναίοισι, μολπαῖς
μάκαρα μέγαν ἀείδοισ' ἐν ὕμνοις.

IV.

Vix dubitari posse videtur, ex Threnis sumta esse, quae *Plato* in Menone T. II. p. 81. B. ex Pindaro refert: *λέγει δὲ καὶ Πίνδαρος καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν ποιητῶν, ὅσοι θεῖοί εἰσιν· ἃ δὲ λέγουσι, ταυτί ἐστι· φασὶ γὰρ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀθάνατον, καὶ τοτὲ μὲν τελευτᾷν (ὃ δὴ*

ἀποθνήσκειν καλοῦσι·) ποτὲ δὲ πάλιν γίγνεσθαι, ἀπόλλυσθαι δ' οὐδέποτε· δεῖν δὴ διὰ ταῦτα ὡς ὁσιώτατα διαβιῶναι τὸν βίον·

Οἷσι γὰρ ἂν Φερσεφόνα ποινὰν
παλαιοῦ πένθεος δέξηται,
εἰς τὸν ὕπερθεν ἅλιον κείνων
ἐνάτῳ ἔτεϊ ἀναδιδοῖ ψυχὰν πάλιν.
ἐκ τᾶν βασιλῆες ἀγαυοὶ καὶ σθένει κραιπνοί,
σοφίᾳ τε μέγιστοι ἄνδρες αὔξονται·
ἐς δὲ τὸν λοιπὸν χρόνον ἥρωες
ἁγνοὶ πρὸς ἀνθρώπων καλεῦνται.

Vbi Ald. et Basil. editio coniunctim habent πάλιν ἐκτᾶν. Ficinus ἔστ' ἂν legisse videtur. Stobaeus, qui h. l. exscripsit Serm. CXLI. Wech. p. 432, ἐκ τῶν habet, et δέξηται, quod pro vulg. δέξεται recepimus. Quae vero hic de sensu totius fragmenti et de vniuersa Pindari philosophia disputari poterant, iam olim occupata fuerunt in libro *de vita et scr. Pindari* p. 51–60. SCHN. οἷσι pro παρ' ὧν. Metrum constituit Hermann.

οἷσι δὲ Φερσεφόνα ποι-
νὰν παλαιοῦ πένθεος
δέξεται, ἐς τὸν ὕπερθεν
ἅλιον κείνων ἐνάτῳ ἔτεϊ
ἀνδιδοῖ ψυχὰν πάλιν.
ἐκ τᾶν βασιλῆες ἀγαυοί,
καὶ σθένει κραιπνοί, σοφίᾳ τε μέγιστοι
ἄνδρες αὔξοντ'· ἐς δὲ τὸν λοιπὸν χρόνον
ἥρωες ἁγνοὶ πρὸς ἀνθρώπων καλεῦνται.

V. (p. 25.)

In Stobaei Serm. CCXLIX. de felicitate p. 821. ed. Wechel. CI. Gesn. ex Threnis habetur hoc:

Εὐδαίμων δραπέτας οὐκ ἔστιν ὄλβιος.

(vert. Gesn. *Beatorum felicitas non est fugitiua.*) Versio latina faciliorem lectionem εὐδαιμόνων — ὄλβος sequitur, quam probo. Schn. Scilicet versus hic est:

εὐδαιμόνων δραπέτας οὐκ ἔστιν ὄλβος.

VI.

Schol. Pindari ad Olymp. I, 127. ex Threnis laudat: (correcta ab Hermanno) [v. infra p. 152. CLXVI.]

Πέφνε δὲ τρεῖς καὶ δέκ' ἄνδρας,
τετράτῳ δ' αὐτὸς πεδάθη.

Sermo est de Oenomao et Pelope. Hinc facile sententia fragmenti perspicitur. [Cf. infra p. 152. CLXVI. *Ex Schedis.*] [Schol. Apoll. Rh. I. 752.]

(Forte ad Threnos spectat locus ap. Platon. de Rep. I. p. 330. E. 331. A. inf. Fragm. Incert. e Platone. [p. 80.])

Ὑ π ο ρ χ ή μ α τ α. (p. 26.)

Hoc genus carminis Pindarus primus excoluisse, quin adeo inuenisse dicitur apud Clementem Stromat. I. p. 365, l. 5. Athenaeus I. p. 15. D. E. praeterea Xenodemum in huius laudis societatem admittit, vbi ait: ὑποσημαίνεται δὲ ἐν τούτοις ὁ ὑπορχηματικὸς τρόπος, ὃς ἤνθησεν ἐπὶ Ξενοδήμου καὶ Πινδάρου, καί ἐστιν ἡ τοιαύτη ὄρχησις μίμησις τῶν ὑπὸ τῆς λέξεως ἑρμηνευομένων πραγμάτων. Plura de natura huius carminis infra dicentur nr. VI. Schn. Ex Menandro rhetore de Encomiis ed. ab Heeren. p. 27. apparet, in Apollinis maxime honorem hoc carmen scriptum esse; nam vbi de hymnorum generibus: τοὺς μὲν γὰρ εἰς Ἀπόλλωνα Παιᾶνας καὶ Ὑπορχήματα νομίζομεν. [Cf. Lucian. de Saltat. 16. *Ex Schedis.*]

I.

Auctor Epistolae inter Socraticas p. 5. καὶ τὸν Πίνδαρον ἡγούμενον εἰς τοῦτο σοφὸν εἶναι, ὅς φησιν·

Θεοῦ δὲ δείξαντος ἀρχὰν ἕκαστον ἐν πρᾶγος,
εὐθεῖα δὴ κέλευθος ἀρετὰν ἑλεῖν, τελευταί τε
καλλίονες.

Σχεδὸν γὰρ οὕτω πού αὐτῷ ἔχει τὸ Ὑπόρχημα. vbi voces ἕκαστον ἐν πρᾶγος aliunde assutae esse videntur ab auctore epistolae, vel imperito potius librario. Sensum enim perturbant, et omittuntur etiam ab Aristide in Panegyr. Cyzic. T. I. p. 236. ἀλλ', ὥσπερ ἔφη Πίνδαρος,

θεοῦ δείξαντος ἀρχὰν,

οὐδὲν δὴ τὸ κωλύον. Idem c. criminantes T. II. pag. 416. θεοῦ δέ φησι Πίνδαρος δείξαντος ἀρχὰν, εὐθεῖα δὴ κέλευθος εὑρεῖν τὸ προκείμενον. vbi recte liber Baroccianus ἑλεῖν praefert. SCHN.

Constituti versus ab Hermanno:

θεοῦ δὲ δείξαντος ἀρχὰν
ἕκαστον ἐν πρᾶγος,
εὐθεῖα δὴ κέλευθος ἀρετὰν ἑλεῖν,
τελευταί τε καλλίονες.

vt sit ἐν πρᾶγος pro ἐν πράγματι.

II.

Stobaeus Serm. CLXVII. p. 571. ed. Wechel. ex *Hyporchematibus* Pindari profert:

Γλυκὺ δὲ πόλεμος ἀπείροισιν· ἐμπείρων δέ τις
ταρβεῖ προσιόντα νιν καρδίᾳ περισσῶς.

Hinc Eustathius ad Hom. p. 841, 32. γλυκὺς ἀπείρῳ πόλεμος, πεπειραμένων δέ τις ταρβεῖ προσιόντα. cuius lectio in πεπειραμένων praeferenda videtur. SCHN. et Schol. Ven. A. B. ad Iliad. Λ, 227. φιλοπόλεμοι γὰρ οἱ νέοι. ὡς καὶ Πίνδαρος· „γλυκὺς ἀπείρῳ πόλεμος. ἐμπείρων δέ τις ταρβεῖ προσιόντα μιν." Metrum ab Hermanno sic habe:

γλυκὺ δὲ πόλεμος ἀπεί-
ροισι· πεπειραμένων δέ τις
ταρβεῖ προσιόντα νιν
καρδίᾳ περισσῶς.

III. (p. 27.)

Erotianus Glossar. Hippocrat. voce αἰών· ὁ νωτιαῖος μυελός. — καὶ Πίνδαρος ἐν Ὑπορχήμασι λέγων·

ἐνέπισε κεκραμένα ἐν αἵματι· πολλὰ δὲ ἕλκεα
πλευρὰς ἔμβαλεν ὦμον τραχὺ ῥόπαλον· τέλος
δ' ἀείρας πρὸς στιβαρὰς ἐσπάραξε πλευράς,
αἰὼν δὲ δι' ὀστέων ἐῤῥαίσθη.

Eustachius in editione sua rarissima p. 19. H. habet haec latina: *Cecidere sanguine mixta. multa autem vlcera intulit costis, et praeduro humero; denique extollens duras costas abscidit* etc. Nihil ad hunc locum emendandum proficimus ex collatione codicis Dorvilliani in Obs. Misc. Nov. To. IX. p. 1003. posita. Vulcanius in Notis Mtis ap. Heringam Obs. crit. p. 116. legebat: ἐνέπτυσε, deinde ἔμβαλε νωμῶν τραχὺ ῥόπαλον. Ipse Heringa malebat, reliqua tamen Vulcanii emendatione admissa, legere: ἐξέπτυσε κεκραμένα ἐν αἵματι. deinde priore πλευρὰς eiecto metrum ita constituendum censebat:

Ἐξέπτυσε κεκραμέν' αἵματι· πολλὰ δ'
ἕλκε' ἔμβαλε, νωμῶν τρα-
χὺ ῥόπαλον. τέλος δ' ἀείρας
πρὸς στιβαρὰς σπάραξε πλευράς, αἰ-
ὼν δὲ δι' ὀστέων ἐῤῥαίσθη.

Si, quod sentio, dicendum est, fateor, mihi neutrum virorum horum doctissimorum satisfecisse in Pindari loco difficillimo emendando, vbi desiderari videtur mentio spinae dorsi, qua quidem ictibus clauae disrupta, medulla per ossa vertebrarum prorumpebat. Similis plane

locus est Sophoclis in Aegeo apud Pollucem X, 160. (ex Aegeo: — κέστρᾳ σιδηρᾷ· πλευρὰ καὶ κατὰ ῥάχιν πλέον ἀλοῆσαι.) quocum comparabis Dion. Hal. Ant. I, 39. SCHN.

Egit locus forte de Hercule: is quem aggressus erat, *exspuit mista sanguine; multa autem intulerat vulnera dura claua. Tandem ea sublata fortia latera percussit; vita autem per ossa est profligata.* Metrum Hermannus, hiatu relicto vs. 1., sic constituit:

ἐξέπτυσε κεκραμένα ἐν αἵματι.
πολλὰ δ' ἕλκεα πλευραῖς ἔμβαλεν
νωμῶν τραχὺ ῥόπαλον. τέλος δ' ἀείρας
πρὸς στιβαρὰς σπάραξε πλευράς,
αἰὼν δὲ δι' ὀστέων
ἐῤῥαισθη.

IV.

Athen. XIV. p. 631. C. ἡ δ' ὑπορχηματική ἐστιν, ἐν ᾗ ᾄδων ὁ χορὸς ὀρχεῖται· Πίνδαρος δέ φησι·

Λάκαινα μὲν παρθένων ἀγέλα.

ὀρχοῦνται δὲ ταύτην παρὰ τῷ Πινδάρῳ οἱ *Λάκωνες*.

V. (p. 28.)

Schol. Theocriti VII, 103. Ὅμολος δὲ Θετταλίας ὄρος, ὡς Ἔφορος καὶ Ἀριστόδημος ὁ Θηβαῖος, ἐν οἷς ἱστορεῖ περὶ τῆς ἑορτῆς τῶν Ὁμολίων. καὶ Πίνδαρος ἐν τοῖς Ὑπορχήμασιν. cf. Dorville Obs. Misc. Nov. T. III. p. 159.

VI.

Praeclarum locum apud Plutarchum Quaest. Conv. IX, 15. 748. A. B. animi coniectura ductus referendum putabam ad Pindarum auctorem; qua in re si vel maxime opinione mea falsus fuerim, gratum tamen erit lectori fragmentum inprimis vtile ad naturam *poeseos hyporchematicae* cognoscendam paullo emendatius a me hic ap-

positum legere. Sic igitur ille: ὀρχηστικῇ δὲ καὶ ποιητικῇ κοινωνία πᾶσα καὶ μέθεξις ἀλλήλων ἐστὶ, καὶ μάλιστα μιμούμεναι περὶ τὸ τῶν ὑπορχημάτων γένος ἐνεργὸν ἀμφότεραι τὴν διὰ τῶν σχημάτων καὶ τῶν ὀνομάτων μίμησιν ἀποτελοῦσι. δόξειε δ' ἂν, ὥσπερ ἐν γραφικῇ, τὰ μὲν ποιήματα ταῖς γραμμαῖς, ὑφ' ὧν ὁρίζεται, τὰ εἴδη (addo ὅμοια εἶναι:) δηλοῖ δὲ, ὃς μάλιστα κατωρθωκέναι δόξει ἐν ὑπορχήμασι, καὶ γεγονέναι πιθανώτερος ἑαυτοῦ, τὸ δεῖσθαι ἑτέραν τῆς ἑτέρας. τὸ γὰρ

Θεσσαλὸν ἵππον ἢ κύνα Ἀμυκλαίαν ἀγωνίῳ ἐλελιζόμενος ποδὶ μίμεο, καμπύλον μέλος διώκων, ἢ οἷος ἀνὰ Δώτιον ἀνθεμόεν τε πεδίον πέταται θανάτοιο κῆρας εὑρέμεν μανύων ἐλάφῳ· τὰν δ' ἐπ' αὐχένι στρέφοισαν ἑτέρωθε κάρα παντᾶ ἕτοιμον·

καὶ τὰ ἑξῆς μονοιοὺ λέληθε τὴν ἐν ὀρχήσει διάθεσιν τὰ ποιήματα παρακαλεῖν, καὶ τὼ χεῖρε καὶ τὼ πόδε, μᾶλλον δὲ ὅλον ὥσπερ τισὶ μηρίνθοις ἕλκειν τὸ σῶμα τοῖς μέλεσι, καὶ ἐντείνειν etc. Emendaui quae potui, partim collatione codicum in fine adiecta adiutus, vnde Θεσσαλὸν ἵππον ex Codice T. pro vulgato πελαστὸν ἵππον, porro θανάτοιο κῆρας ex Cod. T. V. pro θάνατον κεράσασα recepi. Nam quod ex Cod. T. V. annotatur μίμῳ pro μίμεο, nihili est. Deinde pro στρέφοιαν ἕτερον scripsi στρέφοισαν ἑτέρωθε κάρα. Denique μόνου mutaui in μονονού. Reliqua vitia felicioribus ingeniis emaculanda relinquo, quorum iudicio mea haec de auctore fragmenti coniectura vel stabit vel cadet. SCHN. Primo loco ad Carmina ὑπορχηματικὰ referendum Carmen supra memoratum εἰς Ἱέρωνα, vbi vide. Similia duo haec genera, Paeanes et Hyporchemata, inter se fuisse, patet e Plutarcho de Musica p. 1134. loco inf. ad Paeanes memorato.

ΠΡΟΣΩΔΙΑ.

I. Εἰς Δῆλον. (p. 29.)

Petierant Cei a poeta, vt iis paeanem concinnaret, qui a theoris Delum missis ad aram Dei caneretur. Affectum carmen demum post cantatam Herodoti Thebani victoriam, quod fecit Isthmica prima, perfecit et absolvit Pindarus, vt habetur in Scholiis ad Isthm. I. Idem argumentum tractauerant olim Eumelus Corinthius, cuius in Delum carmen a Pausania memoratur, et Pronomus Thebanus, qui Chalcidensibus προσῳδιον εἰς Δῆλον conscripsit, vt refert idem Pausanias IX, 12. pag. 734. 5. Ex hoc igitur carmine sine dubio decerpta sunt, quae profert *Philo* de corrupt. mundi T. II. p. 511. ed. Mang. διὸ καὶ Πίνδαρος ἐπὶ τῆς Δήλου φησίν·

Χαῖρ', ὦ θεοδμάτα, λιπαροπλοκάμου
παιδὸς Λατοῦς ἱμεροέστατον ἔρνος,
πόντου θυγάτηρ, χθονὸς εὐρείας ἀκίνητον τέρας·
ἅν τε βροτοὶ Δᾶλον κικλήσκουσιν,
μάκαρες δ' ἐν Ὀλύμπῳ τηλέφατον
κυανέας χθονὸς ἄστρον.

Salue, o diuina, nitide comati Latonae filii amabilis surcule, maris filia, terrae latae immotum prodigium; quam mortales Delum appellant, immortales autem in Olympo celeberrimum nigricantis terrae sidus. — Pro vulgato θεοτίμητα Mangey ex Mtis et Olymp. VI. recte θεοδμάτα restituit. Idem pro κυανέας coniiciebat κραναᾶς legendum, quod Isthm. I. κραναὰ Δᾶλος dicitur. Malo κυανέας πλακὸς, *caerulei maris,* cuius quasi sidus est Delus; alludit enim poeta ad vetus insulae nomen Ἀστερία. cf. Intt. ad hymn. Callim. in Delum. Schn.

Versum tertium et seqq. Hermannus restituit:

πόντου θύγατερ, χθονὸς εὐρείας ἀκίνη-
τον τέρας· ἅν τε βροτοὶ Δᾶλον κικλήσκου-

σιν, μάκαρες δ' ἐν Ὀλύμπῳ τηλέφατον
κυανέας χθονὸς ἄστρον.

II.

Alium nec minus praeclarum locum ex hoc carmine seruauit Strabo X. p. 742. B. 743. A. vbi de Delo: *τετίμηται δὲ ἐκ παλαιοῦ διὰ τοὺς θεοὺς ἀπο τῶν Κρονικῶν χρόνων ἐξαρμένη* (l. *ἐξηρμένη*). *μυθεύεται γὰρ ἐνταῦθα ἡ Λητὼ τὰς ὠδῖνας ἀποθέσθαι του τε Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος· φησὶ γὰρ ὁ Πίνδαρος·*

Ἦν γὰρ τὸ πάροιθε φορητὰ κυμάτεσσι Δᾶλος
παντοδαπῶν τ' ἀνέμων ῥιπαῖσιν·
ἀλλὰ Κοίου γένος ὁπότ' ὠδύναισι θείαις
ἐπέβαινεν,
δὴ τότε τέσσαρες ὀρθαὶ πρέμνων ἀπώρουσαν
χθονίων, ἂν δ' ἐπὶ κραναῇ σχέθον πέτρᾳ
ἀδαμαντοπέδιλοι κίονες· ἔνθα τεκοῖσ'
εὐδαίμον' ἐπόψατο γένναν.

Erat enim antea vaga fluctibus Delos omnigenorumque ventorum procellis; verum postquam Coei soboles (Latona) sacris doloribus acta eam adiit, tum quatuor rectae e radicibus terrae emicuerunt et in aspera rupe confestim eminuerunt (*ἀνέσχεθον*, *ἀνέσχον*, *ἐπὶ κραναᾷ πέτρᾳ*) *adamantinae columnae: ibi parens beatam vidit sobolem.* — Priora verba habet etiam Schol. ad Odyss. *κ*, 3. cuius auctoritate scripsi *πάροιθε φορητὰ*, cum in Strabone *πάροιθεν οὐ φορητὰ* legeretur; deinde ex eodem restitui *κυμάτεσσι Δᾶλος*, cum apud Geographum, omisso Deli nomine, *κύμασί τε* editum exstaret. Casaubonus sine ope librorum veterum nihil tentandum sibi putabat; monet tamen in codice omitti verba *ὁ γένος*, ibidemque esse *πρυμνῶν*. Idem ex corrupto *σχεδὸν* recte effecit *σχέθον*, quam emendationem secutus Barnesius reliqua, ita vt

edita iam prostant, feliciter constituit ad Homerum T. III. p. 343. Antea enim in Strabone legebatur: ἀλλὰ καὶ ὁ γένος * ὁπότ' — ἐβαίνειν * — αν * δ' ἐπὶ κραιαῖ σχεδόν. Praeterea ingenium in hoc loco suum experiri voluit etiam Th. Canterus V. L. II, 22. vbi legebat; ἀλλὰ καὶ ὁ γένος ὁπότ' ὀδύναισι θείαις ἀγχιτόκοις ἐπιβαίνειν. qua quidem emendatione quid proficiatur, non video, nisi forte vir doctissimus vocem ἀγχιτόκοις ex codice aliquo addendam monere voluit. Vltima fragmenti verba respiciebat *Plutarchus* de facie in orbe lunae p. 923. C. τὴν γῆν κατὰ Πίνδαρον ἀδαμαντοπέδιλοι κίονες περιέχουσι. Scilicet philosophus Chaeronensis verba Pindari ad rem suam in alienum sensum detorsit. Facit huc Ibyci locus ap. Schol. Apollonii III, 16. Ἴβυκος δὲ ἐπὶ τῶν τὸν οὐρανὸν βασταζόντων κιόνων ῥαδινοὺς ἀντὶ τοῦ εὐμεγέθεις λέγει. Denique ad Pindaricum in Delum Paeana spectant etiam verba Senecae Quaest. Nat. VI, 26. vbi de Delo ait: *Hanc Philosophi quoque, credula natio, dixerunt non moueri, auctore Pindaro.* SCHN.

Versus sic se habent ex Hermanni iudicio:

ἦν γὰρ τὸ πάροιθε φορητὰ κυμάτεσσι
παντοδαπῶν τ' ἀνέμων ῥι-
παῖσιν· ἀλλ' ἁ Κοιογενὴς ὁπότ' ὠδί-
νεσσι θοαῖς ἐπέβαινεν,
δὴ τότε τέσσαρες ὀρθαὶ
πρέμνων ἀπώρουσαν χθονίων,
ἂν δ' ἐπικράνοις σχέθον πε-
τραν ἀδαμαντοπέδιλοι
κίονες· ἔνθα τεκοῖσ' εὐ-
δαίμον' ἐπόψατο γένναν.

[Vide Porson. ad Hecub. 788.] [V. *Leipz. Lit. Zeit.* 1806. p. 1782. *Ex Schedis.*]

III. *Προσῴδιον Δελφοῖς γραφέν.* (p. 31.)

Schol. Pindari ad Nem. VII, 94. *καθόλου γὰρ ἀπολογεῖσθαι βούλεται περὶ τοῦ Νεοπτολέμου θανάτου πρὸς τοὺς Αἰγινήτας· ἐκεῖνοι γὰρ ᾐτιῶντο τὸν Πίνδαρον, ὅτι γράφων Δελφοῖς τὸν Παιᾶνα ἔφη·*

Ἀμφιπόλοισι μαρνάμενον
μοιρίαν περὶ τιμάν.

ἀπολωλέναι τὸν Νεοπτόλεμον. ita enim legendum, non *μυρίαν*, vt in editis est; (cf. inf. Paeanes, I. sub f.) cum Neoptolemus cum sacrificulis circumstantibus de carnium distributione contenderet, vbi ipse ex sententia Pindari occisus fuit. Rem narrat breuiter ipse poeta Nem. VII. vbi multa habet Scholiastes, ex quo totum huius carminis argumentum coniicere licet. Delphi scilicet indigne tulerunt caedem Neoptolemi, ad ipsam Apollinis Delphici aram factam. Sepeliuerant eum ab initio sub templi limine; postea vero a Menelao intra ipsum templum translatum fuit corpus, vbi *ξενίων*, festorum, quibus Apollo quoscunque heroas quasi inuitare solebat, praeses Neoptolemus erat constitutus, seu, quemadmodum Pindarus ait Nem. VII, 69. *θεμίσκοπος ἡρωΐαις πομπαῖς πολυθύτοις.* Suspicari hinc licet, scriptum hoc, quod tractamus, carmen a Pindaro, vt hac *ξενίων* sollennitate in laudem cum Apollinis, tum praesertim ipsius Neoptolemi cantaretur. Firmatur aliquantum haec coniectura ex Scholiis ad Nem. VII, 150. *ὁ δὲ Ἀριστόδημος, ὅτι μεμφθεὶς ὑπὸ Αἰγινητῶν ἐπὶ τῷ δοκεῖν ἐν Παιᾶσιν εἰπεῖν τὸν Νεοπτόλεμον ἐπὶ ἱεροσυλίᾳ ἐληλυθέναι εἰς Δελφούς, νῦν ὥσπερ ἀπολογεῖται εἰπών.* Tempore igitur posterius est hoc *Προσῴδιον* seu *Παιάν*, i. e. post Olymp. LXXIX. scriptum, in quam incidit ex calculo Corsini Dissert. Agon. p. 52. victoria Sogenis a Pindaro Nemeaea VII. cantata. Historiam Neoptolemi, et narrationis de morte eius varietatem copiose et docte, vt solet, explicuit Bachet de

Meziriac *Commentaire sur les Epitres d'Ovide* Tom. II. p. 306. quem lectores studiosi consulent.

IV. *Προσῴδιον εἰς Ἀφαίαν Αἰγινήταις γραφέν.* (p. 32.)

Pausanias Corinthiacis (II, 30.) p. 180. ἐν Αἰγίνῃ πρὸς τὸ ὄρος τοῦ Πανελληνίου Διὸς ἰοῦσίν ἐστιν Ἀφαίας ἱερὸν, εἰς ἣν καὶ Πίνδαρος Αἰγινήταις ᾆσμα ἐποίησεν. De fabula vide omnino Ven. praeceptoris Excursum ad Virg. Cirin. T. IV. p. 137.

V.

Τί κάλλιον ἀρχομένοισιν,
ἢ καταπαυομένοισιν,
ἢ βαθύζωνόν τε Λατὼ
καὶ θοᾶν ἵππων ἐλατῆρας ἀεῖσαι;

Quid dulcius est aut incipientibus canere *aut desinentibus quam canere alte cinctam Latonam et celerum equorum agitatores* (Dioscuros). — Haec Pindari verba parodia expressit Aristophanes Equit. 1261. [et Dionys. ap. Athen. XV. extr. *Ex Schedis.*] ad quem locum Scholiastes: τοῦτο ἀρχὴ προσῳδίου Πινδάρου. ἔχει δὲ οὕτως etc. Conuenit locus Alcmanis ap. Eustath. ad Homerum p. 1667. *Κάστωρ ὠκέων πώλων ἐλατῆρε καὶ Πολύδευκες.* quae verba sine dubio respexit Schol. Pindari Pyth. IV, 318. vbi legitur: *Κάστωρ τε πώλων ταχέων δμητῆρες ἱππόται σοφοὶ καὶ Πολυδεύκης κυδρός.* Voces ἱππόται σοφοὶ deleri iussit Valcken. ad Lesbonact. p. 180. [Post v. 2. Eustath. p. 1164, 23. addit ἢ τὸ ποθεινότατον. HERM.]

VI.

Porphyrius de Abstin. ab E. A. III. p. 251. ed. Rhoer. *Πίνδαρος δὲ ἐν προσῳδίοις πάντας τοὺς θεοὺς ἐποίησεν, ὁπότε ὑπὸ Τυφῶνος ἐδιώκοντο, ουκ ἀνθρώποις ὁμοιωθέντας, ἀλλὰ τοῖς ἄλλοις ζώοις.* vbi v. doctiss. Rhoer.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ ΕΙΣ ΣΑΚΑΔΑΝ.

Pausanias Boeoticis (IX, 30.) p. 768. (Stabat in Helicone Sacadae tibicinis signum, tibiis corpus fere longitudine aequantibus; non recte accepto Pindari carmine; in quo adeo versus esse debuit de tibiis eius longis.) ὁ δὲ Σακάδα τοῦ Ἀργείου τὸν ἀνδριάντα πλάσας, οὐ συνεὶς Πινδάρου τὸ εἰς αὐτὸν προοίμιον, ἐποίησεν οὐδὲν ἐς τὸ μῆκος τοῦ σώματος εἶναι τῶν αὐλῶν μείζονα τὸν αὐλητήν. Hoc idem carmen in Sacadam respiciebat *Plutarchus* de Musica p. 1134. A. γέγονε δὲ καὶ Σακάδας Ἀργεῖος ποιητὴς μελῶν τε καὶ ἐλεγείων μεμελοποιημένων. ὁ δὲ αὐτὸς καὶ ποιητὴς ἀγαθὸς καὶ τὰ Πύθια τρὶς νενικηκὼς ἀναγέγραπται. τοῦτον καὶ Πίνδαρος μνημονεύει.

Υ Μ Ν Ο Ι.

I. Εἰς Ἄμμωνα. (p. 33.)

Pausanias Boeoticis (IX, 16 pr.) p. 741. οὐ πόῤῥω δέ ἐστι ναὸς Ἄμμωνος, καὶ τὸ ἄγαλμα ἀνέθηκε μὲν Πίνδαρος, Καλάμιδος δὲ ἔργον ἐστίν. Ἀπέπεμψε δὲ ὁ Πίνδαρος καὶ Λιβύης ἐπ' Ἀμμωνίους τῷ Ἄμμωνι ὕμνους· οὗτος καὶ εἰς ἐμὲ ἦν ὁ ὕμνος ἐν τριγώνῳ στήλῃ παρὰ τὸν βωμὸν, ὃν Πτολεμαῖος ὁ Λάγου τῷ Ἄμμωνι ἀνέθηκε. vbi videtur ὕμνον in singulari legendum esse, vt sensus huius loci constet. Ex hoc igitur hymno sumtus esse videtur locus, quem ex Pindaro refert Schol. ad Pyth. IX, 89.

Ἄμμων Ὀλύμπου δέσποτα.

II. Εἰς Περσεφόνην.

Hunc hymnum poeta post mortem demum, cum anui cuidam in somnis apparuit, dictasse dicitur, vt est apud *Pausaniam* Boeoticis (IX, 23.) p. 755. qui addit: ἐν τούτῳ

τῷ ᾄσματι ἄλλαι τε εἰς τὸν Ἅιδην ἐπικλήσεις εἰσὶ, καὶ ὁ χρυσήνιος· δῆλα ὡς ἐπὶ τῆς Κόρης τῇ ἁρπαγῇ. Eodem epitheto vtitur recentissimus, vt equidem censeo, Argonauticorum auctor, quem Orphea vulgo nominant, v. 561.

Ἡ δὲ κατ' οὐρανιοιο πόλου χρυσήνιος ἠὼς
ἀντολίας ἤνοιγεν, ἐδέχνυτο δ' οὐρανὸς ὄρθρον.

Ita enim ex Cod. Voss. legendum est, vt apparet etiam ex altero loco 364. τῆμος δ' ἱερὸς ὄρθρος ἀπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων ἀντολίας ἤνοιγεν, ἐπέσπετο δ' ἠριγένεια. Quis vero vel leuiter veterum poetarum consuetudine pulcrique sensu imbutus persuaderi sibi patietur, tantam dictionis stribliginem rationumque poeticarum ignorantiam in magnum venerandi *Orphei* vel *Onomacriti* ingenium cadere posse? (em. sphalma Περσεφόνην.)

III. Εἰς Ἀπόλλωνα.

Pausanias in Boeoticis IX, 23. p. 754. εὐδοκιμοῦντα δὲ αὐτὸν ἤδη ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ἐς πλέον δόξης ἦρεν ἡ Πυθία ἀνειποῦσα Δελφοῖς, ὁπόσων ἀπήρχοντο τῷ Ἀπόλλωνι, μοῖραν καὶ Πινδάρῳ τὴν ἴσην ἁπάντων νέμειν. Idem deinde in Phocicis X, 24. p. 858. ἀνάκειται δὲ οὐ πόῤῥω τῆς ἑστίας θρόνος Πινδάρου· σιδήρου μέν ἐστιν ὁ θρόνος, ἐπὶ δὲ αὐτῷ φασιν, ὁπότε ἀφίκοιτο ἐς Δελφοὺς, καθέζεσθαί τε τὸν Πίνδαρον καὶ ᾄδειν ὁπόσα τῶν ᾀσμάτων ἐς Ἀπόλλωνά ἐστιν. Pindari *in Apollinem carmina* memorat obiter *Himerius* in Allocutione ad Iulianum edita a Fabricio B. G. T. IX. p. 426. et in *Biblioth. Vffenbach. Catalogo* p. 631. (Est in ed. Wernsdorf. Or. III. in Basilium pr. p. 428. ἵνα τι κατά σου νεανιεύσωμαι, ὁποῖον Σιμωνίδης ἢ Πίνδαρος κατὰ Διονύσου καὶ Ἀπόλλωνος. iterum Or. XIII, 7.) Eosdem fere honores Argiui olim in Homerum contulerunt, vt tradit ipse Lyricus infra in fragmento CX. Sed de his plura diximus olim in libro *de vita et scriptis Pindari* p. 52. vbi loca auctorum congessimus plurima, quae hanc praecipuam laudum vitae Pin-

dari partem celebrant. Vnum tamen hic addam Aristidis locum de inconcinna oratione T. II. p. 379. vbi Simonidem et Pindarum ἐξ εὐθέος se ipsos laudare memorat, (h. e. aperte, nec tecte.)

IV. Εἰς Πᾶνα.

(Hymnum in Panem a Pindaro scriptum esse, traditur passim. Ad verba Aristidis in Platon. I. „Miltiadis virtutem non minus ex eo illustrari, quod Hercules et Pan pugnae interfuerint, quam Pindari poeticam commendat τὸ τὸν αὐτὸν τοῦτον θεὸν ὀρχήσασθαί τι τῶν ᾀσμάτων αὐτῷ.") Scholiastes *Aristidis* T. II. p. 172. τὸ τὸν αὐτὸν θεὸν ὀρχήσασθαί τι τῶν ᾀσμάτων αὐτῷ. λέγεται ὅτι μέλη ποιοῦντος τοῦ Πινδάρου ποτὲ ἐν Θήβαις, τερφθεὶς ὠρχήσατο ὁ Πάν. ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ᾆσμα σκεψάμενος ὁ Πίνδαρος ἔμελλεν ἐπιδείκνυσθαι, καὶ εἶδεν ὄναρ τὸν Πᾶνα λέγοντα αὐτῷ τὸ ᾆσμα, καὶ λαβὼν εὐθὺ ἀνέθηκε τῷ θεῷ. Ipse *Aristides* T. I. p. 40. ἐκείνου μὲν γὰρ ὁ Πὰν τὸν παιᾶνα ὠρχήσατο, ὡς λόγος. (Libanius Orat. LXIII. T. III. ed. R. p. 352, 12. τοσαύτη δὲ ἄρα κοινωνία λόγων καὶ ὀρχήσεως, ὡς ἐποίει μὲν ὁ Πίνδαρος, ὠρχεῖτο δὲ ὁ Πὰν τὸ ᾆσμα.) cf. *Olearius* ad *Philostrat.* pag. 829. Pietatem suam in Panem poeta testatus est luculento loco Pyth. III, 139. (vbi pro Hieronis salute Matrem deum *cum Pane* virgines puellae celebrant ante poetae domum,) vbi v. Schol. gr. et Commentar. Er. Schmid. p. 124. Schn. Licet suspicari, fuisse illud carmen e Partheniis, e quo supra (p. 29.) fragmentum vidimus, in quo Πὰν ὀρχηστὴς celebratur.

V.

Primus hymnorum Pindari memoratur vna cum *Hesiodi* Theogonia apud Lucianum (in Icaromenippo 27.) T. II. p. 785. vnde tamen de argumento nihil discitur. Verba sunt: ἡ πρώτη ᾠδὴ τῶν ὕμνων τοῦ Πινδάρου. Igitur

alium *Etymologici M.* p. 821, 52. et *Gudiani Mti* locum ad hunc numerum referam, vbi quaedam ipsius poetae verba supersunt. Ita vero ibi legitur in voce ὡμήρησεν. *Πίνδαρος δὲ ἐν ὕμνοις ἐρίφων μεθομήρεον· οἷον ὁμοῦ καὶ μετ᾽ αὐτῶν πορευόμενον.* Forte emendandum diuisis vocibus μεθ᾽ ὁμήρεον. Schn. vt fuerit ὁμήρεος pro ὁμήρειος, ὅμηρος, *coniunctus, vna incedens.*

VI.

Aristides T. II. p. 295. οὐ μὴν οὐδὲ τῶν *Πινδάρου* διθυράμβων ὅτι χρὴ καταγνῶναι τοιοῦτον, οἷον *Πλάτων* ἐπητιάσατο, ἔγωγ᾽ ἔχω· οὐ μόνον αὐτὸ τοῦτο τοὺς διθυράμβους σκοπῶν, ἀνδρειότερον δήπουθεν ἔχοντας καὶ στερεώτερον, ἢ ὡς ἐκεῖνον τῷ δοκεῖν ὑποπίπτειν, ἀλλ᾽ ὅτι κἀν τοῖς ὕμνοις διεξιὼν περὶ τῶν ἐν ἅπαντι τῷ χρόνῳ συμβαινόντων παθημάτων τοῖς ἀνθρώποις, καὶ τῆς μεταβολῆς, τὸν Κάδμον φησὶν ἀκοῦσαι τοῦ *Ἀπόλλωνος* μουσικὰν ὀρθὰν ἐπιδεικνυμένου, οὕτω καὶ *Πίνδαρός* τῆς ὀρθῆς μουσικῆς ἐραστής ἐστι. Hinc emendabis *Plutarchum* de Pyth. Orac. p. 397. A. ὁ *Πίνδαρος* ἀκοῦσαι φησὶ τοῦ θεοῦ τὸν *Κάδμον* οὐ μουσικὰν ὀρθάν, οὐχ ἡδεῖαν, οὐδὲ τρυφερὰν, οὐδὲ ἐπικεκλασμένην τοῖς μέλεσιν. vbi negationem post *Κάδμον* eiiciendam esse coniecerat etiam Reiske Animadv. Vol. II. p. 250. qui praeterea ὀρθίαν malebat. Coniunctissimus cum sensu prioris fragmenti locus est apud eund. *Plutarchum* de animae procreat. Opp. moral. p. 1030. A. ὁ δὲ τῷ *Πινδάρῳ* ποιήσας τὸ ἐπικήδειον·

ἅρμενος ἦν ξείνοισιν ἀνὴρ ὅδε, καὶ φίλος ἀστοῖς.

εὐαρμοστίαν δῆλός ἐστι τὴν ἀρετὴν ἡγούμενος, ὥς που καὶ αὐτὸς ὁ *Πίνδαρος* τοῦ θεοῦ φησιν ἐπακούοντος ουκ ἀνορέαν ἐπιδεικνύμενος τὸν Κάδμον. vbi vltima verba sunt corruptissima, quae sine libris scriptis non facile est emendare. Apparet tamen ἐπακούοντα legendum esse; nec commode locum suum negatio tueri potest,

postquam forte plures voces exciderunt. (f. fuit τοῦ θεοῦ φησιν ἐπακούοντα *μουσικὰν ὀρθὰν* ἐπιδεικνυμένου τὸν Κάδμον.) Vtrobique vero Pindarus de nuptiis Cadmi loqui videtur, quibus Apollo cum Musis affuisse dicuntur. (Quod aliquoties in Epiniciis attigit, vt Pyth. III, 156 sqq.) Quod denique epicedium istud a *Plutarcho* laudatum attinet, decerptus est versiculus ex eo carmine, quod in Anthol. Wechel. L. III. p. 393. sub Leonidae nomine legitur cum insigni verborum varietate:

Ἤπιος ἦν ξείνοισιν ἀνὴρ ὅδε, καὶ φίλος ἀστοῖς,
Πίνδαρος εὐφώνων Πιερίδων πρόπολος.

Salmasius in libro suo annotauerat: *Antipatro Sidonio tribuunt membranae; eaedem alio loco Platoni asserunt.* Inter *Platonis* epigrammata edidit ill. Brunck in Analect. gr. poetar. T. I. p. 174.

VII. (p. 36.)

Aristides T. II. p. 125. πέπονθας ταὐτὸν τῷ Πινδάρου Πηλεῖ, ὃς τῆς τε θήρας διήμαρτε, καὶ τὸν Εὐρυτίωνα φίλον ὄντα αὐτῷ προσδιέφθειρε. vbi Scholiastes: μέμνηται ἐν Ὕμνοις Πίνδαρος, ὅτι τὸν Εὐρυτίωνα τὸν τοῦ Ἴρου τοῦ Ἄκτορος παῖδα, ἕν᾿ ὄντα τῶν Ἀργοναυτῶν, σὺν θηρεύοντα ἄκων ἀπέκτεινε Πηλεύς· φίλον δὲ λέγει, ἐπειδὴ συγγενὴς τούτου ἦν· Πηλεὺς γὰρ πρὸ Θέτιδος θυγατέρα Ἄκτορος τὴν Πολύμηλον (Πολυμήλην) εἶχε γυναῖκα. Ὁ δὲ Ἄκτωρ ἦν πατὴρ Ἴρου, ὃς παῖδα ἔσχε τὸν Εὐρυτίωνα. Actoris filiam Πολυμηλίδα appellat Tzetzes ad Lycophr. v. 175. Alias scripturae varietates in hoc nomine reperies diligenter collectas apud Bachet de Meziriac *sur les Epitres d'Ovide* T. I. p. 41. Historiam Pelei illustrant loca *Nicandri* ap. *Anton. Liberalem* p. 38. *Pausan.* (II, 29.) Argolicis p. 179. *Pindari* Nem. IV, 90. *Etymol. M.* v. Αὔκιον, quae diligens lector comparabit. SCHN. Propius ad rem spectant loca Apollodori III, 13. pr. et Notae p. 786 sq.

VIII.

Schol. Pindari ad Pyth. IV, 288. Pindarum ἐν Ὕμνοις Phryxi nouercam *Δημοδίκην* (sic corr. *Δημωτικὴν*) appellasse tradit.

IX.

Schol. ad Nem. VII, 116. ὡς καὶ αὐτὸς ἐν ἄλλοις·

Ὑφαίνω δ' Ἀμυθαονίδαις
ποικίλον ἄνδημα.

X.

Schol. Aristoph. ad Plutum v. 9. *καὶ τὰ μὲν περὶ τοῦ Πυθίου τρίποδος διαφόρως ἱστορούμενα ἐν τοῖς Πινδάρου ὕμνοις εὐκαίρως ἡμῖν δειλήπται.* vbi auctor scholii, forte Didymus, commentarios suos in Hymnos Pindari respiciebat.

XI. (p. 37.)

Quintilianus VIII, 6. p. 412. ed. Gesn. „Exquisitam vero figuram huius rei (*loquitur de hyperbole*) deprehendisse apud principem Lyricorum videor in libro eo, quem inscripsit ὕμνους. Is namque Herculis impetum aduersus Meropas, qui in insula Co dicuntur habitasse, non igni, nec ventis, nec mari, sed fulmini dicit similem fuisse, vt illa minora, hoc par esset."

Admoneo lectorem, ne sibi persuadeat, me omnia loca, quaecunque ex hymnis Pindari relata tradiderunt nobis grammatici, pro fragmentis hymnorum proprie dictorum venditare. Vsus enim huius nominis omnia carminum genera peruagatus est apud ipsos veteres auctores. Vide quae Didymus in libro *de poetis lyricis* tradit in Etymol. M. v. *ὕμνος*, v. *προσῳδία*, v. *προσῴδιον*. Schn. inprimis Menandr. rhet. de Encomiis in Rhetor. Ald. et seorsum ed. et illustr. ab Heeren. 1785. Latent forte in Hymnorum nomine comprehensa alia carmina lyrica, quae Pindaro auctori apud Suidam tribuuntur, vt *Δαφνηφορικά*. Nihil superest ex *Ἐνθρονισμοῖς* et *Βακχικοῖς*.

[*Ἀρχαιέστερον. Πίνδαρος Ὕμνοις.* Bekkeri Anecd. T. I. p. 80, 8. Herm.]

Παιᾶνες. (p. 38.)

(Poetae, qui Paeanas composuerant, antiquiores erant Pindaro Thaletas, Xenodamus et Xenocritus. Xenodamum quidem alii ediderant Ὑπορχημάτων ποιητὴν καὶ οὐ Παιάνων, cuius etiam carmen memoratum, ait Plutarch. de Musica p. 1134. C. quod manifeste erat ὑπόρχημα. κέχρηται δὲ τῷ γένει τῆς ποιήσεως καὶ Πίνδαρος. ὁ δὲ Παιὰν ὅτι διαφορὰν ἔχει πρὸς τὰ Ὑπορχήματα, καὶ Πινδάρου ποιήματα δηλώσει. γέγραφε γὰρ καὶ Παιᾶνας καὶ Ὑπορχήματα.) De his Pindari carminibus in vniuersum haec tradit Servius ad Aeneid. X, 738. *vnde Pindarus opus suum, quod et hominum et deorum continet laudes, Paeanas vocauit.*

I. Παιὰν τοῖς Δελφοῖς γραφείς.

Pausan. (Phocicis) X, 5. p. 810. extr. vbi de tertio Apollinis Delphici templo: τὰ δὲ εἰς τὸν τρίτον τῶν ναῶν, ὅτι ἐγένετο ἐκ χαλκοῦ, θαῦμα οὐδὲν — οὕτω καὶ ναὸν τῷ Ἀπόλλωνι οὐκ ἂν ἀπό γε τοῦ εἰκότος εἴη γενέσθαι χαλκοῦν· τὰ μέντοι ἄλλα οὐκ ἔπειθεν ὁ λόγος, ἢ Ἡφαίστου τὸν ναὸν τέχνην εἶναι, ἢ τὰ εἰς τὰς ᾠδὰς χρυσᾶς, ἃ δὴ Πίνδαρος ᾖσεν ἐπ' ἐκείνῳ τῷ ναῷ.

Χρύσειαι δ' ἐξ ὑπερῴου ἄειδον Κηλημόνες.

(em. Κηληδόνες.) *Aureae e lacunari* (pro templo simpl.) *canebant Celedones* (tanquam Musae effictae cantantium habitu. Et versum cum Hermanno constitue:

—— χρύσειαι
δ' ἐξ ὑπερῴου ἄειδον
Κηληδόνες.)

οὗτος μέντοι ταῦτα ἐς μίμησιν ἐμοὶ δοκεῖν τῶν παρ' Ὁμήρῳ Σειρήνων ἐποίησεν. Eundem locum tangit Athenaeus VII. p. 290. E. πρὸς τῶν θεῶν τί διαφέρειν οὗτος ὑμῖν δοκεῖ τῶν παρὰ Πινδάρῳ Κηληδόνων, αἳ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ταῖς Σειρῆσι τοὺς ἀκροωμένους ἐποίουν ἐπιλανθανομένους τῶν τροφῶν διὰ τὴν ἡδονὴν ἀπαυαίνεσθαι. vbi Casaubonus igno-

rantiam suam fateri cum Eustathio ad Odyss. μ, p. 1709. [56.] cll. p. 1689. [37.] quam veritatem inquirere latentem maluit. Sic vero Eustathius: οὐ πάνυ δὲ δῆλον, εἴτε Κηληδόνας ἐκεῖνος ἐπιθετικῶς τὰς Σειρῆνας λέγει, διὰ τὸν κατ' αὐτὰς κηληθμὸν, εἴτε καὶ ἄλλα τινὰ ᾠδικὰ δαιμόνια. Nisi homo iste vbique impuros doctrinae riuulos consectatus, ex alieno quam suo corde sapere maluisset, facile meliora discere poterat ex Philostrati V. A. VI, 11. p. 247. vbi de hoc ipso Apollinis templo tradit: καὶ ἄλλου ἐδεήθη ναοῦ, καὶ μεγάλων ἤδη καὶ ἑκατομπέδων. ἑνὸς δὲ αὐτῶν καὶ χρυσᾶς ἴυγγας ἀνάψαι λέγεται Σειρήνων τινὰ ἐπεχούσας (an ἐπιχεούσας?) πειθώ. vbi Olearius noster praeclare fuit de Pindari loco meritus, qui recte cum Kuhnio Κηληδόνες ex Athenaeo praefert; contra vero Er. Schmid in Athenaeo Κηλημόνες ex *Pausania* legi volebat. Priorem virorum doctissimorum sententiam confirmat locus Galeni in Hippocr. περὶ ἄρθρων III. T. III. p. 615. l. 19. ed. Bas. vnde sedem fragmenti cognoscimus: καὶ Πίνδαρος φησὶν ἐν ταῖς Πλειάσι· χρυσαῖ αἱ δ' ὀξυμπεραὶ αἱ τοῦ ἄειδον Κηληδόνες. (ex superioribus emendanda.) vbi legendum Παιᾶσι Fabricius iam olim monuit. Comparauit porro Olearius, nescio qua veritatis specie, ἴυγγας illas aureas, quas *Philostratus* V. A. I, 25. p. 34. in regia Persarum suspensas fuisse tradit, vbi iterum conferendus est Olearius, qui tamen nimis argutari in tota hac disputatione videtur. SCHN. Κηληδόνας esse deas, Musis similes, dubitare non licet: firmatum id vides figura sedentis feminae lyram pulsantis, adscripta antiquis literis voce Καλεδονες in vase antiquo Locris reperto, edito et illustrato nuper a viro docto *Ardito* (*Illustrazione di un antico Vaso trovato nelle Ruine di Locri.* Napoli 1791. 4.) [v. Huschk. Anal. Crit. pag. 8. *Ex Schedis.*] Scripserat Pindarus Paeanem in Delphorum gratiam: ad quem versus iste spectasse videtur. Schol. ad Nem. VII, 94. diserte Paeanem memorat, vbi narrat, Aeginetas aegre tulisse, quod

Neoptolemum cum vno e Delphis de carnibus victimarum rixas mouisse narrauerat: ἐκεῖνοι γὰρ ᾐτιῶντο τὸν Πίνδαρον, ὅτι γράφων Δελφοῖς τὸν Παιᾶνα ἔφη·

ἀμφιπόλοισι μαρνάμενον μοιρίαν περὶ τιμὰν

ἀπολωλέναι. *pugnantem cum ministris super honore ex victimae portione debita.* (v. sup. in Prosodio p. 46.) Iterum ad v. 150. ὁ δὲ Ἀριστόδημος, ὅτι μεμφθεὶς ὑπὸ Αἰγινητῶν ἐπὶ τῷ δοκεῖν ἐν Παιᾶσιν εἰπεῖν, τὸν Νεοπτόλεμον ἐπὶ ἱεροσυλίᾳ ἐληλυθέναι εἰς Δελφούς.

II. (p. 39.)

Satis probabiliter ad Paeanas referri et cum praecedenti fragmento coniungi posse videtur locus apud *Plutarchum* Consolat. ad Apoll. p. 109. A. περὶ Ἀγαμήδους καὶ Τροφωνίου φησὶ Πίνδαρος, τὸν νεὼν τὸν ἐν Δελφοῖς οἰκοδομήσαντας αἰτεῖν παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος μισθόν, τὸν δ᾽ αὐτοῖς ἐπαγγείλασθαι εἰς ἑβδόμην ἡμέραν ἀποδώσειν, ἐν τοσούτῳ δὲ εὐωχεῖσθαι παρακελεύσασθαι. τοὺς δὲ ποιήσαντας τὸ προσταχθὲν τῇ ἑβδόμῃ νυκτὶ κατακοιμηθέντας τελευτῆσαι. (Transferuntur in seqq. haec eadem ad placidam Pindari ipsius mortem.) Templum ab ipsis exstructum memorat Pausan. X, 5. p. 811. v. et notas Jo. Frid. Fischeri, viri maximopere mihi colendi, ad Aeschinis Dialog. III. §. 10.

III. (p. 40.)

Strabo IX. p. 642. C. 643. A. de Delphis: ἐκάλεσαν τῆς γῆς ὀμφαλὸν προσπλάσαντες καὶ μῦθον, ὅν φησι Πίνδαρος, ὅτι συμπέσοιεν ἐνταῦθα οἱ αἰετοὶ οἱ ἀφεθέντες ὑπὸ τοῦ Διός, ὁ μὲν ἀπὸ τῆς δύσεως, ὁ δ᾽ ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς· οἱ δὲ κόρακάς φασι. Fabulam copiose narrat Schol. Pindari ad Pyth. IV, 6. qui tamen ipsius Pindari non meminit, sed simpliciter ait: λόγος τὶς τοιοῦτος περιηχεῖ. Habet eandem Claudianus XVI, 11. vbi v. Gesn. cf. *Plutarchus* de def. orac. pr. p. 409. *Schol. Sophoclis* Oedip. Tyr. 489. *Pau-*

sanias Phocicis (X, 16.) p. 835. τὸν δὲ ὑπὸ Δελφῶν καλούμενον ὀμφαλὸν λίθου πεποιημένον λευκοῦ, τοῦτο εἶναι τὸ ἐν μέσῳ γῆς πάσης αὐτοὶ λέγουσιν οἱ Δελφοὶ, καὶ ἐν ᾠδῇ τινι Πίνδαρος ὁμολογοῦντα σφίσιν ἐποίησιν. SCHN. Respicit fabulam Pindar. P. IV, 7. χρυσέων Διὸς ὀρνίχων πάρεδρος Pythia. et ὀμφαλὸν vs. 134. et V, 6. add. P. VIII, 85.

IV.

Ammonius de affinium voc. differentia voce Θηβαῖοι καὶ Θηβαγενεῖς, διαφέρουσιν, ait, καθὼς Δίδυμος ἐν ὑπομνήμασι τῷ πρώτῳ τῶν Παιάνων Πινδάρου φησὶ, καὶ τὸν τρίποδα ἀπὸ τούτου Θηβαγενεῖς πέμπουσι τὸν χρύσεον εἰς Ἰσμήνιον πρῶτον. quae si integriora exstarent, haberemus, vnde obscurissimum Pyth. XI. locum, et *Pausan.* IX, 10. explicaremus. Quaecunque vero doceri poterant de hoc loco, praecepit cl. Valckenaer, qui malebat deleto πρῶτον legere εἰς τὸ Ἰσμήνιον. Koenius autem ad Gregorium p. 225. emendabat ἱερόν. SCHN. Turbas hac in re facile compesces, si distinxeris duo clipeorum genera, aliud antiquiorum, aliud serius ex aere. vid. ad Schol. Pyth. XI, 5.

V.

Schol. Sophoclis ad Trachinias v. 175. *de columbis Dodonaeis:* Εὐριπίδης δὲ τρεῖς γεγονέναι φησὶν αὐτάς· οἱ δὲ δύο, καὶ τὴν μὲν ἐς Λιβύην ἀφικέσθαι Θήβηθεν εἰς τὸ τοῦ Ἄμμωνος χρηστήριον, τὴν δὲ εἰς τὸ περὶ τὴν Δωδώνην, ὡς καὶ Πίνδαρος Παιᾶσιν.

VI.

Schol. Apollonii ad I, 1084.

Ἡ δ' ἄρ' ὑπὲρ ξανθοῖο καρήατος Αἰσονίδαο
πωτᾶτ' ἀλκυονὶς λιγυρῇ ὀπὶ θεσπίζουσα
λῆξιν ὀρινομένων ἀνέμων· συνέηκε δὲ Μόψος,
ἀκταίης ὄρνιθος ἐναίσιμον ὄσσαν ἀκούσας.

annotat ad vocem ὄσσαν· εὐλόγως δὲ ὄσσαν εἶπε τὴν ἀλκυόνος φωνήν· ὑπὸ γὰρ Ἥρας ἦν ἀπεσταλμένη, ὥς φησι

Πίνδαρος. vbi Paeanas eum respexisse patet ex iis, quae ad v. 1086. monet: *εἴληφε δὲ τὰ περὶ τῶν ἀλκυόνων παρὰ Πινδάρου ἐκ Παιάνων.* Hinc Philostratus Icon. II, 15. p. 833. ea, quae de Halcyonibus et Glauco Argonautis apparente tradit, ex Pindaro sumsisse videri debet. De Glauco enim diserte *Pausanias* Boeotic. (IX, 22.) p. 754. *Πινδάρῳ δὲ καὶ Αἰσχύλῳ πυνθανομένοις παρὰ Ἀνθηδονίων, τῷ μὲν οὐκ ἐπὶ πολὺ ἐπῆλθεν ᾆσαι τὰ εἰς Γλαῦκον, Αἰσχύλῳ δὲ καὶ εἰς ποίησιν δράματος ἐξήρκεσε.* De Glauco v. Athen. VII. p. 296. Notae ad Apollod. p. 416.

VII.

Strabo VII. p. 505. A. *πότερον δὲ χρὴ λέγειν Ἑλλοὺς, ὡς Πίνδαρος, ἢ Σελλοὺς, ὡς ὑπονοοῦσι παρ' Ὁμήρῳ κεῖσθαι, ἡ γραφὴ ἀμφίβολος οὖσα οὐκ ἐᾷ διϊσχυρίζεσθαι.* Similis varietas in Sophoclis Trachin. 1183. vbi cf. Schol. Etymol. M. v. *Σελλοὶ — καὶ οἱ μὲν Ἑλλοὺς αὐτοὺς ἐξεδέξαντο, ὡς Πίνδαρος· δεῖ δὲ ἀπὸ τοῦ σ ἄρχεσθαι τὴν λέξιν, Σελλούς.* Pindarum laudant etiam Schol. br. ad Iliad. π, 234. *Σελλούς. Πίνδαρος δὲ Ἑλλοὺς αὐτοὺς κληθῆναί φησι χωρὶς τοῦ πρώτου Σ, ἀπὸ Ἑλλοῦ τοῦ δρυτόμου, ὥς φασι, πρώτου καταδείξαντος τὸ μαντεῖον.* add. Schol. Ven. [et Eustath. p. 1057, 57.]

VIII.

In vnum hic coniiciam locum, quae passim veteres ad Musicam spectantia ex Pindari Paeanibus laudant. Primum igitur Plutarchus de Musica p. 1136. C. *Πίνδαρος ἐν Παιᾶσιν ἐπὶ τοῖς Νιόβης γάμοις φησὶ Λύδιον ἁρμονίαν πρῶτον διδαχθῆναι.* [ὑπὸ Ἀνθίππου. e Polluce IV, 78. Burette *Mémoir. de l'Acad. d. Inscr.* T. XIII. p. 231. *Ex Schedis.*] Deinde Schol. ad Olymp. I, 26. *περὶ δὲ τῆς Δωριστὶ ἁρμονίας εἴρηται ἐν Παιᾶσιν ποτὶ Δώριον μέλος σεμνότατόν ἐστι.* vbi pro *ποτὶ* videtur *ὅτι* legendum esse. Idem denique Schol. ad Pyth. XII, 45. *εἴρηται δὲ καὶ ἐν Παιᾶσι περὶ αὐλητικῆς.* Schn. Etiam in Paeane aliquo Apollinis templum Diraenis ad Abderam meminerat Schol. Lycophr. 440. *οἱ μάντεις τοῦ ἐν Δηραίνοις, τόπῳ Ἀβδήρων, τιμωμέ-*

νου Ἀπόλλωνος. οὗ μνημονεύει καὶ Πίνδαρος ἐν Παιᾶσιν. (Schn. XCIV.)

[Fragmentum apud Stobaeum. v. infra p. 130. *Ex Schedis.*]

ΑιΣΜΑ ΕΙΣ ΗΛΙΟΝ ΕΚΛΕΙΨΑΝΤΑ.

Nobilissimum omnium multisque laudatum fragmentum in Solis defectum seruauit nobis Dionysius Halic. de Demosth. T. II. p. 273. vnde tamen non satis apparet, ad quod carminis genus referendum sit. (Referamus inter ea, quae generali appellatione *Ἄισματα* nominabantur: vt in Pausan. III, 25. pr. Debuere in iis latere alia aliis propriis nominibus passim frequentata; vt *τὰ Παροίνια,* in quorum recensum Nemeacam XI. referebat Didymus ap. Schol. ad eam Oden pr.) Ponam hic ipsa verba Lyrici, prouti fuerunt olim a summo viro, Scaligero, constituta ad Propertii III, 4. non quod omnia in eo probem, sed vt operae rescribendi, transponendi, immutandi parcamus; tum de ipso loco Barnesiique conatibus dicam. Ita igitur, vbi locum e Platonis Phaedro recitauerat, doctissimus Rhetor: *ταῦτα καὶ τὰ ὅμοια τούτοις, ἃ πολλά ἐστιν, εἰ λάβοι μέλη καὶ ῥυθμούς, ὥσπερ οἱ διθύραμβοι καὶ τὰ ὑπορχήματα, τοῖς Πινδάρου ποιήμασιν ἐοικέναι δόξειεν ἂν τοῖς εἰς τὸν ἥλιον εἰρημένοις, ὥς γ' ἐμοὶ φαίνεται·*

Ἀκτὶς ἀελίου πολύσκοπε,
μή σε θεῷμ' ἄτερ ὀμμάτων.
ἄστρον ὑπέρτατον, ἐν ἁμέρᾳ
κλεπτόμενον, ἔθηκας ἀμάχανον
ἰσχὺν ποταίνιον ἀνδράσι,
καὶ σοφίας ὁδόν.
ἐπισκότειον ἀτραπὸν ἐσσυμένα
ἐλαύνεις τι νεώτερον ἢ πάρος.
Ἀλλά σε πρὸς Διὸς,

ἵππως θοάς, ἱκετεύω,
ἀπήμον' ἐς ὄλβον
τράποιο Θήβαις.
ὦ πότνια, πάγκοινον τέρας.
πολέμου δ' ἢ σᾶμα φέρεις τινὸς,
ἢ καρποῦ φθίσιν,
ἢ νιφετοῦ σθένος ὑπέρφατον,
ἢ στάσιν οὐλομέναν,
ἢ πόντου κενέωσιν ἀνὰ πέδον,
ἢ παγετὸν χθονὸς, ἢ νότιον θέρος
ὕδατι ζακότῳ διερὸν,
ἢ γαῖαν κατακλύσασα θήσεις
ἀνδρῶν νέων ἐξαρχῆς
γένος ὀλοφυδνόν.

Solis lux multituens, ne te videam sine lumine! Sidus supremum, interdiu subductum, reddidisti inefficax (5) *robur vegetum hominum, et* (obstruxisti sic) *sapientiae viam. Per obscuram viam incedens currum agitas aliter quam antea.* (Esse haec corrupta manifestum est.) *At te per Iouem* (10) *obtestor, equos celeres faustum in omen agas Thebis! O veneranda* (*Solis lux*) *commune prodigium* (*omnium terrarum*) *affers vtique aut signum belli alicuius,* (15) *aut frugum interitum, aut niuis vim ingentem, aut perniciosam seditionem, aut maris eluuiem in agrum aut glaciem soli aut humidam aestatem,* (20) *imbre vehementi vuidum, aut terram diluuio obruens humanum iterum genus perdes.* (Subiiciam statim versus ex dimensione et emendatione Hermanni:

Ἀκτὶς Ἀελίου, τί, πολύσκοπ' ἐμοὶ
θοῶν μέτρ' ὀμμάτων
ἄστρον ὑπέρτατον ἐν ἁμέρᾳ
κλεπτόμενον; ἔθηκας ἀμάχανον ἰσχὺν

πτανὸν ἀνδράσι, καὶ σοφίας ὁδόν,
ἐπίσκοτον ἀτραπὸν ἐσσυμένα
ἐλαύνειν τι νεώτερον ἢ πάρος;
ἀλλά σε, πρὸς Διὸς, ἵπποις θοαῖς,
ἱκετεύω, ἀπήμον' ἐς ὄλ-
βον τράποιο Θήβαις,
ὦ πότνια, πάγκοινον τέρας.
πολέμου δ' εἰ σᾶμα φέρεις τινὸς, ἢ καρποῦ
φθίσιν,
ἢ νιφετοῦ σθένος ὑπέρφατον,
ἢ στάσιν οὐλομέναν,
ἢ πόντου κενέωσιν ἄμ πέδον,
ἢ παγετὸν χθονὸς, ἢ
νότιον θέρος ὕδατι ζακότῳ διερὸν, ἢ γαῖ-
αν κατακλύσαισα θήσεις
ἀνδρῶν νέον ἐξ ἀρχῆς
γένος ὀλοφυδνόν,
πάντων μέτα πείσομαι.

Versu primo Dionysius habet: *τί πολύσκοπ' ἐμῆς θεῶ μ' ἄτερ.* Barnesius, qui metrum a Scaligero constitutum seruauit, inde effecit: *πολοσκόπε.* Equidem praeeunte Philostrato, mox laudando, conieceram olim legendum: *τί πολύσκοπον ἐρημώσαισα μέτρον ὀμμάτων, ἄστρον ὑπέρτατον ἐν ἁμέρᾳ κλεπτόμενον, ἔθηκας ἀμάχανον* etc. Male enim Barnesius *ἔθηκας*, quod Dionysius et Scaliger habent, vi eiecit, suumque *ἔθηκεν* substituit; sed multo ineptius etiam verba haec Barnesius de ipso sole interpretatur: *robur ingens illud renouabile mortalibus.* Scilicet hic est ille Barnesius, quem in graecis omnium mortalium doctissimum locuples ipse testis Hudson praedicauit! Quod vero supra de Philostrato mentionem inieci, habeto nunc tibi locum ex epistola 72. p. 949.

vnde emendationem meam duxi: ἐκ τῆς περὶ τὸ πρόσωπον γαλήνης, ἣν εἰ μὴ θολώσεις, ἄστρον ὑπέρτατον ἐν ἁμέρᾳ βλεπόμενον δόξεις· εἰ δὲ ἐκ Πινδάρου ταῦτα, κἀκεῖνό που κατὰ Πίνδαρον τὸ τὴν ἀκτῖνα τὴν ἀπό σου πηδῶσαν εἶναι τῶν ἐμῶν ὀφθαλμῶν μέτρα. Videtur Pindaricum κλεπτόμενον a Philostrato paulum immutatum, et ad alium sensum traductum fuisse. Olearius ibi tutius tacuisset. Verba ἄστρον ὑπέρτατον laudat et Schol. Arati ad Phaenom. v. 10. λέγεται δὲ καὶ ὁ ἥλιος ἄστρον ἰδίως, παρὰ δὲ Πινδάρῳ ἄστρον ὑπέρτατον. Versu 7. ἐπισκότειον a Scaligero positum seruauit Barnesius. In Dionysio est ἐπισκόπτεν. H. Stephanus nescio vnde et quo sensu recepit ἐπισκώπτειν in Fragm. Pindaricis. Post ἐσσυμένα Barnesius assuit γε, et corruptum ἐσσαμένα cum Scaligero retinuit. Dionysius enim habet: πτανὸν ἀνδράσι — ἄτροπον ἐσσαμένα ἐλαύνειν τι νεώτερον. vnde Scal. et Barn. effinxerunt ποταίνιον — ἀτραπὸν — ἐλαύνεις. Equidem olim conieceram: ἐπεὶ σκότους ἀτραπὸν ἐσσυμένα ἐλαύνεις νεώτερον etc. Versu 9. Dionys. ἵππος i. e. ἵππως, Barnes. ἵππους. Vulgatum τρόπαιο Sylburgius in τράποιο recte mutauit. Scaliger τρέποιο habet. Barnesius haec suo more vertit. Versu 13. Dionysius habet πολέμου δὶς ἅμα φέρεις. vnde Scaliger nostram lectionem effinxit. Vix tamen ferri posse mihi videtur haec viri summi emendatio, quod ἀκτὶς ἀελίου, quam poëta vsque ad finem fragmenti alloquitur, dici πάγκοινον τέρας vix potest. Vide, an propius ad vestigia corrupta lectionis coniecerim: πάγκοινον τέρας δυσάμερον φέρεις. In Homero quidem πολέμοιο τέρας Iliad. λ, 4. interpretantur grammatisi σημεῖον. Cf. ad Hesych. v. πολέμου τέρας. (Scabra oratio. τέρας Sol propter deliquium dici potuit. Interpungo: — τράποιο Θήβαις, ὦ πότνια, πάγκοινον τέρας. Πολέμου δὴ σῆμα φέρεις τινὸς, ἢ —). Versu 16. Dionysius habet: πόντου κενεῶσιν ἀλλὰ πέδον. vnde Scaliger effecit, quod supra posuimus. Bar-

nesius vero admodum eleganter, si diis placet, emendavit: ἢ πόντου πλημμύραν ἀμπεδίον. Tentaueram olim πόντου ἀνάπωσιν ἀλλοδαπόν. Versu 81. vulgatum ἱερὸν Scaliger et Sylb. recte in διερὸν mutarunt. Versu 21. H. Stephanus nescio vnde καταλύσασα prodidit. Barnesius κατακαύσασα suum nobis offert; rectius deinde θήσει in θήσεις mutauit. Versu 20. νέων Scaliger et Barnesius nescio quibus rationibus adducti scripserunt: (cum esset νέον. quod esset respectu hominum ante Deucalionem.) Vltimum ὀλοφυδνὸν debetur Scaligero; in Dionysio erat: ὀλοφυρ . . . vbi suspicatus sum olim aliam ab ὀλοφύρομαι ductam formam latere. Ecce enim Plutarchus de Facie in Luna p. 931. E. οὗτος Μίμνερμον ἐπάξει καὶ Κυδίαν, (?) καὶ τὸν Ἀρχίλοχον, πρὸς δὲ τούτοις Στησίχορον καὶ τὸν Πίνδαρον ἐν ταῖς ἐκλείψεσιν ὀλοφυρομένους τὸν φανερώτατον κλεπτόμενον, καὶ μέσῳ ἅμα (ἤματι fuisse suspicor) νύκτα γινόμενον καὶ τὴν ἀκτῖνα τοῦ ἡλίου σκότους ἀτραπὸν ** φάσκοντας. quo quidem testimonio coniectura nostra ἐπεὶ σκότους ἀτραπὸν egregie confirmari videtur. Denique idem Pindari carmen laudat Philo in fragmentis ex Eusebio T. II. pag. 643. ed. Mang. vbi de defectu solis: αἱ δὲ μηνύματά ἐστιν ἢ βασιλέων τελευτῆς ἢ πολέων φθορᾶς, ὃ καὶ Πίνδαρος ἠνίξατο γενομένης ἐκλείψεως διὰ τῶν πρόσθεν εἰρημένων. vbi apparet verba Pindari a Philone laudata omisisse Eusebium. Adde Plinii locum II, 12. sect. 9. *misera hominum mente in defectibus scelera aut mortem aliquam siderum pauente, quo in metu fuisse Stesichori et Pindari vatum sublimia ora palam est deliquio solis.*

Ἐ γ κ ώ μ ι α. (p. 44.)

Laudatur hoc nomine Pindari scriptum aliquod a Suida, cuius auctoritate permotus J. Nicol. Loensis Epiphyll. VII, 18. ad verba illa Porphyrionis in istud Horatii: *Quem virum aut heroa* etc. *Haec a Pindaro sumsit. Continet autem haec ode laudes deorum ac Principum Romanorum:* existimabat respexisse grammaticum Pindari locum eum, quem paulo post ex Plutarcho ponam, quemque ex libro Ἐγκωμίων sumtum esse suspicabatur vir doctissimus. Verum satis clarum est Porphyrionem innuere Olymp. II. τίνα θεὸν, τίν' ἥρωα, τίνα δ' ἄνδρα κελαδήσομεν. Plutarchi vero locus est de Gloria Atheniensium p. 347. E. 348. A. ἡ δὲ Κόριννα τὸν Πίνδαρον ὄντα νέον ἔτι καὶ τῇ λογιότητι σοβαρῶς χρώμενον ἐνουθέτησεν ὡς ἄμουσον ὄντα, καὶ μὴ ποιοῦντα μύθους, ὃ τῆς ποιητικῆς ἔργον εἶναι συμβέβηκε· γλώσσας δὲ, καὶ καταχρήσεις, καὶ μεταφράσεις, καὶ μέλη, καὶ ῥυθμοὺς ἡδύσματα τοῖς πράγμασιν ὑποτίθεται. σφόδρα οὖν ὁ Πίνδαρος ἐπιστήσας τοῖς λεγομένοις ἐποίησεν ἐκεῖνο τὸ μέλος·

Ἰσμηνὸν ἢ χρυσαλάκατον Μελίαν,
ἢ Κάδμον, ἢ Σπαρτῶν ἱερὸν γένος ἀνδρῶν,
ἢ τὸ πάνυ σθένος Ἡρακλέος,
ἢ τὰν ——

δειξαμένου δὲ τῇ Κορίννῃ, γελάσασα ἐκείνη τῇ χειρὶ δεῖν ἔφη σπείρειν, ἀλλὰ μὴ ὅλῳ τῷ θυλάκῳ· τῷ γὰρ ὄντι συγκεράσας καὶ συμφορήσας πανσπερμίαν τινὰ μύθων ὁ Πίνδαρος τὸ μέλος ἐξέχεεν. SCHN.

Plenior est locus ap. Lucian. Demosth. Encom. 19. vnde totum locum Schneider sic constituerat:

Ἰσμηνὸν ἢ χρυσαλάκατον Μελίαν,
ἢ Κάδμον, ἢ Σπαρτῶν ἱερὸν γένος,
ἢ τὰν κυανάμπυκα Θήβαν,
ἢ τὸ πάντολμον σθένος Ἡρακλέος,

ἢ ταν Διονύσου πολυγαθέα τιμὰν,
ἢ γάμον λευκωλένου Ἁρμονίας
ὑμνήσομεν.

(Hermannus monet, versui secundo esse addendum:

— — γένος ἢ
τὰν κ.

et mox scribendum:

ἢ τὰν Διωνύσου —.)

Interpolaui *Plutarchi* locum ex *Luciano* T. III. p. 605. qui v. 2. ἀνδρῶν post γένος, quod est in *Plutarcho*, omisit. Versu 4. *Plutarchus* habet: τὸ πάνυ σθένος Ἡρακλέους ἤτταν, quod vltimum verbum ex seq. versu adhaeserat, quem tamen vna cum sexto librarii omiserunt. *Scholiastes Luciani* mire sibi sapere visus est, cum eo loco adderet: ἀρχαὶ ταῦτα τῶν Πινδάρου τοῦ μελοποιοῦ ὕμνων. Schol. Pindari ad Nem. X, 1. primum versum affert: καθὼς ἐν τῇ ᾠδῇ, ἧς ἡ ἀρχή· Ἰσμηνὸν ἢ χρυσηλάκατον Μελίαν. Habet eundem Dio Chrysost. Tarsica I. p. 394. Quod vero ad sensum carminis, et certamen Pindari cum Corinna passim memoratum attinet, vide quae disputauimus olim in libro *de vita et scr. Pindari* p. 5 sqq. Schn. Ad *Encomia* refero Horatii *reges* IV, 2, 13. *seu deos regesue canit, deorum sanguinem, per quos cecidere iusta Morte Centauri, cecidit tremendae Flamma Chimaerae.* Fuere adeo in Encomiis laudes Pirithoi et Bellerophontis. Forte et de Caeneo, qui, cum vulnerari nequiret, in terram est depressus. Plutarch. de Stoicor. absurd. p. 1057. D. ὁ Πινδάρου Καινεὺς εὐθύναν ὑπεῖχεν ἀπιθάνως ἄῤῥηκτος σιδήρῳ καὶ ἀπαθὴς τὸ σῶμα πλασσόμενος, εἶτα καταδὺς ἄτρωτος ὑπὸ γῆν —

— σχίσαις ὀρθῷ ποδὶ γᾶν.

cum recto pede scidisset terram.

Διθύραμβοι. (p. 46.)

Primo statim loco proponam verba Etymol. M. quae dithyrambos Pindari spectare non vana coniectura est. Sic igitur Grammaticus in voce διθύραμβος p. 274, 50: *Πίνδαρος δέ φησι Λυθίραμβον· καὶ γὰρ Ζεὺς τικτομένου αὐτοῦ ἐπεβόα λῦθι ῥάμμα, ἵν' ῇ λυθίραμμος.* Etymol. Gudianum Mtum apud virum rev. L. Kulenkamp mutilata habet ea verba: *Πίνδαρος δὲ ὅτι τίκτων αὐτὸς ἐπεβόα ὁ Ζεύς.* Schn. Proclus Chrestomath. Excerpt. ap. Sylb. ad calc. Apollonii p. 344. *εὑρεθῆναι δὲ τὸν Διθύραμβον Πίνδαρος ἐν Κορίνθῳ λέγει.* Spectat ad Ol. XIII, 25.

Laudem Pindari e Dithyrambis attigit Aristides in Platonica p. 295. Tom. II. extr. Locum v. sup. p. 50.

I.

Etymol. M. p. 460, 38. v. *θώραξ — ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἐμπίπλασθαι οἴνου θωράσσεσθαι λέγεται — καὶ Πίνδαρος Διθυράμβων πρώτῳ·*

ἀλόχῳ ποτὲ θωρη-
χθεὶς ἐπ' ἀλλοτρίᾳ.

temulentus aliquando mulieri alienae (f. vim intulit.) — vbi nescio cur Fabricius cum Sylburgio librum primum dithyramborum nobis obtrudant. Schn. [cum sit Carmen I. Notat etiam Larcher *Hist. de l'Acad. des Inscr.* T. XLVII. p. 205. *Ex Schedis.*]

Versum eundem recitat, sed memorabili cum varietate lectionis, Meletius de nat. hom. p. 86. (ex lat. versione, quam solam habemus a Nic. Petreio. Venet. 1532. 4.) vbi de pectore: „*Thorax igitur locus, qui alimentum accipit, est. Quidam autem vino madentem θωρήξασθαι dixerunt; vt Hippocrates: λιμὸν θώρηξις λύει. ebrietas,* inquit, *famem soluit.* Et Pindarus in Dithyrambis: ἀλόχῳ ποτὲ

θωραχθεὶς ἐπέχεεν ἀλλότρια.

quod facit: vxorem, vino quandoque madidus falsis

insimulauit.“ Non dubito hanc lectionem veriorem censere.

II.

Schol. Pindari ad Ol. XIII, 25. ὁ Πίνδαρος δὲ ἐν μὲν τοῖς Ὑπορχήμασιν ἐν Νάξῳ φησὶν εὑρεθῆναι πρῶτον διθύραμβον, ἐν δὲ τῷ πρώτῳ τῶν Διθυράμβων ἐν Θήβαις.

III. (p. 46-48.)

Secundi dithyrambi ipsum initium, satis illud longum, vt specimen ἁρμονίας αὐστηρᾶς refert Dionysius Halic. de composit. verbor. Huds. T. II. pag. 41. quod, vt chartae parcam, ponam hic prouti olim a Barnesio metro restitutum fuit: ἀρχέτω δὲ Πίνδαρος, καὶ τούτου Διθύραμβος, οὗ ἐστιν ἀρχή·

Δεῦτ' ἐν χορὸν Ὀλύμπιοι,
ἐπί τε κλυτὰν πέμπετε Χάριν, θεοί,
πολύβατον οἵτ' ἄστεος ὀμφαλὸν θυόεντα
ἐν ταῖς ἱεραῖς Ἀθήναις
οἰχνεῖτε, πανδαίδαλόν τ' εὐκλέα ἀγοράν·
ἰοδέτων λάβετε στεφάνων
τῶν ἐαροδρέπτων λοιβάν,
Διόθεν τέ με σὺν ἀγλαΐᾳ ἴδετε
πορεύσαντες ἀοιδαῖς δεύτερον
ἐπὶ κισσοδέταν θεόν,
ὃν Βρόμιον, ὃν Ἐριβόαν βροτοὶ καλέομεν.
Γόνον ὑπάτων πατέρων μέλπωμεν,
γυναικῶν τε Καδμείαν Σεμέλαν.
Ἐν Ἀργείᾳ Νεμέᾳ μάντιν οὐ λανθάνει
φοινικος ἔρνος, ὁπότ'
οἰχθέντος Ὡρᾶν θαλάμου
εὔοδμον ἐπαΐωσιν ἔαρ-
φυτα νεκτάρεα.

τότε βάλλεται,
τότ' ἐπ' ἄμβροτον χέρσον
ἐρατά τ' ἴων φόβα,
ῥόδα τε κόμαισι μίγνυται.
Ἀχεῖτε ὀμφᾷ μελέων σὺν αὐλοῖς,
ἀχεῖτε Σεμέλαν ἑλικάμπυκα χοροί.

Adeste ad chorum, Olympii, et adducite inclutam Gratiam dii, vos qui frequentem populo vrbis vmbilicum ture odoratum in sacris Athenis (5) *inuisitis et insigne ornamentis et illustre forum: violis reuinctarum coronarum, vere decerptarum, accipite libationem, et aspicite me diuinitus cum honore carminum incedentem altera vice* (10) *ad deum hedera redimitum, quem Bromium Eriboamque mortales appellamus. Prolem summi parentis canamus, et e mulieribus Cadmeam Semelen. Apud Nemeam Argiuam vatem non latet* (15) *palmae germen, quando, recluso Horarum thalamo, odoratum persenserint ver plantae nectareae. Tunc, tunc spargitur* (20) *super immortalem terram amabilis violarum crinis, rosaeque comis miscentur. Canite voce carminum cum tibiis; canite Semelen redimitam diademate, o chori.* — Singula nunc videamus verba. Igitur v. 1. Hudsoni codd. male praeferebant *ἴδετ'*. Versum 5. vertit H. Stephanus: *loco aprico situm*, vt adeo *εὐάλιον* legisse videatur Vptono ad h. l. Potius *πανδείελον* dixisset! v. 6. cod. Hudsoni *ἰοδέτην λάχετε*, et v. 7. *ἐαριδρόπων* praeferunt. v. 9. malim *πορευθέντα — ἀοιδᾶν* ex vulgato *πορευθέντες* efficere, quod pessime mutavit Barnesius. (f. *πορευθέντ' ἐν ἀοιδαῖς* pro *σὺν*, Pindarico more.) Ex voce *δεύτερον* recte Vptonus coniecturam duxit de ordine, quo olim fragmentum hoc inter reliquos Pindari dithyrambos legebatur. v. 10. codd. *ἐπὶ τον κισσοδόταν.* malim *κισσόδετον.* v. 11. codd. *τὸν βρόμιον ἐριβόαν τε.* quam lectionem probauerim. v. 12. codd. *ὑπάιων μὲν — μέλπε γυναικῶν τε Καδμείαν ἔμολον.*

Vulgo ὑπάτων τε — μέλπομεν. (fuisse videtur ὑπάτου πατέρος.) v. 14. codd. νεμέῳ. (qui *vates ad Nemeam* sit, non intelligo.) v. 20. codd. ἀμβρόταν χθόν' ἐρώταν ἴον φοβερά τε κόμαισι μίγνυται. v. 23. Dionysii edd. habent ὑμνεῖτ' ὄμφα — ὑμνεῖτε Σεμέλαν. Codices vero, qui οἰχνεῖτ' ὀμφαῖς — οἰχνεῖτε praeferunt, vestigia conseruarunt verae lectionis, quam nos Pindaro ex Apollonii Dyscoli Syntaxi p. 223. l. 8. restituimus. cf. ibi Sylburg. Laudat is ex Lyrico nostro verba: ἀχεῖται ὀμφαὶ μελέων σὺν αὐλοῖς, quod ex Boeotorum more dictum vult pro ἀχοῦνται. [V. infra pag. 108. LIII.] Sed decipi vir bonus se passus est ab exemplaris sui vitio. Tenemus igitur cubile corruptelae, vbi caput monstrosi illius οἰχνεῖτε latet; legendum enim in Pindaro ἀχεῖτε, quod et in altero versu repetendum est. Apollonium errantem secutus est *Politus* ad Eustathii T. III. p. 1072.* SCHN. Videndus de hoc carmine Hermannus ad Olymp. VIII. [et nunc Schaefer. in edit. Dionys. Halic. de V. C. *Ex Schedis.*]

IV. (p. 49.)

Strabo VII. pag. 494. C. 495. A. vbi docet Boeotos olim etiam Ὕαντας dictos fuisse: ὡς δὲ Πίνδαρός φησί·

Ἦν ὅτε ὕας Βοιώτιον ἔθνος ἔνεπον.

quem eundem locum Schol. ad Olymp. VI, 152. ex dithyrambis afferens σύας — ἔλεγον habet, quorum prius legitur etiam apud Galenum Suasoria ad Artes c. 7. Cf. Schol. Apollonii ad III, 1241.

V. (p. 48.)

Strabo IX. p. 620. A. ἔστι δὲ τῷ ἐκ Θηβῶν εἰς Ἄργος ἀπιόντι ἐν ἀριστερᾷ ἡ Τανάγρα, ἐν δεξιᾷ κεῖται ἡ Ὑρία. καὶ ἡ Ὑρία δὲ τῆς Ταναγραίας νῦν ἐστι, πρότερον δὲ τῆς Θηβαΐδος, ὅπου ὁ Ὑριεὺς μεμύθευται, καὶ τοῦ Ὠρίωνος γένεσις, ἥν φησι Πίνδαρος ἐν τοῖς Διθυράμβοις. quem locum nescio quo iure inuertit Eustathius T. II. pag. 528. ed. Politi. (ad B, 496. p. 264. extr. Rom) Nam reliquarum vrbium, praeter Thespias et Tanagram, vix vestigia

obscura et nomina Strabonis aetate restabant, quod et ipse testatus est. Cum Strabonis testimonio vide qua ratione conciliari possit Hyginus Astron. c. 34. *Aristomachus autem dicit quemdam Hyriea fuisse Thebis, Pindarus autem in insula Chio.* Denique ad Pindarum auctorem referendum esse mihi persuasi locum ap. Lucianum pro Imag. c. 19. ὥς τὸν Ὠρίωνος κύνα ἐπαινῶν ἔφη ποιητὴς λεοντοδάμαν αὐτόν.

VI. (p. 51.)

Strabo X. p. 719. A. B. vbi de Corybantibus: (vt doceret Graeca et Phrygia a poetis esse confusa, Bacchum cum Cybele) [cf. Zoega *Bassirilievi* p. 86, 19. 20. p. 94, 64. *Ex Schedis.*]: ὅτε γὰρ Πίνδαρος ἐν τῷ διθυράμβῳ, οὗ ἡ ἀρχή·

Πρὶν μὲν εἷρπε σχοινοτονίαστ' ἀοιδαὶ διθυράμβῳ.

μνησθεὶς δὲ τῶν περὶ τὸν Διόνυσον ὕμνων, τῶν τε παλαιῶν καὶ τῶν ὕστερον, μεταβὰς ἀπὸ τούτων φησί·

Σοὶ μὲν κατάρχει, μᾶτερ, πάρα
μεγάλοι ῥόμβοι κυμβάλων,
ἐνδέκ' ἀχλάδων κρόταλα,
αἰθομένα δὲ δαῒς ὑπὸ ξανθῇσι πεύκαις.

τὴν κοινωνίαν τῶν περὶ τὸν Διόνυσον ἀποδεχθέντων νομίμων παρὰ τοῖς Ἕλλησι, καὶ τῶν παρὰ τοῖς Φρυξὶ περὶ τὴν Μητέρα τῶν θεῶν συνοικειῶν ἀλλήλοις. De posteriore loco prius dicam. Igitur in editione Almelouenii leguntur hi versus ex Casauboni emendatione ita restituti: σοὶ μὲν καταρχαὶ [defendit Huschk. Anal. Crit. p. 111. *Ex Schedis.*], μᾶτερ, πάρα — ἐν δὲ καχλάδων κρόταλα, αἰθομένα τε δαῒς ὑπὸ ξανθῆς πεύκαις. (*sunt tibi, Mater, initia, magni rhombi, cymbalorumque crepitacula, et fax ardens fuluae pinus.*) quae quidem viri summi coniecturae cum nondum satisfecissent Ez. Spanhemio, ipse ad Callimach. pag. 299. emendari iussit: ἐν δὲ παλλακῶν κρόταλα, vt sint *παλλακοὶ cinaedi;* quod quidem commentum, licet satis ambitiosis verbis exornatum, ipsi relin-

quimus. Felicius euenit coniiciendo magnus ille Jac. Reiske in Notis ad Antholog. Cephalae p. 37. vbi legit:

Σοὶ μὲν καταχεῖ, μᾶτερ, πάρα
μεγάλοι ῥόμβοι κυμβάλων,
ἐν δὲ καχλάσδον κρόταλον,
αἰθομένα τε δαῒς ἐπὶ ξανθαῖσι πεύκαις.

Apud te, o mater deum, circumsonant aures magni rhombi (orbes) *cymbalorum, et simul crepitans crotalum, et ardens flamma super flauis taedis pineis.* — Initio καταχεῖ pro καταχοῦσι defendit ex schemate Pindarico, quod Grammatici tradiderunt; sed σοὶ πάρα καταχεῖ nimis mihi durum videtur. Alterum καχλάσδον mire animo meo abblanditur.

Priora dithyrambi verba laudat etiam Dionysius Hal. de Structura Orat. s. Composit. verb. (p. 23. Huds.) p. 100. ed. Vptoni 1747. ἄχαρι δὲ καὶ ἀηδὲς τὸ σίγμα — εἰσὶ δὲ, οἳ ἀσίγμους ᾠδὰς ὅλας ἐποίουν. δηλοῖ δὲ τοῦτο Πίνδαρος ἐν οἷς φησι· πρὶν μὲν ἥρπε σχοινοτενῆ φωνήεντα διθυράμβων, καὶ τὸ σὰν κίβδαλον ἀνθρώποι. vbi Hudsoniana codicum collatio nihil nos adiuuat. Athenaeus vero XI. p. 467. A. B. ita: οἱ γὰρ μουσικοὶ, καθάπερ πολλάκις Ἀριστόξενός φησι, τὸ σίγμα λέγειν παρῃτοῦντο διὰ τὸ σκληρόστομον εἶναι καὶ ἀνεπιτήδειον αὐλῷ — καὶ Πίνδαρος δέ φησι· πρὶν μὲν ἦρπε σχοινοτενία τὰ οἶδα καὶ τὸ σὰν κίβδηλον ἀπὸ στομάτων. Clearchus ibid. X. p. 448. D. καθάπερ οἱ ἄσιγμοι τῶν γρίφων, ὅθεν καὶ Πίνδαρος πρὸς τὸ Σ ἐποίησεν ᾠδὴν, οἱονεὶ γρίφου τινὸς ἐν μελοποιΐᾳ προβληθέντος. Tertium laudatur Lyrici hic locus X. p. 455. C. Πίνδαρος δὲ πρὸς τὴν ἀσιγμοποιηθεῖσαν ᾠδὴν, ὥς ὁ αὐτός φησι Κλέαρχος, οἱονεὶ γρίφου τινὸς ἐν μελοποιΐᾳ προβληθέντος, ὡς πολλῶν τούτῳ προσκρουόντων διὰ τὸ δυνατὸν (an ἀδύνατον?) εἶναι ἀποσχέσθαι· πρὶν μὲν ἧρπε σχοινοτενία τὰ οἶδα καὶ τὸ σὰν κίβδηλον ἄνθρωποι. quae quidem

verba ne Casauboni quidem ingenium satis emendata dare potuit. Pindari tamen locum vir summus ita constituebat: πρὶν μὲν ἥρπε σχοινοτενής τ' ἀοιδὰ καὶ τὸ σὰν κίβδαλον, ἄνθρωποι, ἀπὸ στομάτων. *Prius tamen cadebant prolixae dithyramborum vocales et impurum Σὰν, o mortales.* Sed ipse vir doctus sibi non satisfecit; quare et nos aliorum acumini emendandum difficillimum locum relinquimus. SCHN.

Non video, quid reprehendas in antiqua lectione: πρὶν μὲν εἷρπε σχοινοτενής τ' ἀοιδὰ διθυράμβω. *Olim incedebat in longum extenta,* soluta, *oratio dithyrambi;* tum altero versu: καὶ τὸ Σὰν κίβδαλον ἀπὸ στομάτων, *et male procusum San ore prolatum.* De Pindari ᾠδῇ ἀσίγμῳ, vsu τοῦ Sigma, et controuersia super eius vsu inter Atticos et Thebanos, nota res ex Eurip. Medea 476. et Sch. ad e. l. vbi v. laudd. a Barnes. Muret. Sylb. et Vpton. ad Dionys. l. c. cum Merrick. multisque aliis, et disputata nuper a Böttigero in *Attic. Museo* Tom. II. pag. 346. Eustath. ad Hom. p. 1335, 52.

Hermannus monuit et ipse scribendum esse:

πρὶν μὲν εἷρπε σχοινοτενής τ' ἀοιδὰ διθυράμβῳ
καὶ τὸ σὰν κίβδαλον ἀνθρώ-
ποισιν ἀπὸ στομάτων.

De altero autem fragmento se dicturum esse significat ad Ol. VIII.

Locum ex *Meletio* de Nat. hom., quem Schneider. ad calcem Fragmentorum Dithyrambi memorauerat, mox libro inspecto in praefat. ad Analecta critica p. XXVII. accuratius apposuerat, v. sup. ad no. I. p. 46. Alium locum ex Aristid. Tom. II. p. 52. v. inf. Fr. Inc. (CLXIV. Schn.)

VII. (p. 48.)

Harpocration voce παλιναίρετος· — ἐπὶ δὲ τῶν καθαιρεθέντων οἰκοδομημάτων, καὶ ἀνοικοδομηθέντων Πίν-

δαρος ἐν Διθυράμβοις. (proprie de eo quod iterum fuit probatum, adeoque reparatum.) Eadem Suidas h. v. Cf. doctiss. Ruhnken. ad Timaei Glossar. Platonic. pag. 147. Photius in Lexico Mto [p. 272.]: Πίνδαρος δὲ ἐν διθυράμβοις — ἐχρήσατο τῇ λέξει.

VIII. (p. 49.)

Etymol. M. p. 675, 33. v. Πλειάς· — λέγει δὲ Πίνδαρος περὶ τοῦ καταστερισμοῦ αὐτῶν, ὅτι, τῆς Πληϊόνης πορευομένης μετὰ τῶν θυγατέρων κατὰ τὴν Βοιωτίαν, συνήντησεν αὐτῇ Ὠρίων, εἶτα ἐρασθεὶς ὥρμησε πρὸς τὸ ἁρπάσαι, τὴν δὲ φεύγουσαν μετὰ τῆς θυγατρὸς Ὠρίων ἐδίωκε· γενέσθαι δὲ αὐτῶν τὸν δρόμον πέντε ἔτη ἀδιάλειπτον· τὸν δὲ Δία διὰ τὴν κακοπάθειαν αὐτῶν οἱονεὶ μνήματα κατηστερίσαι τὰς Πλειάδας φευγούσας τὸν Ὠρίωνα, ὅς ἐστιν ἐνιαυτός. quorum partem habet etiam Eustathius ad Homer. pag. 1155. Hinc vero intelliges Schol. Pindari ad Nem. II, 16.

τρεχέτω (Ὠρίων) δὲ μετὰ Πληϊόναν, ἅμα δὲ αὐτῷ κύων.

δοκεῖ γὰρ κατ' αὐτὸν τὸν Πίνδαρον ἐρασθῆναι αὐτῆς ὁ Ὠρίων, καὶ διώκειν αὐτὴν ἐπὶ πολλοῖς χρόνοις, i. e. ἔτεσι, qui erat tum loquendi vsus. [Cf. Creuzer. Dionys. p. 276. *Ex Schedis.*]

IX. (p. 50.)

Schol. Pindari ad Pyth. II. pr. καὶ γὰρ καὶ ἄλλας πλείους λιπαρὰς καλεῖ, ὥσπερ τὴν Σμύρναν·

Καὶ λιπαρῷ Σμυρναίων ἄστει.

καὶ τὴν Αἴγυπτον ἐν Διθυράμβοις·

Τὰν λιπαρὰν μὲν Αἴγυπτον ἄγει κνήμων.

καὶ τὰς Θήβας δέ που εἶπε λιπαράς·

Λιπαρᾶν τε Θηβᾶν μέγαν σκόπελον.

vbi illud ἄγει κνήμων sanum praestare nolim. (f. μνάμων.) [Deleuit Heynius hanc parenthesin, eiusque loco adscripsit: „ἀγχίκρημνον. Schol. Pindar. p. 505."]

X. (p. 51.)

Schol. Aristoph. ad Acharn. v. 637. Πρῶτον μὲν ἰοστεφάνους ἐκάλουν. — παρὰ τὰ ἐκ τῶν Πινδάρου Διθυράμβων· [v. Zonar. p. 1114. ibique Tittm.]

Αἵ λιπαραὶ καὶ ἰοστέφανοι Ἀθῆναι.

Splendidae et violaceis sertis coronatae. (Non enim acciplam *pingues* e ioco Aristophanis, aut ex Sophistae Philostrati acumine. λιπαρᾶν εὐωνύμων τ' ἀπ' Ἀθανᾶν Pindar. dixit Nem. IV, 29. et idem Thebas λιπαράς, vt modo IX.) add. ibid. 639. Iterum Equit. v. 1326. ὦ ταὶ λιπαραὶ καὶ ἰοστέφανοι καὶ ἀριζήλωτοι Ἀθῆναι. Schol. ait: ἀπὸ Πινδάρου παρῴδηται. Idem denique ad Nubes v. 298. vbi est: ἔλθωμεν λιπαρὰν χθόνα Παλλάδος, εὔανδρον γᾶν Κέκροπος ὀψόμεναι πολυήρατον. Schol. Πίνδαρος· λιπαραὶ καὶ ἀοίδιμοι, Ἑλλάδος ἔρεισμα, κλειναὶ Ἀθῆναι. Suidas voc. ἰοστέφανοι· Πίνδαρος· λιπαραὶ καὶ ἰοστέφανοι Ἀθῆναι. Eodem allusit *Philostratus* Icon. II, 12. p. 830. (cf. Wesseling. Probab. p. 42.) Lucianus in Demosth. Encom. 10. p. 498. οὐκ Ἀθῆναι μὲν αὐτῷ πατρίς, αἱ λιπαραὶ καὶ ἀοίδιμοι, καὶ τῆς Ἑλλάδος ἔρεισμα; Libanius Apol. Socratis T. I. p. 657. et adv. Aeschin. T. II. p. 688. Athen. V. p. 187. D. Pleniorem locum ante oculos habuit, modo quae Pindari sunt illibata apposuisset, *Plutarchus* de Gloria Athen. p. 350. A. ταῦτα τὴν πόλιν ἤγειρεν εἰς δόξαν, ταῦτα εἰς μέγεθος. ἐν τούτοις Πίνδαρος ἔρεισμα τῆς Ἑλλάδος προσεῖπε τὰς Ἀθήνας, — ὅτι πρῶτον, ὥς φησιν αὐτός, ἐπ' Ἀρτεμισίῳ παῖδες Ἀθηναίων ἐβάλοντο φαεινὴν κρηπῖδ' ἐλευθερίας, ἐπί τε Σαλαμῖνι καὶ Μυκάλῃ καὶ Πλαταιαῖς, ὥσπερ ἀδαμάντινοι, (quasi ipsi pro adamantinis fulcris essent) στηρίξαντες τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος, παρέδοσαν τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις. cf. inf. Fr. Inc. e Plutarch. p. 552. B. Aristid. in Panath. T. I. p 96. Himerius Or. XV, 2. v. Wernsd. Praeterea memorabilis est locus *Pausaniae* in Atticis (I, 8.) p. 20. καὶ Πιν-

δαρος, ἄλλα τε εὑράμενος παρὰ Ἀθηναίων καὶ τὴν εἰκόνα, ὅτι σφᾶς ἐπῄνεσεν ᾆσμα ποιήσας. Ne vero de iusto carmine cogites, quo Pindarus Athenarum laudes celebraverit, impediunt verba Libanii in Apol. Socr. T. I. p. 657. μισθὸς τοῦτό γε τῶν εἰς τὴν πόλιν ἐπαίνων βραχέων δὴ τινῶν ὄντων. Sed plura etiam Pindarus ab Atheniensibus praeter imaginem obtinuerat, vt constat ex his epistolae quartae Aeschineae (iam sup. in Carmen ad Diagoram memoratae) verbis: ἐν ταῖς ἐκκλησίαις Μελανίππου ἑκάστοτε ἀκούεις λέγοντος· αἵ τε λιπαραὶ καὶ ἀοίδιμοι, Ἑλλάδος ἔρεισμα, Ἀθῆναι, καὶ ὅτι Πινδάρου τοῦ Θηβαίου τὸ ἔπος τοῦτ᾽ ἔστι λέγοντος· καὶ ὅτι ἐζημίωσαν αὐτὸν Θηβαῖοι τοῦτο ποιήσαντα τὸ ἔπος. οἱ δὲ ἡμέτεροι πρόγονοι διπλῆν αὐτῷ τὴν ζημίαν ἀπέδοσαν μετὰ τοῦ εἰκόνι χαλκῇ τιμῆσαι, καὶ ἦν αὕτη καὶ εἰς ἡμᾶς ἔτι πρὸ τῆς βασιλείας στοᾶς, καθήμενος ἐνδύματι καὶ λύρᾳ ὁ Πίνδαρος, διάδημα ἔχων, καὶ ἐπὶ γουνάτων ἀνειλιγμένον βιβλίον etc. Multam definit nescio quo auctore Tzetzes ad Hesiod. pag. 104. b. ὁμοίως καὶ Πίνδαρος χιλίας δραχμὰς ἐξέτισε Θηβαίοις, ἅτε τὰς Ἀθήνας Ἑλλάδος ἔρεισμα γεγράφηκεν. Contra negarunt ei Thebani statuae honorem, vt est apud Athenaeum I. p. 19. De tempore, quo scripta haec in laudem Athenarum credibile est, disputauimus olim *de vita et scriptis Pindari* p. 38 sqq. Cf. etiam Erasm. Schmid. ad Isthm. pag. 21. SCHN. Collegit iterum loca vir doctus in Bibl. Crit. P. IX. pag. 49. In Pindaro scriptum esse debuit Ἀθᾶναι. Nec vero fragmentum laudatum locus est vnicus: nam Ἀθᾶναι λιπαραὶ occurrunt quoque in Isthm. II, 30. et Nem. IV, 29.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ ΑΔΗΛΑ.

FRAGMENTA
QVAE VNDE PETITA SINT INCERTVM EST.

I.

(*Herodotus* III, 38. *καὶ ὀρθῶς μοι δοκέει Πίνδαρος ποιῆσαι, νόμον πάντων βασιλέα φήσας εἶναι. Lex omnium rex est.* Alludit idem ad dictum hoc lib. VII, 104. vbi Demaratus ad Xerxen de Lacedaemoniis: *ἐλεύθεροι γὰρ ἐόντες, οὐ πάντα ἐλεύθεροί εἰσι. ἔπεστι γάρ σφι δεσπότης νόμος.* Dictum vulgatissimum: de cuius sensu inter veteres et recentiores est disputatum. Laudatum hinc a multis, primo loco a Platone.)

II.

(Apud *Platon.* in Gorgia p. 484. B. (T. IV. p. 81.) Callicles ait, naturae lege fortiorem ius facere: *δοκεῖ δέ μοι καὶ Πίνδαρος ἅπερ ἐγὼ λέγω ἐνδείκνυσθαι ἐν τῷ ἄσματι, ἐν ᾧ λέγει, ὅτι νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων. οὗτος δὲ δή, φησὶν, ἄγει βιαίως τὸ δικαιότατον ὑπερτάτᾳ χειρί. τεκμαίρομαι ἔργοισιν Ἡρακλέους· ἐπεὶ ἀπριάτας — λέγει οὕτω πως. τὸ γὰρ ᾆσμα οὐκ ἐπίσταμαι. λέγει δὲ, ὅτι οὔτε πριάμενος, οὔτε δόντος τοῦ Γηρυόνου, ἠλάσατο τὰς βοῦς· ὡς τούτου ὄντος τοῦ δικαίου φύσει, καὶ βοῦς καὶ τἄλλα κτήματα εἶναι πάντα τοῦ βελτίονός τε καὶ κρείττονος τὰ τῶν χειρόνων καὶ τῶν ἡττόνων.* Eodem redit Socrates p. 488. B. *πῶς φῂς τὸ δίκαιον ἔχειν καὶ σὺ καὶ Πίνδαρος, τὸ κατὰ φύσιν ἄγειν βίᾳ τὸν κρείττω τὰ τῶν ἡττόνων καὶ ἄρχειν τὸν βελτίω τῶν*

χειρόνων, καὶ πλεῖον ἔχειν τὸν ἀμείνω τοῦ φαυλοτέρου. Secundum haec in Gorgia verba sententia Pindari fuit: Νόμον esse ius fortioris erga imbellem ab ipsa natura constitutum; idque Herculis exemplum Geryonem aggressi declarare. Hoc tamen aduersatur sensui, quem alii tribuunt verbis a se laudatis: Νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων, vt *legis summam esse auctoritatem et imperium* innuant. Venit itaque Fraguerio in mentem, Pindari verba in aliam sententiam esse detorta: quod parum probabile visum Reiskio, etsi ei, illum refutanti, non omnino assentiar, Animadvv. Vol. III. p. 435. 6. vbi miro modo Pindari locum refingit e Clementis loco infra adscribendo. Enimuero nec verba Pindari integra Plato eo loco apposuit. Vide ea, quae apud Aristidem leguntur aduersus Platonem disputantem loco infra adscribendo, et in Schol. Pindari ad Nem. IX, 35.

Νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων ἄγει δικαιῶν τὸ βιαιὀτατον ὑπερτάτᾳ χειρί.

Diuersis modis verba iungi possunt: 1. ὁ νόμος ἄγει τὸ β. h. e. τὸ βίαιον, *lex regit vim.* Ita vulgo accipitur. 1. vt τὸ β. sit pro βιαίως. 1. vt subiectum sit τὸ βιαιότατον (h. τὸ βίαιον, ἡ βία), νόμος, τὸ πάντων βιαιότατον, — ἄγει ὑπερτάτᾳ χερὶ, δικαιῶν, *iustum esse censens hoc.* Ita adducaris forte in eam opinionem, in Gorgia vt censeas eiiciendam esse vocem τὸ δικαιότατον post ἄγει βιαίως. At in Gorgia est inuerse νόμος ἄγει τὸ δίκαιον, *regit,* facit, *ius,* βιαίως, *per vim.* Conuenit alter locus de LL. IV. p. 714. E. καὶ ἔφαμέν που κατὰ φύσιν τὸν Πίνδαρον ἄγειν δικαιοῦντα τὸ βιαιότατον, ὡς φάναι. de LL. III. p. 690. C. — κατὰ φύσιν δὲ τὴν τοῦ νόμου ἑκόντων ἀρχὴν, ἀλλ' οὐ βίαιον, πεφυκυῖαν. In Protagora p. 337. D. Hippiae verba: ὁ δὲ νόμος, τύραννος ὢν τῶν ἀνθρώπων, πολλὰ παρὰ τὴν φύσιν βιάζεται. Conuiu. p. 196. C. (T. X, p. 215.) ἃ δ' ἄν τις ἑκὼν ἑκόντι

ὁμολογήσῃ, φασὶν οἱ πόλεως βασιλεῖς νόμοι δίκαιοι εἶναι. Placuit hoc aliis in sententiam generalem convertere: *legi omnia parere.*

Secundum haec Chrysippus περὶ Νόμων apud Marcianum in Digestis lib. I. tit. III. de Legibus: ὁ νόμος πάντων ἐστὶ βασιλεὺς θείων τε καὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων. Inde plures versu Pindarico modo palam modo tecte vsi sunt. Et primo loco Euripid. Hec. 799. Ἡμεῖς μὲν οὖν δοῦλοί τε κἀσθενεῖς ἴσως· Ἀλλ' οἱ θεοὶ σθένουσι χ' ὡ᾽κείνων κρατῶν Νόμος. — Aristot. Rhet. III, 3. τοὺς τῶν πόλεων βασιλεῖς νόμους. Commentatur in eum Dio Chrysost. Or. LXXV. de Lege; vbi et: ὅθεν οἶμαι καὶ βασιλεὺς εἰκότως ἀνθρώπων καὶ θεῶν κέκληται. et Jamblichus in Epistola ap. Stob. Serm. XLIV. p. 535. Wech. Plutarch. in Demetr. p. 909. E. νόμος δὲ πάντων βασιλεὺς, κατὰ Πίνδαρον, ἐστί. Et To. II. p. 780. C. ad Princip. indoct. τίς οὖν ἄρξει τοῦ ἄρχοντος; ὁ νόμος, ὁ πάντων βασιλεὺς θνητῶν τε καὶ ἀθανάτων, ὥς φησι Πίνδαρος. Add. Clemens Alex. Strom. I. p. 427. l. 5. Pott. ὁδοὺς βιαιότητος ἐλέγχει παιδεία.

Νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς θνητῶν καὶ
ἀθανάτων,

λέγει Πίνδαρος. Non sequar Reiskium l. c. vt priora pro Pindari verbis habeam, et cum eo locum interpolare velim, vt Pindarus scripserit: ὁδοὺς βιαιότητος ἐλέγχει παιδείᾳ νόμος —. Idem lib. II. p. 438. l. 30. νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων. Origenes contra Celsum s. 34. adscripsit tantum locum Herodoti.)

Integriorem locum Pindari affert *Aristides* Orat. Platonic. T. II. pag. 52. (vbi contra Platonem disputat, maxime ad locum in Gorgia, contendens, rhetorica ipsas leges et iudicia indigere:) de Rhetorica: οὐ τὸν Πινδάρου νόμον τιμῶσα — οὐδὲ ταῦτ' ἐπᾴδουσα· νόμος ὁ πάν-

των βασιλεὺς θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων λέγει (leg. ἄγει) δικαιῶν τὸ βιαιότατον ὑπερτάτᾳ χειρί· τεκμαίρομαι ἔργοισιν Ἡρακλέος· ἐπεὶ ἀπριάτας· οὐ γὰρ φὴς ὅλου μεμνῆσθαι· ἐχρῆν δὲ ἴσως μηδὲ τούτων, μὴ οὖν ἐπὶ ῥητορικῇ γε· ἀλλ' ἄχρι μὲν τούτου καὶ ἡ ῥητορικὴ λέγει· „νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς θνατῶν τε καὶ ἀθανατων“ τὰ δὲ ἑξῆς οὐκ ἔτι ταὐτὰ — ἀλλὰ πᾶν τοὐναντίον, ἄγει τὰ δίκαια πρεσβεύῳν, καὶ τοὺς ἐν ὕβρει θρασεῖς νουθειῶν· εἰ γὰρ ἀξιώσει τὸ βιαιότατον (*legem violentissimum quodque aequum reddere*) νόμον εἶναι τὸν δικαιοῦντα, καὶ τὴν ὑπερτάτην χεῖρα κρατεῖν Ἡρακλέους, ᾧ μετὰ τῆς χειρὸς τῶν δικαίων ἐμέλησεν, αὐτὴ τοῖς ἑαυτῆς λόγοις ἀπολεῖται· τίς γὰρ τόπος λοιπὸν ἢ χρεία ῥητορικῆς ἢ λόγων, εἰ τὸ δίκαιον ἡ χεὶρ ὁριεῖ, καὶ μηδὲν πλέον ἔσται τῷ δυναμένῳ διδάξαι περὶ τοῦ πράγματος — δοκεῖ δέ μοι Πίνδαρος, εἴ τι δεῖ περὶ τοῦ ᾄσματος εἰπεῖν, οὐκ εἰσηγούμενος, οὐδὲ συμβουλεύων σπουδῇ ταῦτα λέγειν τοῖς ἀνθρώποις, ἀλλ' ὥσπερεὶ σχετλιάζων· „τεκμαίρομαι ἔργοισιν Ἡρακλέους αὐτοῖς“ ὅτι καὶ ἑτέρωθι μεμνημένος περὶ αὐτῶν ἐν διθυράμβων τινί· σὲ δ' ἐγὼ παρ' ὑμίν, φησὶν, αἰνέω μὲν, Γηρυόνη· Τὸ δὲ μὴ Διῒ φίλτερον σίγημι πάμπαν. (Editi libri σιγῶμι, scripti μὴ πάμπαν.) οὐ γὰρ εἰκὸς, φησίν, ἁρπαζομένων τῶν ὄντων καθῆσθαι παρ' ἑστίᾳ, καὶ κακὸν εἶναι. καί τοι τό γε πρὸς νόμον, καὶ ταῦτα ἀνθρώπων ἅμα καὶ θεῶν βασιλέα, μάχεσθαι, οὐκ ἦν ἐπαινεῖν πρὸς Πινδάρου, οὐδὲ συμβουλεύειν πρὸς κέντρα λακτίζειν· αὐτὸς γοῦν τὸ τοιοῦτον κέκληκεν ὀλισθηρὸν οἶμον, καὶ κελεύει φυλάττεσθαι. Scholiastes ad h. l. σὲ δὲ, ὦ Γηρυόνη, ἐπαινῶ παρ' αὐτὸν τὸν Ἡρακλέα· ὁ μὲν γὰρ τὰ οὐκ ὄντα αὐτοῦ ἀφείλετο ἐν βιαίᾳ χειρὶ, σὺ δ' ὡς ἀδικούμενος μάχην πρὸς αὐτὸν ἦρας, καὶ διὰ τοῦτο μᾶλλον ἀπόδεκτος. ἵνα δὲ μηδεὶς αὐτῷ εἴπῃ, ὡς Διὸς βουλῇ τοῦτο γέγονε, πῶς οὖν αὐτὸς πρὸς Ἡρακλέα δυσχεραίνεις; ἐπάγει· ὁ δὲ Ζεὺς οὐκ ἀποδέχεται, καὶ αὐτὸς σιγῶ. Schn. Collegere loca intpp. ad Hesych. in Νό-

μος ὁ πάντων βασιλεύς. item Potter. ad Clement. p. 427. Alios Wetstein. ad Ep. Jacobi II, 8. laudat. Item Fraguier in *Hist. de l'Acad. d. Inscr.* T. III. pag. 165 sq. Valken. ad Herodot. III, 38. p. 205. [Add. De Geer Diatribe in Politices Platon. principia 1810. p. 22. *Ex Schedis.*] Adde inter deos relatum Νόμον.

Iam versus habe constitutos ab Hermanno:

νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς
θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων ἄγει
δικαιῶν τὸ βιαιότατον ὑπερτάτᾳ
χειρί· τεκμαίρομαι
ἔργοισιν Ἡρακλέος.

Et sequentia:

—— σὲ δ' ἐγὼ παρ' ἁμῖν
αἰνέω μὲν, Γηρυόνη· τὸ δὲ μὴ Δὶ
φίλτερον σίγημι πάμπαν.

Scribendum est Δὶ sine punctis diaereseos, quia monosyllabum hic est, vt alibi saepius.

III.

Plato de Rep. I. p. 330. E. 331. A. τῷ μηδὲν ἑαυτῷ (ἄδικον addit Stobaeus, qui h. l. exscripsit p. 756.) ξυνειδότι ἡδεῖα ἐλπὶς ἀεὶ πάρεστι, καὶ ἀγαθὴ γηροτρόφος, ὥς καὶ Πίνδαρος λέγει. Χαριέντως γάρ που τοῦτ' ἐκεῖνος εἶπεν, ὅτι, ὃς ἂν δικαίως καὶ ὁσίως τὸν βίον διαγάγῃ,

γλυκεῖα οἱ καρδίαν ἀτιτάλλοισα γηροτρόφος ξυναορεῖ ἐλπὶς, ἃ μάλιστα θνατῶν πολύστροφον γνώμαν κυβερνᾷ.

Quicunque iuste sancteque vitam exegerit, dulcis eum cor nutriens, senectutem fouens, comitatur spes, quae maxime mortalium volubilem animum gubernat. — Ad hunc locum alludunt Plutarch. Moral. p. 477. B. αἱ καλαὶ πράξεις ἔχουσι — τὴν μνήμην ἡδίονα καὶ βεβαιοτέραν τῆς Πινδαρικῆς γηροτρόφου ἐλπίδος. pag. 480. B. Synesius de Insomniis p. 149. ed. Petav. vbi κουροτρόφος ἐλπὶς legi-

tur; Nicephorus Gregor. in Annal. VIII, 8. T. I. p. 207. ad Andromachum seu. Imp. καὶ κυβερνᾷς, κατὰ Πίνδαρον, τὰν πολύστροφον γνώμαν ἑκάστων, καὶ διατίθης, ὅπως ἂν σχοίη τὰ πράγματα βέλτιστον. Ex Platone sua hausit Themistius Orat. VIII. pr. p. 101. καὶ ἐπαινῶ Πίνδαρον τὸν ποιητὴν, ὡς ἄρα οὐ πᾶσιν ἀνθρώποις ὁμοίως ἐν ἀγαθῇ μοίρᾳ τὸ προελθεῖν εἰς χρόνον πλείω τὸν βίον, ἀλλὰ μόνοις τοῖς ζῆν μετὰ δικαιοσύνης προαιρουμένοις, καὶ τούτοις ἐλπὶς γλυκεῖα συνδιαιτᾶται, καὶ ἀγαθὴ γηροτρόφος παραπέμπουσα μετ' εὐφροσύνης εἰς τὸ τῆς φύσεως καταγώγιον. Suspicor, hoc fragmentum ad Θρήνους referendum esse. SCHN. Versus restituit Hermann.

γλυκεῖά οἱ καρδίαν ἀτιτάλλοισα γη-
ροτρόφος ξυναορεῖ
ἐλπὶς, ἃ μάλιστα θνατῶν
πολύστροφον γνώμαν κυβερνᾷ.

IV.

Plato de Rep. II. p. 365. B. vbi adolescens quis audierit dicta de virtutis vitiique praemiis — λέγοι γὰρ ἂν ἐκ τῶν εἰκότων πρὸς αὐτὸν κατὰ Πίνδαρον ἐκεῖνο τό·

πότερον δίκας τεῖχος ὕψιον ἢ σκολιᾶς ἀπά-
τας ἀναβὰς καὶ ἐμαυτὸν οὕτω περιφράξας
διαβιῶ;

vtrum iustitiae conscendam altum murum, (munimentum, turrim) *an obliquae fraudis? et ita munitus vitam agam?* — Haec respiciens Cicero ad Att. XIII, 38. *nunc me iuua, mi Attice, consilio,* πότερον δίκας τεῖχος ὕψιον, *id est, vtrum aperte hominem asperner et respuam.* (Non quasi ὕψιον per *aperte* declaretur. ὕψιος est quod vulgo ὑψηλός.) ἢ σκολιᾶς ἀπάτας. vt enim Pindaro, sic δίχα μοι νόος ἀτρέκειαν εἰπεῖν. Sunt et haec Pindarica; habet ea quoque Dionys. Hal. de composit. verb.

T. II. p. 40. l. 4. et Maximus Tyrius Dissert. XVIII. pr. p. 208. (aliis XV. et II.)

πότερον δίκα τεῖχος ὕψιον ἢ σκολιαῖς ἀπάταις
ἀναβαίνει ἐπιχθόνιον γένος ἀνθρώπων,
δίχα μοι νόος ἀτρέκειαν εἰπεῖν.

Vbi vulgo δίκας — σκολιᾶς ἀπάτας. sed Davisius ex Harlej. et Reg. mutauit; cui fauet Attici Platonici locus ap. Eusebium P. E. XV, 5. *placitum de prouidentia regere vitam humanam* εἴγε μὴ μέλλοιμεν ἀγνοεῖν, πότερον δὴ κατ' ἴχνος (leg. πότερον δίκα τεῖχος) ἢ σκολιαῖς ἀπάταις ἀναβαίνει ἐπιχθονίων γένος ἀνδρῶν. Plato Republ. II. p. 424. E. (f. p. 365. B. vnde sup. iam locus Pindaricus fuit appositus pag. 81.) et Cicero ad Att. XIII, 38. habent πότερον δίκας τεῖχος ὕψιον ἢ σκολιᾶς ἀπάτας, verbis Pindari ad rem suam deflexis. H. Stephanus malebat ἐπιχθονίων, vt est in Eusebio; sed Davisius contra stat.

Extrema fragmenti verba

δίχα μοι νόος ἀτρέκειαν εἰπεῖν

respicit Dionysius Halic. loco laudato a Victorio V. L. XXII. c. IX. p. 406. SCHN. p. 54. I. Cf. supra in Platonicis locis: de Rep. II. Dionys. Halic. de composit. verb. p. 40. l. 4. ed. Huds. Hermann. metrum sic disponit:

—— πότερον δίκας
τεῖχος ὕψιον ἢ σκολιᾶς ἀπάτας
ἀναβαίνει ἐπιχθονίων γένος ἀνθρώ-
πων, δίχα μοι νόος ἀτρέκειαν εἰπεῖν.

V. (p. 96. CXXIX.)

Plato in Theaeteto T. I. p. 173. D. de eo, cuius animus in rerum abditarum et subtilium inuestigationem implicitus est, a rebus, quae in sensus cadunt, auocatus: ἡ δὲ διάνοια ταῦτα πάντα ἡγησαμένη σμικρὰ καὶ ἀτιμάσασα, πανταχῇ φέρεται κατὰ Πίνδαρον

τά τε γᾶς ὑπένερθε καὶ τὰ ἐπίπερθεν γεω-
μετροῦσα, οὐρανοῦ τε ὕπερ ἀστρονομοῦσα,

καὶ πᾶσαν πάντη φύσιν ἐρευνωμένη τῶν ὄντων ἑκάστου ὅλου, εἰς τι τῶν ἐγγὺς οὐδὲν αὑτὴν συγκαθιεῖσα. *Mens — quaquaversum volat, secundum Pindarum, quae sub terra sunt et quae supra, dimetiens, et supra caelum sidera exquirens, et omnem vbique rerum vniuscuiusque totius naturam perscrutans, in eorum, quae prope sunt, nihil se demittens.* — Vbique editur et legitur τὰ ἐπίπερθεν, quod esse debet ὕπερθεν vel ἐφύπερθεν. Porro pro πανταχῇ φέρεται vera lectio Pindari fuit πέταται: quae etiamnum seruata est apud Eusebium P. E. XII. pag. 602. (353. Steph.) et XIII. pag. 672. Porphyrius de Abst. I, 36. pag. 62. ed. Rhoer. πέτεται, quod etiam praefert Codex Mtus Jamblichi Protreptic. p. 85. Lipsiae a Schneidero collatus. Verum Pindarica vox est πέταται. Clemens Alex. Strom. V. (p. 249. ed. Victor.) p. 707. Pott. lin. 4. in loco e Platone adscripto laudat h. l. ita: αὐτὸς δὲ πέταται κατὰ Πίνδαρον τᾶς τε γᾶς ὑπένερθεν, οὐρανοῦ τε ὕπερ ἀστρονομῶν, καὶ πᾶσαν πάντη φύσιν ἐρευνώμενος. Sic etiam Theodoret. Sermo XII. de Virtut. Act. pag. 667. B. ed. Par. Tom. IV. vbi pro καὶ τὰ ἐπίπερθεν est καὶ τὰ ἐπίπεδα γεωμετροῦσα. quod et Jamblichus habet l. c. et πᾶσαν. sed Cod. Ms πάντη. Porro Theodoret οὐρανούς τε ὑπεραστρονομοῦσα. In Porphyrio Codex Meermannianus et Lipsiensis praebent καὶ κατὰ Πίνδαρον, quasi πέταται Platonis etiam esset. Antoninus Philosophus II, 13. οὐδὲν ἀθλιώτερον τοῦ πάντα κύκλῳ ἐκπεριερχομένου καὶ τὰ νέρθεν γᾶς, φησὶν, ἐρευνῶντος καὶ τὰ ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν πλησίον διὰ τεκμάρσεως ζητοῦντος, μὴ αἰσθομένου δὲ, ὅτι ἀρκεῖ πρὸς μόνῳ τῷ ἔνδον ἑαυτοῦ δαίμονι εἶναι καὶ τοῦτον γνησίως θεραπεύειν. ad quem locum plura recitat Gataker. Galenus in Suasoria ad Artes cap. 1. ἀλλὰ καὶ τὰ τῆς γῆς νέρθεν καὶ τὰ ὕπερθε τοῦ οὐρανοῦ

κατὰ Πίνδαρον ἐπισκοπεῖν. De reliquis Platonis verbis in loco supra allato vide Rhoer. ad Porphyr. l. c. Valken. Diatribe in Fragm. Euripid. p. 27. Schn. Valkenarius locum Platonis laudans *φέρεται* non attigit, et *ἐπίπεϱθεν* recitat; at in fine mutat: — *τῶν ὄντων, ὅλως εἴς τι* —.

VI.

Idem Plato passim e Pindari Carminibus Epiniciis, quae habemus, recitat: in Euthydemo p. 304. B. *ἄριστον τὸ ὕδωρ*. de Rep. III. p. 408. B. de Aesculapio narrata Pyth. III, 96 sq. in Phaedro pr. *ἀσχολίας πρᾶγμα ὑπέρτερον ποιήσασθαι* ex Isthm. I. pr.

VII. (p. 54. 11.)

Polybius Hist. IV, 31, 6. et pleniora *Stobaeus* Serm. CCXXIV. de Vita quieta p. 742. ed. Wechel. Serm. LVI. p. 373. Gesn.

Τὸ κοινόν τις ἀστῶν ἐν εὐδίᾳ καταθεὶς,
ἐρευνασάτω μεγαλάνορος ἁσυχίας
ἱερὸν φάος, στάσιν ἀπὸ πραπίδος
ἐπίκοπον ἀνέμων, πενίας δότειραν,
ἐχθρὰν κουροτρόφον.

Ciuitatem vnus ciuium quisque in tranquilla constituere studens exquirito magnanimae quietis almum iubar, discordiam ex animo euellens infestam, egestatem adferentem, inimicam nutricem puerorum. — Polybius praemittit haec: *οὐδὲ γὰρ Θηβαίους ἐπαινοῦμεν κατὰ τὰ Μηδικὰ, διότι τῶν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἀποστάντες κινδύνων τὰ Περσῶν εἵλοντο διὰ τὸν φόβον· οὐδὲ Πίνδαρον τὸν συναποφηνάμενον αὐτοῖς ἄγειν τὴν ἡσυχίαν διὰ τῶνδε τῶν ποιημάτων·*

τὸ κοινόν τις ἀστῶν ἐν εὐδίᾳ τιθεὶς
ἐρευνασάτω μεγαλάνορος ἁσυχίας
τὸ φαιδρὸν φάος.

δόξας γὰρ παραυτίκα πιθανῶς εἰρηκέναι, μετ' οὐ πολὺ πάντων αἰσχίστην εὑρέθη καὶ βλαβερωτάτην πεποιημένος ἀπόφασιν. Quae haec euenta fuerint, non subiecit. Versu 4. H. Stephanus ἐπικόπτων, et v. 5. κουροτρόφων edidit in fragmentis Pindari; vtrumque male. Arcesilaus apud Stobaeum p. 772. huc alludere videtur, cum dicit πενίαν ἀγαθὴν κουροτρόφον. Pro ἀνέμων legendum olim conieceram ἀνέλκων *de Vita et Scriptis Pindari* p. 38. Schn. ἀλάλκον Jacobs *Bibl. d. alten Litterat.* II. St. p. 43. Lenior medela erit ἀνελών. ipse ciuis. Et nunc video sic iam legisse Grotium, in quo etiam ἐπίκοτον. *infestam.* in Florileg. p. 223. Herm. ita disponit:

τὸ κοινόν τις ἀστῶν ἐν εὐδίᾳ καταθεὶς
ἐρευνασάτω
μεγαλάνορος ἀσυχίας ἱερὸν φάος,
στάσιν ἀπὸ πραπίδος ἐπίκοτον ἀνελών,
πενίας δότειραν ἐχθρὰν κουροτρόφον.

VIII.

Apollodorus: in Biblioth. II, 4, 2. laudatur Pindarus: sed in loco interpolato. v. Notas ad e. l. p. 300.

IX. (p. 81. LXXIII.)

Dionysius Halic. de Orator. antiquis T. II. p. 128. ἀλλὰ γὰρ οὐ μόνον

—— ἀνδρῶν δικαί-
ων χρόνος σωτὴρ ἄριστος

κατὰ Πίνδαρον, ἀλλὰ καὶ τεχνῶν.

X. (p. 75. LX.)

Apollonii Lexicon Homericum p. 582. (T. II. p. 482.) ξεινοδόκος. ξενοδόχος, ὁ τοὺς ξένους ὑποδεχόμενος. ὁ δὲ Πίνδαρος

ξεινοδόκησέν τε δαίμων ·

ἀντὶ τοῦ ἐμαρτύρησεν — φησὶν οὖν Σιμωνίδης· „ξεινοδοκῶν

δ' ἄριστος ὁ χρυσὸς ἐν αἰθέρι λαμπρὸς" ἀντὶ τοῦ μαρτυρῶν. Etymol. M. et Gudianum Mtum [Zonar. p. 1415.] ξενοδόκον — Σιμωνίδης δὲ καὶ Πίνδαρος καὶ ἄλλοι τινὲς τὸν ἐπιμάρτυρα ἐξεδέξαντο. Σιμωνίδης· ξεινοδόκησε Τελαμών· ἀντὶ τοῦ ἐμαρτύρησε· καὶ Πίνδαρος·

ξεινοδοκῶν δ' ἄριστος χρυσὸς ἐν αἰθέρι λάμπων

ἀντὶ τοῦ μαρτυρῶν. vbi Etymologicum Mtum Askewii apud S. R. Kulenkamp habet αἰὲν pro ἐν. Male. Photius in Lexico inedito recte cum Apollonio priorem locum Pindaro, posteriorem vero Simonidi tribuit, itidemque τὰ δαίμων exhibet, vt monuit Alberti ad Hesychii ξενοδοκῶν — μαρτυρῶν. Sententiam meam de possessione prioris loci Simonidi adiudicanda confirmat Epigramma Simonidis ap. *Plutarch.* de Herodoti Malign. p. 872. (nunc et in Analect. T. I. p. 129. XXIII.)

Οἵτε πόλιν Γλαύκοιο Κορίνθιον ἄστυ νέμοντες,
οἳ τὸν κάλλιστον μάρτυν ἔθεντο πόνων
χρυσοῦ τιμήεντος ἐν αἰθέρι ——

Eodem modo vsi sunt veteres quidam scriptores verbo ἐπιξενοῦσθαι. Vide ad Hesych. h. v. SCHN. In altero versu Simonidi vindicato lege: ξεινοδοκῶν δ' ἄρ' ἄριστος. Nisi fuit ξεινοδοκῶν χρυσὸς δ' ἄρ' ἄριστος ἐν αἰθέρι λάμπων.

XI. (p. 91. CIX.)

Strabo III. p. 232. B. de Lusitanis: ποιοῦσι δὲ καὶ ἑκατόμβας ἑκάστου γένους Ἑλληνικῶς, ὡς καὶ Πίνδαρος φησί·

Πάντα θύειν ἑκατόν.

omnia centena immolare. quem locum exscripsit Eustath. ad Iliad. α. p. 49. Rom. SCHN.

XII. (p. 91. CVIII.)

Strabo III. p. 258. D. καὶ τὰς Πλαγκτὰς καὶ τὰς Συμπληγάδας ἐνθάδε μεταφέρουσί τινες, ταύτας εἶναι νομίζοντες στήλας, ἃς Πίνδαρος καλεῖ πύλας Γαδειρίδας,

(*portam Gadiridem*, seu Gaditanam) εἰς ταύτας ὑστάτας ἀφῖχθαι φάσκων τὸν Ἡρακλέα. Hunc quidem locum exscripsit Eustath. ad Dionysii Perieg. v. 64. Deinde vero Strabo addit p. 260. καὶ ὁ Πίνδαρος οὕτως ἂν ὀρθῶς λέγοι πύλας Γαδειρίδας, εἰ ἐπὶ τοῦ στόματος νοοῖντο αἱ στῆλαι· πύλαις γὰρ ἔοικε τὰ στόματα. Schn. [H. l. Strabo Γαδειρίτας. Male Γαδειρικὰς Berkel. ad Steph. Byz. pag. 255 seq. Herm.]

XIII. (p. 98. cxxxv.)

Strabo VII. p. 506. A. καὶ οἱ Τραγικοί τε καὶ Πίνδαρος Θεσπρωτίδα εἰρήκασι τὴν Δωδώνην. ὕστερον δὲ ὑπὸ Μολοττοῖς ἐγένετο. *Dodonam Thesprotidem.*

XIV.

Strabo IX. p. 630. A. B. de Copaide palude: ὕστερον δὲ ἡ πᾶσα Κωπαῒς ἐλέχθη κατ᾽ ἐπικράτειαν. κοιλότατον γὰρ τοῦτο τὸ χωρίον, φησὶ Πίνδαρος. *est enim haec paludis pars* (ad Copas) *omnium cauissima*, vt Pindarus ait. καὶ Κηφισσίδα καλεῖ ταύτην. παρατίθησι γοῦν τὴν Τιλφῶσσαν κρήνην ὑπὸ τῷ Τιλφωσσίῳ ὄρει ῥέουσαν πλησίον Ἁλιάρτου καὶ Ἀλαλκομενῶν, ἐφ᾽ ᾗ τὸ τοῦ Τειρεσίου μνῆμα. αὐτοῦ δὲ καὶ τὸ τοῦ Τιλφωσσίου Ἀπόλλωνος ἱερόν. cf. inf. fragm. e Stephano Byz. in Τιλφοῦσσα.

XV. (p. 91. cvii.)

Strabo IX. p. 632. C. οἱ δὲ ποιηταὶ κοσμοῦσιν ἄλση καλοῦντες τὰ ἱερὰ πάντα, κἂν ᾖ ψιλά. τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ τοῦ Πινδάρου περὶ Ἀπόλλωνος λεγόμενον· [ex hymno in Apollinem. *Ex Schedis.*]

Κινηθεὶς ἐπῄει γῆν τε καὶ θάλασσαν,
καὶ σκοπιαῖσι μεγάλαις ὀρέων ὕπερ ἔστα,
καὶ μυχοὺς δινάσσατο βαλλόμενος κρηπῖδας
ἀλσέων.

Commotus [*profectus.* v. Matthiae in Hymn. Homer. p. 31. *Ex Schedis.*] *obiit terram et mare, et scopulis magnis montium institit, et antra, siluarum substructiones, concussit*

agitatus. — Vbi forte legendum τινάξατο. Strabonem exscripsit Eustathius ad Homer. p. 204, 43. [Bas. 270, 21. Rom.] De vsu vocis ἄλσος multa Scholiastes Pindari ad Olymp. III, 31. VII, 89. X, 53. V, 24. Abresch ad Hesych. h. v. SCHN. Reddidi, ac si scriptum esset: καὶ μυχοὺς τινάσσετο παλλόμενος κρηπῖδας ἀλσέων. Hermanno ita scribendum videtur:

κινηθεὶς ἐπῄει
γᾶν τε καὶ θάλασσαν,
καὶ σκοπιαῖσι μεγάλαις ὀρέων ὕπερ ἔστα,
καὶ μυχοὺς διανίσσετο βαλλόμενος κρηπῖδας
ἀλσέων.

Nisi scribendum ἐδύσατο. Ἀλσέων bisyllabum est.

XVI. (p. 90. CVI.)

Strabo IX. p. 659. A. ὁ μὲν οὖν ποιητὴς οὐδαμοῦ μέμνηται Δολοπικῆς στρατείας κατὰ τοὺς περὶ Ἴλιον ἀγῶνας — ἄλλοι δὲ εἰρήκασι, καθάπερ Πίνδαρος, μνησθεὶς τοῦ Φοίνικος·

Ὃς Δολόπων ἄγαγε θρασὺν ὅμιλον σφενδονᾶσαι
ἱπποδάμων Δαναῶν βέλεσι πρόσφορον.

Qui Dolopum duxit audax agmen, vt funda pugnaret, ex curru pugnantium Danaorum telis vtile. — Vbi Casaubonus oblitus erat Eustathii ad Homer. p. 311. vbi ait: Πίνδαρος δὲ τοὺς ὑπὸ Φοίνικι Δόλοπάς φησι θρασὺν ὅμιλον σφενδονῆσαι, ὡς καὶ Δολόπων δεξιῶν ὄντων σφενδονητῶν.

XVII. (p. 89. CIII.)

Strabo XII. p. 819. C. vbi de Leucosyris: καὶ Πίνδαρος φησὶν, ὅτι αἱ Ἀμαζόνες

Σύριον εὐρυαίχμαν
διεῖπον στρατόν.

τὴν ἐν τῇ Θεμισκύρᾳ κατοικίαν οὕτω δηλῶν. *Syrium pugnacem equestrem exercitum.* — vbi vulgo ante Casaubonum δίιππον legebatur. SCHN. Praeferam εὔιππον. Nec habet διεῖπον τὸν στρατὸν, a quo pendeat. [Quidni scribamus δίιππον? vt δίλογχος, δικάρηνος. Duo equos simul agebant, vt, altero deficiente, insiderent alteri. *Ex Schedis.*]

Ex eodem fonte profluxit, quod habet *Pausanias* in Achaicis (VII, 2.) p. 525. πολλῷ δὴ πρεσβυτέρα ἔτι ἢ κατὰ Ἴωνας τὰ εἰς τὴν Ἄρτεμιν τὴν Ἐφεσίαν ἐστίν· οὐ μὴ πάντα γε τὰ ἐς τὴν θεὸν ἐπύθετο, ἐμοὶ δοκεῖν, Πίνδαρος, ὃς Ἀμαζόνας τὸ ἱερὸν ἔφη τοῦτο ἱδρύσασθαι στρατευομένας ἐπὶ Ἀθήνας τε καὶ Θησέα. *Pindari* narrationem expressit etiam Etymol. M. v. Ἔφεσος. SCHN.

XVIII. (p. 89. CII.)

Strabo XIV. p. 952. C. λέγει δὲ Πίνδαρος καὶ Πολύμναστόν τινα τῶν περὶ τὴν μουσικὴν ἐλλογίμων·

Φθέγμα μὲν πάγκοινον ἔγνωκας
Πολυμνάστου, Κολοφωνίου ἀνδρός.

Dictum vulgatum nostri Polymnesti, Colophonii hominis. Respiciebat h. l. Pindari *Plutarchus* de Musica p. 1133. vbi ridiculum Buretti errorem (*Mem. de l'Acad. d. Inscr.* T. X. pag. 228.) merito mireris. De Polymnasto plura dicentur in *Antiquitatibus Colophoniacis,* quas paro. SCHN. Ad metrum redegit Hermann.

Φθέγμα μὲν πάγκοινον ἔγνω-
κας Πολυμνάστου, Κολοφωνίου ἀνδρός.

Laudat praeterea Strabo locum ex Pyth. I, 31. de Typhone lib. XIII. p. 930. A. et alia alibi.

XIX. (p. 70. XLVI.)

Plutarchus pag. 550. A. de sera Num. vind. (p. 11. ed. Wytt.) ὅτι γὰρ ἡ περὶ τὴν ψυχὴν ἰατρεία, δίκη δὲ καὶ δικαιοσύνη προσαγορευομένη, πασῶν ἐστι τεχνῶν μεγίστη, πρὸς μυρίοις ἑτέροις καὶ Πίνδαρος ἐμαρτύρησεν ἀριστοτέχναν ἀνακαλούμενος τὸν ἄρχοντα καὶ κύριον ἁπάντων θεόν, ὡς δὴ δίκης ὄντα δημιουργόν. Eundem locum repetit Quaest. Conuiu. I. pag. 618. B. et alludit An seni ger. sit resp. p. 807. C. et de Facie in Luna p. 927. A. B. et aduers. Stoicos p. 1065. F. Locum integriorem habet Dio Chrysostom. Orat. XII. p. 217. D.

Δωδωναῖε μεγάσθενες,
ἀριστοτέχνα πάτερ.

quos quidem versus Pindaro primus vindicauit Th. Canterus Var. Lect. II, 11. Cf. Clem. Alex. Strom. V. p. 710. l. 4. qui postquam adscripserat locum ad Nem. VI. pr. ἓν ἀνδρῶν, subiicit: — καὶ ἕνα τὸν τούτων δημιουργὸν, ὃν ἀριστοτέχναν πατέρα λέγει, τὸν καὶ τὰς προκοπὰς κατ᾽ ἀξίαν εἰς θεότητα παρεσχημένον. Reliqua, quae ad h. l. dici poterant, petes ex Albertio ad Hesych. v. ἀριστοτέχνης, et notis Wyttenb. ad Plutarchi l. c. Schn. Monet Hermann. versus binos in vnum esse contrahendos et scribendum ἀριστότεχνα.

Δωδωναῖε μεγάσθενες, ἀριστότεχνα πάτερ.

XX.

Plutarchus Opp. Vol. I. in Vita Thesei p. 13. D. τῆς δὲ Ἀντιόπης ἀποθανούσης (Theseus) ἔγημε Φαίδραν, ἔχων Ἱππόλυτον ἐξ Ἀντιόπης, ὡς δὲ Πίνδαρός φησι, Δημοφῶντα.

XXI. (p. 66. xxxviii.)

Plutarchus in Lycurgo T. I. p. 53. C. (p. 114. Bryan.) vbi de poeticis Lacedaemoniorum studiis agit: Πίνδαρος δέ φησιν·

ἔνθα βουλαὶ γερόντων, καὶ νέων ἀνδρῶν ἀριστευόντων αἰχμαὶ, καὶ χοροὶ καὶ Μοῦσα καὶ ἀγλαΐα.

Ibi consilia senum, et iuniorum virtute excellentium pugnae, et chori et Musae et festa hilaritas. — Eodem allusit Opp. moral. An seni sit ger. re-p. p. 789. E. καὶ μάλιστα σώζεται πόλις, ἔνθα

βουλαὶ γερόντων καὶ νέων ἀνδρῶν ἀριστεύουσιν αἰχμαί τε.

Tertiumque p. 787. B. ὅπου καὶ θέατρα καὶ πομπαὶ καὶ νε-

μήσεις, καὶ χοροὶ καὶ μοῦσα καὶ ἀγλαΐα, καὶ θεοῦ τινος ἀεὶ τιμὴ τὰς ὀφρῦς λύουσα. SCHN. Sic scribenda censet Hermann.

— ἔνθα βου-
λαὶ γερόντων καὶ νέων ἀν-
δρῶν ἀριστεύοντι αἰχμαὶ
καὶ χοροὶ καὶ Μοῦσα καὶ ἀγλαΐα.

XXII. (p. 98. CXXXVI.)

Plutarchus in Marcello p. 315. C. (T. II. p. 279.) ἀλλὰ γὰρ

τὸ πεπρωμένον οὐ πῦρ, οὐ σιδηροῦν σχήσει τεῖχος

κατὰ Πίνδαρον. SCHN. *Fatum nec ignis, nec ferreus tenet murus.*

XXIII. (p. 99. CXXXVII.)

Plutarchus in Mario p. 422. D. (Tom. II. p. 519.) τὸν δὲ Μάρκελλον εἰδὼς βέβαιον· ἄνδρα καὶ τὴν

ἀλήθειαν ἀρχὴν μεγάλης ἀρετῆς

κατὰ Πίνδαρον ἡγούμενον. ἀρχὰ μεγάλας ἀρετᾶς ἄνασσ' Ἀλήθεια ap. Clem. Alex. Strom. VI. Tom. II. p. 781. Pott. Locum ipsum habet Stobaeus Serm. LIX. p. 230. Wech. (XI. Gesn.) de Veritate:

Ἀρχὰ μεγάλας ἀρετᾶς, ὤνασσ' Ἀλάθεια,
μὴ πταίσῃς ἐμὰν σύνθεσιν τραχεῖ ποτὶ ψεύδει.

SCHN. *Principium magnae virtutis, regina Veritas, ne meam fidem affligas aspero mendacio*, sc. tanquam scopulo. — Grot. XI. Florilegii sic ordinauit et vertit:

Ἀρχὸς μεγάλας ἀρετᾶς,
ὤνασσ' ἀλάθεια,
μὴ πταίσῃς ἐμὴν σύνθεσιν
τραχεῖ ποτὶ ψευδεῖ.

Diua, virtutum veneranda princeps,
Veritas, tu me rege, tu tuere,

Ne fidem fallam, neque pacta mendax
Foedera fallam.

Elegans carmen! sed nulla versio graecorum verborum. Disposuit Hermann.

Ἀρχὰ μεγάλας ἀρετᾶς, ὤνασσ' Ἀλά-
θεια, μὴ πταίσῃς ἐμὰν
σύνθεσιν τραχεῖ ποτὶ ψεύδει.

XXIV. (p. 58. XIII.)

Plutarchus in Nicia p. 523. C. (Tom. III. p. 204.) ex Pindaro affert:

—— παρὰ Λύδιον ἅρμα
πεζὸς ἰχνεύων.

(vt versus dirimit Hermann.) *iuxta Lydium currum pedes incedens.* — vbi Codd. Bodlej. bene οἰχνεύων. Eundem locum laudat de Discrim. amici et adulat. p. 65. B. Gregorius Naz. Orat. XX. p. 331. εἰ καὶ πεζοὶ παρὰ Λύδιον ἅρμα ἐθέομεν. cf. *Pantinus* ad Apostol. Prouerb. XII, 38. Permutatio vocum ἰχνεύειν et οἰχνεύειν in libris scriptis fere est perpetua. Ita in Aeschyli Prometh. v. 122. pro εἰσοιχνεῦσι Mscr. Arundel. editio Roberti et Schol. legunt εἰσιχνεῦσι. Poeta nescio quis apud Eustath. ad Homer. p. 773. τῷ σφετέρῳ χρυσμῷ περιοιχνεῦσα τὸν κνυζηθμὸν τοῦ βρέφεος. de Ioue a sue educato. SCHN. Eadem permutatio in Homericis occurrit, et apud Pindar. Pyth. V, 116. add. VIII, 48.

XXV. (p. 74. LVIII.)

Plutarchus de Discrim. p. 68. C. D. ὅτι μὲν οὖν ἐν οἴνῳ καὶ μέθῃ τὸ τοιοῦτο φυλακτέον, (cauendam esse libertatem dicendi) εὔδηλόν ἐστιν. εὐδία γὰρ ἐπάγει νέφος ὁ κινῶν ἐν παιδιᾷ καὶ φιλοφροσύνῃ λόγον, ὀφρὺν ἀνασπῶντα καὶ συνιστάντα τὸ πρόσωπον, ὥσπερ ἀντιταττόμενον τῷ

Λυδίῳ θεῷ, καὶ λύοντι τὸ τῶν δυσφόρων
σχοινίον καὶ μεριμνῶν

κατὰ Πίνδαρον. vbi Xylander ex Codd. recte *σχοινίον μεριμνῶν* legit; porro emendandum recte censet: *Λυσίῳ λύοντι δὴ τὸ τῶν* etc. (vt sit scribendum: *τῷ Λυσίῳ θεῷ, λύοντι τὸ τῶν δυσφόρων σχοινίον μεριμνῶν. soluenti funem molestarum curarum.* H.) De Lysio deo cf. V. D. ad Apostol. XII, 35. Reiskius p. 143. *Λυαίῳ* probabat. SCHN.

XXVI. (p. 73. LVI.)

Plutarchus de vtilitate ex inimic. capienda p. 88. B. *νικώμενοι, φησὶ Πίνδαρος, ἄνδρες ἀγρυξίᾳ δέδενται.* Scholiast. Pindari ad Olymp. VIII, 92. h. l. ita habet:

> *νικώμενοι γὰρ ἄνδρες ἀγρυξίᾳ δέδενται, οὐ φίλων ἐναντίον ἐλθεῖν.*

Verborum posteriorum structura cum sequentibus coniuncta fuisse videtur. Iterum laudat Schol. Pindari ad Pyth. IX, 160. Forte etiam h. l. respexit Hesychius in voce *ἀγρυξία*. SCHN. Sensus: *victi enim homines tenentur, tanquam vinculis, pudore, dum ne hiscere quidem audent; ita vt in conspectum amicorum venire nec audeant:* (*ὡς*) *οὐκ ἐλθεῖν*. Versus sic metire cum Hermanno:

> *νικώμενοι γὰρ ἄνδρες ἀγρυξίᾳ δέδενται,*
> *οὐ φίλων ἐναντίον ἐλθεῖν.*

XXVII. (p. 73. LV.)

Ibidem pag. 91. E. *καὶ πᾶσα φύσις ἀνθρώπου φέρει φιλονεικίαν καὶ ζηλοτυπίαν καὶ*

> *φθόνον κενεοφρόνων ἑταῖρον ἀνδρῶν,*

ὥς φησι Πίνδαρος. Cf. Reiske Animadv. Vol. II. p. 155. SCHN. *Inuidiam vanorum hominum comitem*, ait Pindarus.

XXVIII. (p. 72. LIII.)

Plutarch. Consolat. ad Apollon. p. 104. A. *ὅπερ οὐκ ἔστι φυγεῖν βροτὸν οὐδ' ὑπαλύξαι τοπαράπαν,*

ἀλλὰ Ταρτάρου πυθμένα πιέζεις ἀφανοῦς
σφυρηλάτοις ἀνάγκαις,

ὥς φησι Πίνδαρος. Fere similis est locus Aeschyli Prometh. v. 1050. εἰς κελαινὸν Τάρταρον ἄρδην ῥίψειε δέμας τοὐμὸν ἀνάγκης στεῤῥαῖς δίναις. SCHN.

Vix sana graeca: esse debuit

— ἀλλὰ Ταρτάρου πυθμὴν πιέζει σ' ἀφανοῦς σφυρηλάτοις ἀνάγκαις.

Tartari fundus obscuri coercet te ferrea necessitate. Et nunc video ap. Wyttenb. sic legi in codd. Constituit quoque verba Hermann.

—— ἀλλὰ Ταρτάρου
πυθμένα πιέζεις ἀφανὴς
σφυρηλάτοις ἀνάγκαις.

XXIX. (p. 73. LVII.)

Ibidem p. 116. D. ὁ δὲ Πίνδαρος, *Σοφοὶ δὲ, φησὶ, καὶ το μηδὲν ἄγαν ἔπος αἴνησαν περισσῶς. Sapientes hanc vocem,* Ne quid nimis, *magnopere laudarunt.* Eundem locum habet Hephaestio de Metris p. 52. ed. Pauw. Schol. Euripid. ad Hippolyt. v. 265. de dicto hoc ita: ὅπερ Χείλωνι ἀνατιθέασιν, ὡς Κριτίας καὶ Πίνδαρος. οἱ δὲ Σωδάμῳ etc. SCHN.

XXX. (p. 73. LIV.)

Plutarch. de Superstit. p. 167. E. dii —

κεῖνοι γὰρ ἄνοσοι καὶ ἀγήραοι, πόνων τε ἄπειροι, βαρυβόαν πορθμὸν πεφευγότες Ἀχέροντος,

ὁ Πίνδαρος θεούς φησι. τα δὲ ἀνθρώπινα πάθη καὶ πράγματα μέμικται συντυχίαις ἄλλοτε ἄλλως ῥεούσαις. *Deos,* ait Pindarus, *esse morborum et senii et aerumnarum expertes, raucumque sonans fretum Acherontis effugisse.* — Iterum h. l. sine auctoris nomine habet adv. Stoicos p. 1075. A. SCHN. Versus constituit Hermann.

κεῖνοι γὰρ ἄνοσοι καὶ ἀγήραοι
πόνων τ' ἄπειροι βαρυβόαν
πορθμὸν πεφευγότες Ἀχέροντος.

XXXI. (p. 82. LXXVI.)

Plutarchus de Fort. Roman. p. 318. A. οὐ μὲν γὰρ ἡ Τύχη ἀπευθὴς, κατὰ Πίνδαρον, οὐδὲ δίδυμον στρέφουσα πηδάλιον, ἀλλὰ μᾶλλον Εὐνομίας καὶ Πειθοῦς ἀδελφὴ, καὶ Προμηθείας θυγάτηρ, ὡς γενεαλογεῖ Ἀλκμάν. vbi Cod. Petav. μεγαπενθὴς — τρέφουσα. Xylander vulgatam *incerta* vertit. Quid in illa lectione μεγαπενθὴς lateat, nondum exputo. (Mart. Gottfr. Herrmann. in Enchirid. Mytholog. T. III. p. 151. visus sibi est reperisse in hoc Atargatin, quae et Tyche est, velato capite; nec tamen verba Plutarchi alio quam ad ἀπειθὴς ducunt. H.) Reiske pag. 190. legebat ἀπειθής. (quod et Wyttenb. recepit. In latinis tamen est: *Non enim incerta est.* Immo vero: *non enim illa est peruicax,* vt Pindarus eam appellat, ita vero ea est *Fortuna Obsequens* apud Romanos, *neque geminum versat gubernaculum,* scil. vt omnia ad vnum eius arbitrium gerantur.) Animaduertes duplex a Pindaro Fortunae gubernaculum tribui, quod in vetustis monumentis vix (interdum tamen) reperietur. Schn.

XXXII. (p. 82. LXXVII.)

Eodem pertinet locus *Plutarcho* laudatus eod. lib. p. 322. C. τὴν δὲ Τύχην καὶ οἱ μετὰ Νουμᾶν ἐθαύμασαν βασιλεῖς, ὡς πρωτόπολιν καὶ τιθηνὸν καὶ φερέπολιν τῆς Ῥώμης ἀληθῶς κατὰ Πίνδαρον. Pariter *Pausanias* in Messeniac. (IV, 30.) pag. 355. ᾖσε δὲ καὶ ὕστερον Πίνδαρος ἄλλα τε ἐς τὴν Τύχην, καὶ δὴ καὶ φερέπολιν ἀνεκάλεσεν αὐτήν. Male igitur Reiske p. 193. corrigebat φερεσίπολιν. Schn. Redditur: *quae vrbem ferret,* vlnis gestaret. [vt nutrix. Cf. Hirt *Bilderb.* p. 95. *Ex Schedis.*]

XXXIII. (p. 70. XLV.)

Plutarch. de Iside p. 365. A. (p. 88. ed. Squir.) ὅτι δὲ οὐ μόνον τοῦ οἴνου Διόνυσον, ἀλλὰ καὶ πάσης ὑγρᾶς φύσεως Ἕλληνες ἡγοῦνται κύριον καὶ ἀρχηγὸν, ἀρκεῖ Πίνδαρος μάρτυς εἶναι λέγων·

Δενδρέων δὲ νομὸν Διόνυσος πολυγαθὴς
αὐξάνει, ἁγνὸν φέγγος ὀπώρας.

Squire videtur τροφὴν legi voluisse; Reiske p. 227. γόνον malebat. Respiciebat *Plutarchus* cognomen Bacchi δενδρίτης, quod exstat apud ipsum Conuiu. Serm. V. Probl. 3. In Erotico p. 593. B. (p. 757. F. Frf. et Par.) legitur (etiam corrupte):

δενδρέων δὲ τρόπον Διόνυσος πολύ τε φέγ-
γος αὐξάνει φέγγος ἁγνὸν ὀπώρας.

Tertium Sympos. Quaest. IX, 14. p. 745. A. καὶ γὰρ ἡμῖν ἐστι Δημήτηρ ἀνησιδώρα, (v. Hesych. h. v.) καὶ

Διόνυσος δενδρέων νόμον πολυγαθὴς αὐξά-
νων ἁγνὸν φέγγος ὀπώρας.

vbi Codd. πολυθαλὴς praeferunt. Locum ipsum nondum penitus intelligo. Schn. In priore loco δένδρον δὲ νόμον Δ. retinuit Wyttenb., quae non intelligo, cum versione Xyl. *gratis frugibus arbores fecundet.* Δενδρέων verum est, sed νόμον leg. νομὸν, h. e. νομὴν, τροφήν. nec κόμαν, *frondem,* desidero: laetitiae dator Bacchus arborum auctum seu nutritionem, splendentem fructuum prouentum, seruat incrementa dando. Herm. metra constituit:

δενδρέων δὲ νομὸν Διόνυ-
σος πολυγαθὴς αὐξάνει
ἁγνὸν φέγγος ὀπώρας.

Vltimus locus vertitur, ac si δενδρέων νόμον prorsus abesset: *Bacchus, qui arborum curam gerens castum auget frugum splendorem.*

XXXIV. (p. 74. LIX.)

Plutarchus de ει apud Delphos p. 394. A. Apollo et Pluto diuersi: καὶ ὁ μὲν Θηβαῖος, ὁ δὲ Σκότιος. καὶ παρ' ᾧ μὲν αἱ Μοῦσαι καὶ ἡ Μνημοσύνη, παρ' ᾧ δὲ ἡ Λήθη καὶ Σιωπή. καὶ ὁ μὲν Θεώριος καὶ Φαναῖος, ὁ δὲ „νυκτὸς ἀϊδνᾶς ἀεργηλοῖό τε ὕπνου κοίρανος" καὶ ὁ μὲν „βροτοῖσι θεῶν ἔχθιστος ἁπάντων," πρὸς ὃν δὲ Πίνδαρος εἴρηκεν οὐκ ἀηδῶς,

κατεκρίθη δέον αὐτοῖς ἀγονώτατος ἔμμεν.

vbi Reiske p. 246. legebat: κατεκρίθη ὅδε θνατοῖς ἀγανώτατος ἔμμεν. Cf. Valken. ad Euripid. Phoeniss. pag. 12. et Hippol. p. 275. Equidem malo: κατεκρίθη θεῶν θνατοῖς ἀγανώτατος ἔμμεν. (Iterum *Plutarchus* de Def. Or. p. 413. C. παῦε, ἔφην, παροξύνων θεόν· εὐόργητος γάρ ἐστι καὶ οὐ πρᾶος.

κατεκρίθη δὲ θνατοῖς ἀγανώτατος ἔμμεν,

ὥς φησι Πίνδαρος. vbi Codd. male ἀγενώτατος. Tertium laudat adv. Epicur. p. 1102. E. ὁ δὲ Ἀπόλλων

κατεκρίθη θνατοῖς ἀγανώτατος ἔμμεν,

ὡς ὁ Πίνδαρος πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων φησί. vbi Cod. Petav. male ἀθανάτοις. Patet adeo lectionem Pindari esse:

κατεκρίθη θνατοῖς ἀγανώτατος ἔμμεν.

vti et editum est a Wyttenb. *Placitum est, vt* Apollo *sit mortalibus mitissimus.* H.) Ex priore Plutarchi loco apparet, quisnam sit Apollo *Φαναῖος*; quam quidem auctoritatem adhibere poterant Intpp. ad Hesychii *Φαναῖος* Ἀπόλλων· Ἀχαιὸς Ὀμφάλη· παρὰ Χίοις οὕτω λέγεται. Vsus erat Ion Chius cognomine Apollinis patrio. *Phanae* enim promontorium et portus Chiorum est, quem Liuius dicit, vbi Strabo XIV. p. 645. templum Apollinis et lucum palmarum fuisse tradit. Adde Stephan. Byz. Φάναι ἀκρωτήριον τῆς Χίου ἀπὸ τοῦ ἐκεῖθεν ἀναφῆναι τῇ Λητοῖ τὴν Δῆλον. Plutarchus aliam et longe diuersam huius cognominis deriuationem secutus esse videtur. —

Obiter vicinam glossam φαντάζομαι, συκοφαντοῦμαι, vbi intpp. tacent, Aristophani vindicabo, cuius in Acharn. v. 822. est: *Δικαιόπολι*, φαντάζομαι. quem locum recte Bergleras noster explicat. — Denique huc referam lacerum *Plutarchi* locum de Pyth. Orac. p. 403. A. *Πίνδαρος* δὲ καὶ περὶ τρόπου μελῳδίας ἀμελουμένους καθ' ἑαυτὸν ἀπορεῖν ὁμολογεῖ καὶ θαυμάζειν ὅτι . . . Reliqua deficiunt. Sed Reiske p. 258. eum locum ex fragmentis Pindaricis relegandum esse censebat. SCHN.

XXXV. (p. 62. XXI.)

Plutarchus Opp. Moral. p. 405. B. de Pyth. orac. οὐ γὰρ εἶχεν Ὅμηρος τὴν αὐτὴν *Πινδάρῳ* διάνοιαν, εἴγε *Πίνδαρος* ἦν ὁ ποιήσας·

Θεοῦ θέλοντος, κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις.

Deo volente, nauiges vel vimine seu stipula. — Vtitur Aristoph. in Pace v. 698. de Cratino:

Ὅτι γέρων ὢν καὶ σαπρὸς κέρδους ἕκατι κἂν
ἐπὶ ῥιπὸς πλέοι.

vbi Schol. λέγεται δὲ καὶ ἄλλως·

Θεοῦ θέλοντος, κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις.

Scholiasten Comici exscripsit auctor scholii Barocciani ad Euripid. Phoeniss. v. 398. SCHN. Apud Stobaeum Ecl. phys. c. III, 19. p. 38. ed. Heeren. Simonidis nomen praescriptum est versui: vbi v. Heeren. Apud S. Theophilum ad Autolyc. lib. II. p. 108. 110. occurrit sub Thestii seu obscuro seu corrupto nomine. Obuius versus sine nomine est passim, corrupte ap. Suidam in ῥιπός. conf. Gataker. Aduers. misc. 10. Erasmi Adagia pag. 14. Translata sunt verba mox ad alia, in quibus studium pertinax aut audacia vel fiducia animi adhibetur, vt in Aristoph. l. l.

XXXVI. (p. 59. XV.)

Plutarchus de Def. Orac. p. 417. C. ἑορτὰς δὲ καὶ θυσίας ὥσπερ ἡμέρας ἀποφράδας καὶ σκυθρωπὰς, ἐν αἷς ὠμο-

φαγίαι τε καὶ διασπασμοὶ νηστεῖαί τε καὶ κοπετοὶ, πολλαχοῦ δὲ πάλιν αἰσχρολογίαι πρὸς ἱεροῖς,

μανίαι τε ἄλλαι ὀρινόμεναι ῥιψαύχενι σὺν κλόνῳ.

vbi Turnebus et Xylander ἀλαλαὶ emendant, licet Eusebius vulgatam sequatur. Ea Pindari esse, apparet ex altero loco. Iterum enim *Plutarch.* Quaest. Conuiu. I. p. 623. B.

μανίαι τε ἀλαλαί τε ὀρινομένων ἐριαύχενι
σὺν κλόνῳ

κατὰ Πίνδαρον. *Furores et clamores concitatorum cum iactatione capitis.* — vbi Ald. Basil. male ἄλλαι τε. Pro ἐριαύχενι recte Cod. T. V. ῥιψαύχενι. Tertium habet L. VII. p. 706. E. οὕτως ἡμεῖς ἐν τοῖς τοιούτοις τερετίσμασι καὶ σκιρτήμασι,

μανίαις τ' ἀλαλαῖς τε ὀρινόμενοι ῥιψαύχενι
σὺν κλόνῳ.

vbi Ald. Basil. μανίαι ἀλάλαι τ' ὀρινόμενοι. Cod. T. V. μανίαις ἄλλαις ὀρινομέναις vel μανίαις ἀλάλαις ἐν τῷ πότῳ ὀρινομένων. Pro ἄλλαι posset quis obuertere Gregorii rationem ex Aeolica dialecto petitam (cf. Koen. ad Greg. p. 271.); sed vereor, ne sit obseruatio ea vana et falsa. Praeterea Xylander Pindaro videtur tribuere, quae habet *Plutarchus* de frat. amore p. 483. D.

Κλῦθ', Ἀλαλὰ, Πολέμου θυγάτηρ, ἐγχέων
προοίμιον.

quae eadem verba Eustath. ad Homer. pag. 994. veluti Dorici scriptoris laudat. Sed de hac viri eruditissimi coniectura iudicium penes lectorem esto. Schn. Disponit versus Hermann.

μανίαι τ' ἀλαλαί τ' ὀρινομένων
ῥιψαύχενι σὺν κλόνῳ.

et mox:

κλῦθ', Ἀλαλα, Πολέμου θύγατερ,
ἐγχέων προοίμιον.

XXXVII. (p. 59. xiv.)

Plutarch. Virtutem doceri posse p. 451. D. et de animi tranquill. p. 472. E.

Ὑφ' ἅρμασιν γὰρ ἵππος,
ἐν δ' ἀρότρῳ βοῦς, παρὰ ναῦν δ'
ἰθύει τάχιστα δελφίς·
κάπρῳ δὲ βουλεύοντα φόνον κύνα χρὴ τλά-
θυμον ἐξευρεῖν.

(Versus dispositi ab Hermanno.) *Sub curru equus, in aratro bos* (adhibendus est), *iuxta nauem incedit celerrime delphin; aprum autem qui vult venari, eum oportet canem laboris tolerantem parare.* — Cod. Petauii βουλεύοντι praefert, quod probauit Reiske p. 291. [V. 3. scribendum videtur δελφὶς τάχιστα. HERM.]

XXXVIII. (p. 67. xl.)

Plutarchus de Ira cohibenda p. 456. E. ex scriptore innominato laudat:

σκιδναμένης ἐν στήθεσιν ὀργῆς πεφυλάχθαι
γλῶσσαν μαψυλάκταν.

quod quidem fragmentum Guil. Xylander animi coniectura ductus *Sapphonis* esse credebat, (scilicet ex antecedentibus: ἐν ὀργῇ δὲ οὐδὲν σεμνότερον ἡσυχίας οὔσης, οὐκ ἄμφω παραινεῖν δυναμένης ἐν στήθεσιν — debuit ille legere ὡς Σαπφὼ παραινεῖ, σκιδναμένης —. Sic quoque nunc legi video in edit. Wyttenb. e codd. H.] quam secutus est etiam Wolf in Fragm. poetriarum gr. Ego vero ad Pindarum auctorem referendum esse existimabam ob vocem μαψυλάκταν, quae quanquam paulo aliter scripta occurrit in Nem. VII, 155. ταὐτὰ δὲ τρὶς τετράκις τ' ἀμπολεῖν, ἀπορία τελέθει, τέκνοισιν ἅτε μαψιλάκας, Διὸς Κόρινθος. vbi veteres editiones omnes, praeter Commelinianam, μαψυλάκας habent, quam quidem formam equidem ab ὑλᾶν, ὑλακοῦν cum *Pauwio*

repetere nolim. Ita enim *μαψυλάκτας*, vt in *Plutarcho* scripta vox legitur, reponere praestaret. Sed vtroque loco *μαψιλάκας* rectum puto; in altero tamen Pindarico mihi videtur *τέκνοισι μαψιλάκαις* omnino rescribendum esse. Origo prouerbii (*Διὸς Κόρινθος*) obscure traditur a grammaticis ad Pindaricam odam, et a Schol. ad Aristoph. Ran. 442. Cf. Libanii Epist. DLXV. Schn.

Si singula dispexeris, aut dicendum est duas diuersas voces fuisse, *μαψυλάκτης* et *μαψιλάκης*, aut fuisse tantum *μαψυλάκης* et *μαψυλάκτης*, ab *ὑλακή*, vt statuebam in V. L. ad Nem. VII, 155. Ne prius statuerem, mouebat me, primo quod parum probabile, vocem duas habuisse et diuersas origines; tum quod a *ληκέω* et *μάψ* vix commode fieri videbatur compositio; video tamen et *μαψίφωνος* occurrere, et *λακεῖν*, priore breui.

XXXIX.

Ibidem p. 457. B. *χαλεπώτατοι δὲ ἄγαν', φιλοτιμίαν μνώμενοι ἐν πόλεσιν ἄνδρες, ἢ στάσιν, ἄλγος ἐμφανὲς κατὰ τὸν Πίνδαρον. qui honores in ciuitatibus petunt, vel factionem sibi parant, palam dolentes.*

XL. (p. 71. XLVII.)

Plutarchus de Sera Num. Vind. p. 552. B. (p. 23. ed. Wyttenb.) *τό τε καλὸν Ἀρτεμίσιον,*

ὅθι παῖδες Ἀθηναίων ἐβάλοντο
φαενὰν κρηπῖδ' ἐλευθερίας.

vbi pubes Attica iecit illustre fundamentum libertatis. — quae quidem verba sub nomine Pindari ipse laudat in Themistocle p. 115. G. Tom. I. Opp. de Malign. Herodoti p. 867. C. de Gloria Atheniens. p. 350. A. (quem locum v. sup. in Dithyrambis p. 74.) Aristides Orat. Plat. T. II. p. 198. *πρῶτον μὲν ἐπ' Ἀρτεμισίῳ πλεύσας δυοῖν ναυμαχίαις δύ' ἔστησε τρόπαια. — ὥς φησι Πίνδαρος, κρη-*

πίδα τῆς ἐλευθερίας τοῖς Ἕλλησι βαλόμενος. Schn. Versus disponendi cum Hermanno:

— ὅθι παῖδες Ἀθηναί-
ων ἐβάλοντο φαεννὰν
κρηπῖδ᾽ ἐλευθερίας.

XLI. (p. 71. xlviii.)

Ibidem p. 562. A. (p. 76. ed. Wytt.) ἆρ᾽ ἂν σῶμα μὲν ἔκγονον φαύλου σώματος ἄξιόν ἐστι θεραπεύειν καὶ φυλάττειν, κακίας δὲ ὁμοιότητα συγγενικὴν ἐν νέῳ βλαστάνουσαν ἤθει καὶ ἀναφυομένην ἐᾷν δεῖ καὶ περιμένειν καὶ μέλλειν, ἄχρις ἂν ἐκχυθεῖσα τοῖς πάθεσιν ἐμφανὴς γένηται

— κακόφρονα τὸν ἀμφανῆ πραπίδων καρπόν;

ὥς φησι Πίνδαρος. vbi Reiske corrigebat: κακόφρονα κεύθουσα τὸν ἀφανῆ πραπίδων καρπόν. At doctiss. Wyttenbachio placet emendatio Ruhnkenii, qui legebat: κακόφρονά τ᾽ ἀμφάνη πραπίδων καρπὸν, i. e. ἀναφάνη. (recte haud dubie.) Codex Harlejanus ἀφανῆ praefert. Schn. Est *fructus animi*, καρπὸς φρενῶν, alibi *prudentia*, vti Ol. VII, 15. Pyth. II, 135. Nem. X, 22. et versus Tragici: ἄνδρα — βαθεῖαν αὔλακα διὰ φρενὸς καρπούμενον, ἐξ ἧς τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλεύματα. ap. Plutarch. de vtil. ex inimic. p. 88. B. et in Schol. ad Nem. primoque loco ap. Platon. de Rep. II. p. 362. A. At nunc est κακόφρων πραπίδων καρπὸς *malitia*. Hermann. disiungit:

— κακόφρονά τ᾽ ἀμφάνη πραπίδων
καρπόν.

XLII. (p. 72. l.)

Ibidem p. 567. F. (p. 107.) de Inferis: ἐν ταύταις (ψυχαῖς) φανῆναι τὴν Νέρωνος ψυχὴν τά τε ἄλλα κακῶς ἔχουσαν καὶ δὴ καὶ διαπεπαρμένην ἥλοις διαπύροις. προκεχειρισμένων δὲ καὶ ταύτην (Wyttenb. ταύτῃ) τῶν δημιουργῶν Πινδαρικῆς ἐχίδνης εἶδος, ἐν ᾧ κυηθεῖσα καὶ διαφαγοῦσα

τὴν μητέρα βιώσεσθαι etc. (Debuisse ait in viperam intrare Neronis animam, in qua illa gestata et matris vtero perese reuiuisceret tanquam vipera.) Poterat Chaeronensis simpliciter ponere ἐχίδνης; quod vero meminerat de vipera canere alicubi Pindarum, cuius testimonio etiam in tritissimis rebus lubenter vtitur, addidit Πινδαρικῆς.

XLIII. (p. 67. xxxix.)

Plutarchus de Exilio p. 602. E. ᾧ δ' ἔξεστιν εἰς μικρὰν ἀποβάντι νῆσον οὐ μικρῶν ἀπηλλάχθαι κακῶν, οὗτος ἄθλιός ἐστι, μὴ προσλαλῶν ἑαυτῷ τὰ Πινδαρικὰ μηδ' ἐπᾴδων πολλάκις·

Ἐλαφρὰν Κυπάρισσον φιλέειν,
ἐᾶν δὲ νομὸν Κρήτας περιδαίων·
ἐμοὶ δ' ὀλίγον μὲν γᾶς δέδοται,
ὅθεν ἄδρυς πενθέων δὲ οὐκ ἔλαχον οὐδὲ στασίων.

Exiguam Cyparissum amplecti et valere iubere pascua ad Idam Cretae. At mihi paruus agellus est concessus, vnde tenuis victus mihi est; luctus autem et turbas non habeo. — Vocem corruptam ἄδρυς omiserunt in versione Xylander et Stephanus; quid si ἄδακρυς πενθέων τε οὐκ ἔλαχον οὔτε στάσεων coniecerim? Sensum reliquorum verborum non expedio. Reiske pag. 371. Animadv. de h. l. ita: Cyparissus est nomen oppidi Phocidis, quod etiam apud Homerum legitur. Pindarus hanc Cyparissum, vbi vitae partem egisse videtur, ἐλαφρὰν appellat ideo, quod leuiter ibi viueretur absque magnis rerum et curarum turbis, exiguo apparatu. Lego περιδάϊον aut πυριδάϊον, bellicosum aut ardentem bellis. Num ὅθεν ἁ δρῦς, vnde glans mihi venit, vt glandem pro victu dixerit? Num igitur ὅθεν ἁδρὸς sc. γίγνομαι, vnde robustus fio, vel ἄδρυσμαι ab ἁδρύνεσθαι? Schn.

Verti, vt sententiam qualemcunque constituerem: praestare singula nolim. παρ' Ἰδαίων vel παριδαῖον mihi

videbar agnoscere. ὅθεν ὕδρυς. sententia postulat *victum qui satis sit:* an ὕδρυα fuerit, h. μῆλα, *siluestria,* aut simile quid, vt in tenui solo, non contendam. Jacobs p. 229. Animaduerss. in Eurip. Trag. ingeniose conj. ὅθεν ὕδρις πενθέων, δέους οὐκ ἔλαχον οὐδὲ στάσεων. [V. not. ad diss. de dialecto Pind. p. 22.]

XLIV. (p. 95. cxxv.)

Plutarchus Quaest. Conuiu. lib. II. p. 643. D. τὰ δὲ Πινδαρικὰ βελτίω δήπουθεν, ἐν οἷς ἥρωες

αἰδοίαν ἐμίγνυντο ἀμφὶ τράπεζαν θαμὰ,

τῷ κοινωνεῖν ἁπάντων ἀλλήλοις. vbi Ald. Basil. ἥρως ἐμίγνυτο habent. SCHN. *Heroes miscebantur,* permistim sedebant, *circa venerandam mensam.* Hermann.

— ἥρωες αἰδοίαν ἐμίγνυντ'
ἀμφὶ τράπεζαν ἁμᾶ. *)

XLV. (p. 66. xxxvii.)

Ibidem lib. VII. sub f. p. 705. F. 706. A. vbi de voluptate ex Musica corrupta capienda: τῶνδε γὰρ οὔτε τι μεμπτὸν, οὔτε μεταλλάττων, ὡς Πίνδαρος ἔφη, τῶν ἐπὶ ταῖς τραπέζαις,

ὅσ' ἀγλαὰ χθὼν, πόντου τε ῥιπαὶ φέρουσιν,

ἄρτι παρακειμένων. *Nolim enim reprehendendum dicere vel mutandum* (μετάλλακτον) *esse, quod apponuntur iam in mensis, quae praeclara tellus et maris procellae ferunt.* — Codices hic τῶν μεταλλάττων praeferunt, in quo nescio an μεταλλατὸν aut μεταλλατέον lateat corruptum. Reiske p. 445. Animadv. nihil extricauit.

XLVI. (p. 83. lxxx.)

Plutarch. An seni sit ger. resp. pr. p. 783. A.
Τιθεμένων ἀγώνων πρόφασις ἀρετὰν
ἐς αἰπὺν ἔβαλε σκότον.

[*) V. Kuithan *Versuch eines Beweises* etc. p. 22. *Ex Schedis.*]

Certamine proposito praetexta caussa, cur aliquis id refugiat, *virtutem in altas tenebras deiicit.* — Repetit eundem locum de sollert. animal. p. 675. D. Cf. Zenobii Prouerb. II, 45. Leopard. Emendat. XIII, 7. Schn. Conuenit sententia cum Nem. XI, 37 sq.

XLVII. (p. 85. lxxxvii.)

Pindaro tribuebat Guil. Xylander verba ap. *Plutarch.* in praecept. reip. ger. p. 798. D. πολλοὶ δὲ ἀπὸ τῆς τύχης ἁψάμενοι τῶν κοινῶν, καὶ ἀναπλησθέντες, οὐκ ἔτι ῥαδίως ἀπελθεῖν δύνανται, ταὐτὸ τοῖς ἐμβᾶσιν εἰς πλοῖον αἰώρας χάριν, εἶτα ἀποσπασθεῖσιν εἰς πέλαγος πεπονθότες, ἔξω βλέπουσι ναυτιῶντες καὶ ταραττόμενοι, μένειν δὲ καὶ χρῆσθαι τοῖς παροῦσιν ἀνάγκην ἔχοντες·

λευκᾶς καθύπερθε γαλάνας εὐπρόσωποι σφὰς παρήϊσαν ἔρωτες ναΐας κληῖδος. χαράξει πόντου δαιμονίαν ἐς ὕβριν.

Hilares amores naualis remigii (sperata e nauigatione voluptas), *in maris candida tranquillitate iam iis euolarunt.* . . . — Xylander legebat παρῆσαν vel παρίεσαν. Pro χαράξει num χαλάξει, an aliud verbum sit substituendum, mihi non liquet. Ipsum fragmentum *Alcaeo* nescio qua fretus auctoritate tribuit B. Martinus Var. L. III, 12. vt monuit etiam ad h. l. Reiske p. 487. Vol. II. Animaduerss. Schn. Ita scribendum esse censet Hermann.

λευκᾶς καθύπερθε γαλάνας εὐπρόσωποι
σφὰς παρέπεισαν ἔρωτες ναΐας
κλαΐδος πόντου χάραξιν
δαιμονίαν ἐς ὕβριν.

[Simile Moschi in Stobaeo Grotii p. 229. *Ex Schedis.*]

XLVIII. (p. 60. xvi.)

Plutarch. de solertia animal. p. 978. D. E. de polypode: τῶν πολυπόδων τῆς χρόας τὴν ἄμειψιν ὁ Πίνδαρος περιβόητον πεποίηκεν εἰπών·

Ποντίου θηρὸς χρωτὶ
μάλιστα νόον προσφέρων,
πάσαις πολίεσσιν ὁμίλει.

Marinae bestiae corpori maxime similis animo omnibus te accommoda ciuitatibus. — Iterum in Quaest. Natur. p. 916. B. Pleniora sunt apud Athenaeum XII. p. 513. C. sine Pindari nomine: τοιοῦτός ἐστι καὶ ὁ παραινῶν Ἀμφιλόχῳ τῷ παιδί·

ὦ τέκνον, ποντίου θηρὸς πετραίου χρωτὶ μάλιστα νόον προσφέρων, πάσαις πολίεσσιν ὁμίλει.

Sunt igitur verba Amphiarai. Paullo aliter laudat hunc locum Lucianus de Saltat. c. 67. καλὴ γὰρ καὶ ἡ ποιητικὴ παραίνεσις ἐκείνη τό·

ὦ παῖ, ποντίου θηρὸς πετραίου νόον ἴσχων
πάσαις πολίεσσιν ὁμίλει.

Rectior videtur lectio προσφέρων, i. e. *similis mente.* Ita προσφέρειν vsurpauit ipse Pindarus Nem. VI. initio. (Et Schol. ad Nem. III, 127. e Tragico: καὶ παιδὶ καὶ γέροντι προσφέρων τρόπους.) Inde Callicratides in dorico fragmento ap. Stobaeum p. 646. ἁ δ' ἐπιθυμία — τᾷ γυναικὶ ποτιφερὴς ἐντί. Fragmentum hoc Pindari expresserat nescio quis poeta, quem Clearchus laudat apud Athen. VII. p. 317. A.

Πουλύποδός μοι τέκνον ἔχων νόον, Ἀμφίλοχ' ἥρως,
τοῖσιν ἐφαρμόζου, ὧν ἂν καὶ δῆμον ἵκηαι.

Eustathius ad Odyss. pag. 1541. male ipsi Clearcho hos versus tribuit. Schn. Conueniunt noti versus Theognidis: Πουλύπου ὀργὴν ἴσχε πολυπλόκου, ὅς, ποτὶ πέτρῃ τῇ

προσομιλήσῃ, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη. Cf. Antig. Caryst. c. 29. et ibi Niclas. Hermannus verba sic in versus redigit:

— ὦ παῖ,
ποντίου θηρὸς πετραίου
χρωτὶ μάλιστα νόον
προσφέρων πάσαις πολίεσσιν ὁμίλει.

[V. *Leipz. Lit. Zeit.* 1805. p. 579. *Ex Schedis.*]

XLIX. (p. 82. LXXV.)

Ibidem p. 984. C. δελφῖνι Πίνδαρος ἀπεικάζων ἑαυτὸν ἐρεθίζεσθαι, φησὶν, οὗ δελφῖνος ἀπόκρισιν, τὸν μὲν ἀκύμονος ἐν πόντου πελάγει αὐλῶν ἐκίνησεν ἐρατὸν μέλος. Integrior hic idem locus exstat Sympos. Quaest. VII, 5. p. 704. F. ὁ Πίνδαρος φησὶ κεκινῆσθαι πρὸς ᾠδὴν ἁλίου δελφῖνος ὑπόκρισιν, τὸν μὲν ἀκύμονος ἐν πόντου πελάγει αὐλῶν ἐκίνησεν ἐρατὸν μέλος. *Ait Pindarus, se incitatum esse ad cantum, marini delphini in morem, quem tranquillo in mari tibiarum melos amabile commouet.* — Reiske Animadv. p. 555. magno conatu emendabat: ἁλίου δελφῖνος, τὸν μεγακύμονος ἐκ πόντου πλαγιαύλων ἐκίνησεν ἐρατὸν μέλος. vt sit ὑπόκρισιν pro μιμήσει. SCHN. Versus Hermann. disposuit:

— ἁλίου δελφῖνος ὑπόκρισιν,
τὸν μὲν ἀκύμονος ἐν πόντου πελάγει
αὐλῶν ἐκίνησεν ἐρατὸν μέλος.

L. (p. 95. CXXIV.)

Plutarch. Quaest. Platonic. p. 1007. B. de tempore disputans laudat hoc Pindaricum:

Ἄνακτα τῶν πάντων ὑπερβάλλοντα χρόνον
μακάρων. SCHN.

Tempus, regem omnium deorum potentiam superantem. Corrupte erat ἄνα. Emendat Hermann.

— ἄνακτα τὸν πάντων ὑπερβάλ-
λοντα χρόνον μακάρων.

Plutarchus ex editis carminibus plura passim laudat suis locis commemorata, vt Ol. I, 32. 33. in Qu. Conuiu. IX, 15. p. 747. D. Pyth. I, 25. 27. aliquoties: de Superst. p. 167. C. Quaest. Conuiu. IX, 12. p. 746. B. Item in Amator. p. 751. D. ὡς καὶ Πίνδαρος ἔφη τὸν Ἥφαιστον ἄνευ χαρίτων ἐκ τῆς Ἥρας γενέσθαι. memoriae lapsu ad Vulcanum transferens, quod de Centauris est Pyth. II, 78.

LI. (p. 61. xix.)

Artemidorus Oneirocrit. IV. c. 3. p. 202. 203. ἄλλα δ' ἄλλοις νόμιμα, σφέτερα δὲ κεῖται ἑκάστοις, φησὶν ὁ Πίνδαρος.

LII.

Apollonius Dyscolus de Syntaxi lib. II. p. 180, 12. τὸ γάρ, ἀλλήλους τρώσητε, οὐ ταυτόν ἐστι τῷ, ἑαυτοὺς τρώσητε. ὥσπερ καὶ τὸ Πινδαρικὸν οἱ περὶ Τρύφωνα ἐσημειοῦντο ἐπί τε τοῦ Ὤτου καὶ Ἐφιάλτου, συγκατατιθέμενοι μὲν τῷ·

ἀλληλοφόνους ἐπάξαντο λόγχας.

οὐ μὲν τῷ·

ἐνὶ σφίσιν αὐτοῖς τὰ δούρατα ἐνῆκεν.

ἀλλ' ἀλλήλοις.

LIII.

Idem lib. III. pag. 223. l. 8. ὡς Βοιώτιόν ἐστιν ἔθος, ὅμοιον τῷ παρὰ Πινδάρῳ·

ἀχεῖται ὀμφαὶ μελέων σὺν αὐλοῖς.

Alia lectio est ap. Dionys. Hal. de qua v. in Dithyramb. III. p. 69.

Idem lib. III. p. 277, 30. vbi de ἐριπών, quod sit idem atque πεσών, laudat: ἐριπόντι Πολυνείκει, παρὰ Πινδάρῳ: nec scribendum id esse per ω. An ε pro ω reponendum est? Spectat ad Ol. II, 76. 77. vbi ἐριπέντι in nonnullis est. Conuenit disputatio cum Homerico: δεδουπότος Οἰδιπόδαο Iliad. ψ, 679. vbi v. Idem in Excerpt. Is. Vossii, Epinic. I, 2. p. 8. versum Pindari seruauit.

LIV. (p. 94. cxxi.)

Athenaeus I. p. 22. B. οὕτως δ' ἦν ἔνδοξον καὶ σοφὸν ἡ ὄρχησις, ὥςτε Πίνδαρος τὸν Ἀπόλλω Ὀρχηστὴν καλεῖ·

Ὀρχηστά, ἀγλαΐας ἀνάσσων, εὐρυφάρετρ' Ἄπολλον.

(*Saltator, elegantiae potens, pharetrate Apollo.* ἀγλαΐας, vt in Pyth. I, 4. *βάσις ἀγλαΐας ἀρχά.*) Hinc Eustath. ad Homer. pag. 1602, 20. [et 52, 18.] Apud Laconas σκιαστής, i. e. *saltator*, dictus fuisse traditur Apollo a Schol. Lycophr. 562. Cf. Gruteri Thesaur. Inscript. T. I. p. 4. Schn.

Metrum ab Hermanno:

ὀρχήστ' ἀγλαΐας ἀνάσσων,
εὐρυφάρετρ' Ἄπολλον.

LV. (p. 96. cxxvi.)

Athenaeus I. p. 24. D.

ποτικολλῶν ἅτε ξύλον παρὰ ξύλῳ·

φησὶν ὁ Θηβαῖος μελοποιός. Tanquam lignum ligno agglutinans, Pindarus ait. Iterum laudat VI. p. 248. D.

LVI. (p. 88. xcviii.)

Athenaeus lib. II. p. 41. E.

Μελιγαθὲς ἀμβρόσιον ὕδωρ
Τιλφώσσας ἀπὸ καλλικρήνου.

Membra recreans ambrosia aqua a Tilphussa, fonte pulcro, progressa. — Hinc Eustath. ad Odyss. pag. 1688. l. 7. Schn. De fonte hoc v. Not. ad Apollod. p. 644.

LVII. (p. 96. cxxvii.)

Athenaeus lib. IV. p. 154. F.

Φιλόμαχον γένος ἐκ Περσέως.

παρὰ Πινδάρῳ. *Bellicola soboles a Perseo oriunda.*

LVIII. (p. 89. CI.)

Athenaeus V. p. 191. F. (in sua metra redactus locus ab Hermanno:)

Τί δ᾽ ἔρδων φίλος
σοί τε, καρτεροβρόντα Κρονίδα,
φίλος τε Μοίσαις,
Εὐθυμίᾳ τε μέλων
εἴην, τοῦτ᾽ αἴτημί σε.

Quod faciendo et tibi carus sim, fulminator Saturnie, et carus Musis, et Laetitiae sim gratus, hoc rogo te. — Vulgo φίλος δὲ — μελῶν — αἰτοῦμαί σε. Casaubonus emendauit μέλων; deinde ex Eustath. ad Homer. p. 1490, 38. αἴτημι restitui. Iterum laudat fragmentum hoc Eustathius, sed locus memoria excidit.

LIX. (p. 87. XCIII.)

Athenaeus X. pr. p. 411. C. de Hercule ἀδδηφάγῳ· Ἴων δὲ ἐν Ὀμφάλῃ ἐμφανίσας αὐτοῦ τὴν ἀδδηφαγίαν ἐπιφέρει· „ὑπὸ δὲ τῆς εὐφαγίας κατέπινε καὶ τὰ κῶλα καὶ τοὺς ἄνθρακας.“ παρὰ Πινδάρου δὲ τοῦτ᾽ εἴληφε εἰπόντος· *διὰ βοῶν θερμὰ εἰς ἀνθρακιὰν στρέψαν* [στέψαν ap. Ath.] *πυριπνόων τε σώματα, καὶ τότ᾽ ἐγὼ σαρκῶν τ᾽ ἐνοπὰν ἠδ᾽ ὀστέων στεναγμὸν βαρὺν ἦν ἰδόντα διακρῖναι πολλὸς ἐν καιρῷ χρόνος.* quem locum Casaubonus ita constituebat:

Βρύκε δὲ βοῶν θερμὰν εἰς ἀνθρακιὰν στρέψας
πυριπνέοντα σώματα· καὶ τότ᾽ ἐγὼ
σαρκῶν τ᾽ ἐνοπὰν, ἠδ᾽ ὀστέων στεναγμὸν
βαρύνθην ἰδὼν, τὰ διακρῖναι πολλὸς ἐν καιρῷ χρόνος.

Vociferabatur calidum in carbonem versando ignita boum corpora; tum ego grauiter affectus vidi carnium tremores

et ossium crepitum, ad quae dispicienda multum temporis suppeditabat. — Huc respexit *Philostratus* Icon. II. pag. 498. Ἡρακλεῖ γάρ που παρὰ Πινδάρῳ ἐνέτυχες, ὁπότε εἰς τὴν τοῦ Κορώνου στέγην ἀφικόμενος σιτεῖται βοῦν ὅλον ὡς μηδὲ τὰ ὀστέα περιττὰ ἡγεῖσθαι. Coronus iste rex Lapitharum, filius Caenei. — Nescio quid sibi voluerit Eustathius ad Iliad. p. 882, 36. vbi de Hercule: ὃν καὶ ἡ Θρᾴκη παρὰ βραχὺ δυσπραγήσαντα εἶδεν ὑπὸ λῃστοῦ, ὡς ἐν τοῖς τοῦ Πινδάρου δηλοῦται. (Alcyoneum Nem. IV, 43 sq.) Solet vero alibi ita commentatores Pindari antiquos laudare, veluti pag. 1684. ὅτι δὲ κατὰ τὴν εἰρημένην Σφίγγα κακὴ τὸ εἶδος ἦν καὶ ἡ Μέδουσα μία τῶν Γοργόνων, καὶ ἐν τοῖς τοῦ Πινδάρου δηλοῦται. Schn.

Refingit locum Hermann. sic:

ἔδει βοῶν θερμά τ' ἐς ἀνθρακιὰν
στέψας πυρί τε πνέοντα σώματα· καὶ τότ' ἐγὼ
σαρκῶν τ' ἐνοπὰν ἦδ' ὀστέων
στεναγμὸν βαρὺν ἤνιδον, τὰ διακρῖναι
πολλὸς ἐν καιρῷ χρόνος.

[Ἤνιδον pro ἐνεῖδον, nisi εἴσιδον. Herm.]

LX. (p. 69. xliii.)

Athenaeus XI. p. 476. B. ex Pindaro laudat, quae ductu ceterorum locorum ex Casauboni mente constituta ponamus: καὶ τῶν ποιητῶν πολλοὶ παράγουσι πίνοντας τοὺς ἀρχαίους κέρασι. Πίνδαρος μὲν ἐπὶ τῶν Κενταύρων λέγων· (versus dispositi ab Hermanno:)

Ἀνδροδάμαν δ' ἐπεὶ Φῆ-
ρες δάεν ῥιπὰν μελιηδέος οἴνου,
ἐσσυμένως ἀπὸ μὲν λευ-
κὸν γάλα χερσὶ τραπεζᾶν
ὤθεον· αὐτόματοι δ' ἐξ
ἀργυρέων κεράτων πί-
νοντες ἐπλάζοντο.

Postquam viros domantem odorem dulcis vini senserunt, Centauri [ap. Pholum. v. Apollodor. II, 5, 4. *Ex Schedis.*] *confestim a mensis candidum lac manibus deiecerunt, vltroque argenteis ex cornibus bibentes mentibus perturbati sunt.* — Athenaeum more suo exscripsit Eustathius ad Hom. p. 916. l. 39. iterumque p. 917. l. 63. Pindari hunc locum respiciebat Etymol. M. v. κεράσαι, p. 504, 29. vbi pro Πείσανδρος legendum esse Πίνδαρος docuit doctiss. Dav. Ruhnken. in Epistola ad Heynium inserta Virgilii T. IV. p. 237. [V. nunc Schweigh. ad Athen. Seruatum ex Encomiis suspicatur Mitscherlich. ad Horat. T. II. p. 320. Cf. Böttiger *Vasengem.* I. 3. pag. 100. *Ex Schedis.*]

LXI. (p. 77. LXV.)

Praeclarum est fragmentum, quod seruatum legimus in Excerpto libri XI. Athenaei apud Casaub. Animadv. XI. c. IV. p. 782. l. 37. αὔξει γὰρ καὶ τρέφει μεγαλύνει τε τὴν ψυχὴν ἡ ἐν τοῖς πότοις διατριβὴ, ἀναζωπυροῦσα νοῦν, ὥς φησι Πίνδαρος·

Ἀνίκ' ἀνθρώπων καματώδεες
οἴχονται μέριμναι στηθέων ἔξωθεν,
πελάγει δ' ἐν πολυχρύσου πλούτου
πάντες ἴσα νέομεν ψευδῆ πρὸς ἀκτάν.
ὃς μὲν ἀχρήμων, ἀφνειὸς τότε,
τοὶ δ' αὖ πλουτέοντες, ἀέξονται,
φρένας ἀμπελίνοις τόξοις δαμέντες.

Cum aerumnosae curae hominum ex animis fugiunt, inque mari auro abundantis Copiae omnes pariter nauigamus ad falsum littus. Qui antea egenus erat, tunc diues; quique dites, diuitiis nouis accrescunt, animos viteis arcubus saucios habentes. [Ante ἀέξονται Athenaeus inserit, εἶτ' ἐπάγει.] Hermanno videntur versus sic corrigendi et constituendi esse:

ἀνίκ' ἀνθρώπων καματώδεες οἴχον-
ται μέριμναι στηθέων ἔξω, πελάγει δ'
ἐν πολυχρύσοιο πλούτου
πάντες ἴσα νέομεν ψευδῆ πρὸς ἀκτάν.

ὃς μὲν ἀχρήμων, ἀφνεὸς τότε, τοὶ δ' αὖ
πλουτέοντες . . . . . ἀέξον-
ται φρένας ἀμπελίνοις τόξοις δαμέντες.

LXII. (p. 109.)

Locum ex *Aristodemi* commentariis Pindaricis excerptum seruauit *Athenaeus* XI. p. 495. F. Ἀριστόδημος δ' ἐν τρίτῃ περὶ Πινδάρου, τοῖς Σκίῤῥοις φησὶν Ἀθήναζε ἀγῶνα ἐπιτελεῖσθαι τῶν ἐφήβων δρόμου. τρέχειν δ' αὐτοὺς ἔχοντας ἀμπέλου κλάδον κατάκαρπον καλούμενον ὄσχον. τρέχουσι δὲ ἐκ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Διονύσου μέχρι τοῦ τῆς Σκιῤῥάδος Ἀθηνᾶς ἱεροῦ, καὶ ὁ νικήσας λαμβάνει κύλικα. τὴν λεγομένην πενταπλόον, καὶ κωμάζει μετὰ χοροῦ. Πενταπλόα δὲ ἡ κύλιξ καλεῖται. καθ' ὅσον οἶνον ἔχει καὶ μέλι καὶ τυρὸν καὶ ἄλφιτον καὶ ἐλαίου βραχύ. Fuit Aristodemus hic Eleus, vt apparet ex Scholiis Pindari Olymp. X. et Harpocratione v. Ἑλλανοδίκαι, cuius ex commentariis in Pindarum plurima excerpta et translata fuerunt in illam scholiorum graecorum farraginem, quam hodieque legimus. Praeter eum multi exstiterunt grammatici, qui Pindari carminibus illustrandis interpretandisque operam dederant, quorum quidem principes enumerauit *Heynius*, vir summe mihi reuerendus, in doctissima ad Pindarum praefatione. Sed inuitat me hic locus, vt reliquorum virorum doctorum nomina, a viro summo omissa, hic breuiter commemorem. Primus igitur mihi occurrit *Palamedes* Eleates, cuius ὑπόμνημα εἰς Πίνδαρον τὸν ποιητὴν laudat Suidas in eo nomine, et quem intelligere videtur etiam Etymol. M. in ἁρμάτειον μέλος. Deinde dicitur *Draco* Stratonicensis περὶ Πινδάρου μελῶν scripsisse a Suida h. v. Tertius est *Trypho*, cuius librum περὶ τῶν παρ' Ὁμήρῳ διαλέκτων καὶ Σιμωνίδῃ καὶ Πινδάρῳ καὶ Ἀλκμᾶνι καὶ τοῖς ἄλλοις Λυρικοῖς laudat Suidas h. v. Praeterea in scholio Mto in Euripidis Medeam ap. *Bandinum*

Catalog. Biblioth. Laurent. Medic. T. III. p. 422. nominatur commentarius scriptoris incerti, vnde scholium illud, quod Bandinus omisit, exscriptum fuerit: ταῦτα δὲ ἀπὸ τοῦ ἀνεπιγράφου ὑπομνήματος τοῦ εἰς Πίνδαρον ἔγραψαν. Qui denique dicitur in Bibliothecae Paris. Cod. Mto no. 2881. exstare *Trichae* Commentarius ineditus περὶ τῶν Πινδαρικῶν μέτρων (v. Catal. Mspt. Bibl. Reg. T. II. p. 565.), nihil prorsus habet, quod non in vulgatis ad Pindarum scholiis quamuis paulo diuersis saepe verbis legatur, si leuiusculas aliquas exceperis obseruationes de notis criticis, quibus veteres Grammatici in recensendis poetarum lyricorum carminibus vsi fuerunt. Atque hoc equidem eo confidentius affirmare posse mihi videor, posteaquam mihi V. D. *d'Ansse de Villoison*, pro singulari, quo cum studia mea fouet, tum literas graecas colit atque exornat, studio, plurima ex hoc libro descripta specimina in vsum meum permisit, quae quidem hoc loco lubenter virorum doctorum iudiciis examinanda proposuissem, nisi nobis hic docta artificis manus defuisset, quae plurimas notarum criticarum figuras, quae in calce libelli manuscripti traditae atque appictae conspiciuntur, insculptas formulis ligneis exprimeret. Faciam tamen, vt, si qua mihi se in posterum commoda publicandorum horum excerptorum obtulerit occasio, viro amicissimo liberalitatis suae collocatique in me beneficii fructus et gratia constet. SCHN. Videntur haec σημεῖα esse eadem illa, quae Villoison ipse vulgauit ad calcem Prolegom. in Homer. p. LIX.

LXIII. (p. 97. CXXX.)

Athenaeus XII. pag. 546. B. καί που τις καὶ ποιητὴς ἐφθέγξατο Δικαιοσύνας τὸ χρύσεον πρόσωπον, καὶ πάλιν τὸ χρύσεον ὄμμα τὸ τᾶς Δίκας. quae quidem verba Dalecampius cum Erasmo Adag. in *Homo et Iustitiae oculus* Pindaro tribuit.

LXIV. (p. 61. XVIII.)

Athenaeus XIV. pag. 641. C. Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῷ περὶ μέθης τὰ τραγήματα φησὶ λέγεσθαι ὑπὸ τῶν ἀρχαίων τρωγάλια — Πίνδαρος δ' ἐστὶν ὁ εἰπών·

Δείπνου δὲ λήγοντος γλυκὺ τρωγάλιον,
καὶ πέδ' ἄφθονον βοράν.

Mensis secundis dulcia bellaria, et post affluentem cibum. — Monet Casaubonus, *Clementem* Strom. I. pag. 377. posteriora verba omittere, quae in Athenaeo scripta erant: περὶ παῖδ' ἄφθονον βοράν. vnde effeci πέδ' ἄφθονον, eiecto praecedenti περὶ, quod sensum perturbat. Perpetuo errore Doricum πέδα in libris scriptis mutatum in πόδα vel παῖδα legitur. SCHN. Ex Athenaeo sua petiit Eustath. p. 1401, 49. add. inf. XCIV.

LXV. (p. 78. LXVII.)

Hephaestio de Metris p. 46. habet ex Pindaro:

Ὁ Μουσαγέτας με καλεῖ χορεῦσαι.

Exemplum metri quod nominatur Pindaricum. *Incitat me Musarum ductor, vt choros agam.*

LXVI. (p. 78. LXVIII.)

Idem ibid. (Pindaricum metrum) ex Pindaro laudat:

Ἄγοις, ὦ κλυτὰ θεράποντα Λατοῖ.

Ducas ministrum tuum, o praeclara Latona.

LXVII. (p. 79. LXX.)

Nullus dubito Pindari esse versum, quem *Hephaestio* p. 51. addit alteri: Πρῶτον μὲν εὔβουλον Θέμιν οὐρανίαν — qui et apud Clement. Alex. est, inf. C.

Κείνων λυθέντων σαῖς ὑπὸ χερσὶν, ἄναξ.

Victis illis, o rex, tuis manibus.

LXVIII. (p. 78. LXVI.)

Idem ibidem p. 52. hoc Pindaricum laudat:

Ὅς καὶ τυπεὶς ἁγνῷ πελέκει τέκετο ξανθὰν Ἀθάναν.

Qui etiam sacra securi percussus flauam Mineruam peperit. — De fabula vide ipsum Pindarum Ol. VII, 66. vbi χαλκελάτῳ πελέκει legitur. Totum illum locum expressisse videtur *Philostratus* Icon. II, 27. p. 852. Vide omnino Dissertationem Itali *Fogginii*, qua natales Minervae in patera expressos ab artifice Etrusco explicat in *Dissertaz. dell' Academia di Cortona* T. II. p. 93. Conferes praeterea praeclaram *Heynii* dissertationem insertam *Comment. Acad. Goetting. Societ.* Tom. IV. p. 82. et *Winckelmanni* Monimenti antichi inediti Vol. I. pag. 4. Nescio an huc etiam pertineat locus *Etymologici M.* voc. ἱππία, vbi est: ἐκλήθη δὲ οὕτως ἡ Ἀθηνᾶ, ἐπεὶ ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς μεθ' ἵππων ἀνήλατο, ὡς ὁ ἐπ' αὐτῆς ὕμνος δηλοῖ. Conf. inprimis Etymol. M. v. Ἐριχθόνιος.

LXIX. (p. 63. XXIV.)

Herodianus in Etymol. M. p. 566, 33. λιμήρη Πίνδαρος. τοῦτο δισσόν ἐστιν· ὁπότε παρὰ τοῦ λιμένος λιμενήρη, ἢ παρὰ τοῦ λειμῶνος λειμωνήρη, λιμήρη. Conf. Kuster ad Suidam v. λιμηρά. Steph. Byz. v. Ἐπίδαυρος. et Hesych. v. λιμήρη. SCHN. Non male iam monitum a viris doctis, λιμηρὴ Ἐπίδαυρος esse emendandum; proprium enim nomen illud est vrbis huius Ἐπίδαυρος λιμηρά.

LXX. (p. 83. XCVII.)

Galenus de pulsuum different. T. III. p. 59. l. 1. ed. Basil. καίτοιγ' οὐδ' ἀπὸ τῶν κυρίων, ὡς ἔτυχε, μεταφέρειν ἔξεστιν οὐδὲ τοῖς ποιηταῖς, ἀλλὰ κἂν Πίνδαρός τις εἴη,

ὠκεανοῦ τὰ πέταλα

τὰς κρήνας λέγων οὐκ ἐπαινεῖται, καὶ πολὺ μᾶλλον ἐπειδὰν

ἀψευδεῖ δὲ πρὸς ἄκμονι χαλκεύειν γλῶσσαν (Pyth. I, 167.) ἤ τι τοιοῦτον ἕτερον εἴπῃ. Compara locum Isthm. VIII, 91. μηδὲ Νηρέως θυγάτηρ νεικέων πέταλα δὶς ἐγγυαλιζέτω ἄμμιν.

LXXI. (p. 90. cv.)

Pausanias I, 2. pag. 5. ἐσελθόντων δὲ ἐς τὴν πόλιν ἐστὶν Ἀντιόπης μνῆμα Ἀμαζόνος. ταύτην τὴν Ἀντιόπην Πίνδαρος μὲν φησὶν ὑπὸ Πειρίθου καὶ Θησέως ἁρπαχθῆναι et reliqua, quae cum fructu conferentur cum *Plutarchi* Theseo T. I. p. 26. vbi p. 27. ex Pindaro haec memorantur: τῆς δὲ Ἀντιόπης ἀποθανούσης ἔγημε Φαῖδραν, ἔχων υἱὸν Ἱππόλυτον ἐξ Ἀντιόπης, ὡς δὲ Πίνδαρός φησι, Δημοφῶντα. Schn. Ad eundem locum, in quo Pindarus de Amazonibus egerat, spectare debuit alter locus VII, 2. p. 525. οὐ μὴν πάντα γε εἰς τὴν θεὸν (Dianam Ephesiam) ἐπύθετο, ἐμοὶ δοκεῖν, Πίνδαρος, ὃς Ἀμαζόνας τὸ ἱερὸν ἔφη τοῦτο ἱδρύσασθαι, στρατευομένας ἐπὶ Ἀθήνας τε καὶ Θησέα.

LXXII. (p. 90. civ.)

Pausanias I, 41. p. 91. vbi contra Megarensium narrationem disputat, qui maiorem natu ex Megarei filiis Timalcum cum Castore et Polluce Aphidnam oppugnatum venisse, atque a Theseo fuisse occisum affirmabant: Μεγαρέως δὲ Τίμαλκον παῖδα τίς μὲν ἐς Ἀφίδναν ἐλθεῖν μετὰ τῶν Διοσκούρων ἔγραψε; πῶς δ' ἄν, ἀφικόμενος, ἀναιρεθῆναι νομίζοιτο ὑπὸ Θησέως; ὅπου καὶ Ἀλκμὰν ποιήσας ᾆσμα ἐς τοὺς Διοσκούρους, ὡς Ἀθήνας ἕλοιεν, καὶ τὴν Θησέως ἀγάγοιεν μητέρα αἰχμάλωτον, ὅμως Θησέα φησὶν αὐτὸν ἀπεῖναι. Πίνδαρος δὲ τούτοις τε κατὰ ταὐτὰ ἐποίησε, καὶ γαμβρὸν τοῖς Διοσκούροις Θησέα εἶναι βουλόμενον, ἐς ὃ ἀπελθεῖν αὐτὸν Πειρίθῳ τὸν λεγόμενον γάμον συμπράξοντα. Ad fabulam cf. eiusd. lib. II. (Corinthiaca) c. 22. p. 161. extr. 32. pr. et p. 188. III, 24. extr.

LXXIII. (p. 85. LXXXVIII.)

Pausanias in Laconicis (III, 25.) p. 274. de oppido Pyrrhicho: εἰσὶ δὲ οἳ Σιληνὸν ἐκ Μαλέας ἐλθόντα ἐνταῦθα λέγουσιν οἰκῆσαι· τραφῆναι μέντοι τὸν Σιληνὸν ἐν τῇ Μαλέᾳ δηλοῖ καὶ τάδε ἐξ ᾄσματος Πινδάρου·

Ὁ ζαμενὴς δὲ, ὁ χοροιτύπος, ὃν
Μαλεάγονος ἔθρεψε Ναΐδος ἀκοίτας
Σιληνός.

ὡς δὲ καὶ Πύῤῥιχος ὄνομα ἦν αὐτῷ, Πινδάρῳ μὲν οὐκ ἔστιν εἰρημένον, λέγουσι δὲ οἱ περὶ τὴν Μαλέαν οἰκοῦντες. Schn. Spectauit forte ad eundem locum, vnde est fragm. ap. Athen. XI. p. 476. B. n. LX. (XLIII.)

LXXIV. (p. 107. CLXIII.)

Pausanias in Eliacis (V, 22. extr.) p. 436. λέγεται δὲ ἐς μὲν Κορκύραν, ὡς μιχθείη Ποσειδῶν αὐτῇ· τοιαῦτα δὴ ἕτερα ᾖσε Πίνδαρος ἐς Θήβην τε καὶ ἐς Δία. Idem scriptor (lib. V, 14.) pag. 412. Pindarum laudat de Alpheo: μετὰ δὲ τοὺς κατειλεγμένους Ἀλφειῷ καὶ Ἀρτέμιδι θύουσιν ἐπὶ ἑνὸς βωμοῦ. τὸ δ' αἴτιον τούτου παρεδήλωσε μέν που καὶ Πίνδαρος ἐν ᾠδῇ, γράφομεν δὲ καὶ ἡμεῖς ἐν τοῖς λόγοις τοῖς Λετριναίοις. De his agit Pausan. VI, 22. p. 510. Respexisse videtur Nem. I. vbi vide Scholia graeca, et inprimis Strabonem VI. p. 416. — Eadem fere dubitatio est de loco Synesii in Laude Calvitii p. 77. Petav. qui an ad residuorum Pindari Carminum aliquod referri commode possit, nondum exputaui: ἂν μὲν γὰρ ἡ τῆς Πινδάρου τυγχάνειν εὐχῆς, καὶ ζῆν ἔχωμεν ἀπὸ τῶν οἰκείων, ἐν καλῷ τοῦ θεάτρου καθιζησόμεθα ἀκροαταὶ τῶν δεικνυμένων καὶ θεαταί· κἂν χορηγῆσαι δέῃ τῇ πόλει, κἂν ἀποδόσεις ὁ δῆμος αἰτῇ, χρησόμεθα μεγαλοπρεπῶς τοῖς ὑπάρχουσι· τοῦ δαιμονίου δὲ ἀντιπνεύσαντος, καὶ τῶν ἀλφίτων ἐπιλειπόντων, ὃ μηδενὶ τῶν θείων ἀνδρῶν παρεγένετο, τὸ γοῦν ἔσχατον ἄπεστι τῶν κακῶν ὁ λιμός.

LXXV. (p. 82. LXXVIII.)

Pausanias in Achaicis (VII, 26.) pag. 592. ἐγὼ μὲν οὖν Πινδάρου τά τε ἄλλα πείθομαι τῇ ᾠδῇ καὶ Μοιρῶν τε εἶναι μίαν τὴν Τύχην, καὶ ὑπὲρ τὰς ἀδελφάς τι ἰσχύειν.

LXXVI. (p. 60. XVII.)

Lucianus Imag. c. 8. p. 466. Tom. II. συνεπιλήψεται τοῦ ἔργου αὐτῷ καὶ ὁ Θηβαῖος ποιητής, ὡς ἰοβλέφαρον ἐξεργάσασθαι. Idem pro Imag. c. 26. p. 505. ἕτερος δέ τις ἰοβλέφαρον τὴν Ἀφροδίτην ἔφη. Dixerat ergo Pindarus alicubi Venerem ἰοβλέφαρον, qua ratione Euadnen ἰοβόστρυχον appellat Olymp. VI, 50. et Alcaeus in Apollonii Grammat. inedita apud Alberti ad Hesychium v. ἄμμι habet:

Ἄεισον ἄμμι τὰν ἰόκολπον.

quem eundem locum pessime scriptum vulgauit J. F. Reitz ad Maittair. Dialect. Gr. p. 430. SCHN.

Laudatur quoque Ol. VI, 4. in Hippia 7. Ol. I. pr. in Gallo 7. et in Timone 41.

LXXVII. (p. 55. IV.)

Aristides T. I. p. 8. de Ione:

θεῶν ἅτε πλέον τι λαχών·

τοῦτο γὰρ οὖν Πινδάρῳ κάλλιον ἢ ἄλλ' ὁτιοῦν εἴρηται περὶ Διός. vbi *Abresch* in Obs. Miscell. X. p. 234. ex vestigiis libri Barocciani malebat legere:

θεὸς ἅτε πλέον τε λαχών.

quod equidem non capio.

LXXVIII. (p. 55. V.)

Idem T. I. p. 10. de Minerua Ioui assidente: Πίνδαρος δ' αὖ φησὶ δεξιὰν κατὰ χεῖρα τοῦ πατρὸς αὐτὴν καθεζομένην τὰς ἐντολὰς τοῖς θεοῖς ἀποδέχεσθαι. Eodem pertinet, quod *Plutarchus* affert ex Pindaro Quaest. Conuiu. I, 2. p. 617. C. de Minerua: Διαῤῥήδην δὲ ὁ Πίνδαρος λέγει·

πῦρ πνέοντος ἅτε κεραυνοῦ ἄγχιστα ἡμένη.

(Ibidem p. 14. Χάριτες δ' αὐτῆς περὶ χεῖρας ἵστανται Pindari aut Lyrici alicuius esse suspicantur viri docti Abresch et Schneider; ipse vix adducor vt credam. H.)

LXXIX. (p. 57. x.)

Idem Tom. I. p. 78. ἐπέρχεταί μοι τὸ τοῦ Πινδάρου προσθεῖναι·

ἄστρα τε καὶ ποταμοὶ καὶ
κύματα πόντου

τὴν ἀωρίαν σὴν ἀνακαλεῖ. *Immaturum tuum funus deplorant.* — In mortem Eteonei haec dicuntur.

LXXX. (p. 57. xi.)

Idem Tom. I. p. 255. de aqua Aesculapii salubri: καὶ οὔτ' ἂν γάλα παραβάλοιο, οὔτ' ἂν οἶνον ποθήσειας, ἀλλ' ἐστὶν, ὥσπερ Πίνδαρος τὸ νέκταρ ἐποίησεν αὐτόχυμον, πότιμον, θείᾳ τινὶ κράσει κεκραμένον ἀρκούντως. vbi Canterus emendabat αὐτόχυτον. sed vulgatam, nescio quam bene, defendit Reiske p. 328. Animaduerss. In Olymp. VII, 12. νέκταρ χυτὸν habes.

LXXXI. (p. 56. vi.)

Idem T. II. p. 106. Πίνδαρος δὲ τοσαύτην ὑπερβολὴν ἐποιήσατο, ὥστε ἐν Διὸς γάμῳ καὶ τοὺς θεοὺς αὐτοὺς φησὶν, ἐρομένου τοῦ Διὸς, εἴ του δέοιντο, αἰτῆσαι ποιήσασθαί τινας αὐτοῖς θεοὺς, οἵτινες τὰ μεγάλα ταῦτα ἔργα καὶ πᾶσάν γε δὴ τὴν ἐκείνου κατασκευὴν κατακοσμήσουσι λόγοις καὶ μουσικῇ. In Iouis nuptiis, dixerat Pindarus, Ioue quaerente ex diis, num quid vellent, eos petiisse, vt deos quosdam ipsis faceret, qui eum satis dignis laudibus celebrarent. — Eundem Pindari locum sine dubio ante oculos habuit *Choricius* Sophista Gazaeus, cuius locum ex *Catalogi Mtorum Codicum graecorum Biblioth. Madritensis* editi Madriti 1769. Vol. I. p. 464. col. I. transscriptum nuperrime ad me Lutetia Parisiorum misit vir summis cum

ingenii tum animi virtutibus ornatissimus, *d'Ansse de Villoison,* cuius ego fauorem atque amicitiam in maxima felicitatis meae parte pono. Retulit igitur in eo Catalogo doctissimus *Juan Iriarte* titulum et initium scripti alicuius inediti *Choricii,* quae sic habent: Χορικίου Σοφιστοῦ Γαζαίου. εἰς τὰ τοῦ βασιλέως Ἰουστινιανοῦ Βρουμάλια. Ἐκ τοῦ προχείρου ἡ διάλεξις· οἶδε μὲν τὴν βασιλέως ἀρετὴν ὁ λόγος διαλάμπουσαν, ὑφ' ἡδονῆς δὲ κεκίνηται λέγειν ὅσα δίδωσιν ὁ καιρός. Tum vero incipit: Ἐποίησε Πίνδαρος καὶ θεοὺς ὀκνοῦντας ὑμνῆσαι τὰς τοῦ Διὸς εἰς ἀνθρώπους φιλοτιμίας. Eadem prorsus verba cum toto orationis titulo doctissimus Editor ex alio Codice posita repetiit p. 399. col. I. De *Choricio* vide quae tradidit *Fabricius* B. G. Vol. IX. p. 422 sqq.

LXXXII. (p. 56. VII.)

Ibidem p. 256. ἀλλὰ κἀνταῦθα τὸ τοῦ Πινδάρου κρατεῖ· πάνυ γὰρ μετ' ἀληθείας τοῦτ' ἐκεῖνος ὕμνησεν·

> Ἐν ἔργμασι δὲ νικᾷ τύχα,
> οὐ σθένος.

ita enim Codd. recte pro vulgato ἅρματι. Iterum in Platonica T. II. p. 29. vbi eadem lectionis varietas est. Sed ἔργμασι laudat etiam ex h. l. *Photius* in Biblioth. pag. 1304.

LXXXIII. (p. 56. VIII.)

Ibidem p. 260. de Palamede ab Vlysse victo: καὶ τίς οὐκ ἂν φήσειεν οὑτωσὶ πολλὴν εἶναι τὴν ἀλογίαν; ὄντα μὲν αὐτὸν κυριώτερον τοῦ Ὀδυσσέως εἰς σοφίας λόγον, ὥς ἔφη Πίνδαρος, εἶθ' ἡττηθῆναι τοῦ χείρονος, καὶ ταῦτ' οὐκ εἰς χειρῶν κρίσιν, οὐδ' εἰς ἄλλο τι τοιοῦτον ἐλθόντος τοῦ πράγματος, ἀλλ' εἰς αὐτὸ τοῦτο, ἐν ᾧ κρείττων ἦν.

LXXXIV. (p. 57. XII.)

Ibidem p. 360. ἀλλ' οἱ ποιηταὶ μύθους μὲν οἶμαι συνθεῖναι καὶ ποταμῶν καὶ πόλεων ὀνόματα ἀπαριθμῆσαι, καὶ

τοιαῦτα ποικίλλειν παντὸς μᾶλλον ἴσασί τε καὶ διώκουσι. μάρτυρες δὲ οὐχ ἱκανοὶ περὶ τῶν οὕτως ἐλέγχου δεομένων. αὐτίκα Πινδάρῳ πεποίηται, ὅσπερ μάλιστ' ἀληθείας ἀντέχεσθαι δοκεῖ τῶν ποιητῶν περὶ τὰς ἱστορίας, καὶ οὐ πόῤῥωθεν, ἀλλ' ἐξ αὐτῶν τῶν τόπων καὶ οὗτος ὁ ἔλεγχος· φησὶ γὰρ Αἰγυπτίαν

Μένδητα παρὰ κρημνὸν θαλάσσας.

καίτοι οὔτε κρημνός ἐστιν οὐδεὶς ἐκεῖ, οὔτε θάλασσα προσηχεῖ, ἀλλ' ἐν πεδίῳ κεχυμένῳ ὁ Μενδήσιος ἅπας νόμος οἰκεῖται, καὶ ἡ πόλις αὐτῶν etc. Hunc eundem locum respexit *Priscianus* lib. VI. p. 705. ed. Putschii: *Μένδης Μένδητος nomen vrbis est Aegyptiacae, cuius mentionem Pindarus facit.* Integriorem seruauit Strabo XVII. p. 1154. A.

Μένδητα παρὰ κρημνὸν θαλάσσας, ἔσχατον
Νείλου κέρας, αἰγιβάται ὅθι τράγοι γυναιξὶ
μίσγονται.

vbi editur *αἰγίβατοι*. Codd. *αἰγίβοτοι* praeferunt. *Aelianus* Hist. An. VII, 19. de hircis: *οὗτοι μὲν καὶ ὁμιλεῖν γυναιξὶ φασὶν αὐτοὺς, καὶ ἔοικεν αὐτὸ θαυμάζειν ὁ Πίνδαρος.* Omnia haec loca congesserat etiam ante nos Casaubonus ad Strabonem illustrandum. SCHN. Versus dispositi ab Hermanno:

Μένδητα παρὰ κρημνὸν θαλάσσας ἔσχατον Νείλου κέρας, αἰγιβάται ὅθι τράγοι γυ-
ναιξὶ μίσγονται.

LXXXV. (p. 68. XLI.)

Ibidem p. 378. de Pindaro: *πάλιν τοίνυν πρός τινα τῶν ἀκροατῶν, ἐπειδὴ νυστάζοντα ἑώρα, καὶ οὐκ εἰδότα ὅτῳ σύνεστιν, οὑτωσὶ πεποίηκε·*

Ὄπισθεν δὲ κεῖμαι θρασειᾶν
ἀλωπέκων ξανθὸς λέων.

Pone audaces vulpes iaceo fuluus leo. Versus constituit Hermann.

LXXXVI. (p. 68. XLII.)

Aristides ibidem ex Pindaro:

Κεκρότηται χρυσέα κρηπὶς ἱερῇσιν ἀοιδῆς,
οἷα τειχίζομεν ἤδη ποικίλον
κόσμον αὐδάεντα λόγων.

Iactum est aureum fundamentum sacris cantibus, prout exstruimus iampridem affabre factum ornatum vocalem verborum. — Deinde addit: Ἡράκλεις. ταυτὶ οὐδὲ παντάπασιν ἀναίτια τοῖς ῥήμασιν. ἀλλ' ὅμως καὶ ἐπὶ τούτοις σεμνύνεται, ὡς οὐδὲν ἀτιμωτέροις τοῦ νέκταρος, καί φησιν, ὅτι οὗτος μέντοι ὁ τῶν λόγων κόσμος καὶ

—— πολύκλει-
τόν περ ἐοῦσαν ὅμως Θή-
βαν ἔτι μᾶλλον ἐπασκήσει θεῶν
καὶ κατ' ἀνθρώπων ἀγυιάς.

ἑτέρωθι δὲ ἔτι λαμπρότερον·

—— πρὸς Ὀλυμπί-
ου σε Διὸς, χρυσέα κλυτόμαντι Πυθοῖ, λίσσομαι,
Χαρίτεσσί τε καὶ σὺν Ἀφροδίτᾳ,
ἐν ζαθέῳ με δέξαι χώρῳ ἀοίδιμον
Πιερίδων προφάταν.

(*Per Olympium te Iouem, aurea fatidica Pytho, et Gratias cum Venere, precor, in sacra me recipias aede clarum Musarum vatem.* Videntur fragmenta ad Paeanem in Delphos spectasse. Versus disposuit Hermann.) — ὁρᾷς ὡς εὐχόμενος μεταξὺ οὐ κατέσχεν ἑαυτὸν, ἀλλὰ κἀνταῦθα ἐσεμνολογήσατο. καίτοι τίς ἂν ἦν τυχὼν τῶν ἐκ τῆς εὐχῆς, ὃς εὐθὺ ἀρχόμενος τῆς εὐχῆς τοσοῦτον ἐφ' ἑαυτῷ φρονεῖ; vbi H. Steph. in fragmentis legit: Πυθοῖ ᾄσομαι. et vertit reliqua: *canam cum Charitibus et Venere.* Sed λίσσομαι ipse *Aristides* tuetur. Dederat poeta: λίσσομαι, Χαρίτεσσί τε καὶ, non Χάριτές τε καὶ, σὺν Ἀφρ. ἐν ζ. etc.

Reiske Animadv. Vol. III. p. 546. malebat in priore loco legere: *θεῶν ἐν ὁμίλῳ καὶ κατ' ἀνθρώπων ἀγυιάς.* deinde: *τὶν, 'Αφροδίτα.* vel *σύγ', 'Αφροδίτα — χορῷ.* Iudicet eruditus lector. Ad verba Pindari prima allusit *Plutarchus* de Profectu in virtute p. 86. A. *ἀλλ' οἵγε προκόπτοντες οἷς ἤδη καθάπερ ἱεροῦ τινος οἰκοδομήματος καὶ βασιλικοῦ, τοῦ βίου κεκρότηται χρυσέα κρηπίς.* Iterum de vitando aere alieno p. 8 6. A. laudat sine auctoris nomine: *κεκρότηται χρυσέα κρηπὶς ἱεραῖσιν ἀοιδαῖς.* *Lucianus* in Demosth. 11. T. III. p. 499. *παρέντι δὴ τὰς 'Αθήνας ἐκδέχεται τὸν λόγον πατὴρ τριήραρχος χρυσέα κρηπὶς κατὰ Πίνδαρον.* (quod quo spectaret, interpretes non assequuti erant.)

LXXXVII. (p. 57. IX.)

Aristides Tom. II. pag. 402. *οὐδεὶς ἑκὼν μεθίησι τὸ βέλτιστον, ἀλλ' ὁ Πλάτων καὶ ὁ Πίνδαρος πολλαχοῦ μὲν καὶ ἄλλῃ σοφοὶ, καὶ δὴ κατὰ τόνδε τὸν λόγον οὐδ' ἥκιστα. ὁ μὲν οὑτωσὶ λέγων·*

Οὔτις ἑκὼν κακὸν εὕρατο.

Nemo volens malum sibi parat. — *καὶ πάλιν ὁρμηθεὶς ἐκ τῶν περὶ τῆς 'Εριφύλης λόγων φησί·*

Ὦ πόποι, οἷ' ἀπατᾶται
φροντὶς ἐφημερίων οὐκ εἰδυῖα.

Proh superi! quam fallitur mens mortalium ignara! — *L. Normannus* *ἐφαμερίων* malebat. Pro *φροντὶς* Codd. male *φορτίς*. Idem vero prouerbium videtur, quod aliis verbis enuntiatum (*οὐδεὶς ἑκὼν πονηρὸς*) explicat loco plane egregio *Eustratius* Comment. in Aristotelis Ethica p. 43. Schn. Versus alter diuellendus in tertium, quod et Hermann. facit:

φροντὶς ἐφαμερίων οὐκ
εἰδυῖα.

LXXXVIII.

Polluc. Onomasticon. Quod in eo est lib. III, 17. *Πίνδαρος δὲ καὶ μητρομήτωρ ἔφη* spectat ad Ol. VI, 143.

LXXXIX. (p. 81. LXXIV.)

Sextus Empiricus Hypotyp. Pyrrhon. I. pag. 23. ὁ μὲν γὰρ Πίνδαρός φησιν·

Ἀελλοπόδων μέν τιν' εὐφραίνουσιν ἵππων τι-
μαὶ καὶ στέφανοι,
τοὺς δ' ἐν πολυχρύσοις θαλάμοις βιοτά.
τέρπεται δὲ καί τις ἐπ' οἶδμα ἅλιον ναῒ θοᾷ
σῶς διαστείβων.

Alium delectant procellipedum equorum praemia et coronae; alium vita in aureis cubiculis. Gaudet alius naui veloci incolumis emetiri fluctus maris. — *Rich. Bentley*, qui hunc locum cum fructu contulit cum prima Horatii oda, malebat διαστείχων legere, et τινὰς εὐφραίνει, sed *Fabricius* contra nititur. Verbum στείβειν de mari legitur etiam in Antholog. Stephani I. p. 4. et 411. Conf. etiam Menag. ad Diog. p. 434. SCHN.

Ordinat metra Hermann.

—— ἀελλοπόδων
μέν τιν' εὐφραίνουσιν ἵππων
τιμαὶ καὶ στέφανοι, τοὺς δ'
ἐν πολυχρύσοις θαλάμοις βιοτά.
τέρπεται δὲ καί τις ἐπ' οἶδμ' ἅλιον ναῒ θοᾷ
σῶς διαστείβων.

XC. (p. 62. XXII.)

Philostratus Vita Apoll. Tyan. VI, 26. pag. 267. de Nili fontibus: πολλὰ γὰρ καὶ περὶ δαιμόνων ᾄδουσιν, οἷα καὶ Πινδάρῳ κατὰ σοφίαν ὕμνηται περὶ τοῦ δαίμονος, ὃν ταῖς πηγαῖς ταύταις ἐφίστησιν ὑπὲρ ξυμμετρίας τοῦ Νείλου. Videntur ergo ex Pindaro expressa verba illa Icon. I, 5. p. 769. ἐν Αἰθιοπίᾳ δὲ, ὅθεν ἔρχεται, ταμίας αὐτῷ δαίμων ἐφέστηκεν, ὑφ' οὗ πέμπεται ταῖς ὥραις σύμμετρος. quem locum exscripsit *Pho-*

tius Biblioth. p. 1015. f. Ecce vero Schol. Arati ad Phaenom. v. 282. ὁ δὲ ὑδροχόος οὗτος δοκεῖ κεκλῆσθαι ἀπὸ τῆς πράξεως. ἔχων γὰρ ἕστηκεν οἰνοχόην, καὶ ἔκχυσιν πολλὴν ποιεῖται ὑγροῦ, ἥτις εἰκάζεται τῷ νέκταρι τοῦ Γανυμήδους· τὸν Γανυμήδην γὰρ αὐτὸν ἔφασαν οἱ περὶ Πίνδαρον ἑκατοντόργυιον ἀνδριάντα, ἀφ᾽ οὗ τῆς κινήσεως τῶν ποδῶν τὸν Νεῖλον πλημμυρεῖν. Hunc esse Genium istum existimo, quem Pindarus sub Ganymedis nomine fontibus Nili custodem apposuit. [Cf. Creuzer. Dionys. pag. 291. *Ex Schedis.*]

XCI.

Philostrat. Imag. II, 24. Ἡρακλεῖ γάρ που παρὰ Πινδάρῳ ἐνέτυχες, ὁπότε εἰς τὴν τοῦ Κορωνοῦ στέγην ἀφικόμενος σιτεῖται βοῦν ὅλον, ὡς μηδὲ τὰ ὀστέα περιττὰ ἡγεῖσθαι. Thiodamantem dicere voluit: v. Apollod. II, 7, 7.

XCII. (p. 63. XXIII.)

Zenobius V, 59. [Apostolius XIV. 88.] ὁ Σκύθης ἵππον, ἐπὶ τῶν κρύφα τινὸς ἐφιεμένων, φανερῶς δὲ ἀπωθουμένων, καὶ διαπτυόντων αὐτὸ, εἴρηται ἡ παροιμία· μαρτυρεῖ δὲ καὶ Πίνδαρος λέγων·

ἄνδρες τινὲς ἀγαζόμενοι Σκύθαι νεκρὸν ἵππον
στυγέουσι λόγῳ κτάμενον ἐν φασὶ, κρύφα δὲ
σκολιοὺς γένυσι ἀναδέρουσιν πόδας ἠδὲ κεφαλάς.

Scythae, equos magno honore habentes, equi cadauer auersantur palam, clam tamen malis obliquis excoriant pedes et caput. — *Diogenianus* VII, 12. habet:

ἀτιζόμενοι Σκύθαι νεκρὸν ἵππον λόγῳ, κρύφα δὲ σκολιοῖς γένυσι ἀναδέρουσιν πόδας.

cum quo fere conuenit Apostolius XIV, 88. In voce ἀγαζόμενοι latere videtur ἀλαζόμενοι (ἀλαζονευόμενοι?). Deinde pro vocibus ἐν φασὶ corrigendum puto ἐν φάτει. (Esset saltem φάσει, λόγῳ. Sed praestat ἐν φάει, *palam.*) De re ipsa cf. Interpp. ad Hesych. Σκύθαι ὄνειον δαῖτα. SCHN. Versus disposuit Hermann.

— ἄνδρες τινὲς ἀτι-
ζόμενοι Σκύθαι νεκρὸν ἵππον
στυγέουσι λόγῳ κτάμενον ἐν φάει,
κρύφα δὲ σκολιοῖς
γέννσιν ἀναδέρουσι πόδας ἠδὲ κεφαλάς.

Idem VI, 49. Pindarum laudat ἐν τοῖς περὶ Ἡρακλέους, vbi Πείσανδρος emendandum esse docuit nuper doctiss. Ruhnken. in Epistola ad Heynium inserta Virgilii T. IV. p. 237. Cf. (de hoc Pisandro) omnino Schol. Aristoph. ad Nub. 1047. SCHN. Congessit alia Santen. ad Catull. ad Manlium p. 20. de Herculis thermis.

XCIII. (p. 84. LXXXIII.)

Clemens Alexandrinus Stromat. I. p. 345. l. 11. ἔστι γοῦν ἀκοῦσαι καὶ Πινδάρου τοῦ Βοιωτίου γράφοντος·

μὴ πρὸς ἅπαντας ἀναῤῥῆξαι τὸν ἀρχαῖον λόγον. ἔσθ' ὅτε πιστοτάτα σιγᾶς ὁδός· κέντρον δὲ μάχας ὁ κρατιστεύων λόγος.

Non consultum est apud vulgus eloqui antiquam fabulam. Interdum silenti via est tutissima. Contra stimulus contentionis est obtinens refutatio. — Sic enim recte legit h. l. Sylburg. Vulgo πιστοτάταις ὁδοῖς. Hinc *Theodoretus* Curat. Graec. Affect. Serm. I. p. 482. SCHN. Multa mutat in Pindaricis Wakef. Silv. crit. P. IV. pag. 216. μὴ πρὸς ἅπαντας ἀναῤῥῆξαι θρόον, ἀρχαίων λόγος. ἔσθ' ὅτι πιστοτάτας σιγᾶς ὁδός. Κέντρον δ' αἰχμᾶς ὁ κρατιστεύων λόγος. Nunc accipe Hermanni numeros:

μὴ πρὸς ἅπαντας ἀναῤῥῆ-
ξαι τὸν ἀρχαῖον λόγον·
ἔσθ' ὅτε πιστοτάτα σιγᾶς ὁδός· κέν-
τρον δὲ μάχας ὁ κρατιστεύων λόγος.

XCIV.

Ibidem pag. 377, 27. δείπνου δὲ λήγοντος γλυκὺ τρωγάλιον κατὰ τὸν Θηβαῖον Πίνδαρον. *A coena suaue est bellarium.* Repetit versum Eustath. ad Od. X. p. 1401, 49. v. sup. LXIV.

XCV. (p. 94. cxx.)

Ibidem pag. 383. l. 15. εἰκότως ἄρα καὶ ὁ Βοιώτιος Πίνδαρος γράφει·

Ἐν χρόνῳ δὲ γένετ᾽ Ἀπόλλων.

In tempore genitus fuit Apollo. — Cuius loci sensum equidem ignoro. Exscripsit haec verba Eusebius. Schn. Non a principio inde omnes deos fuisse docet Clemens.

XCVI. (p. 83. lxxxi.)

Clemens Alexandr. Strom. III. p. 518. Pott. (Par. p. 533.) καὶ Πίνδαρος περὶ τῶν ἐν Ἐλευσῖνι μυστηρίων λέγων ἐπιφέρει (versus dispositi ab Hermanno.)·

Ὄλβιος ὅστις ἰδὼν ἐκεῖνα κοίλαν
εἶσιν ὑπὸ χθόνα· οἶδεν
μὲν βίου τελευτὰν,
οἶδεν δὲ διόσδοτον ἀρχάν.

vbi vulgo legebatur κοινὰ εἰς ὑπὸ χθόνα, Sylb. emend. κοινᾷ εἴσ᾽ ὑπὸ χθόνα. H. Stephan. vocem εἰς omisit; de reliquis verbis plane tacuit. Nos *D. Heinsii* coniecturam secuti sumus. Simillimus exstat Sophoclis locus ap. *Plutarch.* de leg. poet. p. 21. F.

— — ὡς τρισόλβιοι
κεῖνοι βροτῶν, οἳ ταῦτα δερχθέντες τέλη
μολοῦσ᾽ ἐς Ἅιδου· τοῖσδε γὰρ μόνοις ἐκεῖ
ζῆν ἐστι, τοῖς δ᾽ ἄλλοισι πάντ᾽ ἐκεῖ κακά.

XCVII. (p. 94. lxxxii.)

Clemens Alexandr. Strom. IV. p. 586. pr. Pott. καὶ ὁ Πίνδαρος·

νέων δὲ μέριμναι σὺν πόνοις ἑλισσόμεναι δό-
ξαν εὑρίσκοντι· λάμπει δὲ χρόνῳ ἔργα μετ'
αἰθέρα λαμπευθέντα.

vbi postremum verbum vel adeo in λαμπρευθέντα mutatum mihi quidem vehementer displicet. Schn. λαμπετόωντα Valken. Orat. p. 330. Hermann. tamen sic constituit:

— νέων δὲ μέριμναι
σὺν πόνοις ἑλισσόμεναι
δόξαν εὑρίσκοντι. λάμπει δὲ χρόνῳ
ἔργα μετ' αἰθέρα λαμπευθέντα.

Iuuenum curae, quas versant in laboribus, gloriam inueniunt; splendent autem aliquando facta in aethere illustria.

CXVIII. (p. 69. xliv.)

Ibidem p. 708. l. 25. Pott. ὁ μελοποιὸς δέ·

θεῷ δὲ δυνατὸν ἐκ μελαίνας
νυκτὸς ἀμίαντον ὄρσαι φάος,
κελαινεφεῖ τε σκότει καλύψαι
καθαρὸν ἁμέρας σέλας.

Deus potest ex atra nocte euocare purum diem, et nigra caligine obducere purum diei iubar. — Hunc locum ad Pindarum quidem auctorem refert H. Stephan., sed Fr. Sylburgius Bacchylidi vindicabat. Lis adhuc sub iudice est. Exscripserunt Clementem Alex. *Eusebius* P. E. XIII. p. 394. et *Theodoretus* Curat. Gr. Affect. Serm. VI. pag. 565. B.

XCIX. (p. 95. cxxii.)

Clemens Alex. Strom. V. p. 726. l. 19. *Πίνδαρος ὁ μελοποιὸς οἷον ἐκβακχεύεται ἀντικρὺς εἰπών·*

τί θεός; τί τὸ πᾶν;

καὶ πάλιν·

θεὸς ὁ πάντα τεύχων βροτοῖς.

ἐπὰν δὲ εἴπῃ·

τί ἔλπεται σοφίας ὀλίγον τι ἀνὴρ ὑπὲρ ἀνδρὸς ἔχειν; τὰ θεῶν βουλεύματα ἐρευνᾶσαι βροτέᾳ φρενὶ δύσκολον· θνατᾶς δ' ἀπὸ ματρὸς ἔφυ.

Quid promittis tibi, homo cum sis, hominem sapientia vel paullulum antecellere! Deorum consilia scrutari humanae naturae difficile est. A matre mortali natus es. [Sunt e Paeanibus ap. Stobaeum Ecl. phys. II, 1. p. 156. Cant. *Ex Schedis.*] — Henr. Stephanus in fragmentis edidit *πάντα βροτοῖς*, quod et nos ex Eusebio P. E. p. 403. recepimus pro vulgato *βροτούς*: deinde habet *τί ἔλπεται σοφίας ὀλίγοντι.* In vulgatis libris exstat *ὅτι ἔλπεται,* sed Codd. *τί ἔλπεται* praeferunt, quod et Eusebius habet, vbi praeterea *σοφίαν ὀλίγον τι — τὰ θεῶν* legitur, cum in Clementis libris editis exstet: *σοφίαν ὀλίγαν τοι.* Postremum *τὰ θεῶν* pro vulg. *ζαθέων* etiam Codd. Clementis praebent. Ipso statim initio pro *ὅτι τὸ πᾶν* scripsi *τί τὸ πᾶν;* Schn. Versus sic redegit in ordinem Hermann.

τί ἔλπεται σοφίας
ὀλιγον τι ἀνὴρ ὑπὲρ ἀνδρὸς ἔχειν;
τὰ θεῶν βουλεύματ' ἐρευνᾶσαι βροτέᾳ φρενὶ
δύσκολον· θνατᾶς δ' ἀπὸ ματρὸς ἔφυ.

C. (p. 79. LXIX.)

Clemens Alex. Strom. VI. p. 731. extr. 732. Pott. 613. Par. *) *Πίνδαρος δὲ ἄντικρυς καὶ Σωτῆρα Δία συνοικοῦντα Θέμιδι εἰσάγει, βασιλέα σωτῆρα δίκαιον ἑρμηνεύων ὧδέ πως* (versus dispositi ab Hermanno.)·

Πρῶτον μὲν εὔβουλον Θέμιν οὐρανίαν
χρυσέαισιν ἵπποις Ὠκεανοῦ παρὰ παγαῖς
Μοῖραι ποτὶ κλίμακα σεμνὰν
ἄγον Οὐλύμπου λιπαρὰν καθ' ὁδὸν σω-
τῆρος ἀρχαίαν ἄλοχον Διὸς ἔμμεν· ἁ δὲ τὰς χρυ-
σάμπυκας ἀγλαοκάρπους ἔτικτεν ἀγαθὰ σω-
τῆρας Ὥρας.

[*) Ibid. aliud alicuius Lyrici fragmentum, vbi: *Δίκη Εὐνομίας ἀκόλουθος, πινυτᾶς Θέμιδος σύνοικος. Ex Schedis.*]

Primum quidem bene consulentem Themidem caelestem aureo curru apud Oceani fontes Parcae venerabili cliuo duxerunt splendidam per viam, vt esset vetus Iouis Seruatoris coniux: tum illa auro ornatas, pulcras fruges ferentes, peperit bonas seruatrices Horas. — Ita enim hunc locum emendaui, cum antea legeretur v. 2. Ὠκεανοῦ παρὰ πάγον. Sero animaduerti etiam Sopingium ad Hesychii πάρπαγος voluisse h. l. πάρ' παγῶν. *B. Martinus* Var. Lect. lib. I. cap. 19. malebat: ὠκέες ἄνω — κλινίδα. (*sedem in curru.*) Sed κλίμακα Ὀλύμπου omnino seruandum censeo. Idem Martinus lectionem ἀγαθὰς σωτῆρας Ὥρας propugnat contra H. Stephanum, qui ex vulgato ἀγαθὰ σωτῆρας reposuerat ἀγαθὰς Ὥρας. Primum versum habet etiam Hephaestio pag. 51. Comparabis cum fructu locum *Luciani* in Tragop. 91 sqq.

Τάνδ' Ὠκεανοῦ παρὰ παγαῖς
Ζηνὸς παράκοιτιν Ὀλυμπίου
Λευκώλενον εὑρέσι κόλποις
ἱερὰν ἐπιθήνατο Τηθεύς. Schn.

Ceterum ille plura laudat ex Epiniciis, vt Strom. V. p. 657. l. 8. ex Isthm. II, 9 sq. et p. 709, 30. ex Nem. VI. pr.

CI. (p. 84. lxxxv.)

Clemens Alex. Paedag. III. p. 295. l. 24. ἐντεῦθεν (ex Prouerbiis Salomonis: ἄρτων κρυφίων ἡδέως ἅψασθαι, καὶ ὕδατος κλοπῆς γλυκεροῦ) ὠφελημένος ὁ Βοιώτιος Πίνδαρος φησί·

Γλυκύ τι κλεπτόμενον μέλημα Κύπριδος.

Dulce est furtum Veneris.

CII. (p. 84. lxxxiv.)

Ibidem p. 307. l. 7.

πιστὸν δὲ ἀπίστοις οὐδὲν

κατὰ Πίνδαρον. *Fidere haud licet iis, qui aliis non fidunt.*

CIII. (p. 92. CXI.)

Aelianus Var. Hist. IX, 15. ὅτι ποιητικῆς ἁπάσης Ἀργεῖοι τὰ πρῶτα Ὁμήρῳ ἔδωκαν, δευτέρους δὲ αὐτοῦ ἔταττον πάντας. ποιοῦντες δὲ θυσίαν ἐπὶ ξενίᾳ ἐκάλουν τὸν Ἀπόλλωνα καὶ Ὅμηρον. λέγεται δὲ καὶ ἐκεῖνο πρὸς τούτοις, ὅτι ἄρα ἀπορῶν ἐκδοῦναι τὴν θυγατέρα ἔδωκεν αὐτῇ προῖκα ἔχειν τὰ ἔπη τὰ Κύπρια, καὶ ὁμολογεῖ τοῦτο Πίνδαρος. SCHN. Nisi is grammaticus Pindarus est. Quod etiam Wernsdorf. suspicabatur in Poet. min. T. IV. p. 563. Idem lib. XII, 36. de Niobes liberis Pindarum laudat.

CIV. (p. 65. XXXII.)

Libanius Epist. XXXIV. pag. 16. ed. Wolf. ὁ μὲν Πίνδαρός που φησὶ μήλων τε χρυσῶν εἶναι φύλαξ, τὰ δὲ εἶναι Μουσῶν, καὶ τούτων ἄλλοτε ἄλλοις νέμειν. *Ait alicubi Pindarus, se esse custodem malorum aureorum, ea autem esse Musarum, et ex iis aliis alia distribuere.*

CV. (p. 65. XXXIII.)

Idem Epist. CXLIV. pag. 491. μήδ᾽ οὕτως οἵου τὰ ἡμέτερα κατὰ Πίνδαρον

ἐπὶ λεπτῷ δένδρῳ βαίνειν,

ἀλλά τι καὶ ἀδάμαντος μετέχειν. *Exili ramusculo insistere:* ductum videtur ab auibus. [Recte δενδρέῳ Maltby ad Morell. Thes. p. 224.]

CVI. (p. 84. LXXXVI.)

Iulianus Epist. XIX. p. 384. Πινδάρῳ μὲν ἀργυρέας εἶναι δοκεῖ τὰς Μούσας, οἱονεὶ τὸ ἔκδηλον αὐτῶν καὶ περιφανὲς τῆς τέχνης εἰς τὸ τῆς ὕλης λαμπρότερον ἀπεικάζοντι. Thetin Homerus ἀργυρόπεζαν, eiusque exemplo Pindarus Pyth. IX, 16. Venerem appellauit; verum dubito, num Pindarus etiam Musas ἀργυρᾶς dixerit, an Iulianus potius respexerit vnum alterumue locorum, vbi Pindarus in Musarum mentione metallum hoc nominat. Sic

igitur Pyth. XI, 63. *Μοῖσα, τὸ δὲ τεὸν, εἰ μισθῷ συνέθευ παρέχειν φωνὰν ὑπάργυρον* i. e. mercede conductam argenti vocem. Videtur tamen ibi lectum olim *ἐπάργυρον*, vt coniiciebant ex Hesychio, qui habet: *ἐπάργυρον, μισθωτήν*. Alter Pindari locus est Isthm. II, 11. *οὐδ' ἐπέρναντο γλυκεῖαι μελίφθογγοι ποτὶ Τερψιχόρας ἀργυρωθεῖσαι πρόσωπα μαλθακόφωνοι ἀοιδαί.* vbi *ἀοιδαὶ ἀργυρωθεῖσαι* sunt cantilenae pretio argenti pactae, venditae; accessit enim illud *πρόσωπα* ab ingenio poetae rerum personarumque imagines nimis longe saepius arcessente. Similiter *Sophocles* in Antigone 1091. *εἰ κατηργυρωμένος λέγω.* quem locum recte Schol. explicat: *ἀργύρῳ πεισθείς*. Hinc etiam explicatur tertius Pindari locus Nem. X, 80. *Σικυωνόθε δ' ἀργυρωθέντες σὺν οἰνηραῖς φιάλαις ἐπέβαν*, i. e. argenteis phialis donati victores.

CVII. (p. 93. cxv.)

Harpocratio v. *Ἄβαρις — Ἱππόστρατος μὲν γὰρ κατὰ τὴν τρίτην αὐτὸν Ὀλυμπιάδα λέγει παραγενέσθαι· ὁ δὲ Πίνδαρος κατὰ Κροῖσον τὸν Λυδῶν βασιλέα· ἄλλοι δὲ κατὰ τὴν εἰκοστὴν καὶ πρώτην Ὀλυμπιάδα.* Pindari auctoritatem sequuntur etiam *Corsini* Fast. Attic. T. III. p. 6. et Wesseling. ad Diodor. T. I. p. 159. De *Aristea* Proconnesio etiam memorauerat alicubi Pindarus, vt discimus ex Origene contra Celsum L. III. p. 125. ed. Spenceri.

CVIII. (p. 93. cxiv.)

Harpocratio voc. *αὐτόχθονες — ὁ δὲ Πίνδαρος καὶ ὁ τὴν Δαναΐδα πεποιηκὼς φασὶν Ἐριχθόνιον ἐξ Ἡφαίστου καὶ Γῆς φανῆναι.* Foedam narrationem habes in Etymol. M. v. *Ἐριχθόνιος*.

CIX. (p. 89. c.)

Stephanus Byzant. v. *Ἀπέσας, ὄρος τῆς Νεμέας, ὡς Πίνδαρος καὶ Καλλίμαχος ἐν τρίτῃ* et rel. quae ineptas etymologias nobis propinant ridendas.

CX. (p. 88. XCIX.)

Stephanus Byz. v. *Τέλφουσσα, πόλις Ἀρκαδίας — ἔστι καὶ Βοιωτίας Τελφούσσιον. Στράβων ἐννάτη· Ἔφορος δὲ Τιλφωσέων ὄρος ἐν Ἀλαλκομενίᾳ. Πίνδαρος δὲ Κηφισσίδα ταύτην.* Strabo IX. p. 630. A. B. vbi de palude Copaica: *ὕστερον δὲ πᾶσα ἡ λίμνη Κωπαῒς ἐλέχθη κατ᾽ ἐπικράτειαν. κοιλότατον γὰρ τοῦτο τὸ χωρίον, φησὶ Πίνδαρος, καὶ Κηφισσίδα καλεῖ ταύτην. παρατίθησι γοῦν τὴν Τιλφῶσσαν κρήνην ὑπὸ τῷ Τιλφωσσίῳ ὄρει ῥέουσαν πλησίον Ἁλιάρτου.* (v. locum sup. e Strabone p. 87. XIV.) Ipse Pindarus Pyth. XII, 45. *Καφισσίδος ἐν τεμένει* de palude Copaica dixit. SCHN. De Copaide palude et arundine tibiis idonea nil attinet plura cumulare; v. Theophrast. H. Plant. IV, 12. c. not. Salmas. ad Solin. p. 82 sqq. ed. Stapel. p. 469 sq. At *Λυκηγενὴς* in Stephano voc. *Δωδώνη* non ad Pindarum spectat, sed ad Pandarum Il. δ. 101.

CXI. (p. 71. XLIX.)

Stobaeus Serm. CCXI. de physiologis p. 711. Wech. (LXXVIII. Gesn.) *τοὺς φυσιολογοῦντας ἔφη Πίνδαρος*

ἀτελῆ σοφίας καρπὸν δρέπειν.

Naturae speculationibus vacantes Pindarus dixit imperfectum sapientiae fructum carpere.

CXII. (p. 55. III.)

Idem Serm. CCLVI. de fortiter ferendis fortunae casibus p. 848. Wech. (CVIII. Gesn.)

Ἀλλοτρίοισι μὴ προφαίνειν,
τίς φέρεται μόχθος ἄμμιν,
τοῦτό γέ τοι ἐρέω. Καλῶν μὲν ὦν
μοῖράν τε τερπνῶν ἐς μέσον χρὴ
παντὶ λαῷ δεικνύναι·
εἰ δέ τις ἀνθρώποις θεόσδοτος ἀθληκηκότα

προστύχῃ, ταύταν σκότει
κρύπτειν ἔοικε.

Aliis non est aperiendum, quae aerumna nobis obtingit. Hoc te admoneo. Bonarum quidem rerum et iucundarum coram licet omni populo declarare; sin vero diuinitus aduersa fortuna obuenerit, eam occultare consultum est. — Pro κακῶν, quod editur v. 3. Gesnerus et H. Steph. recte καλῶν emendarunt. Porro v. 6. θεόσδοτος pro vulg. ἀθεόσδοτος eidem Stephano debetur, qui etiam ἀθλίοις κακότης corrigi iussit, quo quidem nos contenti erimus, dum quis meliora docuerit. Schn. ἀθλιότης pro ἀθληκηκότα, [edd. vett. ἀτληκηκότα.] aut simile quid requirit sensus. Prius illud Grotio p. 459. Florilegii video iam expressum esse. Hermann. sic versus disponit:

ἀλλοτρίοισι μὴ προφαίνειν, τίς φέρεται
μόχθος ἄμμιν; τοῦτό γέ τοι ἐρέω·
καλῶν μὲν ὦν μοῖράν τε τερπνῶν
ἐς μέσον χρὴ παντὶ λαῷ δεικνύναι·
εἰ δέ τις ἀνθρώποισι θεόσδοτος ἀνταία κακότας
προστύχῃ, ταύταν σκότει κρύπτειν ἔοικεν.

CXIII. (p. 106. CLXI.)

Anonymus apud *Stobaeum* Serm. CCLXII. de Insperatis euent. p. 855. ed. Wech. (Gesn. CX.) Πίνδαρος εἶπε τὰς ἐλπίδας εἶναι ἐγρηγορότων ἐνύπνια. *Spes vigilantium somnia.* Aliter *Aelianus* V. H. XIII, 29. ἔλεγεν ὁ Πλάτων τὰς ἐλπίδας ἐγρηγορότων ἀνθρώπων ὀνείρους εἶναι. vbi Interpp. monent, Diogenem Laertium idem dictum Aristoteli tribuere.

✠ CXIV. (p. 106. CLXII.)

Hesychius ἀληθεῖς· οἱ μηδὲν ἐπιλανθανόμενοι, ὡς Πίνδαρος. Locus an exstet, dubito. Quid si huc refe-

ram eiusdem Hesychii ἀλαθέας ὥρας· λέγει γὰρ ὡς ὅτι κυκλισμῷ πάντα (addo φανερὰ) ποιοῦσιν.

Alius praeterea locus est Hesychii in καταπίμπρασθαι· κατακαίεσθαι, κατὰ Πίνδαρον. qui an ad Pindarum pertineat, magna dubitatio virorum doctorum est.

CXV. (p. 106. CLX.)

Hesychius: θρώσκω γνώμα· Καλλίστρατος ἀντὶ τοῦ αἰσθάνομαι νῦν κεῖσθαι λέγει· τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ ὁρῶσαι κατὰ τὸ πληθυντικόν. Auctoritatem glossae deprauatissimae ex Pindaro repetit diuinus ille Hemsterhusius, cuius haec sunt verba: „Legendum auguror τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ ὁρῶ. Reliqua σαι κατὰ τὸ πληθυντικὸν, quae nihil huc faciunt, cum versu vno forte alteroque, qui periit, apte cohaerebant. Haec esse *Pindari* verba suspicor, *quem Callistratus enarrauit*."

CXVI. (p. 66. XXXVI.)

Suidas v. ἀράχνη monet, Pindarum pro eo ἀράχνης dixisse. Sic etiam Aeschylus ap. Hesych. v. ἀράχνου.

Suidas in αἰθὴρ — Πίνδαρος

. ἐρήμας δι' αἰθέρος,

διότι πυρσώδης ὢν οὐ τρέφει. καὶ αὖθις·

ἀστεροειδέα νῶτα διφρεύουσ' αἰθέρος.

Kusterus ab h. l. affirmabat, se verba Suidae laudata legisse alicubi ap. Sophoclem; sed ipse postea ad Aristophan. Thesmoph. v. 1075. rectius animaduertit ex Schol. Theocriti ad Idyll. II, 166. esse locum ex Euripide desumtum (et post eum Toup. ad Suid. Vol. I. p. 150. docet.)

CXVII. (p. 65. XXXV.)

Suidas Ἥρας δεσμοὺς ὑπὸ υἱέως ex Clemente nescio quo haec affert: Πλάτων πολιτείᾳ β. (p. 378. D.) οὕτω γραπτέον· παρὰ Πινδάρῳ γὰρ ὑπὸ Ἡφαίστου δεσμεύεται ἐν τῷ ὑπ' αὐτοῦ κατασκευασθέντι θρόνῳ. Eandem fa-

bulam Epicharmus tradiderat, vt Suidas eodem loco addit; alii vero in Platone *Διὸς* emendandum censebant. Pindari meminit etiam *Photius* in Lexico inedito, [p. 69.] qui addit: *ὅ τινες ἀγνοήσαντες γράφουσιν ὑπὸ Διὸς, καί φασι δεθῆναι αὐτὴν ἐπιβουλεύουσαν Ἡρακλεῖ. Κλήμεντος ἱστορία, καὶ παρ' Ἐπιχάρμῳ ἐν Κωμασταῖς ἢ Ἡφαίστῳ.* De qua Epicharmi fabula *Koen* ad Gregorium. Clemens nescio an sit idem, quem grammaticum indigitat *Etymolog. M.* v. *ζάλη*.

CXVIII. (p. 96. CXXVIII.)

Suidas in titulo *τὸ Ἡσιόδειον γῆρας — φέρεται γὰρ καὶ ἐπίγραμμα Πινδάρου τοιοῦτον·*

Χαῖρε, δὶς ἡβήσας, καὶ δὶς τάφου ἀντιβολήσας,
Ἡσίοδ', ἀνθρώποις μέτρον ἔχων σοφίης.

vt est ap. Brunck. T. II. p. 523. cf. ad Thucyd. III, 96. Hinc *Tzetzes* ad Hesiod. pag. 3. vbi Graeuius ex Codice Vossiano restituit *μέτρα χέων σοφίης*. (Vix nostri Pindari carmen.) [v. Jacobs. Anthol. ed. prior. Tom. I. pag. 81.]

CXIX. (p. 65. XXXIV.)

Suidas κατωκάρα· οἱ Ἀττικοὶ ὑφ' ἓν ἀναγινώσκουσι. Πίνδαρος·

—— οἱ μὲν
κατωκάρα δεσμοῖς δέδενται.

(sic Hermann.) Idem fragmentum habet *Gregor.* de dialectis p. 51. [124. ed. Schaef.] vterque vero ex plenioribus scholiis ad Aristoph. Pacem v. 152. vel ad Acharn. v. 944. Cf. *Koen* ad Gregor. l. c.

CXX. (p. 64. XXIX.)

Etymologicum Magnum pag. 60. l. 37. *Ἀλέρα καὶ Ἐλάρα. Ἐλάρας γενεά· οὕτω παρὰ Σιμωνίδῃ· Ἀλέρα δὲ παρὰ Πινδάρῳ, οἷον· Ἀλέρας ὠσόν. ὅτι δὲ τὸ πρῶτόν ἐστιν ἀληθὲς, πίστις τούτου ἐκ τοῦ παρ' Ἡσιόδῳ μετὰ προς-*

θήκης τοῦ ι λέγεσθαι τὸ πατρωνυμικόν· Εἰλαριάδην γάρ φησι Τιτυόν. καθ' ὑπέρθεσιν ἄρα τὸ Ἀλέρα γέγονεν· οὕτως Ἡρωδιανός. Dubitat Sylburg. an pro ὡσὸν legendum sit υἱόν. Schn. Etiam Ἐλάρα apud Apollod. Apollon. I, 762. et Schol.

CXXI.

Etymol. M. p. 171. in αὐτίκα — Δωρικῶς τουτάκι. ὡς παρὰ Πινδάρῳ· τουτάκι πεξαμένης.

CXXII. (p. 65. xxxi.)

Etymol. M. p. 178, 10. ἄφενος — παρὰ τὸ ἄφενος γίνεται ἄφνος κατὰ συγκοπὴν, ᾧ κέχρηται Πίνδαρος·

οἱ δ' ἄφνει πεποίθασιν.

Hinc ergo ἀφνειὸς, ἀφνῶ, ἀφνήμων, ducta sunt. Veteres Attici scriptores ἄφενος, et ὁ et τὸ ἄφενος dixerunt, monente Eustathio ad Homer. p. 73, 31. ed. Rom. (T. I. p. 149. ed. Politi.) Schn. Fuisse censet Hermann.

—— οἱ δ' ἄ-
φνει πεποίθασιν.

CXXIII. (p. 98. cxxxiv.)

Etymol. M. p. 277, 40. v. Διόνυσος — οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νύσης τοῦ ὄρους ὠνομάσθαι, ἐπεὶ ἐν τούτῳ ἐγεννήθη, ὡς Πίνδαρος, καὶ ἀνεγράφη.

CXXIV. (p. 99. cxxxviii.)

Etymol. M. pag. 354. l. extr. v. ἐπέτειος ἀπὸ τοῦ νῦν ἔτους· ἔπετος γὰρ δεῖ λέγειν τὸν ἐνιαυτοῦ καιρὸν οὐχὶ διὰ τοῦ φ, ἀλλὰ διὰ τοῦ π, ὥς φησι Πίνδαρος καὶ Δημοσθένης. Eandem glossam habet Suidas h. v.

CXXV. (p. 65. xxx.)

Etymol. M. pag. 404, 21. ἐχέτης ὁ πλούσιος, ὡς Πίνδαρος.

CXXVI. (p. 64. xxvii.)

Etymol. M. pag. 504, 1. Κέπφος, κοῦφος καὶ ἐλαφρὸς ἄνθρωπος ἀπὸ τοῦ ὀρνέου, ὅ ἐστι κοῦφον, καὶ ἐπιπλέον τοῖς ὕδασιν. Tum nouus incipit titulus: [v. Zonar. p. 1185. ibique Tittm.] Κεραβάτης ὁ τὰ ἀκρωτήρια τῶν ὀρῶν τουτέστι τὰς κορυφὰς βαίνων, οἱονεὶ ὀρειβάτης· κέρατα γὰρ καλοῦσι πάντα τὰ ἄκρα, ὥς φησι Πίνδαρος·

ὑψικέρατα πέτραν,

ἀντὶ τοῦ ὑψηλὰ ἀκρωτήρια ἔχουσαν. Ita enim recte h. l. constituit maximus ille *Hemsterh.* ad Aristoph. Plutum pag. 311. qui praeclare etiam docuit, locum in Nubib. Aristoph. v. 591.

Δηλίαν Κυνθίαν ἔχων ὑψικέρατα πέτραν.

esse ex Pindaro sumtum. Emendationem Hemsterhusii confirmat Lexicon Mtum Alberti ad Hesych. voc. κέρατα laudatum, Etymol. Gudianum, vbi tamen male κεραβὰς legitur, et Etymol. Askewianum, quorum vsum Goettingae a viro reuer. et doct. L. Kulenkamp habui. Comparari potest Bacchylidis πυργοκέρατα in *Apollonii* Gramm. inedita apud Koen. ad Gregor. D. D. p. 208. Schn.

Hermann. fuisse putat apud Pindarum:

Δηλίαν Κύνθου ἔχων
ὑψικέρατα πέτραν.

CXXVII. (p. 63. xxvi.)

Etymol. M. p. 513, 19. Κιδαλία, οἷον Κιδαλίης κρουνίδος ἐπλανήθης. ἐκ Πινδάρου χεῖρα Κιδαλίας, εἰς τὴν χεῖρα, αἰτιατικὴν, μὴ ποιήσῃς ἔκθλιψιν. Κιδαλία γάρ ἐστιν. Scilicet lectorem admonet, ne legatur χεῖρ᾽ Ἀκιδαλίας.

CXXVIII. (p. 64. xxviii.)

Etymol. M. p. 517, 25. Κλέος. Πίνδαρος, οὐκ οἶδα ποῦ, φησὶ κλέος κλέεος, καὶ συγκοπῇ, κλεός. Bene succurrit Schol. Pindari ad Nem. II, 77. vbi est: ὀρειᾶν ἔνιοι διὰ τὸ ἐπὶ τῆς οὐρᾶς τοῦ Ταύρου κεῖσθαι κατὰ ὕφεσιν τοῦ υ, ὡς καὶ τό· κλεὸς ἕκατι.

CXXIX. (p. 102. CXLVI.)

Etymol. M. pag. 577, 15. v. *μέλος·* κατὰ σύγκρισιν τοῦ ἔπους τὸ μεμελισμένον. ἢ ἀπὸ τῆς τοῦ μέλιτος γλυκύτητος. Μύσιμβλος δὲ τὰς ἐν Λέσβῳ γενομένας παρθένους Μούσας ἐπὶ τὰ πένθη φοιτᾷν καὶ θρηνεῖν· ὅθεν ἐπεκράτησε τὰ ᾀδόμενα μέλεα κληθῆναι. οἱ δὲ ἀπὸ τῆς μελιγήρυος·

μελισσοτεύκτων κηρίων ἐμὰ γλυκερωτέρα ὄμφακος.

καὶ ἔτι τὸ μέλος τῷ ἑκάστῳ μεμελημένον. vbi Etymol. Gudianum Mtum habet: Μόρσιλος δὲ — οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ μελιγόνου Πινδάρου *μελισσοτευκηρίων*, ὅ ἐστι τὸ μέλος τὸ ἑκάστῳ μεμελημένον. Vnde apparet, recte Sylburg. coniecisse, nomen auctoris esse *Myrsilum*, qui patriae Lesbi historiam scripserat, vnde, quae hic de Musis Lesbiacis traduntur, integriora habet *Clemens Alexandr.* Cohort. ad Gentes T. I. p. 27. Ex posterioribus Etymologici Gudiani verbis mire licet corruptis lucramur tamen Pindari auctoritatem, cuius verba Sylb. ita restituenda censebat:

μελισσοτεύκτων κηρίων ἐμὴ κρέκει ἡδύτερα
φόρμιγξ καὶ γλυκερώτερ' ὄμφακος.

Sed bene succurrit Etymologicum Mtum Askewianum, cuius apographum ex Anglia relatum mecum benigne communicauit S. R. Kulenkamp, vbi locus Pindari multo sanior exstat. Primum statim recte liber Askewii habet Μύρσιλος, deinde pergit: παρθενομούσας — μελιγήρου. Πίνδαρος·

Μελισσοτεύκτων κηρίων ἐ-
μὰ γλυκύτερος ὀμφά.

CXXX. (p. 63. XXV.)

Etymol. M. p. 579. l. 3. *μεμνέῳτο* — Πίνδαρος δὲ Δωρικώτερον διὰ τῆς αι *μεμναίατο*.

CXXXI. (p. 101. CXLIV.)

Etymol. M. pag. 808, 40. v. χέραδος — ὡς κίναδος· οὐδέτερον γάρ ἐστιν τὸ συναγόμενον ἐν τῇ ῥύσει τοῦ ποταμοῦ πλῆθος ἰλύος καὶ ὀστράκων καὶ λίθων. καὶ Πίνδαρος τὴν δοτικὴν εἶπε χεράδει σποδέων. Ἀρίσταρχος δέ φησι χεράδας καλεῖσθαι τοὺς ποταμοὺς καὶ τοὺς ἐν αὐτοῖς λίθους. Vide quae de voce hac traduntur ad Pyth. VI, 13.

Οὔτ' ἄνεμος ἐς μυχοὺς ἁλὸς
Ἄξοι παμφόρῳ χεράδι τυπτόμενος.

quem ipsum locum ab Etymol. M. respici suspicabatur Barnesius, improbante Dawesio Misc. crit. p. 48. Mihi tamen admodum probabilis videtur Barnesii sententia, persuasumque mihi habeo, in voce σποδέων latere absconditam veram illius loci Pindarici scripturam. Satis enim disputatum est, vulgatum τυπτόμενος commode apteque explicari vix posse. Praeterea monet Eustath. ad Hom. p. 1238. ibi olim χεράδει lectum fuisse. Totum illum Eustathii locum more suo exscripsit Philemon Grammaticus, cuius annotationem ex Codice Regio cum pluribus aliis primus edidit doctiss. *d'Ansse de Villoison* ad Apollon. Lexic. Homer. p. 854. Quodsi vero plura de Philemonis aetate, eiusdemque *Lexico Technologico* cognoscere cupis, vide quaeso quae disputauimus olim in *Biblioth. Philol. Goetting.* Vol. II. p. 521 sqq.

CXXXII. (p. 100. CXLII.)

Etymolog. Gudianum Mtum apud S. R. *Kulenkamp:* ἐξεστηκὼς διχῶς λέγεται παρὰ Θουκυδίδῃ καὶ Πινδάρῳ, ὁτὲ μὲν τὸ μαίνεσθαι καὶ ἔκφρονα εἶναι, ὁτὲ δὲ τὸ ὑπαναχωρεῖν καὶ ὑπεξέρχεσθαι ἢ ἀφίστασθαι. — Huc etiam referam quae ex Etymologico Mto Biblioth. Reg. Paris. retulit cel. Ruhnken. in Epistola saepius iam laudata ad Heynium (Virgil. T. IV. p. 237.), vbi in Etymologico Mto tradi ait de forma ἀὲς pro ἀεὶ Doribus propria, deinde

statim addi: ἐπειδὴ καὶ τὸ ἀὲ παρὰ Πεισάνδρῳ. vbi vir doctissimus recte emendat Πινδάρῳ, atque eodem refert Hesychii glossam: ἀὲ ἐπὶ τοῦ ἀεὶ καὶ ἕως. Ex Dorico ἀὲς pro ἀεὶ, ἕως, fluxisse videtur altera forma ὥς pro ἕως, qua vtitur Pindarus Olymp. X, 61. ad quem locum plura olim dicemus.

CXXXIII. (p. 106. CLIX.)

Etymologicum Gudianum in Specimine Emendat. in Etymol. M. a S. R. *Kulenkamp* edito p. 36. κίκυς ἡ δύναμις. Ἀπολλόδωρος ἰκμάς· „ἀλλ' οὐ γάρ οἱ ἔτ' ἦν ἴς ἔμπεδος οὐδ' ἔτι κίκυς." (Homer. Odyss. XI, 392.) ἀπὸ τοῦ ἀνακικύειν· „πολὺς δ' ἀνεκίκυεν ἱδρώς·" (Iliad. VII, 262. XXIII, 507.) καὶ *Αἰσχύλος* ἐν Σισύφῳ· „καὶ θανόντων εἰσὶν οὐκ ἐνεστιγμασει, τα σοι δ' οὐκ ἔνεστι κίκυς, οὐδ' αἱμόῤῥυτοι φλέβες." θανόντων φησὶν ἀψύχοις· καὶ παρὰ Πινδάρῳ·

ἔστι δέ τοι χεκων ἀκύει καπνός.

ὁ δὲ Ὅμηρος κατὰ τοὐναντίον τὸν ἀσθενῆ ἄκικυν λέγει· „νῦν δέ μ' ἐὼν ὀλίγος τε καὶ οὐτιδανὸς καὶ ἄκικυς." (Odyss. III, 515.) ὁ δὲ *Ἀλκαῖος* ὁμοίως Ὁμήρῳ τὸν ἰσχυρὸν κίκυν καλεῖ. *Aeschyli* locum ab initio lego: οἷσιν οὐκ ἔνεστι φθέγμα. Pindari verba corruptissima non extrico; videtur tamen ἀνακικύει καπνὸς ibi latitare. SCHN.

Forte ἔτι δέ τοι νεκύων ἀνακικύει καπνός. *cadauerum.* Jacobs Animadv. p. 187. in Aeschylo legit: „καὶ θανόντων, οἷσιν οὐκ ἔνεστ' ἰγμὰ, σκεπαστὴ δ' οὐκ ἔνεστι κίκυς." *quibus neque vox neque munita inest vis.*

CXXXIV.

Tzetza Chil. I, 5. ὡς γὰρ ὁ Πίνδαρός φησιν, υἱὸς τοῦ *Δαϊφάντου*. Narratur de Alcmaeone ad Croesum profecto et auri copia donato.

CXXXV. (p. 99. CXXXIX.)

Eustathius ad Homer. Iliad. p. 9. ed. Rom. (p. 23. ed. Politi) τὴν τοιαύτην πρόγνωσιν ὑπεμφαίνει καὶ Πίνδαρος

εἰπὼν, ὡς κατωτέρω ῥηθήσεται, *μαντεύεο Μοῖσα* — ἀνεγείρων τὸ φίλον ἦτορ κατὰ Πίνδαρον, καὶ ἀναῤῥιπίζων τὸ ἐν αὐτῷ τῆς φιλοσοφίας ζώπυρον. οὗ ἀνάπαλιν Πίνδαρος ποιεῖ ἐν τῷ·

Μοῖσα ἀνῆκέ με,

ἤγουν ἀνέπεισε — καὶ Πίνδαρος, ὁ κατὰ τὸ ἐπ' αὐτῷ πρόγραμμα μουσοποιὸς, λέγει [v. infra p. 152. CLX.]·

μαντεύεο Μοῖσα, προφατεύσω δ' ἐγώ.

(Idem p. 21, 14. ὡς δὲ *Ἀτρεΐδης* Πινδαρικῶς κατὰ διάστασιν Δωρικόν ἐστι, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. ad Pyth. XI, 47. et al. — p. 25, 4. χρυσοῦς *Ἀπόλλων* — διὰ τὸ καὶ τὸ μέταλλον χρυσοῦ ἡλίῳ παρὰ τῶν παλαιῶν ἀνατίθεσθαι, ὡς τῇ σελήνῃ τὸν ἄργυρον, καὶ ἑτέρῳ τῶν πλανήτων ἄλλο τι, καθάπερ ἐν τοῖς τοῦ Πινδάρου φέρεται. Similia p. 1401, 30. — p. 25, 11. quod σκᾶπτον pro σκῆπτρον. — p. 32, 14. καὶ τὸ φρασὶ Δωρικῶς παρὰ Πινδάρῳ pro φρεσί.)

Iterum p. 179, 14. Rom. (p. 339. Polit.) Πίνδαρος φησὶν,

ὅτι ἀνῆκέ με ἡ Μοῖσα,

ἤγουν ἀνέπεισε. et ὁ Πίνδαρος *στρατὸν* φησι *νεφελῶν* Pyth. VI, 11.

CXXXVI. (p. 94. CXIX.)

Idem p. 75. (?) ἐπεὶ καὶ οἱ γυμνικοὶ ἀγῶνες ἔσχον ἔλαιον, ἐξ οὗ τινος *ἐλαιοῦντο*, εἰπεῖν κατὰ Πίνδαρον. Verbo ἐλαιοῦσθαι vsus etiam Sophocles ap. Hesych. h. v.

CXXXVII.

Idem p. 128. l. 9. ab extr. καὶ ὁ ἐκ τοῦ παρὰ Πινδάρῳ διάβολος, κοινῶς διαβολεύς. — pag. 1406, 14. καὶ ὁ παρὰ Πινδάρῳ *διάβολος ἄνθρωπος*.

CXXXVIII. (p. 87. XCV.)

Aristophanes grammaticus ap. *Eustath.* ad Iliad. *A.* p. 877, 55. εἶτα φησὶν, ὅτι καὶ Πίνδαρός που τὰς Διομήδους ἵππους *πρόβατα* καλεῖ, τὴν φάτνην αὐτῶν λέγων προ-

βάτων τράπεζαν. οὕτω δέ που, φησὶ, καὶ ἐπὶ τοῦ Πηγάσου ποιεῖ. Iterum h. l. respicit p. 1649, 5.

CXXXIX. (p. 94. CXVIII.)

Eustathius ad Hom. Iliad. p. 1221, 35. ἕτεροι δὲ τὸ, ἄλλοι, νοοῦσι κατὰ διαφορὰν εἴδους, ὡς τῷ γένει μὲν ἰχθύων ὄντων καὶ τῶν δελφίνων, τῷ δὲ εἴδει διαφερόντων· διὸ, φασὶ, καὶ Πίνδαρος *ἰχθῦν παιδοφάγον* τὸ κῆτος φησί.

CXL.

Idem ad Odyss. pag. 1430, 61. καὶ ἀργᾶντες ταῦροι, παρὰ Πινδάρῳ. Itidem pag. 1286, 3. cf. ad Hesych. in ἀργαίνειν. [Hoc pertinet ad Olymp. XIII. 99. HERM.]

CXLI. (p. 83. LXXIX.)

Idem p. 1657, 12. ὥσπερ καὶ οἱ δελφῖνες ἐξ ἀνθρώπων γενόμενοι

φιλάνορα οὐκ ἔλιπον βιοτάν.

κατὰ Πίνδαρον.

CXLII. (p. 101. CXLV.)

Idem pag. 1917, 39. ὡς δηλοῖ ὁ γράψας ἐν ἐπιγράμματι Πινδάρου περὶ τοῦ Πανὸς τὸ

νομίων λησάμενος δονάκων,

ἤγουν ἐκλαθόμενος τῆς σύριγγος. Sumtum est fragmentum ex Epigrammate *Antipatri* Anthol. IV. p. 506. ed. Wech. Analect. II, 19.

(Ex Epiniciis multa sunt loca laudata, quae videre licet in Catalogo auctorum ab Eustathio laudatorum in Fabric. B. Gr. Tom. I.)

CXLIII.

Eustathius ad Dionys. Perieg. v. 467. Sicilia Τρινακίη — οἱονεὶ Τρινακρίας, ὅ ἐστι, τρία ἐχούσης ἄκρα. διὸ καὶ ὁ Λυκόφρων (v. 986.) τρίδειρον νῆσον λέγει αὐτὴν, καὶ ὁ Πίνδαρος τριγλώχινα.

CXLIV. (p. 95. CXXIII.)

Auctor vitae Homeri in *Galei* Opusc. myth. p. 283. Ὅμηρον τοίνυν Πίνδαρος μὲν ἔφη Χῖόν τε καὶ Σμυρναῖον γενέσθαι. Schn. Eiiciendum est Χῖόν τε καὶ, quod iam monuit Wassenb. ad Iliad. *α*. p. 9.

CXLV. (p. 88. XCVI.)

Schol. Aeschyli ad Choephor. 323. πυρὸς μαλερὰ γνάθος] ἡ γνάθος συνήθης, ὡς καὶ ὁ κρημνὸς παρὰ Πινδάρῳ, καὶ ἡ ἠχὼ παρὰ Σιμωνίδῃ. Forte Schol. lectorem monere volebat de singulari vocis κρημνὸς vsu, quem Pindarus frequentauerit. Eam enim pro praeruptis litorum riparumque marginibus positam reperimus a Lyrico Ol. III, 39. ζαθέοις ἐπὶ κρημνοῖς Ἀλφεοῦ. Iterum Pyth. III, 60. παρὰ Βοιβιάδος κρημνοῖσιν ᾤκει παρθένος. Eadem ratione explicandus videtur κρημνὸς θαλάττας ἔσχατος supra in Fragm. LXXXIV. pag. 122. (XII. 58.) quem locum ibi carpebat Aristides, nescio quam recte. cf. etiam Isthm. IV, 96. βαθυκρήμνου ἁλός. et Nem. IX, 95. βαθυκρήμνοισιν ἀκταῖς Ἑλώρου.

CXLVI. (p. 72. LII.)

Schol. Aeschyli ad Eumenid. v. 2. πρωτόμαντιν Θέμιν. Πίνδαρος φησὶ πρὸς βίαν κρατῆσαι Πυθοῦς τὸν Ἀπόλλωνα. διὸ καὶ ταρταρῶσαι ἐζήτει αὐτὸν ἡ Γῆ. Fabulam eandem satis obscuris verbis indigitare videtur *Euripides* Iphig. in Tauris v. 1200 sqq.

CXLVII. (p. 72. LI.)

Idem ad Eumenid. v. 11. de Apolline, qui, Delo Delphos proficiscens, deuerterat Athenas, illinc vero Delphos adierat: χαριζόμενος Ἀθηναίοις, καταχθῆναί φησιν (Aeschylus) αυτον ἐκεῖσε Ἀπολλωνα, κἀκεῖθεν τὴν περιπομπην (παραπομπὴν) αὐτῷ ειναι. ο δὲ Πίνδαρος ἐκ Ταναγρας τῆς Βοιωτίας.

Ephorus ap. Strab. IX. p. 646. καθ' ὃν χρόνον τὸν Ἀπόλλωνα τὴν γῆν ἐπιόντα ἡμεροῦν τοὺς ἀνθρώπους — ἐξ Ἀθηνῶν ὁρμηθέντα ἐπὶ Δελφοὺς ταύτην ἰέναι τὴν ὁδὸν, ᾗ νῦν Ἀθηναῖοι τὴν Πυθιάδα πέμπουσι. γενόμενον δὲ κατὰ Πανοπέας, Τιτυὸν καταλῦσαι, ἔχοντα τὸν τόπον, βίαιον ἄνδρα καὶ παράνομον.

CXLVIII. (p. 75. LXI.)

Schol. Apollonii ad Argonaut. I, 61. ὁ δὲ Ἀπολλώνιος παρὰ Πινδάρου εἴληφε λέγοντος·

Ὁ δὲ χλωρῆς ἐλάτῃσι τυπεὶς
ᾤχετο Καινεὺς, σχίσας ὀρθῷ ποδὶ γᾶν.

Cod. Reg. no. 2727. in Scholiaste habet: τυπεὶς ᾤχετ' ἐς χθόνα, reliquis omissis. *Plutarch.* Comp. Stoicor. et Poet. p. 1057. D. ὁ Πινδάρου Καινεὺς εὐθύναν ὑπεῖχεν ἀπιθάνως ἄῤῥηκτος σιδήρῳ καὶ ἀπαθὴς σῶμα πλασσόμενος, εἶτα καταδὺς ἄτρωτος ὑπὸ γῆν

σχίσας ὀρθῷ ποδὶ γᾶν.

ὁ δὲ Στωϊκὸς Λαπίθης, ὥσπερ ἐξ ἀδαμαντίνης ὕλης, ὑπ' αὐτῶν, τῆς ἀπαθείας, κεχαλκευμένος, οὐκ ἄτρωτός ἐστι — (de his v. ad Fragm. e Scoliis II. p. 24.) καὶ ὁ μὲν Πινδάρου Καινεὺς βαλλόμενος οὐ τιτρώσκεται. — De fabula cf. etiam Schol. brev. ad Iliad. α, 264. Observ. Misc. X. p. 380. Eustath. ad Homer. p. 101. (T. I. p. 200. ed. Polit.) Hic vero Pindari locus satis firmum nobis argumentum suppeditat, quo demonstrari possit, auctorem Orphicorum Argonauticorum ad sequiorem aetatem pertinere, in quibus eadem de Caeneo leguntur, quae Scholiastes Apollonii et Plutarchus a Pindari ingenio ficta atque excogitata esse perhibent. Quodsi vero carmina illa Orphica tum aetatis prodita exstabant et legebantur: quidni Scholiastes Apollonii potius Apollonium sua ex Orphicis duxisse posuisset, lociue Orphici obiter tamen

mentionem iniecisset? Nec praetereundum hic est, quod nuper in Epistola ad Heynium a Dav. Ruhnkenio positum reperi (Virgilii T. IV. p. 237.), in Indice eorum scriptorum, quorum testimonia in Scholiis Apollonii afferuntur, nullum occurrere, qui non Augusti et Tiberii aetate superior sit. Locus Orphicorum Argonauticorum est v. 168 seqq.

ἢ νειὸς Καινῆος ἀφίκετο, τόν ῥά τε φασὶ
μισγόμενον Λαπίθαις ὑπὸ Κενταύροισι δαμῆναι,
θεινόμενον πεύκαισι τανυφλοίοις τ' ἐλάτῃσι·
καί ἓ ἀνατλῆσαι, καὶ ἀκαμπέα γούνατ' ἐρεῖσαι,
ζωόν τ' ἐν φθιμένοισι μολεῖν ὑπὸ κεύθεα γαίης.

Voces ἢ νειὸς initio corruptae sunt; sed quomodo corrigendae sint, mihi nondum liquet. Schn. (f. καὶ υἱὸς Καινῆος. *Coronus.*)

CXLIX. (p. 76. LXII.)

Idem ad I, 411. *Αἰσωνὶς*, πόλις τῆς Μαγνησίας, ἀπὸ τοῦ πατρὸς Ἰάσονος, ὡς καὶ Πίνδαρός φησι καὶ Φερεκύδης.

CL. (p. 77. XLIII.)

Idem ad II, 479. ex Charone Lampsaceno refert narrationem de *Rhoeco*, quam habet etiam cum multa lectionis varietate Etymol. M. v. Ἀμαδρυάδες. cf. Schol. Theocriti ad Idyll. III, 13. et Tzetz. ad Lycophr. v. 480. Deinde vero addit Schol. Apollonii: καὶ Πίνδαρος δέ φησι περὶ Νυμφῶν ποιούμενος λόγον·

Ἰσοδένδρου τέκμαρ αἰῶνος λαχοῦσαι *).

Hinc *Plutarch.* Erotic. (p. 593. B.) p. 757. F. Δρυάδες

ἴσον δένδρου τέκμαρ αἰῶνος λαχοῦσαι *).

Iterum de Defect. Oracul. p. 415. D. Πίνδαρος εἶπε τὰς Νύμφας ζῆν

ἰσοδένδρου τέκμαρ αἰῶνος λαχούσας,

διὸ καὶ καλεῖν αὐτὰς Ἀμαδρυάδας. Ex narratione antece-

[*) Heynius adscripsit λαχοῖσαι.]

denti de Rhoeco facile patet, explicandum esse locum, quem *Er. Schmid.* ex *Plutarchi* Quaest. Natural. nr. 36. retulit latine:

Tu parua molitrix fauorum, perfidum
Quae puniens Rhoecum stimulo pupugisti eum.

Disputat Plutarchus, quare apes impudicos praecipue petant; sed verba graeca deficiunt in vulgatis editionibus Plutarchi ad finem; nec latina habemus, nisi in *Gysberti Longolii* versione, qui postremas quaestiones ex libro Mediceo transtulisse dicitur. Inde igitur Er. Schmid. fragmentum hoc duxisse videtur. Neque enim adhuc librum illum rarissimum videre mihi contigit.

CLI. (p. 98. CXXXIII.)

Schol. Aristoph. ad Plutum v. 210. de Lynceo: τοσοῦτον δὲ ὀξυωπέστατος ἦν, ὥς καὶ δι᾽ ἐλάτης ἰδεῖν Κάστορα δολοφονήσαντα τὸν ἀδελφὸν, ὥς φησι Πίνδαρος. Eadem habet Suidas v. *Λυγκέως*. Dubitat summus Hemsterhusius ad h. l. p. 68. an referenda sit annotatio ad Nem. X, 115.

᾽Απὸ Ταϋγέτου πεδαυ-
γάζων ἴδεν Λυγκεὺς δρυὸς ἐν στελέχει.

Equidem persuasum mihi habeo, verbum δολοφονήσαντα, in quo vir summus adhaesit, a Scholii auctore esse, adeoque ipsum illum Pindari locum paullo ante allatum respici. Quare aliud ad hunc numerum referendum est fragmentum, quod indigitat Hyginus fab. 37. de Argo naue: *Hanc nauim factam Pindarus ait in Magnesiae oppido, cui Demetrias est nomen.*

CLII. (p. 85. LXXXVIII.)

Schol. Aristoph. ad Nub. 223. vbi Socrates loquitur:

Τί με καλεῖς, ὦ ᾽φήμερε;

ἐλέγετο δὲ Σωκράτης τὴν ὄψιν Σιληνῷ παρεμφαίνειν· σιμός τε γὰρ καὶ φαλακρὸς ἦν. περιέθηκεν οὖν αὐτῷ οἷον τοῦ παρὰ

Πινδάρῳ Σιληνοῦ φωνήν· ὁ γάρ τοι Πίνδαρος διαλεγόμενον παραγαγὼν τὸν Σιληνὸν τῷ Ὀλύμπῳ τοιούτους αὐτῷ περιέθηκε λόγους·

Ὦ τάλας ἐφήμερε, νήπιε,
βάζεις μοι χρήματα διακομπῶν.

Ita enim hunc locum integriorem, quam in editis exstat, vbi est βαδίζεις — διαπομπεύων, seruauit Suidas in voce ὦ 'φήμερε. Schn. Forte fabulae de Marsya et Olympo, de Sileno et Mida, e Pindaro fuere deductae: v. c. apud Philostr. Imag. I, 20. 21. 22.. Versus sic constituit Herm.

ὦ τάλας ἐφήμερε νήπιε, βά-
ζεις μοι χρήματα διακομπέων.

CLIII. (p. 97. cxxxi.)

Scholiastes ad *Aristophanis* Equites 623. 4.

Ὁ δ' ἄρ' ἐλασίβροντ' ἀναῤῥηγνὺς ἔπη
τερατευόμενος ἤρειδε κατὰ τῶν ἱππέων.

το δὲ ἐλασίβροντα παρὰ τὰ ἐκ τῆς ἀρχῆς Πινδάρου. Auctius hoc scholium in codice suo legerat Suidas, qui sub voce ἐλασίβροντα docet: Ἀριστοφάνης ἐκ τῆς ἀρχῆς Πινδάρου·

ἐλασίβροντε παῖ Ῥέας,

ἀντὶ τοῦ ὡς ὑπὸ βροντῆς ἐλαυνόμενε. Sed fallitur Suidas in eo, quod ἐλασίβροντε Pindaro tribuit, in quo sine dubio ἐλασίβροντα lectum fuit. Similiter Olymp. IV. ἐλατὴρ ὑπέρτατε βροντᾶς.

CLIV. (p. 97. cxxxii.)

Scholiastes ad *Aristoph.* Acharn. v. 61. Ἱέρωνα μὲν βασιλέα Πίνδαρος καλεῖ τὸν Συρακουσίων τύραννον. Etiam hunc locum exscripsit Suidas in v. βασιλεύς. Nescio an haec obseruatio commode ad locum aliquem carminum residuorum possit referri, vt Pyth. I, 116.

CLV. (p. 86. xc.)

Schol. Aristoph. ad Vespas 307 sqq.

— — πόθεν ὠνη-
σόμεθ' ἄριστον; ἔχεις ἐλ-
πίδα χρηστήν τινα νῶϊν, ἢ
πόρον Ἑλλᾶς ἱερόν;

νῦν πόρον τὸν πορισμόν φησιν. ἐπήνεγκε δὲ τοῦτο παρὰ τὸ Πινδαρικόν·

πανδείματι μὲν ὑπερπόντιον Ἑλλᾶς πόρον ἱερόν.

quem locum aliis restituendum relinquo.

CLVI. (p. 86. xci.)

Schol. Euripidis ad Oresten 1621. ἱππίου τ' Ἄργους κτίται] οἰκήτορες· τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ σ υ ὸ ς ὀ ρ ι κ τ ί τ ο υ παρὰ Πινδάρῳ, ἀντὶ τοῦ ὀρειοίκου. ὀρεσκῷος ap. Homer.

Idem ad Phoeniss. 689. ἐκτίσαντο ἀντὶ τοῦ ᾤκησαν, ὡς τὸ ὀ ρ ι κ τ ί τ ο υ σ υ ὸ ς παρὰ Πινδάρῳ, ἀντὶ τοῦ ὀρειοίκου. In Scholiis ad Pindari Pyth. II, 31. male legitur: ὀρικτίτου υἱὸς τοῦ ἐν ὄρεσι τεθραμμένου (pro ὑός).

CLVII. (p. 93. cxvii.)

Proclus ad Hesiodum p. 103. a. vbi explicat ἀκιώταται ἱστοβοῆες, haec habet: Ὁ δὲ Πλούταρχος ἐξηγήσατο τὴν αἰτίαν, λέγων εἶναί τι θηρίδιον, ὃ καλεῖται κὶς, διεσθίον τὰ ξύλα· τοῦτο καὶ Πίνδαρον οὕτω καλεῖν περὶ τοῦ χρυσοῦ λέγοντα·

Κεῖνον οὐ σὴς, οὐ κὶς δάμναται.

ὡς ἄσηπτον. Codd. Paris. omnes, quod Goettingae testatus mihi est cel. *Köhlerus*, habent h. l. κείνου σὴς οὐ κὶς, vnde vulgatum κεῖνο σὴς οὐ κὶς correximus. Ecce vero *Scholiasten Pindari*, qui ad Pyth. IV, 408. ex *Sapphone* laudat:

ὅτι Διὸς παῖς ὁ χρυσός·
κεῖνον οὐ σὴς οὐδὲ κὶς
δάπτει.

Vnde necesse est, alteruter in auctoritate hac adhibenda memoria falsus fuerit; quem quidem errorem in Plutarchum cadere posse vix credo. Potuit etiam locus Scholiastae Pindarici librariorum negligentia mutilari atque corrumpi. Equidem Wolfii diligentiam hic desidero. Schn. Pleniorem Sapphus locum v. in Schol. Pind. l. c. quem iam Valken. attigerat ad Ammon. p. 102.

CLVIII. (p. 92. cxii.)

Auctor breuium Scholiorum ad Iliad. κ, 435. [v. ibi Schol. Ven. et Eust. p. 817, 28.] Ῥῆσος γένει μὲν ἦν Θρᾲξ, υἱὸς δὲ Στρυμόνος τοῦ αὐτόθι ποταμοῦ καὶ Εὐτέρπης μιᾶς τῶν Μουσῶν. διάφορος δὲ τῶν καθ' ἑαυτὸν γενόμενος ἐν πολεμικοῖς ἔργοις, ἐπῆλθε τοῖς ἄλλοις, ὅπως Τρωσὶ συμμαχήσῃ· καὶ μίαν ἡμέραν συμβαλὼν πολλοὺς τῶν Ἑλλήνων ἀπέκτεινε. Δείσασα δ' Ἥρα περὶ τῶν Ἑλλήνων Ἀθηνᾶν ἐπὶ τὴν τούτου διαφθορὰν πέμπει· κατελθοῦσα δὲ ἡ θεὸς Ὀδυσσέα καὶ Διομήδην ἐπὶ τὴν κατασκοπὴν ἐποίησε προελθεῖν· ἐπιστάντες δὲ ἐκεῖνοι κοιμωμένῳ τῷ Ῥήσῳ, αὐτόν τε καὶ τοὺς ἑταίρους αὐτοῦ κτείνουσιν, ὡς ἱστορεῖ Πίνδαρος. Fabulae varietatem doctissime explicat summus ille *Bachet de Meziriac* Comment. sur les Epitres d'Ovide Tom. I. pag. 95.

CLIX. (p. 92. cxiii.)

Idem ad Iliad. φ, 194. [v. ibi Schol. Ven.] Ἡρακλῆς εἰς Ἅιδου κατελθὼν ἐπὶ τὸν Κέρβερον συνέτυχε Μελεάγρῳ τῷ Οἰνέως, καὶ, δεηθέντος γῆμαι τὴν ἀδελφὴν Δηϊάνειραν, ἐπανελθὼν εἰς φῶς ἔσπευσεν εἰς Αἰτωλίαν πρὸς Οἰνέα, καταλαβὼν δὲ μνηστευόμενον τὴν κόρην Ἀχελῷον τὸν πλησίον ποταμὸν, διεπάλαισεν αὐτῷ ταῦρου μορφὴν ἔχοντι, οὗ καὶ ἀποσπάσας τὸ ἕτερον τῶν κεράτων, ἔλαβε τὴν παρθένον. Φασὶ δὲ αὐτὸν τὸν Ἀχελῷον παρ' Ἀμαλθείᾳ τῇ Ὠκεανοῦ κέρας λαβόντα δοῦναι τῷ Ἡρακλεῖ, καὶ τὸ ἴδιον ἀπολαβεῖν. Δοκεῖ δὲ τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι ποταμῶν μέγιστος εἶναι Ἀχελῷος, διὸ καὶ πᾶν ὕδωρ τῇ τούτου προσηγορίᾳ καλεῖται. Ἱστορεῖ Πίνδαρος.

CLX.

Schol. Ven. A. ad Iliad. α, 1. καὶ Πίνδαρος·

μαντεύεο Μοῦσα.

v. sup. CXXXV.

CLXI.

Schol. Lips. ad Iliad. β, 367. γνώσεαι δ', εἰ καὶ θεσπεσίῃ. λείπει τὸ βουλῇ· ὡς Πίνδαρος. et ad ζ, 24. σκότιον δέ ἑ γείνατο μήτηρ. σκότιον ὡς λόγιον. τὸ γὰρ κύριον παροξύνεται παρὰ Πινδάρῳ. vt sit Σκοτίος.

CLXII.

Schol. A. B. Lips. ad Iliad. θ, 368. Pindarum laudant, quod centum capita Cerbero tribuerat.

CLXIII.

Schol. Ven. B. ad Iliad. ο, 137. μάρψει δ' ἑξείης. κυρίως, χερσὶ συλλήψεται. μάρη γὰρ ἡ χείρ, κατὰ Πίνδαρον. ὅθεν καὶ εὐμαρές.

CLXIV.

Schol. Ven. A. ad Iliad. ρ, 98. ὁ Πίνδαρος ἴσον μὲν θεὸν ἄνδρα τε φίλον (excidit θεῷ) ὑποτρέσσαι ἐκέλευσεν. ἐπίσης τὸν θεὸν καὶ τὸν φίλον θεῷ, ἄνδρα θεοφιλῆ.

CLXV.

Schol. Ven. A. ad Iliad. χ, 51. ὀνομάκλυτος. — κατὰ σύνθεσιν οὖν ἐστιν, ὡς τὸ τοξόκλυτος παρὰ Πινδάρῳ, καὶ περίκλυτος.

CLXVI. [v. supra p. 38. VI.]

Porphyrius ad Iliad. κ, 252. [v. Schol. Ven.]

κατὰ μὲν φίλα τέκνα ἔπεφνε θάλλοντα ἥβᾳ
δυώδεκα, αὐτόν τε τρίτον. καὶ τετράτῳ αὐτὸς
πεδάθη.

φησὶν ὁ Πίνδαρος, ἀντὶ τοῦ τετάρτῳ καὶ δεκάτῳ. De Hercule insaniente puto dicta fuisse. Fuit τέκνα πέφνε et

*ὕβρ*ᾳ: *liberos XII iuuenta florente occidit vna cum decimo tertio; in decimo quarto autem coercitus fuit*, scil. ne amplius saeuiret.

Loca ex Epiniciis citantur passim: vt Pyth. X, 93. 94. a Schol. Lips. ad Iliad. *α*, 469. Laudantur quoque Schol. Lips. a Schneidero ad Iliad. *γ*, 307. *ε*, 366. verbis non adscriptis.

CLXVII. (p. 93. CXVI.)

Schol. Pindari ad Olymp. II, 16. ἕτεροι δέ φασιν, ὅτι οἱ Θήρωνος πρόγονοι οὐδόλως εἰς τὴν Γέλαν κατῆραν, ἀλλ' εὐθὺς εἰς τὴν Ἀκράγαντα ἀπὸ Ῥόδου, ὡς καὶ ὁ Πίνδαρος λέγει·

— ἂν δὲ Ῥόδον κατῴκισθεν·
ἔνθ' ἀφορμαθέντες ὑψη-
λὰν πόλιν ἀμφινέμονται·
πλεῖστα μὲν δῶρ' ἀθανάτοις ἀνέχοντες,
εἵπετο δ' ἀενάου πλούτου νέφος.

(Est ex emendat. Hermanni εἵπετο pro ἕπετο.)

CLXVIII. (p. 102. CXLVII.)

Idem ad Ol. VIII, 64. Ἰσθμὸν ποντίαν] ἐπίφορός ἐστι πρὸς τὰ θηλυκά, ὡς τό· Εὐδίνᾳ Ταρταρίᾳ. ὡς καὶ νῦν· τῇ Ἰσθμῷ. Sed locus hic corruptus esse videtur. Respexit enim Scholiastes ad Pyth. I, 29. vbi ἐν αἰνᾷ Ταρτάρῳ legitur.

CLXIX. (p. 102. CXLVII.)

Idem ad Ol. X, 17. vbi legebat: νέμει γὰρ ἁ τραχεῖα πόλις Λοκρῶν. haec tradit: τραχεῖα δὲ εἰκότως ἂν λέγοιτο λοφώδης οὖσα καὶ ἐπιθαλασσίδιος· αὐτὸς γάρ φησιν·

—— οἵτ' ἀργίλοφον
πὰρ Ζεφύριοιο κολώναν.

CLXX. (p. 103. CXLVIII.)

Idem ad Ol. X, 58. *νώνυμος βρέχετο πολλᾷ νιφάδι*] *τὸ βρέχετο ἀντὶ τοῦ κατεσιωπᾶτο φησί· συνήθως γὰρ τὸ βρέχεσθαι ἐπὶ τοῦ σιωπᾶσθαι τίθησι· καὶ ἀλλαχόσε*

μησὶ γὰρ βρεχέσθω.

τινὲς δὲ οὕτως, ἐκρύπτετο νιφάδι τῇ περὶ τὸν Οἰνόμαον ἀδοξίᾳ. Eodem modo poeta vtitur verbo hoc Isthm. V, 65. *ἀλλ' ὅμως καύχημα κατάβρεχε σιγᾷ.* In ipso Scholio latet nescio quae lectionis varietas, quam tamen animi coniectura inuestigare atque assequi nondum potui. Requiritur enim pro vulgato *νιφάδι* verbum aliquod graecum, quod grammaticus subiecto altero *ἀδοξίᾳ* interpretatus est. SCHN. *νιφάδα* tropice acceptum per *ἀδοξίᾳ* interpretati erant.

CLXXI. (p. 86. XCII.)

Schol. Pindari ad Pyth. II, 31. vbi docet, *κτίλον* pro *τιθασσὸν, συνήθη*, poni, locum Pindari affert:

ἔνθα ποιμένες κτιλεύον-
ται κάπρων τε λεόντων τε.

in quo *κτιλεύεσθαι* per *τιθασσεῦσαι* explicat. cf. *Observ. Misc. Nov.* I. p. 87. (an *ποῖμναι?*)

CLXXII. (p. 103. CXLIX.)

Idem ad Pyth. II, 128. *ἐν Αἰολίδεσσι δὲ χορδαῖς ἤγουν Βοιωτίαις· ἐκεῖθεν γὰρ ὁ Πίνδαρος· ἐπεὶ οἱ Αἰολεῖς κιθαρῳδοί. τὸ δὲ μέλος Αἰολικῷ ῥυθμῷ συνέταξε· τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ*

Αἰολεὺς ἔβαινε
Δωρίας κέλευθον ὑμνῶν.

Forte legendum: *Δωρίων* vel *Δωρίαν κέλευθον ὕμνων.*

CLXXIII. (p. 103. CL.)

Idem ad Pyth. IV, 4. *δύναται καὶ τοὺς Δελφοὺς λέγειν· (Λατοΐδας) ἑτέρωθι γὰρ Ἀπολλωνίδας αὐτοὺς προσηγόρευσε·*

— *Δελφοὶ θεμιστῶν*
ὕμνων μάντιες Ἀπολλωνίδαι.

CLXXIV. (p. 104. CLI.)

Grammaticus vetus apud *Scholiast.* ad Pyth. IV, 25. εἰώθασι δὲ οἱ περὶ τὸν Πίνδαρον συμπλέκειν τὰ τῶν χωρῶν ἢ τῶν πόλεων καὶ τὰ τῶν Ἡρωΐδων ὀνόματα διακοινοποιοῦντες. οἷον·

εὐάρματε, χρυσοχίτων,
ἱερώτατον ἄγαλμα, Θήβα.

τὸ μὲν εὐάρματε τῆς πόλεως, τὸ δὲ χρυσοχίτων τῆς Ἡρωΐδος.

CLXXV. (p. 104. CLII.)

Scholiastes ad Pyth. IV, 106. ὅτι δὲ τὰς περὶ τὰ θεῖα μύστιδας καὶ Μελίσσας φησὶν, ἑτέρωθι ὁ αὐτός φησι·

ταῖς ἱεραῖς Μελίσσαις τέρπεται.

Ad hunc vero locum referenda sunt, quae *Didymus* ap. *Lactantium* de falsa relig. I. c. 55. §. 13. tradit: *Didymus in libris* ἐξηγήσεως Πινδαρικῆς *ait, Melissea, Cretensium regem, primum diis sacrificasse, ac ritus nouos sacrorumque pompas introduxisse. Huius duas fuisse filias, Amaltheam et Melissam, quae Iouem puerum lacte caprino ac melle nutrierunt; vnde poetica illa fabula originem sumsit, aduolasse apes, atque os pueri melle complesse. Melissam vero a patre primam sacerdotem Matri magnae constitutam; vnde adhuc eiusdem Matris antistites Melissae nuncupantur. — Siue igitur a Melisseo, vt Didymus tradidit, colendorum deorum ritus effluxit, siue ab ipso quoque Ioue, vt Euhemerus tradit, de tempore tamen constat, quando dii coli coeperint.* Cfr. ad hunc Lactantii locum *Porphyrii* Quaest. Homeric. vbi est: καὶ τὰς Δήμητρος ἱερείας, ὡς τῆς χθονίας θεᾶς μύστιδας, Μελίσσας οἱ παλαιοὶ ἐκάλουν, αὐτήν τε τὴν Κόρην Μελιτώδη (Theocrit. XV, 94.) σελήνην τε οὖσαν

γενέσεως προστάτιν Μέλισσαν ἐκάλουν. Iterum *Porphyrius* de antro Nymphar. pag. 261. *Hesych.* μητροπόλους τὰς πάλαι Μελίσσας. Idem: Μέλισσαι αἱ τῆς Δήμητρος μύστιδες. Cf. Schol. ad Euripid. Hippolyt. v. 77. Schol. ad Pind. Pyth. IV, 106. Spanh. ad Callim. Hymn. in Apoll. v. 110.

CLXXVI. (p. 104. CLIII.)

Idem ad Pyth. IV, 207. εὐεπιφόρως δὲ ὁ Πίνδαρος λευκίππους καλεῖ αὐτούς·

— λευκίπ-
πων Μυκηναίων προφᾶται.

Idem ad v. 313. monet, Pindarum alibi Orpheum non Apollinis, vt fecit Pyth. IV, 313., sed Oeagri fil. tradidisse.

CLXXVII. (p. 104. CLIV.)

Idem ad Pyth. VIII, 53. αὔξων δὲ πάτραν Μιδυλιδᾶν] φρατρία ἐν Αἰγίνῃ Μιδυλιδῶν ἀπὸ Μιδύλου προγόνου ἐπιδόξου γενομένου. καὶ ἐν ἄλλοις αὐτός·

Μιδυλίδρυ δ' αὐτῷ γέννα.

(Hermanno γενεὰ scribendum videtur.)

CLXXVIII. (p. 105. CLV.)

Idem ad Pyth. VIII, 77. ὅτι Ἄβας ὁ Λυγκέως, πατὴρ Ταλαοῦ, ἐξ οὗ Ἄδραστος, ᾤκησε τὸ Ἄργος, εἶτα μετέστη εἰς Εὔβοιαν. Ὅτι δὲ Λυγκέως Ἄβας, ἐξ ἐκείνου δῆλον·

— Σφαγὰς δὲ Δαναοῦ
παρθένων Λυγκεὺς φυγὼν
Ἄβαντα φύει διάδοχον τυραννίδος.

Er. Schmid. in fragm. edidit διάδοχον. SCHN. Tragici potius versus sunt. [Mihi certo lyrici esse videntur. HERM.]

CLXXIX. (p. 105. CLVI.)

Erasmus in Chiliad. I. Cent. 10. Adag. 73. ait, Pindarum alicubi ἄφθογγον γάμον dixisse *nuptias clandesti-*

nas, in quibus non decantatur Hymenaeus; quem locum etiam *Er. Schmid.* securus in fragmenta sua retulit. Ego tamen nondum reperire potui, quinam veterum scriptorum ῥῆσιν hanc ex Pindaro laudauerit; verum imposuisse videtur Erasmo memoria, quod olim legerat in Scholiis ad Pindarum Nemeac. III, 60. de amore Pelei in Thetin: περὶ δὲ τῆς μεταμορφώσεως αὐτῆς καὶ Σοφοκλῆς φησὶν ἐν Τρωΐλῳ·

ἔγημεν ὡς ἔγημεν ἀφθόγγους γάμους,
τῇ πανταμόρφῳ Θέτιδι συμπλακείς ποτε.

CLXXX. (p. 105. CLVIII.)

Pindari esse suspicor locum, quem habet Scholiastes ad Nem. VII, 89. sine auctoris nomine, quod fere vbique in locis Pindaricis laudandis omittit:

—— ὁ γὰρ ἐξ οἴ-
κου ποτὶ μῶμον ἔπαινος κίρναται.

CLXXXI.

Schol. ad Nem. VII, 87. ὅλως ἀποδέχεται Πίνδαρος τὴν μετὰ συνέσεως τόλμαν·

Τόλμα τέ μιν ζαμενὴς καὶ σύνεσις πρόσκοπος ἐσάωσεν.

si Pindari modo est: *audacia animosa et prudentia provida eum seruauit.*

CLXXXII. (p. 105. CLVII.)

Schol. ad Nem. VII, 103. Εὐξενίδα] ὡς ἀπό τινος Εὐξένου τῆς ὅλης φρατρίας ἀφηγουμένου, ὡς Κοπάδας καὶ Ἀλευάδας εἴωθε καλεῖν τοὺς Θεσσαλούς. vbi legendum Σκοπάδας.

CLXXXIII.

Schol. ad Isthm. V. pr. λέγει δὲ ἤδη τετελευτηκότα τὸν Πυθέαν·

κεἴ μοί τιν' ἄνδρα τῶν θανόντων.

CLXXXIV. (p. 92. cx.)

Schol. Sophoclis ad Oed. Tyr. v. 894. εἰς τὸν ῎Αβαισι ναὸν] ῎Αβαι τόπος Λυκίας, ἔνθα ἱερόν ἐστιν ᾿Απόλλωνος. ἢ διὰ τῶν Σαμίων, ὅτι καὶ ἐκεῖ μαντεύονται, ὡς καὶ Πίνδαρος. quae quidem verba foedis erroribus commaculata aliis expurganda lubens concedo. Videtur latere nomen Φωκέων. v. Intpp. Strabonis IX. p. 646. Stephani Byz. voc. Τέγυρα et v. ῎Αβαι.

CLXXXV.

Idem Argum. Aiacis: περὶ δὲ τῆς πλευρᾶς, ὅτι μόνην αὐτὴν τρωτὴν εἶχεν, ἱστορεῖ καὶ Πίνδαρος.

CLXXXVI. (p. 80. LXXI.)

Gellius Noct. Att. XX, 7. *Mira et prope adeo ridicula diuersitas fabulae apud Graecos deprehenditur super numero Niobae filiorum. Nam Homerus pueros puellasque eius bis senos dicit fuisse; Euripides [et Pindarus] bis septenos; Sappho bis nouenos; Bacchylides et Pindarus bis denos; quidam alii scriptores tres fuisse solos dixerunt.* Liquet locum hunc esse deprauatum; sed qua ratione sit emendandus, nec quaesiui, nec adeo operae esse existimaui. *Aelianus* Var. Hist. XII, 36. de eadem re agens ait: ᾿Αλκμὰν δέκα φησὶ, Μίμνερμος εἴκοσι καὶ Πίνδαρος. Lasum vero Hermionensem memorat bis septenos Niobes filios numerare. *Pherecydis* aliorumque auctorum sententias exhibet praeclarum scholium ad *Euripid.* Phoeniss. 162.

CLXXXVII. (p. 80. LXXI.)

Tertullianus de corona militis c. 7. *Hercules nunc populum capite praefert; nunc oleastrum; nunc apium. Habes tragoediam Cerberi, habes Pindarum atque Callimachum, qui et Apollinem memorat, interfecto Delphico dracone, lauream induisse, qua supplicem.* (Tra-

goedia Cerberi, si recte scribitur, significare debet tragoediam aliquam, in qua Hercules ex inferis rediit, vt in Alcestide Euripidis, oleaginea corona redimitus.)

CLXXXVIII. (p. 99. CXL.)

Seruius ad Virgil. Ge. I, 14. de Aristaeo: *Hic, vt etiam Sallustius docet, post laniatum a canibus Actaeonem filium matris instinctu Thebas reliquit, et Ceam insulam tenuit primo adhuc hominibus vacuam; post ea relicta cum Daedalo ad Sardiniam transitum fecit. Huic opinioni* PINDARVS *refragatur, qui eum ait de Cea insula in Arcadiam migrasse, ibique vitam* (Heins. legit *villam*) *coluisse. Nam apud Arcades pro Ioue colitur, quod primus ostenderit, qualiter apes debeant reparari.* De Aristaeo vide ipsum Pindarum Pyth. IX, 115. ibiq. Heyn. Magnam et rudem locorum molem congessit auctor *Dissertationis de Aristaeo,* Goettingae 1774. editae, qui saltem aliquam orationis latinae laudem ea opera meruisse videtur.

CLXXXIX. (p. 100. CXLI.)

Idem ad Ge. I, 16. *Pindarus Pana ex Penelope filium dicit, vnde multi* etc. vbi in Mto G. est: *Pana Pindarus ex Apolline et Penelope in Lyco monte editum scribit, qui a Lycone rege Arcadiae Locus* (emendant *Lycaeus*) *mons dictus.* Narrationis varietatem explicat *Bachet de Meziriac* Comment. sur les Epitres d'Ovide T. I. pag. 104.

Nescio an huc pertineat glossa, quam in *Etymologico Gudiano Mto* reperi: *Λυκάων Λυκάονος. ὄνομα κύριον. υἱὸς Πινδάρου.* Forte tamen respexit notum Homeri locum: *ἦ ῥά νύ μοί τι πίθοιο, Λυκάονος υἱὲ δαΐφρον;*

CXC. (p. 80. LXXI.)

Priscianus de metris comicis p. 13. l. 27 sqq. *Pindarus, teste Heliodoro* (f. *Herodoro*), *ἀντέστρεψεν, hoc est, conuertit rhythmum iambicum hoc modo:*

Πεπρωμέναν ἔθηκεν μοῖραν μετατραπεῖν
ἀνδροφθόρον. οὐδὲ σιγᾷ κατεῤῥύη.

in secundo iambo pyrrhichum secundum et trochaeum et quartum spondeum posuit. Idem:

Τροχὸν μέλος αἱ δὲ Χείρωνος ἐντολάς.

hic iambus in tertio trochaeum habet, et in quarto spondeum. Idem:

Αἴνιγμα παρθένου ἐξ ἀγρίων γνάθων.

hic quarto loco spondeum posuit. Idem:

Ἐν δ' ἀσκίοισιν πατὴρ ἦν ἐεινοώας.

in hoc quoque iambo trochaeum in tertio loco posuit, et in quarto spondeum. Idem:

Δι' οὐδὲν προσαιτέων ἐφ' ἱτζάμεν ἐπί.

hic similiter in quarto loco spondeum habet. Itaque puto Horatium — Idem Heliodorus ostendit, Pindarum etiam trisyllabos in fine versus posuisse:

Νόμων ἀκούοντες θεοδμήτων κέλαδον.

Ecce in hoc iambo in fine tribrachyn posuit, qui nec concatenatus esse potest cum consequente, quippe in consonantem desinens. Alterum et quintum fragmentum equidem non extrico; in quarto suspicor esse legendum ἦεν *Οἰνόας.* Schn. Adscripsit Prisciani locum et de eo disputauit *Hermann.* de Metris p. 96 sqq.

ADDENDA
AD FRAGMENTA PINDARI
PLERAQVE
A SCHNEIDERO V. C.

Ad p. 10. III. Iure dubitat Schneiderus, an carmen aliquod Pindari in Glaucum pugilem extiterit. Non Pindari, sed Simonidis carmen nobile fuit, quod alii in Glaucum, alii in Scopam, alii in alios scriptum esse putarunt: v. Quinctil. Inst. Orat. XI, 2, 14. In Pindarum idem, quod Simonidi tribuitur, perperam transfert Solin. c. I. p. 8. E.

Ad p. 13. Versus Pindari sic ordinat Tyrwhitt ad Strabon. p. 17.

ζαθέων ἱερῶν ὁμώνυμε πάτερ
κτίστορ Αἴτνας.

Notauit Schneid. et p. 14. ad Schol. Aristoph. ἀκλεὴς δ' ἔβα, Brunckium ad .e. l. suspicari, a Pindaro scriptum fuisse deinceps:

ἀκλεὲς δ' ἔβα
ζεῦγος ἡμιόνων ἄνευ ἅρματος.

Ad p. 18. Idem notauit, Scolion simile ap. Plutarch. in Erotico (p. 761. A. B.) emendatum ab Hadriano Iunio Animaduerss. III, 7. ὦ παῖδες, οἳ Χαρίτων τε καὶ πατέρων τε ἐλάχετε ἐσθλῶν, μὴ φθονεῖτε ὥρας ἀγαθοῖσιν ὁμιλίαν. σὺν γὰρ ἀνδρίᾳ καὶ ὁ λυσιμελὴς Ἔρως ἐπὶ Χαλκιδέων θάλλει πόλεσιν. Esse autem hanc Venerem Corinthiam Melaenidem vel Melanidem dictam, ap. Pausan. II, 2, 115. (quo nomine illa et alibi templa habuit.) Ab Medea templum extructum esse ferebatur: v. Plutarch. de malign. Herod. p. 871. B. Schol.

Pind. Ol. XIII, 32. Est hoc illud templum opulentum, quod plures quam mille ἱεροδούλους aluit: v. Strabon. VIII. p. 581. A. Quod feminarum sacrarum nomen etiam aliis in templis occurrit: in Inscriptionibus passim, v. Chandler. no. CL-CLVI. improprie de Pythia in templo Delphico ap. Schol. Eurip. Phoen. 230.

Ad p. 27. *Παρθένια.* vbi excitatur locus Dionysii Halic. de Demosth. Ibi *χωρὶς ὅτι μὴ τὰ Παρθένεια καὶ εἴ τινα τούτοις ὅμοια,* ὅτι μὴ emendatum firmat codex Paris. a Capperonnerio collatus, qui reliqua sic legit: *καὶ εἴ τινα τούτοις ὁμοίας ἀπαιτεῖ κατασκευάς. διαφαίνεται δέ τις ὁμοία καὶ τούτοις εὐγένεια καὶ σεμνότης ἁρμονίας, ἀρχαῖον φυλάττουσα πῖνον.*

p. 29. l. 23. Diuersa esse carmina viderat quoque Wyttenbach. ap. Larcher. Herodote To. IV. p. 408.

p. 45. med. vbi Canterus in Fragmentum ex Strabone intulit vocem ἀγχιτόκοις. Recte; ex codice debuit petitum esse a Cantero. Nam et Cod. Mosqu. Strabonis ita exhibet: *ἀλλὰ καινογενὴς* (f. *Κοιογενὴς*) *ὁπότ' ὠδίνεσι θοοῖς ἀγχιτόκοις ἐπέβαινεν.* Pro *πρέμνων* ibi legitur *πρυμνῶν.* Possunt defendi *πρυμνὰ χθόνια.* In seqq. *ἂν δ' ἐπὶ κράνοις σχέθον πέτραν ἀδαμαντοπέδιλοι κίονες.* Ita *ἀνέσχεθον κίονες πέτραν ἐπὶ κράνοις,* quod vix sanum; etsi *τὸ κράνον* designare potest *τὸ κάρηνον.* Non magis praeferendum *ἔνθα τόκοις* —.

p. 51. V. ad Aristidis locum videndus Tho. Canter. Var. Lect. II, 22.

p. 68. 69. *᾿Αχεῖτε ὀμφᾷ* vel, vt in Apollonio Dyscolo legitur, *ἀχεῖται ὀμφαί.* Ruhnken. ad Hymn. in Cer. 496. scribendum censet *ἀχείτω ὀμφαί.* Duo alia exempla, quae ex Herodiano in Diatriba p. 95. numerantur in Fragmentis Pindari, tam corrupta sunt, vt nihil intelligas.

p. 70. In loco Strabonis X. p. 719. nec Cod. Mosqu. vllam medelam suppeditat. Est in eo *σχοινογονίας ἀοιδά,* et *σοὶ μὲν κ.* est *χειμάτερ,* et *μεγάλαι* (forte *μεγάλα* ad *σοί,* vel *μεγάλα* sc. *μᾶτερ*). Mox firmatur ex eo *ἐν δὲ καχλάδων.* Ja-

cobs in illa: Σοὶ μὲν κατάρχει, etsi paullo audacius, sententiam bonam intulit sagaciter coniectando: σοὶ μὲν πατάγημα, μᾶτερ, πάρα μεγαλοβόμβων κυμβάλων. ἐν δὲ καὶ χαλκόδετα κρόταλα αἰθομένα τε δαὶς ἀπο ξανθᾶς πεύκας.

p. 74. ad Dithyr. X. add. Plutarch. Lacon. Apophth. Divers. p. 232. E.

p. 94. XXX. add. loc. Plutarchi Amator. p. 763. C.

p. 99. ad fragment. ex Plutarch. de frat. amore p. 483: κλῦθι, Ἀλαλὰ, spectat alter locus de Gloria Athen. p. 349 C.

p. 112. LXI. Fragmenti huius ex Athenaei Excerpto vltimi duo versus leguntur quoque sine Pindari nomine ap. Eustath. ad Iliad. ω. p. 1367, 30.

p. 116. LXVIII. Hephaestionis locum exscripsit vna cum Pindari fragmento Plotius de metris p. 2663. Putsch.

p. 125. XC. ad Philostratum: qui de Nili fontibus laudat Pindarum. Scripserat *Porphyrius* περὶ τῶν κατὰ Πίνδαρον τοῦ Νείλου πηγῶν ap. Eudociam p. 364. ex Suida.

[Subiungam quoque aliquot Fragmenta nuper animaduersa:

Nescio an ad Pindarum referendum sit, quod apud Didymum Alex. legitur de Trinit. dei lib. III. c. 1. p. 320. ed Bonon. Θεὸς ὁ τὰ πάντα τεύχων καὶ χάριν ἀοιδᾷ φυτεύει. ita enim est legendum pro ἀοιδὰ φοιτεύει. *carminis quoque suauitatem impertit.* Priora ὁ τὰ πάντα τεύχων conuenit cum laudatis e Clemente: Fragm. p. 129. lin. vlt.

p. 80. 81. κουροτρόφος ἐλπὶς etiam apud Jo. Chrysostomum adv. oppugnat. vitae monast. lib. III, 10. T. I. Opp. p. 74. d. Montf. occurrit.

p. 99. in versu ex Plutarcho μανίαι τε ἀλαλαί τε ὀρινομένων legit μανίᾳ τε ἀλαλᾷ τε Tyrwhitt. ad Aristot. Poet. p. 172.

Schol. Ven. Iliad. ο, 137. μάρψει — κυρίως χερσὶ συλλήψεται. μάρη γὰρ ἡ χεὶρ κατὰ Πίνδαρον. ὅθεν καὶ ευμαρές.

ibid. v. 256. καὶ Πίνδαρος „χρυσάορα Ὀρφέα" φησί.

Philodemus de Musica col. XXI, 8. Monim. Herculanens. T. I. p. 91. *καὶ τὸν Πίνδαρον οὕτω νομίζειν, ὅτ᾽ ἔφη „θύσων ποιήσεσθαι διθύραμβον"* *se diuino spiritu percitum facturum esse dithyrambum.*

Apollonius Dyscolus in Excerpt. Grammat. ad calc. Maittairii de Dialect. per Reiz. p. 428. *μιν. Ἴωνες δια τοῦ μ. Δωριεῖς διὰ τοῦ ν. τάσσεται ἐπὶ πλήθους. ὅστις δὴ τρόπος ἐξεκυλίσθη νιν.* (an ἐξεκύλισσέ *νιν?*) *Πίνδαρος Ἰσθμιονίκαις·*

προςφωνεῖτέ νιν ἐπὶ νίκαις.

Illud animo teneri velim, quoties a me in Notis ad Pindarum Fragmenta laudantur, numeros paginarum editionis prioris Schneideri esse intelligendos.

Ex Addendis.]

[Quinctilianus X, 1, 109. de Cicerone: *non enim pluvias, vt ait Pindarus, aquas colligit, sed vivo gurgite exundat.*

Ad Fragment. p. 148. de Sileno cf. Creuzeri *Studien* II. p. 293.

In Fragmenta Pindari Obseruationes Jacobsii in *Biblioth. d. alt. Litter. u. Kunst St.* 2. 1787. *Ex Schedis.*]

[Strabo lib. XV. p. 1038. B. *περί τε τῶν χιλιετῶν Ὑπερβορέων τὰ αὐτὰ λέγειν Σιμωνίδῃ καὶ Πινδάρῳ καὶ ἄλλοις μυθολόγοις.*

Dubitari potest an Pindari sit, quod idem Strabo IX. p. 633. B. affert, vbi Pindari, et obiter Alcaei mentione praegressa, ita scribit: *μυθεύεται δ᾽ Ἀπόλλωνος υἱὸς ἐκ Μελίας, προφήτης τοῦ μαντείου, καιὰ τὸ Πτῶον ὄρος, ὅ φησιν εἶναι τρικόρυφον ὁ αὐτὸς ποιητής· καί ποτε τὸν τρικάρανον Πτώου κευθμῶνα κατέσχε. καὶ τὸν Τήνερον καλεῖ ναοπόλον μάντιν δαπέδοισιν ὁμοκλέα.* Codex ibi omnium antiquissimus:

.... *Πτῶον ὄρος ὅ φησιν εἶναι τρικόροφον ὁ*
.... *Καί ποτε τὸν τρικάρανον Πτῶου κευθμῶ*
.... *αὶ τὸν Τήνερον καλεῖ, ναοπόλον μάντιν*
.... *κλέα.*

Nihil certe in his, quod Alcaeum prodere videatur. HERM.]

I.
ORDO FRAGMENTORVM.

*) *Quod si Fragmenti in priore edit. lecti sedem quaesiueris in noua editione: videndum est, e quo scriptore illud petitum sit; tum in noua edit., quae ad auctorum nomina secundum temporum, quibus vixerunt, ordinem digesta est, scriptoris nomen quaerendum est, saltem ope Indicis, qui hic subiicitur.*

II.
INDEX AVCTORVM
E QVIBVS FRAGMENTA CONGESTA SVNT.

GODOFREDI HERMANNI

DISSERTATIONES

PINDARICAE.

PRAEFATIO.

Non minus Heynio, viro de studiis litterarum, si quisquam nostra memoria, eximie merito, quam mihimet ipsi hoc debebam, vt, quum iterum typis describeretur editio Pindari ea, in qua ille pro sua in me voluntate meas esse partes quasdam voluerat, quae tum scripsi, recognoscerem, et, si quid hodie minus placeret, mutarem atque corrigerem. Sed quum viderem, disputationes illas, praesertim post Boeckhii diligentem operam, ita retractandas esse, vt, etsi iam praeteriri multa possent, tamen alia, in quibus ab illo dissentirem, tanto diductius essent explananda, tantae hoc magnitudinis, tantique laboris opus fore intelligebam, vt non videretur, nisi in recensione noua Pindari recte collocari. Accedebat, quod eo ipso tempore Elementa doctrinae metricae edebam, in quibus si non omnia, at praecipua tamen, in quibus mihi discedendum a Boeckhio est, indicata reperientur. Quare contrahendam duxi hanc operam, ita vt, omissis, quae illo in libro satis explicata viderentur, ea, quae olim ad Heynium miseram, pro hodierna rei conditione correcta darem: quoque lectorum commoditati consuleretur, quae in epistola ad Heynium, quinto prioris editionis volumini addita, scripseram, adnotationibus ad ipsa Pindari carmina suis locis insererem. Primae

autem dissertationi, quae de metris Pindari est, duas adieci dissertationes Academicas, quarum prior, quae est de dialecto Pindari, edita est anno CIϽIϽCCCIX. altera, in qua de metrorum quorumdam mensura rhythmica disputatur, anno prodiit CIϽIϽCCCXV. Vtramque ita, vt primo editae sunt, sine vlla mutatione dare placuit, nisi quod paucas adnotationes adieci; et priorem quidem eam ob caussam, vt lectores, quoniam saepe a Boeckhio ea dissertatio commemorata est, quid a me scriptum esset, ne lateret. Additi his duabus dissertationibus in margine sunt numeri paginarum primae editionis, quibus et ego in iis citandis et Boeckhius aliique usi sunt. Praeterea multa in iis, quae ad fragmenta Pindari contuleram, mutaui: hic illic etiam aliquid iis, quae Schneiderus et Heynius adnotarunt, inserui, sed ita vt haec additamenta vncis quadratis distinguerem. Indices aliquot vocabulis auxi, citationesque addidi nonnullas Eustathii.

DISSERTATIO I.

DE

METRIS PINDARI.

Etsi metricarum commentationum subtilitatem non ita seposueram, vt numquam ad eam rediturus essem, non sperabam tamen fore, vt tam breui ad hanc rem recolendam atque integrandam excitarer. Nam quum hoc genus studiorum non modo operosissimum esse, sed saepe etiam taedio abundare sensissem, non aliter in eo elaborare constitueram, nisi vt metri restituendi molestias criticae artis atque interpretationis iucunditate lenirem. Mutatum tamen hoc repente fuit consilium, quum litterae a Chr. G. Heynio mihi allatae sunt, plenae humanitatis ac beneuolentiae, quibus ille gratum sibi fore significabat, si nouae editioni Pindari, quam ipse pararet, disputationem de eius poetae metris adiicerem. Quam rem etsi plenam difficultatis et molestiae esse praeuidebam, tamen, quominus eam in me recipere dubitarem, tum ipsa viri celeberrimi honorifica de me existimatio, tum excolendae etiam perficiendaeque artis metricae haud leuis cupiditas effecit. Nam quum in omni scientiae genere diuturno vsu atque assidua exercitatione alia clarius intelligi, alia confirmari, alia refelli, tum noua quoque accedere necesse sit, nolebam hanc mihi opportunitatem eripi, qua, quae olim de metris scripsissem, crescente exemplorum copia experientiaeque tractatione aut corrigi, aut nouis incrementis

augeri posse viderentur. Itaque quo tutius in omni hoc negotio versarer, principio Pindarum celeri et subitaria lectione perlegi, vt intelligerem, vtrum certis quibusdam metris maxime vteretur, an nulla lege, qui vbique apti viderentur, numeros fingeret. Id quum agerem, vehementer miratus sum, nullum in toto Pindaro carmen reperiri, cuius perspecta a criticis numerorum ratio esset. Quod quo facilius tamen fieri poterat in Pindaro, qui et integrior multo tragicis atque Aristophane ad nostra tempora permansisset, et propter antistrophicorum crebrius iteratorum commoditatem apertiores numerorum iuncturas haberet: eo certius licet conii cere, quantae sint iis superandae difficultates, qui illorum poetarum, quos dixi, numeros emendare student. Neque vero pauci in ipso Pindaro loci sunt, in quibus dubium videatur, quo genere metri vsus sit. Quare adumbrata cuiusque carminis forma, quam deinde, comparatis inter se aliis similibus numeris, notataque consuetudine Pindari, corrigerem et conformarem, singula Pindari metra descripsi, e quorum comparatione cognoui, id quod ante suspicatus eram, non admodum multa metra, quae certam ac stabilem formam haberent, in Pindaro inueniri, in iisque esse quaedam, quae alibi nusquam animaduertissem; caetera omnia eum ad suum sensum, nullaque obseruata vsus constantia effinxisse. Itaque saepius repetita lectione operam dedi, vt Pindari numeros restituerem, quod quoad fieri possit, infra dicetur, simulque ea, quae contra metrum vel in libris scripta essent, vel a criticis male illata, indicarem atque corrigerem. Nam qui hactenus Pindari numeros emendare conati sunt, ii non solum multa praeterierunt, sed plurima etiam temere nouarunt. Quorum primus Erasmus Schmidius, qui maiorem a diligentia quam ab ingenio commendationem habet, non est ausus deserere auctoritatem scholiastae metrici, hominis prorsus indo-

cti. Pauwius autem, homo veterum metricorum erroribus plane imbutus, suam ipsius imperitiam adiunxit. Nec deinde fuit, qui de metris Pindari disputaret, donec Io. Aloys. Mingarellus, Italus, mutanda versuum distributione nouam emendandi metri viam aperuit. Huius tum coniecturas de Pindari odis, Bononiae a. 1772. editas, tum alias ineditas emendationes, quas Heynius nobis miserat, diligenter consuluimus, in quibus Mingarellus, etsi saepius veram metrorum rationem assequutus est, tamen, quoniam nesciebat, quae caussae essent distribuendorum versuum, ingentem numerum vitiorum ne animaduertit quidem; alia autem dum tollere voluit, nouis auxit erroribus. Nec tamen sua laude defraudandus est vir modestissimus, qui quum in illo genere caeteros vicerit, tum nihil errauerit, nisi quod idem caeteri omnes errarunt. Longius, quam Mingarellus, processit Io. Henr. Vossius, qui in versione libri Blackwelliani de vita et scriptis Homeri pag. 181. Scholiastae metrici commenta plane repudianda existimauit: quamquam ipse in versibus Pindari, quos ibi affert, non est veros numeros assequutus. Nec qui deinde in commentationibus Academiae inscriptionum Parisiensis T. XLVI. metra Pindari se correcturum professus est, Vauvilliers, magnam exspectationem concitauit. Qui quae in hoc genere specimina edidit, in iis vti quaedam vera, ita plurima quum in metro tum in prosodia quoque falsissima sunt.

Nimirum vbi noua planeque ad arbitrium poetarum composita metra indaganda sunt, certa quadam via et ratione vtare necesse est, qua, vbi incipiant versus, vbi finiant, cognoscas. In hac enim re maxime peccatum in melicis carminibus inuenimus: quam si quis probe cognitam habet, de caeteris non est quod magnopere laboret. Descripto enim versuum ambitu, caetera ex iis, quae cuiusque numeri propriae leges sunt, facile per-

spiciuntur. Quo magis oportet curam adhibere, vt hanc omnem rationem, sine qua nihil in hoc genere certi est, diligenter explicemus. Quae quoniam praetermissa ab nobis est in iis, quae superiore anno de metris poetarum Graecorum et Romanorum scripsimus, hic de ea clare atque accurate dicendum putauimus. Nam et res ipsa facilius intelligetur, si omnia in vnum locum congesta vno conspectu intueri licebit, et commodo etiam consuletur lectorum nostroque, si semel explicatis legibus, quas in disponendis Pindari versibus sequuti sumus, in singulis carminibus repetitionis taedium vitabimus. Itaque in altera huius disputationis parte, descriptis vniuscuiusque carminis metris, ea, quae in ipso poeta vitiosa videbantur, corrigere studuimus. In qua re insigni comitate vsi sumus Heynii, qui quum metri tantummodo curam nobis demandasset, tamen etiam, si quid praeter metri necessitatem mutandum censeremus, id silentio ab nobis praeteriri noluit. Ac numeramus hoc in recreationis et prope etiam beneficii loco, quod fessis nobis metrorum peruestigatione, quam exilem, si quis vnice in ea elaboret, et liberali ingenio non satis dignam censemus, ad iucundiora artis criticae studia redire licuit. Itaque in adnotationibus nostris hanc rationem tenuimus, vt, quae corrigenda nobis viderentur, omnia indicaremus, nec nisi necessitate adducti ad interpretationem accederemus, quae, dummodo lectio perpurgata sit, pro cuiusque sensu atque arbitrio institui potest. Sequuti autem sumus in hac tota dissertatione nouissimam recensionem Heynii, quae quo magis caeteris omnibus praestat, eo maius mutationum, metricarum praesertim, quae in caeteris recensionibus innumerabiles futurae erant, fecimus compendium. Quamobrem saepissime nihil monitum est, vbi recepta lectio ad vulgarem quidem metrorum rationem non congrueret, sed cum nostra tamen descriptione conspiraret.

II.

De interpunctione.

Sed dicatur iam de iis, quae verae sunt ac genuinae versuum distribuendorum caussae. In quibus primo loco commemoranda interpunctio est, orationisque terminatio. Quae etsi non magnam vim habent in finibus atque initiis versuum inueniendis, haud tamen spernenda earum admonitio est. Saepissime enim, vt par est, vbi versus et numeri terminantur, ibi etiam orationis aliqua incisio et pausa fit. Neque enim sine quadam molestia, vbi numeri vlterius progrediuntur, finiri oratio potest; nec contra, quum desinunt numeri, recte continuabitur orationis circuitus. Quod quemadmodum ii poetae, qui elegiaco carmine vsi sunt, obseruarunt, vt singulis distichis singulas verborum complexiones includerent, ita lyrici etiam poetae eamdem legem tenuere. Nec tamen in ea religiosius inhaerendum putarunt: magnaque adhibenda cautio est, ne temere orationis incisionibus accommodare numeros laboremus. Nam vt elegiaci poetae saepius ab illa aequabilitate recesserunt, ita lyrici iure suo longe sunt in hac re liberiores, quorum et dicendi genus concitatius est atque ab elegiacorum moderatione prorsus alienum, et numeri saepe inter se dissimillimi sunt, ac leni illo atque aequabili decursu vacui. Vnde haud raro ne in stropharum quidem descriptionibus oratio se continet, sed partem, quae reliqua est, ad sequentes numeros transmittit. Itaque etsi, quae hinc ducitur versuum disponendorum ratio, lubrica admodum est atque incerta, non debebat ea tamen praeteriri, quia saepe modo sola per se, tum aliis etiam adiuncta caussis veram versuum terminationem prodit.

III.

De vltima versuum syllaba.

Maior vero, immo maxima caussa diuidendorum versuum in ancipitum syllabarum notatione posita est, quae quum saepe anacruseos iambicae sedem indicant, tum vero magis etiam, vbi fines versuum constituendi sint, ostendunt. Nam, vt in libro de metris demonstravimus, et iambica anacrusis, et versuum quorumuis extrema syllaba mensuram incertam habet, praeterquam in iis versibus, quorum aliquammulti vno numero, qui systema vocatur a grammaticis, comprehensi sunt. In Pindaro quidem haec istarum syllabarum ambiguitas adeo hactenus ignorata iacuit, vt fuerint, qui inde laudem parare Pindaro vellent, qui ita diligens metrorum obseruator fuisset, vt ne ea quidem, quae quisque poeta summo iure sibi concessa putasset, admittere auderet. Qui error inde natus est, quod istae syllabae pleraeque omnes metricorum imperitia, a quibus vulgata versuum descriptio profecta est, in mediis versibus delitescebant, vt, quum in alia numerorum distributione et fines versuum et media vitio caritura fuissent, nunc extrema saepe integra sint, media vel teterrimis hiatibus, vel fulcris, vel aliis insanabilibus corruptelis deformata reperiantur. Vitandus autem est in finibus versuum indagandis error admodum vulgaris, atque ab omnibus criticis commissus, in quem me ipsum incidisse, quum superiore anno de metris scriberem, hoc magis indignor, quod in illo libro ea tradidi, quae talem a me negligentiam maxime remouere debebant. Sed non decet aduersus alios seuerum, erga se ipsum clementem esse. Quare lubens ac volens ob istos errores piacularem me esse agnosco, nec, siquid erraui, retractare et corrigere piget. Etenim in libro primo de metris cap. XX. demonstraui, quaelibet vocabula, pariter atque ipsos versus, suum quemdam numerum habere, eiusque numeri

eamdem, quae in caeteris numeris est, legem esse, vt vltima syllaba stabili mensura careat, quae autem mediae syllabae sunt, earum certa mensura atque immutabilis sit; ob eamque rem, si quando breuis syllaba producenda esset, eam syllabam non posse ex iis esse, quarum constans esset et certa mensura. Id quum esset verissime dictum, non debebat negligi, quum in libro tertio de versibus asynartetis et tragicorum choris disputarem. Facile enim intelligitur, quum vocabula in duos versus distrahenda sunt, id non posse aliter fieri, nisi sic, vt in fines versuum eae syllabae incidant, quae plane congruant cum descriptione metrorum. Aliter enim et metrum violaretur, et qui in ipsis vocabulis numerus inest, penitus interiret, atque aurium quoque summus consequeretur cruciatus. Nam si cuiusuis versus vltimam syllabam certa mensura carere contendimus, id hanc vim habet, vt, cuiuscumque mensurae vltima syllaba sit, ea pro metri cuiusque natura, si longa requiritur, produci, si breuis, corripi existimetur, siue ita reuera sit, siue non sit. Itaque quum hexametrum dactylicum in dactylum exire dicimus, vltima breuis habebitur etiam in hoc versu Sophoclis in Oedipo Rege 164.

εἴ ποτε καὶ προτέρας ἄτας ὕπερ ὀρνυμένας πόλει.

Contra quum iambicum trimetrum iambo finiri censemus, pro longa habere conueniet vltimam in hoc versu:

ἀεὶ μὲν, ὦ παῖ Λαρτίου, δέδορκά σε.

At istae syllabae non solum propterea sunt ancipites, quia in finem versuum incidunt, verum etiam quia in ipsis vocabulis eum locum obtinent, qui propter numerum, qui etiam sine versu in vocabulis natura inest, mensurae nullam notationem habet. Quare sedulo curarunt poetae, vt mediae vocabulorum syllabae, quum in fines versuum incidunt, omni carerent ambiguitate,

atque examussim cum metri lege conuenirent. Ita quum Pindarus Olymp. III, 28. scripsit:

δᾶμον Ὑπερβορέων πείσαις Ἀπόλ-
λωνος θεράποντα, λόγῳ,

prior versus non est dactylicus tetrameter, quia vltimus pes nullo pacto pro dactylo haberi potest. Etenim in dactylico si pars vocabuli in sequentem versum reiicienda erat, necessario vltima syllaba natura breuis esse debebat, vt apud Sophoclem in Oedipo Coloneo v. 243.

τοῦ 'μοῦ ἄντομαι, ἄντομαι, οὐκ ἀλα-
οῖς προσορωμένα ὄμμα σὺν ὄμμασιν.

Quare vehementer erraui, quum in libro de metris p. 266. Aeschylo in Agamemnone v. 134. istud vitium affinxi, qui locus ita scribendus erat:

οἰωνῶν βασιλεὺς βασιλεῦσι νε-
ῶν ὁ κελαινὸς, ὅ τ' ἐξόπιν ἀργᾶς
φανέντες ἴκταρ μελάθρων,

et quae sequuntur. Antistrophica autem sic oportebat corrigere:

οἷον μή τις ἄγα θεόθεν κνεφά-
σῃ προτυπὲν στόμιον μέγα Τροίας
στρατωθέν.

Scholiastes ibi non videtur τὶς habuisse. Eadem vero ratio etiam in commissuris versuum asynartetorum obtinet. Quamobrem recte Archilochus ap. Hephaest.

καὶ βήσσας ὀρέων δυσπαιπάλους, οἷος ἦν ἐφ' ἥβης.

Simonides autem, diuiso in iunctura vocabulo, dactylo puro vsus est:

τῶν ἐχορήγησεν κύκλον μελίγηρυν Ἱππόνικος.

Contra, vbi metri ratio longam in fine versus syllabam requirit, non potest ea in medias vocabulorum breues syllabas incidere, quae nullo pacto ancipites esse possunt. Idque aures magis etiam adspernantur, quam in

exemplis supra allatis longam pro breui. Sic in Aeschyli Persis v. 855. hi versus leguntur:

πρῶτα μὲν εὐδοκίμου
στρατιᾶς ἀπεφαινόμεθ', ἠδὲ νόμι-
μα τὰ πύργινα πάντ' ἐπεύθυνον,

vbi quis, obsecro, νόμιμα media producta ferendum putabit? Scribendum, ἠδὲ νομίσματα πύργινα. Huius generis vitia in Pindaro vbique reperiuntur. Ita in Pyth. II. stropharum versus 12. ex vulgari dispositione hanc formam habet.

υ υ υ – υ υ – υ υ –

At qualis est quaeso versus 27.

κελαδέοντι μὲν ἀμφὶ Κινύ-
ραν πολλάκις φᾶμαι Κυπρίων.

aut versus 100.

ψογερὸν Ἀρχίλοχον βαρυλό-
γοις ἔχθεσιν πιαινόμενον.

aut 115.

κελαδέων. νεότατι μὲν ἀ-
ρήγει θράσος δεινῶν πολέμων.

aut 144.

ἅτε γὰρ εἰνάλιον πόνον ὀ-
χοίσας βαθὺ σκευᾶς.

Atque in hoc quoque genere multa a nobismet ipsis peccata sunt in libro de metris. Vt p. 256. in Oreste Euripidis v. 320. vbi errore memoriae Ἐριννύες scripsi pro Εὐμενίδες.

IV.

De numero vocabulorum.

Praeterea, quum in duos versus distrahuntur vocabula, etiam numerus, qui in ipsis vocabulis inest, suam vim habet. Quem licet Graeci poetae non ita serua-

rint, vt apud Romanos ii, qui fabulas docuere, magnam tamen curam adhibendam existimarunt, ne eum plane obscurari atque intercidere paterentur. In quo genere si quando negligentiores fuerunt, quod omnibus omnium gentium poetis accidit, ii loci in vitiis numerandi sunt, neque eo valent, vt ad defendendam criticorum inertiam exemplorum vim habeant. Hic enim numerus, in quo maxima sermonis perspicuitas pronunciationisque elegantia continetur, etiam in versibus diligenter obseruandus est: quo neglecto ita discerpuntur ac lacerantur vocabula, vt etiam in religiosissima mensurae subtilitate vix intelligi queant. Id maxime in comicis Latinis animaduertere licet, quos ante Bentleium qui corrigere conati sunt, ii eos sordidissima foeditate contaminarunt, in iisque ipse M. Ant. Muretus, homo elegantissimus, qui quibus tormentis Plautum distenderit, luculentissima documenta exstant in eius variis lectionibus V, 6. XV, 13. XVI, 14.

Sed pergamus de numero vocabulorum exponere. Ac quum in vnoquoque vocabulo omnes syllabae, vt partes eius, arctissime potius coniungendae, quam longis quibusdam interuallis diuellendae sint, consentaneum est, numerum in quolibet vocabulo maxime concinnum esse, vt sine vllis impedimentis ab initio vsque ad finem continuari queat. Quare longe ad aurium voluptatem suauissimus in vocabulis numerus est, qui ex vno siue simplici siue periodico ordine constat. Sed quum diuersi in vno vocabulo ordines sunt, ii duplici tantum ratione recte, et vt auribus placeant, coniungi possunt. Nam aut noui ordines ipsa sua arsi post praecedentium ordinum thesin succedunt, vt in hoc, *ἐμπεδόσθενεα*, aut ordines arsi terminatos statim arsis aliorum ordinum excipit, vt in hoc, *υπάσπίστορες*. Qui praeterea excogitari possunt ordinum coniungendorum modi, hi sunt, vt ordinem vel arsi vel thesi terminatum alius ordo cum

anacrusi sequatur. Cuius rei in nullo quoquam vocabulo exemplum occurrit, nisi siquod vocabulum aut negligentia poetarum in versibus inepto loco positum est, aut antispasticae quaedam compositiones idoneam excusationem afferunt. Nam si aurium probationem sequimur, quae certissima in hoc genere dux est, facile animaduertimus, admodum hiulcam ac pene nullam effici ordinum coniunctionem, vbi anacrusis in iunctura sit. Ita in vocabulo *Ἀπόλλωνος* Olymp. III, 28.

δᾶμον Ὑπερβορέων πείσαις Ἀπόλ-
λωνος θεράποντα λόγῳ,

et in *ἀπείρῳ* Nem. IV, 82.

Φθίᾳ. Νεοπτόλεμος δ' ἀ-
πείρῳ διαπρυσίᾳ.

Huius rei caussa in ipsa anacruseos natura posita est, quae omnem numerorum coniunctionem plane euertit. Nam quum anacrusis pars sit ordinis principio infiniti, omnia quae eam antecedunt, siquidem eodem cum ipsa numero comprehendantur, eiusdem ordinis aliquae partes sint necesse est. Atqui sic, quae anacrusis putabatur, iam e praecedente arsi penderet, neque amplius esset anacrusis, sed thesis praecedentis ordinis: vt ista vocabula sic legenda sint, *Ἀπόλλω | νός, ἄπει | ρῴ*, non *Ἀπόλ | λωνός, ἄ | πειρῴ.* At vero id prohibet metri locus, in quo collocata sunt, qui necessario syllabam, quae ante vltimam est, in anacrusi esse postulat. Quod si haec vere anacrusis est, negamus vllam vtriusque numeri coniunctionem cogitari posse. Necessario enim requiritur ad ordinum coniunctionem, vt, vbi prior finitus sit, ibi alter incipiat, quod tum fit, quum secundus ordo ipsa arsi incipit. Sin vero ab anacrusi initium capit, non potest ibi incepisse dici, vbi prior defecerit, sed longe prius, quia anacrusis infiniti antrorsum ordinis pars est. Quare necessario maior in pronunciatione

pausa fit, quo indicetur, continuari et coniungi ordines non posse. Nec, qui hanc anacrusin voce exprimere vult, aliter pronunciare poterit. Atqui hac pausa vehementer distrahuntur vocabula atque asperrime ad aurem accidunt. Quamobrem in communi sermonis vsu ista numeri ratio numquam occurrit: quae quum in versibus adhibetur, ea non consuetudo est poetarum, sed negligentia.

Ex his clarum est, non nisi tum recte in extremis versibus diuidi vocabula, quum alter versus ab arsi incipit. Hoc enim quum fit, nihil plane detrimenti capit vocabulorum numerus, siue in arsin, siue in thesin prior versus exierit, vt in his, Pyth. I, 79.

ἐκ θεῶν γὰρ μαχαναὶ πᾶ-
σαι βροτέαις ἀρεταῖς,
καὶ σοφοὶ καὶ χερσὶ βια-
ταὶ περίγλωσσοί τ᾽ ἔφυν.

Eaque verborum diuidendorum ratio, vt par est, frequentissime vsurpatur.

Reliquae omnes parcius adhibentur, quae sunt in iis versibus, quorum posterior ab anacrusi incipit. Atque ex his etiam quo quaeque durior est et molestior, eo rarius inuenitur. Earum duo genera sunt, primum, si prior versus in arsi terminatur, alterum, si in thesin exit.

Atque in priore genere duae occurrunt vocabulorum diuisiones, quarum prima est, quum pars vocabuli e priore versu redundans non modo anacrusin sequentis versus, sed etiam thesin complectitur, vt in hoc, quod vulgo legitur Nem. X, 80.

Σικυωνόθε δ᾽ ἀργυρω-
θέντες σὺν οἰνηραῖς φιάλαις ἐπέβαν.

In quo etsi incommoda in medio verbo anacrusis est, habet tamen haec diuisio aliquid excusationis, quia po-

sterior vocabuli pars non est omni numero destituta. Multo enim peior est altera diuisio, in qua pars vocabuli in sequentem versum coniecta in sola anacrusi consistit, vt in hoc, quod vulgo est Pyth. III, 97.

ἔτραπεν κἀκεῖνον ἀγάνορι μι–
σθῷ χρυσὸς ἐν χερσὶν φανείς.

Nam vltima syllaba verbi *μισθῷ* non solum eo, quod anacrusis in medium vocabuli numerum inducitur, iniucunda est, verum etiam plane vitiosa, quia, si quidem, vt par est, solum vocabuli numerum spectes, anacrusis illa nullam arsin habet, quae manifesta *ἀῤῥυθμία* est.

Alterum genus diuisionum, in quo thesin excipit anacrusis, etiam maiorem plerumque molestiam atque asperitatem habet. Vehementius enim aures interruptionem numeri sentiunt, thesi anacrusin antecedente, propterea quod, licet anacrusis natura sua pars theseos cuiuspiam sit, continuari tamen cum praecedente thesi tamquam pars eius non potest, sed interrupta pronunciationis perpetuitate ab ea diuellenda est. Cuinam enim, quaeso, placere potest, quod Pyth. VIII, 129. vulgo legitur,

ὑποπτέροις ἀνο–
ρέαις.

At enim ibi male dispositi versus sunt, quum sic scribi deberet,

ὑποπτέροις ἀνορέαις.

Multo autem in hoc genere molestius illud est, si in thesi breuis syllaba, in anacrusi longa est, vt vulgo Isthm. VI, 110.

χρυσοπέπλου Μναμοσύνας ἀνέ–
τειλαν παρ' εὐτειχέσιν Κάδμου πύλαις.

Quod eo fit, quia, si vocabuli numerum spectas, quae nunc anacrusis est, necessario arsis esse debebat. Nec

multum differt, si etiam thesis longam syllabam habet, vt Nem. IV, 82.

Νεοπτόλεμος δ' ἀ-
πείρῳ διαπρυσίᾳ.

Nam etsi vocabulum ἀπείρῳ etiam in prima syllaba arsin, atque in secunda thesin habere potest, tamen, quoniam prima nunc in thesi est, arsis in mediam debebat incidere. Hoc igitur vitiosior est diuisio, quum arsis in anacrusin mutatur, quacum nihil plane commune habet, quam quum thesis, quae cognata anacrusi est, eius naturam induit, vt supra in ἀνορέαις, in quo syllaba, quae est ante vltimam, nulla ratione arsin habere potest. Contra lenissima in hoc genere ea diuisio est, in qua thesis longam, anacrusis autem breuem syllabam habet, vt in hoc, Olymp. IV, 16.

χρονιώτατον φάος εὐρυ-
σθενέων ἀρετᾶν,

aut Nem. III, 61. vbi sic vulgo,

Λαομέδοντα δ' εὐρυ-
σθενὴς Τελαμών.

Id enim in se ipsum excusationem continet, quia, quum thetici soni eamdem mensuram habere debeant, tertia a principio syllaba nullo pacto ad thesin referri potest. Ac lenior etiam numerus exsistit, si verbum non vltra anacrusin monosyllabam procedit, vt Pyth. VIII, 20.

Τυφὼς Κίλιξ ἑκατόγκρα-
νος οὔ μιν ἄλυξεν,

et X, 22.

Ἄρεος ὅπλοι-
σι· θῆκε καὶ βαθυλείμων' ὑπὸ Κίῤῥας ἀγών.

Hic enim eadem prope pronunciandi ratio adhibetur, quae extra versum obtinet, quum prima syllaba accentu magis erigitur, quam media. Nec quisquam, puto, erit,

quin sentiat, durissime vulgo producta vltima syllaba legi,

Ἄρεος ὅπλοι-
σιν· θῆκε καὶ βαθυλείμων' ὑπὸ Κίῤῥας ἀγών.

Sed hunc quidem locum plane perpurgauit Aldus, e quo reponendum,

Ἄρεος ὅπλοις·
ἔθηκε,

et quae sequuntur.

Longe autem grauissimum in hoc genere vitium est, si vocabula ita diiuiduntur, vt neutra pars arsin habeat, quo omnem omnino numerum amittunt. Quod etsi magno studio vitarunt poetae, non desunt tamen exempla, in quibus etiam hanc numeri asperitatem admiserint. Atque in Pindaro quidem, in quo huius generis vitia innumerabilia expulimus, hi tamen loci, in quibus non librarii, sed ipse peccauit, relinquendi erant: Olymp. I, 3.

ἅτε διαπρέπει νυ-
κτὶ μεγάνορος ἔξοχα πλούτου.

et 161.

ὕπατον ἔρχεται παν-
τὶ βροτῷ.

Pyth. VIII, 63.

ἐκ πατέρων παι-
σὶ λῆμα.

XI, 83. corrupta lectio est,

ἀμύνοντ' ἄ-
τᾳ. εἴ τις ἄκρον ἑλών.

Isthm. VIII, 23. autem,

ἀτόλματον Ἑλλάδι μόχθον· ἀλλ' ἐ-
μοὶ δεῖμα μὲν παροιχόμενον.

adnumerandum videtur iis locis, qui propter prauas lectiones male dispositos versus habent. Eadem ratio est in commissuris versuum asynartetorum. Quare etiam in his cautio adhibenda est, ne temere admittamus quidquam, quo numerus vocabulorum laedatur. Quamquam hic quoque acri iudicio opus est, ne quis ipsorum poetarum errores corrigere velit: immo interdum eiusmodi errores etiam restituendi sunt, vbi librariorum negligentia eos euanuisse patet.

V.

De hiatibus.

Denique etiam de hiatibus exponendum est, qui permagnum in distribuendis versibus momentum habent. Atque in hac quoque re saepenumero miratus sum, quid esset, quod critici ea, quae aures vehementer excruciant, ne animaduertere quidem videantur, ea autem, quae nihil vsquam offensionis habent, prorsus intolerabilia esse contendant. Inde mira quaedam fulcrorum commenta orta sunt, quibus tantum abest, vt genuinam antiquis poetis scripturam restitui credam, vt potius consuetudinem poetarum violari, insignemque elegantiae poeticae partem corrumpi existimem. Nam si quis subactis assidua exercitatione auribus diligentius morem poetarum notauerit, is facile intelliget, etiam hiatuum doctam quamdam et subtilem rationem esse, quae adeo paucis regulis comprehendatur, vt, quid recte in hoc genere, quid perperam fiat, nullo plane negotio perspici possit.

Duo enim sunt genera hiatuum, primum in vocali breui, alterum in longa vocali vel diphthongo.

Ex his ii hiatus, qui sunt in breui vocali, siue eam alia vocalis breuis, siue longa, siue etiam diphthongus sequatur, ex epica poesi in lyricam venere, maxime vbi vel digamma vsurpare antiquissimi solebant, vel ab

apostropho sibi temperabant. Ac sane non modo parum offensionis hoc genus hiatuum habet, sed saepe etiam magna in iis est elegantia, propterea quod facile et magna cum vocis volubilitate pronunciantur, plenumque in iis quiddam et sonorum inest.

Longe alia illorum hiatuum ratio est, qui sunt in longa vocali vel in diphthongo. Nam quia in his diutius immoratur vox, pleniorque et crassior sonus inest, callide sunt et perite adhibendi, ne rudi quadam pronunciandi molestia et inurbana rusticitate sermonem deforment. Propterea poetae diligenter curarunt, vt longam vocalem vel diphthongum aut corriperent, sequente vocali, aut ictu erigerent. Vtroque enim modo, si quid in hiatu crassum et rusticum inest, facile occultatur. Etenim si corripitur, perinde est ac si breuis vocalis esset: quo nihil volubilitati pronunciationis detrahitur, vt in his,

οὐδέ τί μοι περίκειται, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ,
αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν.

Sin vero ictu excitatur, hoc ipso acumine certior vox atque teretior euadit, vt in hoc,

Ἴλιον ἐκτῆσθαι, εὐναιόμενον πτολίεθρον.

Ac Latini poetae, si quando a Graecis hiatum adsciuerunt, vtramque sunt rationem sequuti, vt Virgilius,

te Corydon, o Alexi:
Amphion Dircaeus in Actaeo Aracyntho.

Alia exempla attulit Bentleius ad Horat. III. Carm. 14, 11. Contra quis non sentit, pinguem planeque agrestem sonum exsistere, quum longa vocalis vel diphthongus in thesi, sequente vocali producitur. Nam quo tardius, et correptionis volubilitate et arseos concitatione remota, iners et languida vox deuoluitur, eo plus spatii conceditur auribus ad percipiendam hiatus molestiam. Quod quum latere antiquos poetas non posset, perraro istud hiatuum genus sibi indulserunt, nec ferme nisi in

iis versus heroici locis, in quibus pausa aliqua, vel incisio fieri posset. Inde colligitur, eiusmodi hiatus in trochaico genere numerorum aut corruptionis, aut metrorum male descriptorum indicia esse. Sic in Aeschyli Choephoris v. 288. haec leguntur:

καὶ τοῖς τοιούτοις οὔτε κρατῆρος μέρος
εἶναι μετασχεῖν, οὐ φιλοσπόνδου λιβός,
βωμῶν τ' ἀπείργειν οὐχ ὁρωμένην πατρὸς
μῆνιν δέχεσθαι, οὔτε συλλύειν τινά.

Quae si ipsa res non ostenderet corrupta esse, satis id hiatus demonstraturus foret. Ea vero sic corrigenda sunt:

βωμῶν τ' ἀπείργειν οὐχ ὁρωμένην πατρὸς
μῆνιν· δέχεσθαι δ' ουτε συλλύειν τινά.

Neque accepturum hospitio, inquit, eos quemquam esse, neque vna ingressurum in hospitium. Alterum enim οὔτε omisit, vt Pindarus Pyth. X, 46. ναυσὶ δ' οὔτε πεζὸς ἰών. In Pindaro autem vbique iste hiatus obtinebat, quem adeo metrici neglexerunt, vt mirum non sit, eos, qui tam luculenta versuum describendorum adminicula contempserint, frustra in metris explicandis laborasse. Nos quidem quoties eum hiatum expulerimus, facile quisque intelliget, comparatis inter ipsas nostra et veteri metrorum ratione. Nam, vt vno exemplo defungamur, nonne prope incredibile est, in XIV. Olympicorum ita digeri versus potuisse,

Καφισίων ὑδάτων λαχοῖ-
σαι, αἵτε ναίετε καλλίπωλον ἕ-
δραν.

Idque hoc magis mirandum est, quod ii, qui hanc rationem sequuti sunt, carmen illud non putarunt antistrophicorum lege scriptum, vt nihil plane esset, quod melius disponi versus prohiberet. Quin illud quoque iis admonitionis loco esse debebat, quod secundus versus, recisa prima syllaba, et adiecta vltima verbi ἕδραν,

non ignotum quodpiam et nouum, sed notissimum atque vsu tritissimum genus metri haberet, quod Phalaeceum hendecasyllabum appellatur. Hos igitur hiatus versuum descriptione mutata plane e Pindaro eliminauimus, nec si qui in metris, quae nos constituimus, occurrunt, ii ad hoc genus pertinent. Nam aut corripiuntur, si in thesi sunt, vt Ol. VIII, 109.

κόσμον Ὀλυμπίᾳ, ὅν σφιν Ζεὺς γένει,

et Nem. XI, 29.

ἔσχον ἐν Πυθῶνι πειρᾶ-
σθαι καὶ Ὀλυμπίᾳ ἄθλων,

aut in arsi ictus beneficio apti et concinni fiunt, vt in his locis: Ol. VIII, 54.

ἀντιθεῖσ᾽ Ὀρθωσίᾳ ἔγραψεν ἱεράν.

XI, 10.

ἐκ θεοῦ δ᾽ ἀνὴρ σοφαῖς ἀν-
θεῖ ἐσαεὶ πραπίδεσσιν.

Pyth. I, 130.

κοινὸν εὔξασθαι ἔπος.

IX, 137.

ἔγνων ποτὲ καὶ Ἰόλαον.

Nem. III, 58.

ὃς καὶ Ἰωλκὸν εἷλε μόνος ἄνευ στρατιᾶς.

IX, 131.

νίκαν, ἀκοντίζων σκοποῦ ἄγχιστα Μοισᾶν.

X, 161.

μάρνασαι, πάντων δὲ νοεῖς ἀποδάσσασθαι ἴσον.

XI, 52.

ἄνθος εὐῶδες φέρειν πλούτῳ ἴσον.

Isthm. I, 21.

ἢ Καστορείῳ ἢ Ἰολά-
ου ἐναρμόξαι μιν ὕμνῳ.

86.

Ἡροδότῳ ἔπορεν.

VIII, 124.

τὸν μὲν οὐδὲ θανόντ' ἀοιδαὶ ἔλιπον.

Nec facile quisquam alia nunc in Pindaro exempla inveniet. Nam in his quoque adeo parcus est, vt saepe etiam hiatus in arsi finem versuum prodat. [Heynius adscripsit: „cf. Hermann. ad Orph. p. 721."]

Denique etiam quidam versus in Pindaro exstant, in quibus longa syllaba vel diphthongus, sequente vocali, in thesi producta videtur. Verum hos hiatus in iis locis adhibuit, vbi etiam breuis syllaba poni poterat, eoque videtur correptione asperitatem emolliisse. Id autem fecit Isthm. I, 21.

ἢ Καστορείῳ ἢ Ἰολά-
ου ἐναρμόξαι μιν ὕμνῳ,

vbi etsi antithetici quoque longam syllabam habent, tamen alibi eam non perpetuo seruauit. Ibidem II, 64.

θνατῶν φρένας ἀμφικρέμανται ἐλπίδες,

in quo breuis syllaba ante creticum est, vt v. 41. et aliis in carminibus, vbi idem genus metri adhibuit.

VI.

De scholiastis metricis.

His expositis etiam de scholiastis metricis dicendum nobis est, quorum longe alia est, ac vulgo credi videmus, vtilitas. Iis nos quidem in metrorum inuestigatione nihil plane contendimus tribuendum esse. Nam quum isti numerorum naturam et leges ignorarent, quod in eo libro, qui de metris est, satis demonstrauimus, factum est, vt non solum in iis numeris, qui certi et noti sunt, vehementer errarent, sed multo magis etiam ea metra, quae incerta planeque arbitraria sunt, conturbarent atque peruerterent. Ac Vauvilliers quidem in Comment. Acad. Inscr. Vol. XLVI. pag. 237. valde re-

centes hos scholiastas esse contendit, eo quod Hephaestio ac Terentianus Maurus plurima versuum genera, quae ab illis commemorantur, plane ignorauerint. Si a ratione, quam affert, discesseris, res ipsa vera est. Habebant enim isti homines suam quamdam metrorum doctrinam, perangustam illam et futilissimis subtilitatibus refertam, sed petitam ex Hephaestionis aliorumque metricorum disciplina. In qua quae genera metrorum descripta essent, iis illi omnem numerorum varietatem ac multitudinem exhaustam putabant, nec, si qui versus occurrerent, qui non viderentur ad istum modulum exigi posse, commenta deficiebant miraque artificia, quibus, quidquid placeret, ex elegantissimis poetarum numeris eruerent. Ita distrahendo, quae continuari debebant, continuando, quae distrahenda, misereque omnia lacerando tandem illud consequebantur, vt nulli vsquam numeri exstarent, quin ad illa, quae ipsi sola nossent, metrorum genera reuocari possent. Inde ista versuum dispositio, metro, numeris, auribus, sensui aduersissima; inde tot versuum nomina, nullo pacto cum metro, quo poetae vsi sunt, congruentia; inde infinitae obscuritates, corruptelae, fulcra, superuacaneae emendandi necessitates, aliaeque eiusmodi sordes; inde denique, accedente prosodiae ignoratione, errores turpissimi, vt facilius sit, ipsos poetas, si vel corruptissimi sint, quam interpretes eorum corrigere. Quae ne temere dixisse videar, exempla e primo carmine Olympiorum afferam. In eo secundum et sextum versum,

χρυσὸς, αἰθόμενον πῦρ,
ἔλδεαι, φίλον ἦτορ,

ithyphallicos esse existimat Scholiastes, quos nemo non videt Pherecrateos esse. Tertium,

ἅτε διαπρέπει νυ-,

choriambicum vocat, quoniam primam in ἅτε produci

censet, quod fieri non potest. Quintus ei, itidem vt secundus, ithyphallicus est, dactylum in vltima sede habens,

εἰ δ' ἄεθλα γαρύεν,

quae inaudita non modo licentia, sed peruersitas foret. Octauum,

ἄλλο θαλπνότερον,

trochaicum hypercatalecticum dicit, dactylo in secunda sede constituto, quo nihil fingi deterius potest; decimum,

ἐρήμας δι' αἰθέρος,

epionicum, in quo nihil est, quod quisquam sanus eo trahere possit; decimum septimum Phalaeceum, cui certe syllaba ad hoc genus deest.

In huiusmodi vero erroribus isti metrorum enarratores, quippe in eadem schola eruditi, mirum quantum inter se consentiunt. In cuius rei documentum afferre lubet scholion ineditum ad Olymp. II. quod legitur in codice Cizensi, cuius vsum insigni humanitate mihi concessit Müllerus, rector scholae Episcopalis, quae Cizae est, eruditissimus. Is codex chartaceus est atque Olympia tantum continet, et fere cum Aldina conspirat. Adiecta sunt scholia, quae Didymi dicuntur. Metrica autem in eo scholia nulla sunt, praeter ad Olymp. II. vbi haec reperiuntur, quae e vitioso exemplari vitiose transscripta emendatiora exhibebimus. *Περὶ τῶν κώλων τῶν τε στροφῶν τοῦ δευτέρου εἴδους παλαιὸν σχόλιον. Τοῦ δευτέρου εἴδους αἱ στροφαὶ καὶ ἀντιστροφαὶ κώλων ἑκάστη ιδ. τὸ πρῶτον περιοδικὸν, ἤτοι δύο ἴαμβοι, καὶ δύο τροχαῖοι. καλεῖται δὲ περιοδικὸν, ὅτι οὐκ ἔστι μέτρου τὶ εἶδος, ἢ ἰαμβικοῦ, ἢ τροχαϊκοῦ, ἢ ἑτέρου τινός. ἀλλ' ἁπλῶς περίοδος καλεῖται τὸ ὑπεράνω τῶν τεσσάρων συλλαβῶν σύστημα. μέχρι* (ita cod. Aug. qui partem huius scholii habet: Cizensis *μέτρων*) *γὰρ τεσσάρων συλλαβῶν γνώριμοι οἱ πόδες. τὸ δὲ πλέον περίοδος. Τὸ β' Ἰωνικὸν δίμετρον κατα-*

ληκτικὸν ἀπὸ τροχαίων, διαλελυμένου τοῦ πρώτου εἰς τρεῖς βραχείας. Τὸ τρίτον ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, πλὴν ὁ πρῶτος ἀντίσπαστος διαλύεται εἰς δύο βραχείας, καὶ μακρὰν μίαν, καὶ ἡ κατακλεὶς ἰαμβική. ἐμοὶ δὲ δοκεῖν, (δοκεῖ ὡς cod. Aug.) Ἰωνικόν ἐστι δίμετρον ἀκατάληκτον, τῆς πρώτης μακρᾶς τοῦ Ἰωνικοῦ διαλυθείσης εἰς δύο βραχείας, τοῦ δὲ β′ ποδὸς παίωνος ὄντος δευτέρου ἀντὶ Ἰωνικοῦ, ἔν τισι δὲ διϊάμβου διὰ τὴν ἀδιάφορον. Τὸ δ′ χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἀπὸ ἰαμβικῆς συζυγίας, ἤτοι τοῦ πρώτου σπονδείου. Τὸ έ ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον· ὁ β′ πους χορεῖος. Τὸ ϛ′ ἀντίσπαστος καὶ συλλαβή· ἔν τισι δὲ διαλύεται ὁ ἀντίσπαστος κατὰ τὴν δευτέραν μακρὰν, καὶ (copulam addit cod. Aug.) γίνεται πεντασύλλαβος. Τὸ ζ′ Ἰωνικὸν ἀπ᾽ ἐλάσσονος δίμετρον καταληκτικὸν ἀπὸ τροχαίων· τοῖς Ἰωνικοῖς γὰρ οἰκεῖοι οἱ τροχαῖοι. Τὸ ή Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον ἀκατάληκτον· ὁ β′ δὲ πους ἴαμβός ἐστι πεντασύλλαβος. ἐνταῦθα δὲ μανθανέτω πᾶς, ὡς καὶ ἐν τοῖς Ἰωνικοῖς (hoc vocabulum exciderat) εὕρηνται ἴαμβοι, ἀλλὰ οὐ μόνοι τροχαῖοι. Τὸ θ′ παιωνικὸν (ita enim pro Ἰωνικὸν e vulgato scholiasta scribendum) δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ παίωνος τετάρτου καὶ κρητικοῦ. Τὸ ί ἀντισπαστικὸν (sic legendum pro ἀναπαιστικὸν e vulgato scholiasta) δίμετρον καταληκτικὸν εἰς συλλαβήν· τετρασύλλαβοι γὰρ οἱ πόδες, ἡ τελευταία ἀδιάφορος. ἔν τισι μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ δεύτερος πους τρίβραχυς, ἔν τισι δὲ ἀνάπαιστος. Τὸ ιά ὅμοιον τῷ ϛ′. Τὸ ιβ′ ἀντισπαστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ ιγ′ ἰαμβικὸν ἐφθημιμερές. ὁ τρίτος πους τρίβραχυς. Τὸ ιδ′ ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. ὁ τρίτος πους τρίβραχυς ἢ ἀνάπαιστος. ἑξῆς δὲ ἐφ᾽ ἑκάστη στροφῇ καὶ ἀντιστροφῇ παράγραφος. Ἑκάστη ἐπῳδὸς κώλων ή. Τὸ πρῶτον χοριαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον. ἡ πρώτη συζυγία ἰαμβικὴ ἐκ σπονδείου. συγγενεῖς γὰρ τῷ χοριάμβῳ οἱ ἴαμβοι. Τὸ β′ χοριαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ἀρχόμενον ἀπὸ τροχαίων, ὃ μᾶλλον ἐπιχοριαμβικὸν καλεῖται, διὰ τὸ τῶν τροχαίων ἀνοίκειον. Τὸ τρίτον ἀντισπαστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον,

ὃ καὶ ἡμιόλιον λέγεται, διὰ τὸ ἔχειν τόν τε ὁλόκληρον πόδα καὶ ἥμισυ τούτου. Τὸ τέταρτον παιωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. (Omisit scriba hic partem eorum quae de quinto versu notauerat scholiastes.) ὁ β' ποὺς τρίβραχυς. Τὸ ϛ' μικτὸν τροχαϊκὸν ἀπὸ ἰαμβικῆς συζυγίας τρίμετρον ἀκατάληκτον, εἰς τὸ Λάϊον (versu 70.) συνίζησις. Τὸ ἕβδομον Ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. ἔν τισι δὲ ἐκ παίωνός ἐστι καὶ (omissum erat καὶ) διϊάμβου. Τὸ η' ἰαμβικὸν μικτὸν ἀπὸ τροχαίων τρίμετρον καταληκτικόν. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ ἀντισπαστικὸν εἶναι ἐξ ἐπιτρίτου β' καὶ ἰάμβων. οἰκεῖοι γὰρ οἱ πόδες ἀντισπάστῳ. ἐπὶ τῷ τέλει ἑκάστης ἐπῳδοῦ τὰ ῥηθέντα σημεῖα.

Haec quidem, quod ad descriptionem versuum attinet, plane congruunt cum vulgatis scholiis. A qua descriptione quare discesserim, diligentius exponam, vt vno certe exemplo demonstrem, qua ratione hoc totum genus tractauerim. Ac qui vulgo secundus stropharum versus est, is vltimam vbique breuem habet, ter etiam in diuiso vocabulo, v. 74. 110. 146. vt facile appareat, eo loco non fuisse ancipitem syllabam a Pindaro adhibitam, sed numerum vlterius processisse. Neque ille commode finiri poterat ante finem tertii versus, qui vulgo numeratur, in quo vltima communis finiendum numerum docet. Quartum versum metrici choriambicum catalecticum appellant, id est, qui in creticum exeat. Atqui numerum vltra procedere, vltima syllaba demonstrat, quae non modo vbique breuis est, sed etiam in medio vocabulo longae vicem sustinet v. 18. 40. 54. 76. 90. 112. 148. 162. quod fieri non posse supra ostendimus. Itaque qui olim quartus, quintus et sextus versus numerabantur, nunc in duos diuisi sunt, ita vt primus ex dipodia iambica et ordine paeonico, alter e duobus Creticis constet. Eaque ratio, si quis versus omnes inter ipsos contulerit, et ad numerum et ad vocabulorum diuisionem inter caeteras aptissima est. Etsi dubitari potest, an prior ver-

sus penthemimeres iambicum et duos Creticos contineat. Septimus versus, qui nobis quintus est, e trochaeo et stropho constat, quem quomodo scholiastes Ionicum a minore dimetrum catalecticum appellet, nulla ratione potest intelligi. Qui vulgo octauus versus est, cum eo, qui sequebatur, in vnum coniungendus erat, quod non modo vltima octaui syllaba, quae vbique longa est, suadebat, sed iure suo postulabant v. 116. et 130. in quibus ἀλλὰ et ἄνθεμα vulgo male diuiduntur. Tum vero etiam v. 152. verba, ἐς δὲ τὸ πᾶν, elegantius in eodem numero continuantur. Versus decimus,

γεγωνητέον ὅπι,

ex iambo et stropho constat, quem pessime metrici antispasticum esse putant. Versus 12.

ἔρεισμ' Ἀκράγαντος,

si esset antispasticus dimeter brachycatalecticus, quod isti volunt, ictum in vltima syllaba haberet, quo nihil fingi durius potest. Denique postremos duos stropharum versus in vnum coniunximus propter malam vocabulorum diuisionem v. 27. 121. 135. 171.

In epodo secundus et tertius versus coniungi debebant propter diuisionem vocabulorum v. 138. 174. Et ita etiam v. 103. elegantius enclitica τὶς ab initio versus remouetur. Pariter v. 4. et 5. coniunximus propter v. 104. Denique quod in vltimis versibus aliam dispositionem sequuti sumus, duae caussae fuerunt, primum, ne in eodem versu anacrusis thesin exciperet,

πῆμα θνάσκει | παλίγκοτον δαμασθέν,

qui asperior numerus est; deinde quia hoc loco, quo nos diuisimus, vbique verbum terminatur, quod non est in vetere metri descriptione.

Tales vero tantique grammaticorum errores per totum Pindarum continuantur, neque ista e pessimis exempla deprompta sunt. Quae qui degustauerit, is facile,

puto, seponendam illam scholiastarum imperitiam sibi persuadebit.

Neque illi tamen nullam omnino vtilitatem habent, sed, si quis ex iis fructus percipi potest, is in hoc solo consistit, quod interdum ad veram lectionem indagandam aliquid conferunt. Idque maxime in tragicis atque Aristophane vsu venit, in quibus etiam antistrophica, semel tantum repetita, incertam saepe lectionis coniecturam relinquunt. Quarę in tali caussa si forte e scholiastis non tam numeros, quam pedum syllabarumque ordinem eruere licet, est sane, quod illos non prorsus abiiciendos spernendosque censeamus. At vero in ipsis numeris qui inde aliquid lucis sperant, nae isti digni sunt, qui ipsi obscuro illi gregi adnumerentur.

VII.

De generibus metrorum Pindari.

Haec habui, quae de versuum disponendorum ratione et caussis dicerem. Caeterea, quae in hoc genere consideranda sunt, compositionem et versuum et stropharum, illamque, quae a Boeckhio et quibusdam aliis mota est, quaestionem de vocabulis non inter duos versus dispescendis, non opus est hic enucleatius persequi, quum de his rebus satis explicatum videatur in Elementis doctrinae metricae lib. III. Haec vero si quis bene memoria teneat, iudiciique aliquam alacritatem et exercitationis vsum adiungat, fieri non poterit, quin et grammaticorum barbariem effugiat, et a critica temeritate, qua nihil turpius est, sibi temperet. Illud vero in hac re permagnam vtilitatem habiturum esset, si vbique certas et immutabiles metrorum formas ab antiquis poetis adhibitas reperiremus. His enim diligenter animaduersis atque descriptis immensa illa metrorum multitudo ad perexiguum reuocari numerum posset, neque vlli vsquam versus occurrerent, quin et certam metri regulam, et suum

quoddam ac proprium nomen essent habituri. Verum eam opinionem grammaticis relinquemus, quae quantas in omni re metrica turbas excitauerit, supra satis demonstratum est. Nos quidem de huiuscemodi adminiculis artis metricae plane desperamus, idque eo lubentius facimus, quod diuinum ingeniorum feruorem non aliis, nisi quae ex ipsa rei natura petitae sunt, legibus coerceri posse intelligimus. Id liberum manere debet sensui poetarum atque arbitrio, quos numeros adhibere velint, dum illi numeri sint. Neque enim ante grammatici, quam poetae fuerunt, ac poetarum ingenii est, inuenire: inuenta illorum discere, colligere, explicare, id vero sedulitatis est grammaticorum.

Ac Pindarus quidem tametsi ingentem metrorum copiam ad suam ipsius libidinem effinxit, tamen multas versuum formas ab antiquioribus poetis accepit, multas etiam, quas ipse excogitauerat, constanti vsu prope ad illorum metrorum celebritatem adduxit, quae et regulam certam et proprium nomen habent. De vtroque genere disserendum nobis atque explicandum est, tum vt de more et consuetudine Pindari constet, quae etiam in aliorum lyricorum carminibus emendandis magnam vim et vsum habet, tum vt hac ipsa metrorum Pindaricorum enarratione nostram versuum descriptionem firmemus, eorumque effugiamus criminationes, qui aegrius ab inueteratis erroribus diuelli sese patiuntur. In qua disputatione ordinem sequemur eum, quem ipsa rei natura commendat, vt a simplicissimis numeris initio facto reliqua deinceps metra suo quaeque in genere persequamur.

VIII.

De versibus trochaicis.

Ac primum locum trochaei tenent, quorum singulas formulas enumerare nihil attinet. Satis est monuisse,

praeter versum ithyphallicum varias inueniri alias trochaicorum versuum formas, purum seruantes trochaeum, nisi vt etiam tribracho locus sit. Illud autem in hoc genere, vt in caeteris metris, tenendum est, cauisse lyricos, ne eiusmodi formis vterentur, quae scenicorum poetarum vsu tritae speciem tragici comiciue carminis prae se ferrent. Praeterea quum a caeteris metricis, tum olim etiam a me ipso peccatum est, quum versus, qui trochaei et spondei alternatione constant, in trochaicis numerati sunt: de quo errore pluribus disputatum est in dissertatione de mensura quorumdam metrorum rhythmica, et in Elementis doctrinae metricae lib. III. cap. XI. De hoc genere metri infra dicam cap. XVI.

IX.

De versibus iambicis.

A trochaeis ad iambos, cognatum genus numeri, pergimus, in quibus eadem, quae in trochaeis, mensurae et seueritas et constantia adhibita est. Etiam iambicorum versuum variae formae sunt, in quibus eadem adhibenda est cautio, vt ne cum epitritis Doriis confundantur, quibus interdum iambica anacrusis praemittitur. Notabilis autem vsus est generis ischiorrhogici, quod ab amphibracho incipit, sequentibus trochaeis. Eius haec forma est,

υ -́ ῡ | -́ υ -

Pyth. X. stroph. 10. Hic amphibrachus etiam aliis numeris, qui quidem ab arsi incipiant, praemittitur. Anacruseos quidem ambiguitatem non detrectauit Pindarus, sed bisyllabam anacrusin, quae ab lyricorum metrorum puritate abhorret, comicis reliquit et tragicis. Nam quod Nem. IV, 122. legitur,

Λεμέᾳ τε συνθέμενος

in eo, vt in vnico huius licentiae exemplo, non dubium

est, vocabulum Νεμέᾳ in duas syllabas esse contrahendum, vt Πυθέᾳ Isthm. VI, 85.

X.

De versibus Creticis.

Cretico pede frequenter vtitur Pindarus, sed ita plerumque, vt eum aliis numeris immisceat, soluta etiam nunc prima longa, nunc altera, vt Ol. II. ep. 4.

--́ v - | -́ v - | -́ v v v - v̄

Tamen etiam versus vnice creticis constans occurrit, isque dimeter,

-́ v - | -́ v -

quo puro vsus est, Ol. V. ep. 4. Pyth. IV. stroph. 12. V. ep. 9. aliquando etiam soluta prima, hac ratione,

v́ v v - | v́v v -

Nem. X. ep. 8. Ol. II. stroph. 4. quo in loco dubitari potest, an etiam qui praecedunt duo quarti paeones, pro solutis Creticis habendi sint.

XI.

De versibus antispasticis.

Ex antispasticis versibus inuenitur maxime dochmiacus, quem nunc purum adhibuit,

v -́ | -́ v -

Ol. I. ep. 5. nunc hac forma,

v v́ v | -́ v -

Pyth. VII. str. 7. Habet etiam asynartetos tragicorum more, quorum modo haec ratio est,

v -́ v — - || v -́ -́ v -

Pyth. V. str. 9. modo haec,

v -́ v́v — v - || v v́v — v —

Pyth. V. ep. 8. Alibi etiam dochmiaco hypercatalecto vtitur,

υ –́ | –́ υ – υ

Ol. II. str. 9. Dochmiaco autem etiam iambicum ischiorrhogicum adiecit,

υ –́ –́ υ – | υ –́ ῡ –́ υ –

Pyth. VI. str. 10. Deinde etiam dactylicum logaoedicum dochmiaco adiecit, nisi ille dochmius est,

υ –́ –́ υ – | –́ υυ – υ –

Ol. I. ep. 10. et strophum dochmiaco hypercatalecto,

υ –́ –́ υ – υ | –́ υυυ –

Ol. I. stroph. 12. Nonnumquam dochmiaci initium iambo auxit,

υ –́ υ – –́ υ –

Pyth. V. stroph. 1. Nem. III. epod. 3. Idemque fecit in dochmiaco hypercatalecto, cui choriambum adiunxit,

υ –́ υ –(υυ) –́ υ – υ | –́ υυ –

Pyth. V. stroph. 2. Denique vero ad antispastici numeri similitudinem dactylos et paeonas accommodauit, vt in hoc genere,

υ –́ –́ υυ – | –́ υ ύ υυ – υ –

Ol. I. ep. 3. et in hoc,

υ –́ –́ υ υ υ – υ – –́ υ –

Ol. II. stroph. 7.

XII.

De versibus dactylicis.

Accedimus ad versus dactylicos, in quibus spondeos et proceleusmaticos non nisi in nomine proprio admisit. Ex hoc genere metri primum vsus est dimetro catalectico in disyllabum, qui Adonius vocatur, Pyth. X. ep. 2. tum dimetro catalectico in syllabam,

–́ υυ – υύ —

cuius exempla creberrima exstant. Nec minus frequens est catalecticus in disyllabum,

-́ v v - v v - v̄

Deinde tetrametrum catalecticum in syllabam adhibuit,

-́ v v - v v - v v ≚

Pyth. IV. str. 10. in quo etiam hanc formam habet,

-́ v v - - - - -

Ol. IX. epod. 5. et catalecticum in disyllabum,

-́ v v - v v - v v - -

Nem. I. str. 6. ep. 3. Isthm. VI. str. 4. cuius hanc quoque formam habet,

-́ v v - - -́ v v - -

Ol. VI. ep. 5. quae rectius ex duobus dimetris catalecticis composita esse putabitur. Tum pentametro quoque catalectico in disyllabum vsus est,

-́ v v - v v - v v - v v - -

Pyth. III. str. 5. Quin diu dubitaui, an etiam hexameter catalecticus, et is qui heroicus vocatur, ac denique heroicus cretico in fine addito multis in locis reponendi essent. De qua re hic exponendum diligentius est, ne in culpam et reprehensionem incidamus, si quis forte praetermissas ab nobis celeberrimorum versuum formas multorum locorum comparatione ostendere conetur. Ac primum, qui hexameter catalecticus in syllabam nobis videbatur, hanc formam habebat,

-́ v v - v v - - -́ v v - v v ≚

seruato maxime in tertia sede spondeo, vt Ol. VI, 32. vbi duo continui sunt,

οὔτε δύςηρις ἐὼν, οὔτ' ὢν φιλόνεικος ἄγαν,
καὶ μέγαν ὅρκον ὀμόσσας, τοῦτό γέ οἱ σαφέως.

Horum prior elegantiorem habet caesuram, et, quo non putes eam neglectam esse in altero, eadem molesta incidendi ratio in antitheticis omnibus seruatur. Omnis enim huius metri venustas intereat necesse est, si alia,

quam quae in versu heroico obtinet, caesura adhibetur. Vnde ab scholiasta metrico hoc genus ἔπος παρὰ συλλαβὴν dicitur ad Nem. XI. quo vnico loco hoc metrum in grammaticorum descriptionibus inuenitur. Pindarus quidem nunc alterutram constanter sequutus est incisionem, nunc etiam vtramque coniunxit. Quod qui ex ipsis exemplis cognoscere cupiunt, ii conferant Ol. VII, 6. 17. 41. 52. 76. 86. 111. 122. 146. 157. VIII, 20. 49. 78. 107. Pyth. I, 10. 22. 49. 61. 88. 100. 127. 139. 166. 178. III, 36. 77. 118. 159. 200. Nem. X, 3. 8. 14. 19. 27. 37. 42. 48. 53. 61. 71. 76. 82. 87. 95. 105. 110. 116. 121. 129. 139. 144. 150. 155. 163. XI, 3. 9. 13. 24. 30. 34. 45. 51. 55. XII, 3. 7. 17. 21. 31. 35. 45. 49. Isthm. I, 3. 10. 28. 35. 53. 60. 78. 85.

Simillimus huic vel ad mensuram vel ad caesurae obseruationem hexameter heroicus est, qui inuenitur Ol. VIII, 4. 15. 24. 33. 42. 53. 62. 71. 82. 91. 100. 111. Pyth. IX, 4. 10. 19. 25. 48. 54. 63. 69. 92. 98. 107. 113. 136. 142. 151. 157. 180. 186. 195. 201. Nem. IX, 1. 13. 25. 37. 49. 61. 73. 85. 97. 109. 121. XI, 16. 37. 58.

Denique etiam heroicus adiuncto cretico et spondeum in tertia sede, et caesurae duplicem rationem habet, hac forma,

-́ ⏑⏑ - ⏑⏑ - - - ́ ⏑⏑ - ⏑⏑ - ⏑̄ - ́ ⏑ ⏓

Isque inuenitur Ol. III, 23. 50. 77. VII, 23. 58. 93. 128. 163. VIII, 26. 55. 84. 113. Nem. IX, 6. 18. 30. 42. 54. 66. 78. 90. 102. 114. 126. Isthm. I, 17. 42. 67. 92. II, 17. 40. 63. Atque etiam in fragmentis occurrunt, in quibus haec metra adhibita videantur, vt hexameter catalecticus in syllabam pag. 19. v. 12. 13. et p. 21.

— τοι-

ἄνδε μελίφρονα ἀρχὰν εὑρόμενον σκολίου,

et p. 31. I. et p. 34.

μὲν μένος ἀελίου τὰν ἐνθάδε νύκτα κάτω.
Et heroicus p. 23. et 25.

τάκομαι, εὖτ' ἂν ἴδω παίδων νεόγυιον ἐς ἥβαν,

et p. 32, 13. 14.

θύματα μιγνύν-
των πυρὶ τηλεφανεῖ παντοῖα θεῶν ἐπὶ βωμοῖς,

et p. 44, 6. 7. et p. 45.

κίονες· ἔνθα τεκοῖσ' εὐδαίμον' ἐπόψατο γένναν,

et p. 111.

ἐσσυμένως ἀπὸ μὲν λευκὸν γάλα χερσὶ τραπεζᾶν
ὤθεον· αὐτόματοι δ' ἐξ ἀργυρέων κεράτων πί-
νοντες ἐπλάζοντο.

et heroicus cum cretico p. 123.

πολύκλει-
τόν περ ἐοῦσαν ὅμως Θήβαν ἔτι μᾶλλον ἐπασκήσω
θεῶν.

In his versibus omnibus si vel caesura semper ea esset, quae heroico conueniret, vel in mensura nihil vsquam difficultatis reperiretur, vix dubitandum foret, quin istae formae metris Pindaricis adnumerari deberent. Verum satis idoneas equidem mihi videor caussas habuisse, quare nullum ex his versuum generibus in Pindaro relinquendum putarem. Primum enim vel hoc mirum videbatur, quod spondeum in tertia sede tam religiose seruasset, vt dactylo nusquam vteretur. Nam qui loci eum pedem habent, ii propter ipsam librorum auctoritatem suspecti sunt. Id enim ter omnino factum est, Ol. VIII, 20.

Ζηνὶ γενεθλίῳ· ὅς σε μὲν ἐν Νεμέᾳ πρόφατον,

quae est Aldi et MS. Cizensis lectio: sed duo libri Palatini ὃν μὲν ἐν Νεμέᾳ habent. Deinde Pyth. I, 178.

ὦ φίλε, κέρδεσιν εὐτραπέλοις· ὀπιθόμβροτον αὔ-
χημα δόξας,

vbi liber Bodleianus sic exhibet,

ὦ φίλε, εὐτραπέλοις κέρδεσσ᾽· ὀπιϑόμβροτον αὔ-
χημα δόξας.

Denique Nem. X, 121.

— — δει-
νὸν παλάμαις Ἀφαρητιάδαι Διός· αὐτίκα γάρ.

Nam si quidem hoc metri genere vsus hic est Pindarus, necessario scribendum erat Ἀφαρητιάδαι, quod scholia habent ad v. 129. Verum in libris omnibus Ἀφαρητίδαι est.

Caesurae deinde accedebat peruersitas, quae quum in plerisque locis e singulis horum versuum binos facere iuberet, idem etiam in reliquis locis facere suadet, vt prior quisque versus nunc penthemimeres dactylicum, nunc trimeter catalecticus in disyllabum esset. Denique vero plane peruicerunt ii loci, in quibus si versus non disiungerentur, aut mensura aut prosodia damnum videbatur factura esse. Ac primum Olymp. VI, 176. in tertia arsi breuis syllaba est,

δέσποτα ποντόμεδον· εὐϑὺν δὲ πλόον καμάτων,

itemque Pyth. IX, 201.

— — ἔστα-
σεν γὰρ ἅπαντα χορὸν ἐν τέρμασιν αὐτίκ᾽ ἀγῶνος,

vt coniicias, syllabam, cuius incerta mensura sit, non in medio, sed in extremo versu fuisse. Cauit enim magnopere Pindarus, ne syllabas breues propter caesuram produceret, cuius rei, si horum quidem versuum dubiam auctoritatem exceperis, vnum tantummodo exemplum invenitur Isthm. VI, 61.

αὔδασε τοιοῦτον ἔπος· εἴποτ᾽ ἐμὰν, ὦ Ζεῦ πάτερ.

Deinde prauus etiam hiatus interdum impedit, quominus in vnum versum ista metra coniungantur, vt

— — πέν-
ταθλον ἔτ᾽, ἀλλ᾽ ἐφ᾽ ἑκάστῳ ἔργματι κεῖτο τέλος.

Maxima vero atque grauissima caussa, quare, quotiescumque ista metra occurrerent, ea in duos versiculos disiungenda existimauimus, trochaeus fuit, qui interdum in tertia sede reperitur. Hic pes enim quum in mediis dactylis locum habere non possit, manifestum praebet indicium dactylici catalectici in disyllabum. Adhibuit autem Pindarus hunc pedem in hisce locis: Olymp. VIII, 20.

Ζηνὶ γενεθλίῳ, ὅν μὲν ἐν Νεμέᾳ πρόφατον,

quem tamen locum nuper correxit Boeckhius; et Nem. X, 121.

— — δει-
νὸν παλάμαις Ἀφαρητίδαι Διός. αὐτίκα γάρ.

et Olymp. VIII, 26.

ἐξένεπεν κρατέων πάλᾳ δολιχήρετμον Αἰγίναν
πάτραν.

De horum versuum primo et secundo supra diximus, quorum in altero quidam libri male ὅς σε μὲν praebent, in altero facilis, sed praua mutatio foret Ἀφαρητιάδαι. In tertio scribi posset,

ἐξένεπεν κρατέων πάτραν δολιχήρετμον Αἰ-
γίναν πάλᾳ.

Verum temeraria haec mutatio futura esset, magnoque cum detrimento elegantiae coniuncta. Haec omnia si quis accurate perpenderit, non dubitabit, puto, quin iure ac merito et hexametrum catalecticum in syllabam, et heroicum, et eum, cui creticus adiunctus est, e Pindari metris eiecerimus. Accedit, quod versus isti in duo membra diuisi numerum habent ἐνόπλιον, cuius maxima fuit apud veteres celebritas. De eo dictum in Elementis doctrinae metricae.

Dactylicorum logaoedicorum tria tantum exempla commemorabimus, quorum hae formae sunt:

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑̄

Ol. I. ep. 11. Pyth. VI. stroph. 5.

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ –

Pyth. VIII. ep. 8.

⏑́⏑
— ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –̄

Ol. X. ep. 4. Nem. VI. ep. 4.

Basin quoque dactylicis numeris adiecit, in qua modo spondeum, modo trochaeum, modo iambum, nunc etiam tribrachum atque anapaestum adhibuit, nusquam tamen iambo trochaeum opposuit, nusquam etiam pyrrhichio vsus est. E quo versuum genere his maxime formis vsus est: Pherecrateo, qui dicitur,

– ⏑̄ | –́ ⏑ ⏑ – ⏑̄

Ol. I. stroph. 2. 6. Pyth. X. str. 1. Nem. II. str. 7.

– – – | –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑⏑̄ –

Ol. V. stroph. 2. ep. 3.

– – | –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑

Ol. V. ep. 1. Deinde etiam in logaoedicis basin habet, in quibus primum locum tenet Glyconeus,

⏑⏑
— ⏑̄ | –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑̲

quo vsus est saepissime. In eo interdum constanter seruat iambum in basi, hac forma,

⏑ – | –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑̲

Olymp. I. stroph. 1. Pyth. VIII. ep. 9. Nem. II. stroph. 1. Porro

– ⏑̄ | –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –

Pyth. II. stroph. 3. VIII. ep. 5. Deinde qui hendecasyllabus Phalaeceus vocatur,

– ⏑̄ | –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑̄

Ol. IX. stroph. 2. XIV. 2.

– ⏑ | –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ –

Isthm. VII. ep. 1. Denique etiam Pherecrateo dipodiam trochaicam adiunxit,

- ῡ | -' υ υ - - | -' υ - -

Nem. VIII. stroph. 1. et Glyconeo choriambum,

υυ — ῡ | -' υ υ - υ - | -' υ υ -

Isthm. VIII. 13. Omninoque etiam illa Glyconei forma, quae in choriambum exit, saepius a Pindaro vsurpata est, sed nusquam, vt eam cum vulgari commutaret; aliaeque inueniuntur variae Glyconeorum et similium numerorum consociationes, vt Ol. IX. Isthm. VIII.

XIII.

De versibus anapaesticis.

Sequuntur anapaesti, quorum mensura eadem seueritate, qua dactylicorum, obseruatur. In his primus est monometer,

υ υ -' υ υ -

Ol. X. ep. 9. Deinde monometer hypercatalectus,

υ υ -' υ υ - -

Ol. IX. ep. 3. Pyth. III. ep. 12. Tum dimeter brachycatalectus,

- -' υ υ - υ υ ⏓

Ol. XIII. ep. 1. Pyth. III. stroph. 4. Nem. VIII. ep. 1. Isthm. III. ep. 8. idemque totus e spondeis Ol. IV. stroph. 7. Dein catalecticus, qui paroemiacus vocatur,

υ υ -' υ υ - υ υ - ῡ

Ol. I. stroph. 4. idemque hac forma,

- -' υ υ - υ υ - ῡ

Olymp. III. stroph. 4. XII. stroph. 7. ep. 5. Pyth. XII. stroph. 1. 5. 9. 11. Nem. V. ep. 5. Isthm. II. stroph. 1. III. ep. 5. Et dimeter acatalectus,

- -' υ υ - υ υ -' υ υ ⏓

Ol. IX. ep. 6. Nem. VI. ep. 9. Praeterea etiam logaoedicum genus in anapaestis adhibuit, vt in his

υ υ -' υ υ - υ ⏓

Ol. IX. stroph. 1. cuius hanc quoque formam habet,

– –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ –

Ol. I. ep. 8. IX. str. 1. Quamquam hae quidem formae potius ad Glyconeum genus pertinere videntur. Denique vti dactylicis versibus, ita etiam anapaesticis Creticos aliosque numeros adiunxit. Eorum haec praecipua exempla sunt:

⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – – | –́ ⏑ –

Nem. VIII. stroph. 7.

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – | –́ ⏑ –

Olymp. III. stroph. 3. VIII. ep. 1. Pyth. IX. ep. 1.

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑̄ | –́ ⏑ –́ –

Isthm. VI. ep. 6.

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – | –́ ⏑ –

Pyth. II. stroph. 5.

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏑⏑ – – | –́ ⏑ –́ –

Pyth. IV. ep. 9.

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – | –́ ⏑ ⏑ ⏑̲

Isthm. III. ep. 1.

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – | –́ ⏑ ⏑ –

Nem. VI. ep. 3. Ac logaoedicis quoque trochaeum semantum adiunxit, vt in hoc,

– –́ – – ⏑ ⏑ –́ ⏑ – | —́ —

Ol. IX. ep. 4.

Caeterum aliud quoddam genus anapaesticum inuenitur, quod proprie non ad dactylicos numeros, e quibus anapaesti sunt, sed ad trochaicos referendum est. Nihil enim cum anapaestis commune habet, praeter anacrusin. Ex eo genere hi versus sunt:

⏑ ⏑ –́ ⏑̄ | –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –

Pyth. IX. stroph. 1. 3.

⏑ ⏑ –́ ⏑ | –́ ⏑ ⏑ – | –́ ⏑ – ⏑ ⏑̲

Ol. I. ep. 7.

XIV.

De versibus choriambicis.

Choriambicis versibus, qui Aeolensium lyricorum et scenicae poeseos proprii sunt, rarissime vsus est Pindarus. Nam nisi quod choriambum interdum aliis numeris intermiscuit haec tantum obseruaui exempla, in quibus pes ille nomen facere versui possit:

-́ v v - | -́ v -

Nem. XI. stroph. 7. ep. 7.

- v̄ | -́ v v -
    | ◡◡

Pyth. VII. ep. 1. Isthm. VII. ep. 9. VIII. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 17. 22.

- - | -́ v v - -́ v v - v - | -́ v -

Ol. V. stroph. 1. et alio modo,

- v̄ | -́ v v - | v -́ | -́ v v -
    | | ◡◡́ |

Isthm. VIII. 15. Denique aliud genus, a tragicis quoque adhibitum, vsurpauit, quae forma est versus Glyconei, e basi, trochaeo, et choriambo compositi:

- ⏑̄ | -́ v̄ | -́ v v -
◡ — | ◡◡ |

Nem. IV. stroph. 8. 10. VI. stroph. 3. Isthm. VIII, 3. 7.

XV.

De versibus Ionicis.

Versus Ionici a minore, si qui apud Pindarum videntur occurrere, vno tantum pede Ionico constant, cui nunc Creticus, nunc ditrochaeus, nunc choriambus adiunctus est, hac ratione,

v v -́ - | -́ v -

Ol. VIII. stroph. 7.

v v -́ - | -́ v - -

Ol. VII. stroph. 1. 10.

v v -́ - | -́ v v -

Pyth. I. ep. 12. At neque hi versus Ionicos numeros habent, sed in dactylicis potius numerandi sunt, multoque magis numerum Ionicum a maiore adspernata videtur Doriensium poesis lyrica: vt, nisi quis scholiastarum inepta commenta audire velit, nullum huius metri exemplum apud Pindarum reperiatur.

XVI.

De epitritis Doriis.

Qui olim trochaici vel etiam iambici versus apud Pindarum aliosque poetas esse credebantur, trochaei spondeique alternatione graues, eos trochaico genere eximendos esse, et ex trochaeo spondeoque constare, satis mihi videor ostendisse in dissertatione de mensura quorumdam metrorum rhythmica et in Elementis doctrinae metricae. Itaque tantum abest, vt spondeus iste trochaei loco ponatur, vt, si quando trochaeus dipodiam finiat, is spondei fungatur officio. Ita esse, apparebit ratione vsuque huius metri explicato. Nam quum Doriae potissimum harmoniae proprii sint hi epitriti, dactylis fere et trochaeo semanto coniunguntur, sed apta proportione membrorum, vt neque longiora iusto, nec breuiora sint, seruentque indolem suam. Itaque dactylici vsurpantur dimetri, trimetri, tetrametri, perraro pentameter, vt Pyth. III. iique omnes non nisi catalectici in syllabam vel disyllabum, nusquam acatalecti, nusquam logaoedici. Epitriti autem nunc vnus membro dactylico praemittitur vel subiicitur, nunc duo. Fiunt etiam ex ipsis epitritis integra membra, et quidem e duobus vel tribus. Plures quum coniunguntur, bini vnum solent membrum constituere. Adiicitur iis in fine Creticus, interdum choriambus, siue dactylicus dimeter catalecticus in syllabam. Nonnumquam trochaeus, a quo incipiunt hi epitriti, in tribrachum soluitur, nunc constanter, vt Olymp. X. stroph. 3. 4. et Isthm. VI. stroph. 10. 11. nunc, vt cum trochaeo permutetur tribrachus,

vt Pyth. IV. stroph. 13. et alibi. In spondeo autem, qui trochaeum sequitur, vereor ne nulli solutioni locus fuerit concessus. Atque eius vltimam syllabam solui non posse, nisi penitus perdito numero, per se clarum est. In ea autem syllaba, quae hanc antecedit, tam rarae sunt, tamque suspectae solutiones, vt vix videatur dubitari posse, quin tollendae sint. Exempla haec inveniuntur. Pyth. IV. 451.

ἔνθα καὶ γυίων ἀέθλοις ἐπεδεί-
ξαντο κρίσιν ἐσθᾶτος ἀμφίς.

vbi κρίσιν interpretatio videtur, cuius in locum non ἀγῶνα, vsitatum et vulgare nomen, sed rarius κρῖμα substituendum putauerim. Nem. V. 10.

οὔπω γένυσι φαίνων τέρειναν
ματέρ' οἰνάνθας ὀπώραν,

vbi scholiastae τῇ γενειάδι docet γένυσι, vel γένυς, quod vulgo legitur, in γένυι mutandum esse. Ibidem v. 19.

θέσσαντο πὰρ βωμὸν πατέρος Ἑλλανίου,

quem locum Schmidius recte videtur constituisse,

θέσσαντο· πὰρ βωμὸν πατρός θ' Ἑλλανίου.

Et v. 21. vbi pro vulgato,

Ἐνδαΐδος ἀρίγνωτες υἱοί,

vsitatam metri formam restitui posse addito articulo etiam nouissimus editor obseruauit,

Ἐνδάδος ἁ ῥίγνωτες υἱοί,

siue malis ᾑρίγνωτες. Isthm. II. autem in fine epodorum melior versuum distinctio solutionem, quae in tertia epitriti syllaba erat, iam in primam Cretici transtulit. Isthm. IV. 94.

ναὸν Ποσειδάωνος ἐρέφοντα σχέθοι,

vereor ne genuina lectio fuerit,

ναὸν Ποσειδᾶνός σφ' ἐρέπτοντα σχέθοι.

Denique Isthm. VI. 92.

μοῖραν ὕμνων· τὰν Ψαλυχια-
δᾶν τε πάτραν Χαρίτων,

libri fluctuant, Ψαλυχιαδᾶν et Ψαλυχαδᾶν praebentes, quorum posterius praeferam, modo Ψαλυκχαδᾶν scribatur.

In mediis membris epitritorum necessario cuiusque epitriti vltima syllaba longa est, sed et in fine membri cuiusque, et vbi alius numerus etiam in eodem membro sequitur, veluti dactylicus aut Creticus, anceps est ea syllaba, vt etiam in media voce breuem poni concessum sit. De qua re dictum in dissertatione de mensura rhythmica et in Elementis doctrinae metricae. Ex his obseruationibus efficitur, nusquam in medio numero vltimam epitriti ancipitem esse. Nam siue binos epitritos alii bini epitriti sequuntur, vt Isthm. III. siue epitritum dactylicus aut Creticus numerus excipit, finitus esse numerus censendus est. Exceptionem sola admittunt nomina propria: cuius rei non nisi vnum exstat exemplum, Isthm. II. 21.

τὰν Ξενοκράτει Ποσειδάων ὀπάσαις.

Alterum enim, Isthm. IV. 123. nunc hac metrorum descriptione sublatum est:

γνώμα πεπιθὼν πολυβού-
λῳ σὺν Ὀρσέᾳ δέ νιν
κωμάξομαι τερπνὰν ἐπιστάζων χάριν.

Hoc tamen in loco si quis continuari epitritos post dactylicum numerum volet, is non male forsitan scribat, σὺν Ὀρσέᾳ δ' αὐτέ νιν. Similiter reliquis in locis, vbi epitriti loco ditrochaeus numero nondum finito positus videri poterat, nunc vel meliore descriptione membrorum remotum est vitium, de qua re dictum est in dissertatione de mensura rhythmica pag. 8. vel scriptura emendanda est, vt Olymp. III. 40. Nem. IX. 75. 111.

Isthm. VI. 52. Ita vnum dumtaxat trochaei male positi exemplum relinquitur, Ol. VII. 3.

ἔνδον ἀμπέλου καχλάζοισαν δρόσῳ,

quod ipsum quare distinctione membrorum mutanda nunc expulerim, infra cap. XIX. ostendam.

XVII.

De paeonicis aliisque liberioribus numeris.

Maximam difficultatem habet explicatio eorum versuum, in quibus multae breues syllabae continuantur. Quoniam enim tam diligens est Pindarus in harum syllabarum obseruatione, vt eas vix vsquam contractione aliqua variet, incerta plerumque arsium et thesium distinctio est, quo fit, vt saepe de toto numero non constet. Sed etsi multi ex his numeris nihil videntur nisi solutiones esse vsitatorum generum, tamen nimis angustis finibus libertatem lyricae poeseos coerceret, qui paeonico aliisque numeris, quorum in thesi plures, quam duae breves sint, reiectis, vbique iambicos vel trochaicos vel Glyconeos versus restitutum iret. Quod si quis regulas requiret, ex quibus, vbi contractiones non faciant indicium, diiudicari liberiores isti numeri ab vsitatioribus possint, ingenue fateor, etiam nunc vsitatiora metra sic tantum a me ictibus positis indicata esse, si ea ex contractionibus vel tota carminis conformatione probabiliter erui posse viderentur; vbi autem aut nulla essent haec indicia, aut nimis dubia, ita positos esse ictus, ac si thesis vel anacrusis trium esset pluriumue breuium syllabarum, non quod vbique persuasum mihi de illa re haberem, sed ne priuarem Pindarum numeris, quibus eum potuisse saltem vti existimarem. Etenim hanc totam disputationem, quae est de inuestigandis numeris versuum ex multis breuibus syllabis compositorum, in praesens tempus omittendam duxi. Nam haec res, si quidquam in hoc

genere, ita est comparata, vt frustra inchoetur, nisi simul etiam perficiatur. Id autem tanti est tamque diuturni laboris, vt libenter iis disceptandam hanc quaestionem relinquam, quibus plus, quam mihi nunc, otii est. Cauendum est autem magnopere, ne quis, quod Boeckhius fecit, ea mente ad hanc rem accedat, vt numeros omnes, qui thesin vel anacrusin plurium, quam duarum syllabarum habent, protinus remouendos statuat, sed praeter diligentem peruestigationem eorum, quae de musicorum doctrina rhythmica ex paucis et maximam partem perobscuris indiciis, quae nobis reliqua sunt, erui possunt, etiam accurata comparatione quum fragmentorum, quae ad hoc genus pertinent, maxime dithyrambicorum, tum eorum, quae a tragicis et comicis satis multa suppeditantur, opus est. Quibus locis quamuis diligenter expensis atque inter ipsos comparatis quam difficile sit certas et veras numerorum, quibus regantur, formas inuenire, is demum recte aestimabit, qui meminerit, etiam in pari multitudine breuium syllabarum pro poeseos carminisue conditione, pro natura accentuque vocabulorum, denique pro compositione rhythmorum musicorum, numeros esse posse diuersissimos. Non est tamen dubitandum, quin, qui hanc partem doctrinae metricae perscrutari voluerit, multa sit noua atque egregia in lucem prolaturus, dum quidem et curam diligentiamque, quam hae res summam requirunt, adhibeat, et illud vitet, quo nihil in hoc genere plus nocet, ne aliqua opinione praepeditus viam sibi inueniendi veri occludat. Id quod mea sententia Boeckhio quum aliis in rebus accidit, tum in eo, quod nullos versus apud Pindarum dactylo terminari sibi persuasit: de qua re dixit p. 71. seqq. At in iis numeris, qui ad Aeoliam harmoniam facti sunt, non potest dubitari, quin versus quidam in dactylum exeant. Vt in Pythico carmine II. vbi tam manifesta haec res esse videtur, vt

mirer aliter sentire quemquam potuisse. Quod si quis considerauerit, quae in Elementis doctrinae metricae de differentia stropharum Doricarum et Aeolicarum dicta sunt, facile spero intelliget, alteris accommodatam eam rationem esse, ab alteris autem alienam.

XVIII.

De trochaeo semanto.

In enumeratione metrorum Pindaricorum non est praetereundus trochaeus semautus, de cuius quidem vsu quoniam explicatum est in dissertatione de quorumdam metrorum mensura rhythmica p. 16. seqq. et in Elementis doctrinae metricae lib. III. cap. 13. nihil attinet, quae ibi dicta sunt, hic repeti. Quare satis habeo monuisse, in describendis metris hunc pedem hac forma notatum esse, —′ — longioribus lineis, quam quibus communis longae mensura significatur.

XIX.

De interruptione numeri.

Singulare est, necdum animaduersum ab iis, qui Pindari aliorumue poetarum numeros tractarunt, interdum medios numeros interrumpi, pausa facta. Quae res quum haud dubie ex musicis rationibus repetenda sit, quas dolendum est densis adhuc tenebris circumfusas iacere, mira oritur metrorum et rhythmorum repugnantia. Qui enim ex musicis legibus cohaerent rhythmi et vnum quid constituunt, interdum ex metricis rationibus in diuersos versus distrahendi sunt, ne hiatus syllabaeque ancipites in iis metrorum locis conspiciantur, a quibus aliena est haec licentia. Nullum huius rei illustrius apud Pindarum exstat exemplum, quam in strophis Ol. VI. vbi quum numeri musici hi sint,

– –́ υ –́ – | – υυ – υυ – υ
–́ υ –́ – | –́ υ –́ – | – υ – –

metra, quoniam pausa fit in mediis epitritis, sic distinguenda sunt:

– –́ υ –́ – | –́ υυ – υυ – υ | –́
υ –́ – | –́ υ –́ – | –́ υ –́ –

De qua re pluribus ad carmen illud disputatum est. Non est autem dubitandum, quin saepius hoc fecerit Pindarus. Ita Ol. VII. tam mirus, parumque concinnitati numerorum conueniens est monometer iambicus, vt facile appareat, non esse hunc versiculum iambicum, sed partem epitritorum, qui praecedunt, pausa reuulsam. Nam quum ita procederent rhythmi musici,

–́ υ –́ – | –́ υ –́ – | –́ υ –́ – | –́ υ –

pausa ante finem tertii epitriti facta, metra iam sic describenda erant:

–́ υ –́ – | –́ υ –́ – | –́ υ –́
– | –́ υ –

Iam quaeri poterit, an isti epitriti, qui tres sunt, addito in fine Cretico, in membra quaedam diuidenda sint:

–́ υ –́ – | –́ υ –́ –   –́ υ –́ – | –́ υ –

(musicos autem rhythmos hac descriptione intelligi volo) quo facto trochaeus iste in verbis,

ἔνδον ἀμπέλου καχλάζοισαν δρόσῳ δωρήσεται

iustam excusationem habebit. Alia interrupti numeri exempla exstant Ol. VIII. stroph. 6. Pyth. IX. str. 2. Est haec obseruatio ex iis, ex quibus spes est insignem olim lucem rei metricae et rhythmicae affusum iri, si ii ea vtentur, qui non tantum diligentiam ad haec studia, sed etiam cautum iudicium afferre, temeritatem autem abstinere didicerint. Caeterum quo statim ex descriptione metri appareret, interrumpi numerum, in fine versuum posui signa continuationis ‖.

XX.

De versibus asynartetis.

Dubitaui aliquando, an neque Pindarus, nec tragici versibus asynartetis vsi essent: quam opinionem amplexus est Boeckhius, quem vide pag. 319. At neque caussa est vlla, quare abstinuisse hos poetas ab illa ratione statuamus, et in Pindari carminibus aliquot satis certa exstant asynartetorum exempla. In his est versus ex antispasto et iambico ischiorrhogico compositus, qui valde vsitatus est tragicis, Pyth. V. stroph. 11. Alios versus, qui, absque illa asynartetorum ratione foret, corrupti censendi essent, vel sunt etiam a criticis corrupti, vide Olymp. IX. stroph. 1. 3. 4. 5. 6. 7. et Nem. I. ep. 2. Quod si quis post ea, quae hodie diligentiore metrorum Pindaricorum tractatione comperta habemus, hanc materiam nouo studio et plenius, quam nunc quidem nobis licebat, peruestigabit, non dubito fore, vt latius etiam patere hanc asynartetorum rationem appareat. Non inutile forsitan erit, neque alienum ab hoc argumento, quaerere, an poetae lyrici in quibusdam eorum metrorum, quae stabiles et minime dubias formas habent, vt in epitritis Doriis et qui cum his coniuncti sunt numeri, syllabam breuem in arsi producere ausi sint. Sunt certe aliquot apud Pindarum loci, qui suspicionem huius rei aliquam facere possint. Sed haec et alia iis relinquam, qui et quid restet agendum, intelligent, et ad id agendum idonei reperientur.

DISSERTATIO II.
DE METRORVM QVORVMDAM
MENSVRA RHYTHMICA.

3 Ex quo metrorum scientia ad iustae doctrinae rationem reuocari coepta est, ex omnibus, qui ad hanc rem studia sua contulerunt, nemo ei maius incrementum, mea quidem sententia, attulit, quam Seidlerus, versibus dochmiacis accuratius explicandis. Alii, maiora professi, vel plane destituerunt quam fecerant spem, vel alia, quam quae exspectabantur, in medium attulere. Ex quibus si qui nuper, recentioribus magis quam Graecis litteris imbuti, nullamque nisi ingenii ad negata animosi laudem sectantes, quum aequalem pedum mensuram Graecis vindicare conarentur, vel editis magnis de re metrica voluminibus, vel in diariis quibusdam assectarum suorum rudimenta commendantes, omnem argutandi calumniandique sollertiam adhibuerunt, vt audientiam sibi fecisse crederentur, naturam numerorum in quadam imagine imaginisque imagine positam ostensuri: nos quidem, hanc communem omnium reputantes doctrinarum sortem esse, vt etiam deuia suum consequantur fastigium, aliis quaerendum relinquamus, quis Musarum sacerdos, pedem Ionicum a maiore in duabus syllabis vnaue modulans, carmina non prius audita virginibus puerisque cantet, daturus aliquando, vt sperare licet, etiam monosyllabum versum heroicum. Alia via, vt par erat, rem aggressus est A. Boeckhius, vir et doc-

simus et studiosissimus veri: qui quum ipse quoque
noua opus esse metrorum doctrina sibi persuasisset, non
solum naturam numerorum suo quodam proprio modo
explicare studuit, sed etiam, quoniam artis veterum mu-
sicae ea in re aliquem vsum fore intelligebat, ad hanc
quoque, tamquam ad fontem largos haustus promitten-
tem, praecipua quadam cura cursum disputationis suae
deflexit. Quae musicae veteris peruestigatio non dubi- 4
tamus quin admodum fructuosa rei metricae fuisset, si
vir praestantissimus admirabilem illam industriam suam
eo, quo maxime debebat, contulisset. Nam quum duae
sint partes musicae, harmonica et rhythmica, quarum
harmonica tenui quodam et hodie vix explicabili vin-
culo cum metrica doctrina cohaeret, rhythmica autem
cognata ei est coniunctaque maxime: harmonicam dili-
genter ille pertractauit, rhythmicam autem, de qua vel
sola, vel praecipue eum dicturum exspectabamus, obiter
tantum attigit, afferens magis, quam explicans, quae in
hoc genere a veteribus tradita sunt. Est illa sane longe
obscurissima pars veteris musicae, quae non aliter, vt
videtur, explanari poterit, quam si Aristoxeni elementa
rhythmica reperiantur, vel Pselli saltem introductio in
artem rhythmicam, cuius specimina quaedam Morellius
dedit, in lucem prodeat. *) At tanto cautius incedere
oportet, si quis numeros Graecorum ex ipsa illius gen-
tis doctrina iudicare instituit.

Prorsus enim diuersae erant rhythmica et metrica.
Metrica, quae ad solam versuum compositionem spectabat, quoniam in sermone duae tantum mensurae vsurpantur, in solis duplicis mensurae varietatibus consistebat; rhythmica autem, quae ad cantum pertinebat, quum mensurarum maiorem habebat varietatem, tum pedibus vtebatur et aliis et aliter consociatis. Inde me-

*) De illo Pselli scripto v. praefat. ad Elem. doctr. metr. pag. VII.

tricae artis propriae perhibentur productiones correptionesque syllabarum, et longitudines ac breuitates; rhythmicae autem, tarditates ac celeritates. Nam Porphyrius pag. 239. si cui productiones syllabarum et correptiones ad rhythmum referre videatur, nihil nisi negligentius loqui scriptorem illum, ordine minus obseruato, et res ipsa, et aliorum scriptorum loci, vt Manuelis Bryennii p. 502. et Suidae in v. ῥυθμός, docere poterunt. Quot autem mensuris rhythmici vsi sint, non est traditum ab antiquis. Nam Aristidis Quintiliani verba pag. 33. σύνθετος δέ ἐστι χρόνος, ὁ διαιρεῖσθαι δυνάμενος· τούτων δὲ ὁ μὲν διπλασίων ἐστὶ τοῦ πρώτου· ὁ δὲ, τριπλασίων· ὁ δὲ, τετραπλασίων· μέχρι γὰρ τετράδος προῆλθεν ὁ ῥυθμικὸς
5 χρόνος, vereor ne pariter atque ea, quae Martianus Capella pag. 194. dicit, ad illa pertineant, quae idem Aristides p. 45. et scholiastes Hephaestionis p. 78. aliique de syllabis vocalium pondere, consonantiumque multitudine magis minusue auctis, nimis profecto subtiliter, disputant. Certe non est ista obseruatio de ea re intelligenda, de qua disserit Aristoxenus in fr. rhythm. pag. 288. qui ipse alia omnia potius, quam pedem simplicem non nisi ex quattuor moris constare dicit. Loquitur ille de partibus pedis, arsi et thesi, quarum dicit in pede simplici non nisi quattuor, duas theses, totidemque arses coniungi: quod etiam Psellus p. 301. confirmat. Verba Aristoxeni, quibus emendatis vti praestat, haec sunt: τοῦ δὲ λαμβάνειν τὸν πόδα πλείω τῶν δύο σημεῖα, τὰ μεγέθη τῶν ποδῶν αἰτιατέον· οἱ γὰρ ἐλάττους τῶν ποδῶν, εὐπερίληπτον τῇ αἰσθήσει τὸ μέγεθος ἔχοντες, εὐσύνοπτοί εἰσι καὶ διὰ τῶν δύο σημείων· οἱ δὲ μεγάλοι τοὐναντίον πεπόνθασι· δυςπερίληπτον γὰρ τῇ αἰσθήσει τὸ μέγεθος ἔχοντες, πλειόνων δέονται σημείων, ὅπως εἰς πλείω μέρη διαιρεθὲν τὸ τοῦ ὅλου ποδος μέγεθος εὐσυνοπτότερον γένηται· διὰ τί δὲ οὐ γίγνεται πλείω σημεῖα τῶν τεττάρων, οἷς ὁ πούς χρῆται κατὰ τὴν αὐτοῦ δύναμιν,

ὕστερον δειχθήσεται. Nam quemadmodum βάσιν rhythmici, vt mittam, quae Budaeus in Comm. Gr. l. attulit, nunc de thesi, quam ipsi dicunt, vsurpant, vt Aristoxenus fr. rhythm. p. 292. 294. et Psellus p. 301. nunc de loco et sede integri pedis, vt scholiastes Hephaestionis pag. 44. et interpretes Aristophanis ad Nub. 652. nunc etiam vniuerse de incessu numeri dicunt, vt Aristides pag. 38. v. 22. cui addere possem locum ex inedito de metris libello, ita etiam σημεῖον modo moram siue tempus vocant, cuius significationis exempla attulit Morellius ad Aristoxeni fr. pag. 280 sq. modo motum dicunt vnum, qui, vt vnus sonus, vel vna syllaba, partem pedis implet, vt Aristoxenus in fr. p. 278. 282. et Aristides p. 32. modo vniuerse talem pedis partem intelligunt, siue ea motu, seu sono, seu syllaba contineatur, vt idem Aristoxenus p. 288. 290. 292. et Psellus p. 301. interdum vero etiam illam pedis partem, quae vel arsis vel thesis est, etiam si ex pluribus vel sonis vel syllabis vel motibus constet, nomine isto significant, vt Aristi- 6
des p. 39. paeonem diagyium ex duobus σημείοις compositum dicens, qui pes alias vel quinque vel tria dicendus esset σημεῖα habere. Sed haec obiter. Quae certae videntur rhythmicorum mensurae, sunt, praeter simplicem et duplicem, quadruplex et octuplex. Hae ambae in orthio, trochaeoque semanto inueniuntur; quadruplex etiam, vt videtur, in spondeo maiore seu duplici. Etsi enim, qui hunc ex quattuor bimoris partibus constare volunt, non inepte comparatione vti possunt proceleusmatici, quem ex quattuor breuibus temporibus compositum similiter duplicem vocat Aristides, tamen, quum ille spondeum istum p. 36. non sine caussa, vt putamus, ἐκ τετρασήμου θέσεως καὶ τετρασήμου ἄρσεως fieri dicat, verior videtur Boeckhii sententia, duas eum quaternorum temporum partes habere. Omnino autem ipsa rei natura postulat, vt pluribus, quam simpli et

dupli mensuris vsam esse musicam Graecorum credamus, quod nimis iners et rudis foret cantus, qui non nisi duplicis mensurae varietatem admitteret. Sed hoc quidem facile omnibus probabitur. Illud vero mirum plerisque et incredibile accidet, si dixerimus, etsi poetae Graeci propter linguae suae naturam non pluribus vtantur, quam duabus mensuris, tamen ex ipsis eorum metris aliquando colligi posse, quibus in cantu rhythmicis mensuris vel non vsi, vel etiam vsi esse videantur. In qua re si non fallimur, intelligetur forsitan, esse adhuc, quo artis periti nondum penetrarint.

Consideranti comparantique hos duo versus,

ὦ βαθυζώνων ἄνασσα Περσίδων ὑπερτάτη,
Δωρίῳ φωνὰν ἐναρμόξαι πεδίλῳ,

quorum vtrumque trochaicum esse volunt, facile appareat necesse est, posse quidem vtrumque eodem modo recitari, i. e. per dipodias trochaicas, potiore ictu in prima syllaba notatas, sed tamen, ne Pindaricum ita legi velis, duo obstare, vnum, quod volubilitas trochaici
7 numeri, quamuis per trochaeos irrationales ad paullo maiorem grauitatem adducti, minime conueniat seueritati Doriae harmoniae, cuius iste e trochaeo spondeoque factus numerus proprius est; alterum, quod epitriti vsus in hunc numerum ita receptus est, vt ille non ex duobus trochaeis, sed ex trochaeo et spondeo constare videatur. Nam quid est, cur in tanta horum numerorum apud Pindarum copia vix pauci reperiantur versus, qui trochaeum habeant, quum praesertim idem poeta in iis carminibus, in quibus vere trochaicis numeris vsus est, trochaeum in fine dipodiae saepissime admittat, vt in Nem. VIII.*) quod, vt ipse testatur,

*) At in hoc quoque carmine Dorios epitritos esse, trochaeosque vel scriptura emendata, vel versibus rectius dispositis remoueri, nunc persuasum habeo.

Lydiam harmoniam habuit: quod contra in Doriis carminibus, vt in Pyth. IV. in quo iste epitritus quingenties tricies ter inuenitur, non nisi bis in medio versu ditrochaeum positum videmus, idque ipsum iis in locis, vbi syllaba breuis recte pro longa poni possit. Quae tanta diligentia, quam etiam apud tragicos in hoc genere deprehendimus, monet, vt locos, qui repugnant, de vitio suspectos habeamus. Sunt autem apud Pindarum, de quo solo nunc dicam, hi. Ol. III. 27. (46.) vbi neque *Ἰστρία νιν*, neque *Ἰστρίαν νιν*, neque *Ἰστριανήν*, vt quidam libri habent, sed *Ἰστριηνὰν* scribendum videtur: pronomine enim tanto minus opus est, quod istud nomen nullo modo ad *γαῖαν* pertinere potest, sed cum sequente *ἐλθόντα* construendum est. VII. 2. (3.) vbi *ἀμπέλου ἔνδον*, quamuis contra plerosque libros et Athenaei auctoritatem, inuerso verborum ordini praeferam. X. 4. (XI. 4.) vbi etsi anceps iudicium est, quum duas tantum strophas hoc carmen habeat, versusque et hic et vltimus stropharum trochaicus esse possit, tamen, quum reliqua metrorum compositio trochaeis non magnopere faueat, videndum est, ne *σὺν πόνῳ* vel errori, vel correctori, *ἀνὴρ* in antistrophico prima correpta esse putanti, debeatur, poeta autem *σὺν μόχθῳ* dederit. *) XII. 21. (27.) iam Boeckhius sustulit, recte monens, *ὁμιλέων* trisyllabum esse. Pyth. I. 13. (26.) *ἀτύζονται* non debebat cum *ἀτύζεται* commutari, quum praesertim Plutarchus, grauis nec silentio praetereundus auctor, non vno loco pluralem tueatur. **) Nem. V. 14. (25.)
vbi in particula *μὴ* non immerito offendit Boeckhius, 8
repone, *ἐν δίκᾳ τ᾽ οὐ μὴ κεκινδυνευμένον.* ***) IX. 32. (75.)

*) Seruata vulgata lectione nunc rectius dispositis membris hoc vitium remoui.

**) Quamquam hoc in exemplo quia non epitritus, sed Creticus sequitur, ferri posset *ἀτύζεται*.

***) Defendi hic quoque potest vulgata, modo membris recte diuisis.

et 47. (111.) iam Boeckhius in vitii suspicionem adduxit, in priore nihil obstare monens, quin εἰσὶν pro ἐντὶ scribatur; *) in altero restitue, οὐκ ἔστιν τὸ πόρσω. Isthm. V. 34. (VI. 52.) vbi neque κάρυξε, neque κύρησε nunc probem, sed malim, ἀλλ' Αἰακίδαν καλέων ἐς πλόον κόρυσσε, *Aeacidam ad expeditionem se vocare indicabat.* Quae praeterea ditrochaei exempla in his numeris inueniuntur, idoneam excusationem habent. Sunt enim aut in fine versus, vbi vltimae syllabae mensuram nihil curari constat, aut in fine numeri, sequente mediis in versibus alio numero, qui locus eamdem habet ancipitis syllabae veniam. Et prioris quidem generis exempla afferre nihil attinet; alterius autem quae reperiuntur, commemorasse non erit superuacaneum. Et ante dactylicos numeros trochaeus inuenitur Ol. VI. 18. (31.) VIII. 54. (71.) X. (XI.) 6. 12. XII. 19. (25.) Pyth. III. 18. (31.) IV. 23. (40.) IX. 21. 125. (38. 214.) Nem. V. 47. (86.) nisi quis ibi, quod Heynio in mentem venit, μάρνανται reponi malit. X. 4. 22. (6. 40.) Isthm. 1. 17. (24.) Ante choriambum Ol. XIII. 19. (26.) Ante Creticum Ol. X. (XI.) 16. 17. 21. XII. 15. (21.) Pyth. IV. 5. (9.) Nem. I. 1. V. 1. 15. (28.) Isthm. III. 15. 17. 34. 35. (24. 28. IV. 25. 28.) et olim 51. (IV. 55.) vbi nunc meliorem lectionem cum epitrito restituit Boeckhius. At, inquiat aliquis, quid Creticus ad rem, qui quum nihil sit nisi catalexis, non alius, sed idem numerus est, vt, si ante hunc syllabae ancipiti locus est, ea res indicio sit, esse potius in epitrito isto trochaicum numerum, quam non esse. Enimuero ita videri non nego: attamen non esse ita, tantisper mihi concedi volo, dum attulero, quod opinionem meam confirmet. Nunc, si vera dicimus, Ol. XII. 6. (7.) me-

*) Non est tamen haec, vt opinor, vera lectio, sed scribendum ἐν τὶν τοι: vide Nem. VII. 132. nisi praestat etiam ἔν τοι τίν, vt Pyth. I. 134. σύν τοι τίν.

trorum dispositio ea, quae est in vulgatis libris, excusationem praebebit ditrochaeo, quam ille in nupera descriptione non habet. Sed praeter haec exempla etiam illa non sunt existimanda ditrochaeum habere, in quibus nomen proprium illum pedem infert, vt Isthm. II. 14. (21.) *) III. 90. (IV. 123.) **) (nam Agesidamos, Agesilaos, Agesimachos, qui communi lingua Hegesidami, Hegesilai, Hegesimachi erant, sciens omitto) ita 9
vt in his, quae paullo ante ab alio sequente numero veniam habere diximus, haec Ol. VIII. 54. (71.) XII. 19. (25.) Pyth. IX. 125. (214.) Isthm. III. 15 (24.) in quibus nomen proprium est, duobus modis defendi possint. Nam vt Aeschylus *Ἱππομέδοντος* et *Παρθενοπαῖος*, Sophocles autem *Ἀλφεσίβοιαν* secunda longa, idemque prima producta *Τελεύταντος* dixit, etsi hoc quidem Porsonus eleganti coniectura tollere studuit, ita Pindarus quoque aliquid in nominibus propriis sibi indulsit, et plus fortasse, quam quis opinetur. Insigne exemplum praebent Ol. II. initio *Ἡρακλέης*, et Nem. VI. 54. (89.) *Ἀοῦς ἀκμᾷ;* quibus in verbis, vt nos quidem putamus, paeon primus secundam tertiamque syllabam contractas habet in vnam longam: quod quum contra legem paeonum factum sit, apparet, syllabam istam duobis sonis cani debuisse. ***) Id enim factum esse interdum, et haec Aristoxeni verba monstrant in fragm. rh. pag. 288. *ὁ δὲ μικτὸς (χρόνος), ᾧ συμβέβηκεν ὑπὸ φθόγγου μὲν ἑνός, ὑπὸ ξυλλαβῶν δὲ πλειόνων καταληφθῆναι, ἢ ἀνάπαλιν ὑπὸ*

*) Hunc quidem locum in Elementis doctrinae metricae p. 651. monui liberari posse licentia ista, membris aliter dispositis, et v. 66. *ἐπεί τοί γ᾽* scribendo. Sed rectius tamen, opinor, concedemus hanc veniam nomini proprio.

**) Hic locus non indiget hac excusatione. Sed non recte distinxi membra in Elem. doctr. metr. p. 651.

***) Ita tamen hoc insolens videtur in paeonico numero et pene abhorrens ab eius natura, vt dubitem, an praestet has Cretici soluti contractiones putare.

ξυλλαβῆς μὲν μιᾶς, ὑπὸ φθόγγων δὲ πλειόνων, et Aristophanes comprobat, abusum huius rei notans illo εἰειειειειειλίσσετε in Ranis v. 1349. 1390. Paeones quidem, quibus vel Germanicas Musas noster ille canere docuit Klopstockius, Boeckhius nunc Graecorum volubili linguae eripere conatus est, quod quae ab ipso inuenta est metrorum doctrina eos non ferret. Nos, aliter ea de re sentientes, illud tantum nunc monebimus, in carmine Ol. II. primum paeonem, aliquoties ab interpolatoribus sublatum, praeter illud Ἡρακλέης in omnibus strophis et posse restitui, et videri restituendum esse. Redeo ad ditrochaeum. Is vno in carmine, Isthmicum quartum, vulgo quintum, dico, prorsus videtur rationes nostras conturbare:

- μᾶτερ Ἀλίου, πολυώνυμε Θεία,
σέο γ' ἕκατι καὶ μεγασθενῆ νόμισαν,

cuiusmodi pleraque stropharum initia sunt: *) simulque addi his debet III. 19. (IV. 1.)

ἔστι μοι θεῶν ἕκατι μυρία παντᾶ κέλευθος.

10 Quibus locis quum scripturae correctio adhiberi non possit, certo euertent sententiam nostram, nisi inueniatur, quo ipsi quoque defendi queant. Ac de Isthm. III. 19. (IV. 1.) sic existimo: quoniam quaternae dipodiae coniunctae sunt, binas, vt in multis versibus, vnum membrum constituere: quam rationem huic versuum generi etiam V. carmine Isthmiorum, licet alio modo, vindicari, non opus est vt peritos moneam. Ex quo consequitur, nihil offensionis habere ancipitem in fine secundae dipodiae, vt finito ibi numero; sed in prima dipodia post ἔστι particulam aliquam excidisse. Aliter statuendum videtur de primis duobus versibus quarti

*) Descriptionem membrorum nunc eam dedi, qua tollitur vitium. Vide Elem. doctr. metr. p. 650.

carminis: in quorum primo quum secundus, in secundo quartus pes saepius, quam velis, excusatione opus habeat, in priore autem secundi versus dipodia nulla prorsus trochaeo venia sit: nihil reliquum est, quam vt hos duo versus aut vere trochaicos numeros habere, ideoque plane ab illo genere, de quo loquimur, diuersos esse censeamus, quod tamen non videtur bene conuenire cum reliquis numeris, in quibus omnibus Dorica grauitas conspicua est; aut primam primi, secundam secundi versus dipodiam neque trochaicam, neque ex trochaeo et spondeo, sed ex basi et trochaeo esse statuamus; *) quod genus si cui duplicem basin vocare placet, ostendat velim, cur secundus pes alias sequatur, quam quae sunt baseos leges. Ita vero non modo in vtraque dipodia varians mensura idoneam rationem habebit, sed recte etiam in secundo versu prior dipodia trochaeum pro spondeo recipiet, latente, quia alius numerus sequitur, falsa mensura. In epodorum autem versu septimo, in quibus omnibus (sunt autem tres tantum) ditrochaeus dactylos praecedit, ferri fortasse trochaicus numerus, quum sit breuissimus, poterit; sin minus, apparet, certe excusari syllabam ancipitem posse.

Sed veniendum iam est ad ea, quorum caussa haec disserui: ex quibus, vt hoc obiter addam, satis intelligetur, cur finem fragmenti Pindarici, quod a Thierschio in Actis Monacensibus I. fasc. III. p. 315 sq. et a Boeckhio in adnotationibus ad Isthm. VII. editum est, choriambum, non ditrochaeum constituerim. Alia fragmenta, 11
in quibus ditrochaeus est, vbi epitritum esse conueniebat, vel aperte corrupta sunt, vel certum iudicium excludunt. Igitur dipodia trochaica non potest aliter pronunciari, quam vt prior pes maiorem, posterior minorem ictum accipiat, vt in hoc versu,

*) Nihil opus esse hac metri descriptione, ex ea, quam nunc dedi, dispositione versuum intelligetur.

ὦ βαθυζώνων ἄνασσα Περσίδων ὑπερτάτη.

In qua re nihil mutat vltimae productio, quia ea syllaba tamen pro breui est. Quin Boeckhio auctore etiam mensuram in secundo pede prima syllaba breuiorem, quam in primo, habet. Hic enim lib. I. cap. extremo, vt aequalem pedum mensuram, qua hodie musici vtuntur, etiam in Graecam musicam inferret, quum id quosdam per puncta, quibus sesquplum ad dimidium comparatur, frustra tentare intelligeret, rem excogitauit, cui rite exsequendae ipse Apollo impar sit, mensuram dipodiae trochaicae, trochaeum irrationalem habentis, ex his constare rationibus: 2. 1. $1\frac{5}{7}$. $1\frac{2}{7}$. Esto: quis enim hodie incredibilia reformidet? At quid fiet praeceptis veterum rhythmicorum? Nam quum $1\frac{5}{7}$ et $1\frac{2}{7}$ hanc rationem habeant, quam 4 et 3, triplicis et quadruplicis mensurae consociatio vsitatissima foret, quam tamen veteres vel plane reiectam, vel raro certe vsurpatam perhibent. Deinde, si dicunt veteres, posteriorem spondei irrationalis syllabam breui longiorem esse, quis tamen eorum dixit, priorem syllabam breuiorem esse longa? Denique quis dixit, irrationalem syllabam cum irrationali consociari, quae ratio aperte exclusa est et ab Aristoxeno in fr. rh. p. 298. et a Bacchio p. 23. Quae quum ita sint, manebit, vt opinor, etiam secundi pedis initio eadem, quae primi, mensura in ditrochaeo, etiam si posterior pes irrationalis sit. Sed quid dicemus de illo genere, quale hoc est,

Δωρίῳ φωνὰν ἐναρμόξαι πεδίλῳ,

quod isto modo si legimus, mensura vtriusque pedis pari, priore autem pede maiorem percussionem habente, omnis perit numerorum grauitas et magnificentia. Quod genus neminem, qui aliquo venustatis sensu polleat, aliter, quam
12 prioris pedis initio minorem, alterius maiorem habente percussionem recitaturum putamus, ipso sensu illuc inclinante, vt pedem, qui posterior est, spondeum, quam tro-

chaeum irrationalem esse malit. Id vero planissime confirmatur iis, quae supra attulimus. Nam si spondeus tam constanter usurpatur, ut non ipse, sed trochaeus, si is aliquando inveniatur, excusatione indigeat, quid aliud, quam non ex duobus trochaeis, sed ex trochaeo et spondeo hoc genus compositum esse dicemus? At hoc quoque dubitationem habet non exiguam. Nam si iste non ditrochaeus, sed epitritus est, quid caussae est, cur rhythmici, quum hic numerus apud lyricos usitatissimus, apud tragicos minime rarus sit, tamen, vbi de divisione numerorum loquuntur, tria faciant genera, par, duplex, sescuplex; quartum genus autem, epitritum, vt quod exigui vsus sit, a quibusdam tantum adiici referant, veluti Aristides p. 35. bis, Porphyrius in Comment. ad Ptolem. pag. 220. Psellus pag. 300. Quin Aristoxenus plane hoc genus exclusit, ita scribens in fine fragmenti: *τὸ δὲ ἑπτάσημον μέγεθος οὐκ ἔχει διαίρεσιν ποδικήν· τριῶν γὰρ λαμβανομένων λόγων ἐν τοῖς ἑπτά, οὐδείς ἐστιν ἔῤῥυθμος· ὧν ὁ εἷς μέν ἐστιν ὁ τοῦ ἐπιτρίτου· δεύτερος δὲ, ὁ τῶν πέντε πρὸς τὰ δύο· τρίτος δὲ, ὁ τοῦ ἑξαπλασίου· ὥςτε πέμπτοι ἂν εἴησαν οἱ ἐν ὀκτασήμῳ μεγέθει*: numerauerat autem quattuor ante genera, trium, quattuor, quinque, sex temporum. Ex quo apertum est, quem diximus epitritum apud Pindarum inueniri, ab rhythmicis aut ad trochaeos relatum, aut certe ne pro epitrito quidem habitum esse. Atqui ne ad trochaeos referatur, obstant, quae paullo ante commemorauimus: quodsi ne epitritus quidem est, quid tandem erit aliud? Laudabo, qui ad hoc ita responderit, vt locus dubitationi non relinquatur. Ego satis habebo, distinctius constituenda quaestione etiam augere dubitandi materiam. Sensum si consulas, quem solum in hoc genere, et quamquam non contemnendum, attamen ne omni quidem ex parte certum ducem habemus, facile adducaris, vt grauitatem Dorii numeri ne spondeo

quidem trochaeum sequente, i. e. his mensuris 2. 1. 2. 2. contentam esse, sed longius etiam duci debere se-
13 cundi pedis initium existimes. Vnde, qui hodiernam musicam veteri immiscent, talem forsitan rationem comminiscentur, 2. 1. 3. 3. adhibito vel illo Aristidis tempore triplici, de quo supra diximus, vel, si id eripiatur, testimonio Aristoxeni p. 302. cuius verba emendata adscribam: *τέταρτοι δ' εἰσὶν οἱ ἑξασήμῳ μεγέθει· ἔστι δὲ τὸ μέγεθος τοῦτο δύο γενῶν κοινόν, τοῦ τε ἰαμβικοῦ, καὶ τοῦ δακτυλικοῦ· ἐν γὰρ τοῖς ἐξ τριῶν λαμβανομένων λόγων, τοῦ τε ἴσου, καὶ τοῦ διπλασίου, καὶ τοῦ τετραπλασίου, ὁ μὲν τελευταῖος ῥηθεὶς οὐκ ἔῤῥυθμός ἐστι· τῶν δὲ λοιπῶν ὁ μὲν τοῦ ἴσου λόγος εἰς τὸ δακτυλικὸν γένος ἐμπεσεῖται· ὁ δὲ τοῦ διπλασίου εἰς τὸ ἰαμβικόν.* Eademque dicit Aristides p. 35 seq. *τῶν ῥυθμῶν τοίνυν οἱ μέν εἰσι σύνθετοι, οἱ δὲ ἀσύνθετοι· ἀσύνθετοι μέν, οἱ ἑνὶ γένει ποδικῷ χρώμενοι, ὡς οἱ τετράσημοι· σύνθετοι δέ, οἱ ἐκ δύο γενῶν, ἢ καὶ πλειόνων, ὡς οἱ δωδεκάσημοι· μικτοὶ δέ, οἱ ποτὲ μὲν εἰς χρόνους, ποτὲ δὲ εἰς ῥυθμοὺς ἀναλυόμενοι, ὡς οἱ ἑξάσημοι.* At haec ad aliam rem transfert Boeckhius pag. 27. cui neque contradicam, neque assentiar, nisi alia praegressa disputatione, cui nunc non est locus. Omnino autem etiam si defendi ista ratio posset, minime apta ea foret his numeris, manente trochaei similitudine, cuius iteratio non minus omnem grauitatem excludit, quam ineptus ille dactylorum exitus, qui in Ol. VI. nimis patienter ad hunc vsque diem toleratus est. Aptius fortasse prioris pedis duplum videbitur. 2. 1. 4. 2. Modo quis aliunde hunc longiorem trochaeum proferat. Poterit quidem, ductus ope, ex memorabili loco Aristoxeni Harm. II. p. 34. *πάλιν ἐν τοῖς περὶ τοὺς ῥυθμοὺς πολλὰ τοιαῦθ' ὁρῶμεν γιγνόμενα· καὶ γὰρ μένοντος τοῦ λόγου, καθ' ὃν διώρισται τὰ γένη, τὰ μεγέθη κινεῖται τῶν ποδῶν, διὰ τὴν τῆς ἀγωγῆς δύναμιν· καὶ τῶν μεγεθῶν μενόντων ἀνόμοιοι γίγνονται οἱ πόδες, καὶ αὐτὸ τὸ μέγεθος*

ποδα τε δύναται καὶ συζυγίαν. Quae non recte explicat Meibomius. Nam hoc dicit Aristoxenus, manente ratione eadem, v. c. dupli, mutari pedum pondus per ductum, vt trochaeus, si hoc vtare, vel trium possit vel sex temporum esse; rursumque magnitudine manente, veluti senorum temporum, dissimiles fieri pedes, vt eadem magnitudo vel vni, vel duobus trochaeis sufficiat. Verum enim vero nec tam crebro, quam in his epitritis 14
opus foret, ductum mutatum esse credibile est, praesertim si compares, quae Quintilianus IX. 4, 50. dicit, silentiumque ea de re Aristidis pag. 99 seq. et obstare quodammodo etiam Plutarchi verba videntur, qui in libro de musica, quamuis c. 21. p. 1138. B. laudet antiquorum in numeris varietatem, tamen c. 6. p. 1133. B. ita scribat: τὸ δ' ὅλον ἡ μὲν κατὰ Τέρπανδρον κιθαρῳδία καὶ μέχρι τῆς Φρύνιδος ἡλικίας παντελῶς ἁπλῆ τις οὖσα διετέλει· οὐ γὰρ ἐξῆν τὸ παλαιὸν οὕτω ποιεῖσθαι τὰς κιθαρῳδίας,, ὡς νῦν, οὐδὲ μεταφέρειν τὰς ἁρμονίας καὶ τοὺς ῥυθμούς. Praeterea bene tenendum est, quos Graeci pedes rhythmicos vocant, etsi natura sua dissimillimi sunt hodiernae illi aequali pedum mensurae, cui tactui nomen fecere, tamen vsu non multum ab ea diversos esse: vnde consequitur, non necessarium fuisse, vt cantus non alias, quam has ipsas partes, quibus pedis cuiusque natura continetur, exprimeret. Id quum obscurius colligi possit ex iis, quae eodem illo, quem commemorauimus, loco addit Aristoxenus: δῆλον δ' ὅτι καὶ τῶν διαιρέσεων τε καὶ σχημάτων διαφοραὶ περὶ μένον τι μέγεθος γίγνονται· καθόλου δὲ εἰπεῖν, ἡ μὲν ῥυθμοποιΐα πολλὰς καὶ παντοδαπὰς κινήσεις κινεῖται· οἱ δὲ πόδες, οἷς σημαινόμεθα τοὺς ῥυθμούς, ἁπλᾶς τε καὶ τὰς αὐτὰς ἀεί· multo clarius intelligitur ex his, quae idem in fr. rh. p. 290. scribit, vbi quum dixisset, pedem suapte natura non vltra quattuor partes, duas theses, totidemque arses, recipere, pergit ita: δεῖ δὲ μὴ διαμαρτεῖν ἐν τοῖς

νῦν εἰρημένοις, ὑπολαμβάνοντας μὴ μερίζεσθαι πόδα εἰς πλείω τῶν τεττάρων ἀριθμόν· μερίζονται γὰρ ἔνιοι τῶν ποδῶν εἰς διπλάσιον τοῦ εἰρημένου πλήθους ἀριθμὸν καὶ εἰς πολλαπλάσιον· ἀλλ᾽ οὐ καθ᾽ αὑτὸν ὁ ποὺς εἰς τὸ πλέον τοῦ εἰρημένου πλήθους μερίζεται, ἀλλ᾽ ὑπὸ τῆς ῥυθμοποιΐας διαιρεῖται τὰς τοιαύτας διαιρέσεις· νοητέον δὲ χωρὶς τά τε τὴν τοῦ ποδὸς δύναμιν φυλάσσοντα σημεῖα, καὶ τὰς ὑπὸ τῆς ῥυθμοποιΐας γιγνομένας διαιρέσεις· καὶ προσθετέον δὲ τοῖς εἰρημένοις, ὅτι τὰ μὲν ἑκάστου ποδὸς σημεῖα διαμένει ἴσα ὄντα καὶ τῷ ἀριθμῷ καὶ τῷ μεγέθει· αἱ δ᾽ ὑπὸ τῆς ῥυθμοποιΐας γιγνόμεναι διαιρέσεις πολλὴν λαμβάνουσι ποικιλίαν. Quae quomodo Boeckhio pag. 104. ad ductum rhythmicum spectare videantur, nullo modo assequor. Rectius ea compares cum his verbis Longini, in fragm. 3. (v. scholiasten Hephaestionis pag. 76.) ἔτι τοίνυν διαφέρει ῥυθμοῦ τὸ μέτρον, ᾗ τὸ μὲν μέτρον πεπηγότας ἔχει τοὺς χρόνους, μακρόν τε καὶ βραχύν, καὶ τὸν μετὰ τοῦτον, τὸν κοινὸν καλούμενον, ὃς καὶ αὐτὸς πάντως μακρός ἐστι καὶ βραχύς· ὁ δὲ ῥυθμὸς ὡς βούλεται ἕλκει τοὺς χρόνους· πολλάκις γοῦν καὶ τὸν βραχὺν χρόνον ποιεῖ μακρόν. Apertiusque etiam Dionysius hoc declarat in libro de compositione verborum p. 134. ἡ μὲν γὰρ πεζὴ λέξις οὐδενὸς οὔτε ὀνόματος οὔτε ῥήματος βιάζεται τοὺς χρόνους, οὐδὲ μετατίθησιν, ἀλλ᾽, οἵας παρείληφε τῇ φύσει τὰς συλλαβάς, τάς τε μακρὰς καὶ τὰς βραχείας, τοιαύτας φυλάττει· ἡ δὲ ῥυθμικὴ καὶ μουσικὴ μεταβάλλουσιν αὐτὰς μειοῦσαι καὶ αὔξουσαι, ὥστε πολλάκις εἰς τἀναντία μεταχωρεῖν· οὐ γὰρ ταῖς συλλαβαῖς ἀπευθύνουσι τοὺς χρόνους, ἀλλὰ τοῖς χρόνοις τὰς συλλαβάς. Ex quibus aestimari potest, non ita planum esse, quae musicorum numerorum cum metris poetarum consociatio fuerit atque communitas. Quamquam male abuteretur ista Dionysii obseruatione, qui ea vel in metris si quid vitiosum est, excusatum iret, vel musicos numeros non putaret aliqua tamen ratione cum metricis conuenisse. Praeterea vero a Plutarcho in libro de mu-

sica c. 28. p. 1140. F. 1141. A. quaedam commemora-
tur εἰς τοὺς οὐχ ὁμογενεῖς ῥυθμοὺς ἔντασις, quae quam
vim habuerit, melius fortasse intelligetur, quum exem-
pla, quae ibi allata sunt, maximeque paeon epibatus,
explicatus fuerit, de quo pede quae ab Aristide tradita
sunt, et secum ipsa, et cum iis, quae supra ex Aristo-
xeno de quattuor pedum σημείοις attulimus, videntur
pugnare. Sed quiqui fuerint numeri musici, qui Doriis
istis epitritis aptabantur, hoc tamen ex iis, quae dispu-
tauimus, effici videtur, posteriorem pedem non trochaeum
irrationalem, fortasse ne spondeum quidem quattuor
temporum, sed longiorem quempiam pedem fuisse.
Quae ratio si vera est, sponte intelligitur, tolli dubita-
tionem, quam supra tetigimus, quomodo etiam ante Cre-
ticum ditrochaeus pro epitrito locum habeat. Nam Cre-
ticus iam minime erit catalexis praecedentis numeri, sed
plane alius numerus, vt ex his mensuris constans, 2.
1. 2. ex quo conficitur, si ante dactylos aut choriambos
ditrochaeus epitriti vicem sustinere potest, non minus 16
id fieri ante Creticum posse. Confirmatque eam rem
iusta versuum recitatio. At, inquiat aliquis, epitritum
istum ex trochaeo rationali et irrationali, maioris tan-
tum grauitatis caussa, compositum esse, ex eo colligi
potest, quod etiam anacrusin, si quando ea vsurpatur,
constanter longam habet Pindarus, bis tantum breuem
sibi indulgens, semel Ol. VII. 4. (5.) et Isthm. I. 4.
(5.) qui loci nescias an corrigendi sint. Nam Ol. VIII.
emendatio leuis mendi, quod v. 87. (115.) relictum est,
meliorem versuum distinctionem monstrabit. Fateor,
eiusmodi esse hoc argumentum, vt in se ipso nihil ha-
beat, quod reprehendi possit. Verum quod ad anacru-
sin attinet, eam etsi longam esse necessitas nulla cogit,
tamen sequente tam graui, quam nos quidem putamus,
numero, facile intelligitur, longam anacrusin breui ali-
quanto aptiorem esse: quod autem maximum est, non

evertuntur isto argumento, quae de grauitate Dorii numeri diximus: quae quum tanta sit, vt trochaicum numerum, quidquid comminiscare, plane aspernari videatur, nihil proderit ad trochaeorum defensionem mensura anacruseos. Sed satis. Alia, quae fortasse de hoc versuum genere dici possent, aliis relinquam.

Aliud enim, idque apertius proferre exemplum volo mensurae per numeros musicos mutatae. Numerum ex vno spondeo factum nemo magnopere laudabit, sed certis tamen locis recte adhiberi fatebitur. Minus etiam trochaeus probabitur vnus: etsi hunc quoque pedem, maxime basi praegressa, ante choriambum vel Creticum saepe, neque id inepte positum videmus. Nam qui basin et hunc trochaeum pro duplici basi numeret, non persuadere mihi, supra significaui: vereor potius, ne hic illic basis in iis numeris conspiciatur, quibus Pindarus etiamnum lege solutis fertur. Omninoque est ea nuper imperiosius in arbitrariam legem coacta, adeo vt lyrici Aeolenses et comici, quibus addere necessario etiam tragicos debebimus, imperfecti rhythmici audiant. Nimirum quid facilius, quam in poetas culpam coniicias, vbi, doctum credulis vitii nomen, παρακαταλογὴ ad ma-
17 num sit? Sed ille, quem dixi, trochaeus plerumque ante breues quosdam et abruptiores numeros inuenitur, nihilque habet, quare non eadem, qua reliquae syllabae, mensura esse iudicetur. At alius haud raro inuenitur trochaeus, grauibus ille vel longis numeris mixtus, quem sive trochaeum esse, siue spondeum putes, (plerumque enim ex duabus longis constat) concinnitati eum numerorum, seruata communi mensura, mire officere fatendum est. Sic apud Pindarum:

τᾶς ἀκούει μὲν βάσις ἀγλαΐας | ἀρχά,
πείθον | ται δ᾽ ἀοιδοὶ σάμασιν.

Apud Aeschylum in Eumenidibus:

μᾶτερ, ἅ μ' ἔτικτες, ὦ | μᾶτερ
Νύξ, ἀλαοῖσι καὶ δεδορκόσιν | ποινάν.

In Agamemnone:

Ζεύς, ὅς | τίς ποτ' ἐστίν, εἰ τόδ' αὐ-
τῷ φίλον κεκλημένῳ.

Lege istum trochaeum eadem, qua reliquos pedes mensura, vt hanc habeat longitudinem, 2. 1. et senties, numeros esse ineptos, inconcinnos, elumbes. Cur ita non est etiam in versu Hipponacteo:

ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος· οὐ γὰρ ἀλλ' | ἥκω.

Nempe in hoc versu trochaeus ille pro iambo substitutus, huius vice fungitur, seruans proinde mensuram eius: in illis autem exemplis seiunctus a caeteris numeris integri membri locum tenet, vt, si trium ille temporum sit, ineptissima euadat tam breuis membri ad tam longa, quam caetera sunt, comparatio. Quare quid aliud, quam, quo numeri isti apta proportione aequarentur, quantum multitudini syllabarum deerat, tantum ponderi adiectum fuisse censeamus? Ac profecto, qui modo ineptissimi et turpiter fracti numeri videbantur, aptissimi erunt et eximia grauitate decori, si hunc non vulgarem illum trochaeum, qui trium, sed semantum, qui duodecim temporum spatio producitur, esse statuas. 18
Hoc eiusmodi mihi esse videtur, vt neminem fore credam, qui semel monitus, si reputarit, quales illa carmina numeros requirant, non vera nos attulisse sibi persuadeat. Aliud exemplum huius trochaei inauditos tollet numeros in Ol. IX. Sed facta semel pedis huius mentione, paucis explicemus Aristidis locum, qui nescio an a plerisque non satis intellectus fuerit. Dicit is p. 38. nominis originem declaraturus: σημαντὸς δέ, ὅτι βραδὺς ὢν τοῖς χρόνοις, ἐπιτεχνηταῖς χρῆται σημασίαις, παρακολουθήσεως ἕνεκα διπλασιάζων τὰς θέσεις. Martianus

Capella obscure vertit: *semanticus sane, quia, quum sit tardior tempore, significationem ipsam productae et remanentis cessationis effingit.* Σημασία, de quo vocabulo non satis accurate scholiastes Hephaestionis p. 20. σημασία οἱ χρόνοι παρὰ τοῖς μετρικοῖς καλοῦνται, potius notationem temporis significat. Ita Aristoxenus fr. rh. p. 302. qui locus ita corrigendus: τῶν δὲ ποδῶν ἐλάχιστοι μὲν εἰσὶν οἱ ἐν τῷ τρισήμῳ μεγέθει· τὸ γὰρ δίσημον μέγεθος παντελῶς ἂν ἔχοι πυκνὴν τὴν σημασίαν· γίγνονται δὲ ἰαμβικοὶ οὗτοι, οἱ ἐν τρισήμῳ μεγέθει. Comparandus cum his scholiastes Hephaestionis, qui p. 81. de eodem pede pyrrhichio ita scribit: οὗτος δὲ κατὰ πόδα μὲν οὐ βαίνεται, διὰ τὸ κατάπυκνον γίνεσθαι τὴν βάσιν, καὶ συγχεῖσθαι τὴν αἴσθησιν. Iam quae sint ἐπιτεχνηταὶ σημασίαι, declarabunt haec Quintiliani verba IX. 4, 51. *inania quoque tempora rhythmi facilius accipient: quamquam haec et in metris accidunt. maior tamen illic licentia est, vbi tempora etiam animo metiuntur, et pedum et digitorum ictu intervalla signant quibusdam notis, atque aestimant, quot breves illud spatium habeat: inde τετράσημοι, πεντάσημοι, et deinceps longiores fiunt percussiones: nam σημεῖον tempus est vnum.* In tanta enim trochaei semanti tarditate non recte seruata mensura fuisset, nisi pedum digitorumue ictu tempora notassent. Iam vero intelligi poterit, cur illa addat, διπλασιάζων τὰς θέσεις, quae alias et quod διπλασιάζων, non τετραπλασιάζων, et quod τὰς θέσεις, non τάς τε θέσεις καὶ τὰς ἄρσεις dixerit, mira videantur necesse est. Et quamquam τετραπλασιάζων, quum id librarii etiam δπλασιάζων scribant, facile restitui possit,
19 tamen διπλασιάζων, vt quod caussam contineat, quare τὰς ἄρσεις omiserit, genuinum esse puto. Hoc enim vult, pedem istum propter magnam eius tarditatem ita proferri, vt, quo mensura eius recte comprehendi obseruarique possit, thesis duplici ictu pedis notetur, eaque ratione quasi in duas quaternorum temporum par-

tes diuidatur: ex quo consequitur, arsin, quae, vt ex quattuor tantum temporibus constans, artificiosa, i. e. fictarum partium, notatione non opus habebat, ne commemorandam quidem fuisse. Itaque vt vulgaris trochaeus tres habebat moras, sic semantus ille partes complectebatur tres, quattuor quamque temporum, quarum partium priores quum in vno sono comprehensae facile iusta mensura excidere possent, omnes tres partes ictu aliquo pedis vel manus notabantur, quorum ictuum duo priores ἐπιτεχνηταὶ dicuntur σημασίαι, quod non syllabas duas, sed vnius syllabae duas partes discernebant. Sed finem facio. Existimari vero ex his poterit, neque metricam doctrinam ab omni parte iam explanatam esse, rhythmicam autem adhuc in tenebris totam iacere.

DISSERTATIO III.
DE
DIALECTO PINDARI.

3 Graecae grammaticae peruestigatio, quae nuper paucorum quidem, sed idoneorum hominum studiis admirabiles fecit progressus, nunc, si recte sentio, aut consistere in medio cursu cogetur, aut alia, quam hactenus, via debebit ingredi. Eo enim iam perducta videtur ista doctrina, vt, nisi ille locus, qui est de dialectis, pertractetur, nulla in parte eius cum aliquo fructu procedi possit longius. Non mirabor tamen, si plerique dialectorum explicationem propter incredibilem rei difficultatem defugient. Neque enim haec res collectione diuersarum formarum confici potest, vt quidam opinati sunt, sed et lectio in singulis locis ad criticas regulas expendenda est, et tempora scribendique genera diligenter sunt discernenda. Quod quam magnum sit, quamque difficile, in tanta non solum copia, sed etiam corruptione veterum scriptorum, sponte intelligitur. Equidem vt aliquid ad eam rem conferam, editis ante biennium de hac materia obseruationibus nunc alias addam, quae ad Pindarum spectabunt. De quo scriptore non minus peruerse quosdam iudicare video, quam de Theocrito, quum vtrumque Dorica lingua vsum existimantes, temere, quidquid Doriensibus vsitatum fuit, aut ferendum in his scriptoribus, aut etiam reponen-

dum esse censent. At ne Theocritus quidem vbique aut Doricam dialectum, aut eumdem Dorismum admisit: sed huius rei fines qui monstraret, praesertim in tam corrupto scriptore, nondum inuentus est. Minus etiam Dorica lingua vsus est Pindarus: qui ne ipse quidem, quamuis integrior aliis scriptoribus ad nos peruenisse creditus, suae dialecti probabilem reperit explanatorem. Nimirum, vt alibi non semel diximus, ante omnia gentium dialecti a dialectis scribendi generum secernendae erant. Quae res habet sane aliquid 4
difficultatis, quod gentium usus e scriptoribus tamen, exempla sectantibus illorum, qui in eodem genere elaborarunt, cognoscendus est. Verumtamen scribendi genera alia aliis ad hunc finem aptiora sunt; maxime pleraeque prosae orationis formae; tum poesis illa, quae communem vitam imitatur, vt comoedia et mimi: multo minus caetera poeseos genera, quorum nullum est, quod puram cuiusquam gentis linguam exprimat. Et quoniam prima omnium fuit epica poesis, cuius duae fuerunt levi discrimine distantes familiae, vna Ionica Homeri, altera Aeolica Hesiodi, quarum victrix Ionica diu lex et norma habita est omnis poeseos: quaecumque deinde aliae exstiterunt poeseos formae, eae aut epicam sequutae sunt poesin, alia ab alius gentis lingua colorem trahens, vt lyrica poesis, nunc Ionum linguae, nunc Aeolensium, nunc Doriensium, neque vno modo, sese accommodans, aut certarum gentium linguam consectatae sunt, colorem ab epicis ducentes, vt tragoedia et bucolicum genus. Haec reputantibus planum erit, qua via in hac disputatione incedendum sit.

Veniamus ad Pindarum. Verissime hunc veteres communi lingua vsum dixerunt. Sturzium quidem, hoc in Maittairii libro pag. XXXIV. sic interpretantem, vt Pindari, poetae temporibus Persicis florentis, dialectum proxime ad antiquissimam Hellenum linguam, a qua

omnium minime abfuerit Dorica siue Aeolica, accedere putaret, mirarer profecto, si nullus Pindari versus ad nos peruenisset: nunc autem, quum tantum eius carminum volumen omnium manibus teratur, quid de tali opinione dicam, non inuenio. Qui communem linguam Pindaro tribuerunt, hoc dixisse censendi sunt, dialectum, qua vtitur, singulari quodam temperamento pene ex omnibus dialectis mixtam videri. Id quomodo factum sit, apertum est. Est enim Pindari dialectus epica, sed colorem habens Doricae, interdum etiam Aeolicae linguae. *) Aliis verbis, fundamentum huius dialecti est lingua epica, sed e Dorica dialecto tantum adsciuit Pindarus, quantum et ad dictionis splendorem et ad numerorum commoditatem idoneum videretur, repudians illa, quae aut interioris essent, aut vulgaris, aut certis in
5 locis usitati Dorismi. Nec primus hoc fecit Pindarus, sed sequutus alios, ipse quoque post in exemplis habitus. Horum attingam quae praecipua sunt. Fines libelli, breuitatem, breuitas ordinem consulto neglectum excusabit.

Ac de epica apud Pindarum dialecto quum multa dici possent, consistam in hiatu et quorumdam verborum mensura. De hiatu quidem hoc magis mihi dicendum est, quod is nuper quemdam doctissimum virum adduxit, vt digamma a Pindaro vsurpatum crederet. At ea littera Pindarum non esse vsum, certissimum est. Nam et hiatum admisit in his quoque vocabulis, quae numquam habuerunt digamma, neque ante illa vocabula, quae apud antiquos a digammo incepisse scimus, aut correptionem syllabae consonante terminatae, aut apostrophum declinauit. Neque enim fore puto, qui digamma nunc adhibitum, nunc neglectum fuisse censeat;

*) Ὡς δὲ οἱ Δωριεῖς ἔχαιρον καὶ αἰολίζοντες, δηλοῖ Πίνδαρος, ἀναμὶξ οὕτω ποιῶν, ἤτοι καὶ Δωρικῶς γράφων καὶ Αἰολικῶς. Eustathius p. 1702, 3.

nec magis, qui eam litteram cum spiritu aspero compararet, qui ad mensuram nihil vsquam confert, hiatum autem reddit etiam duriorem. Omnino ex quanam dialecto digamma a Pindaro sumptum dicetur? Ex epica? At Pindari tempore pridem digamma ex epica poesi euanuerat. An e Dorica? At ab antiquo illo et interiore Dorismo, cuius proprium erat digamma, plane abstinuit Pindarus. An denique ex Aeolica? At quum omnino perpauca hinc hausit, tum ne Aeolici quidem poetae, vt Alcaeus et Sappho, digamma magnopere frequentarunt, quo illi in multis vocabulis abstinuerunt, quibus Pindarus, si ex hiatu coniectura facienda esset, adiecisset digamma. Bis occurrens apud hunc ἀυάτα de se ipso, non de aliis vocibus, testimonium edit. Sola ille pronomina ἕθεν, ἕ, οἷ, quae tamen ne ipsa quidem apud eum digamma habuisse puto, prorsus ita, ac si haberent, vsurpat. Horum ἕ semel inuenitur, sed post consonantem, Ol. IX. 23. οὗ Ol. I. 37. 106. VI. 35. 111. VII. 164. 168. IX. 24. 101. XIII. 39. 52. 92. 100. 109. 130. XIV. 52. Pyth. I. 14. II. 153. III. 112. IV. 40. 65. 84. 129. 337. 432. 470. 510. V. 157. IX. 62. 99. 145. 192. 213. Nem. I. 19. 24. 88. 92. III. 66. 98. V. 62. VI. 38. VII. 58. X. 53. Isthm. V. 78. VI. 16. 72. VIII. 125. in fragm. p. 80. III. ed. Heyn. His adde Ol. II. 74. Pyth. II. 78. IX. 148. Nem. IV. 96. VII. 6 52. X. 27. 149. Isthm. IV. 109. de quibus locis disputaui ad Orphica p. 787 seqq. Ἕθεν, nusquam occurrens, quin eamdem legem sequi debuerit, non est dubium. Hoc vnum addo, si quando syllaba ob digamma per positionem produci videatur, hos locos aut aperte vitiosos esse, aut suspicionem certe vitii habere non exiguam. Male numeris consulens lectio Pyth. IV. 450. ἐπεδείξαντο κρίσιν ἐσθᾶτος ἀμφίς, scribi postulat ἐπέδειξαν: quo facto ad digamma confugientem retinebit eiusdem carminis v. 140. Quare rectius fortasse scribetur

κρίσις, Ionice pro *κρίσιας,* vt in libris certe omnibus *φάτις* est Pyth. III. 199. In Isthm. VI. 61. *τοιοῦτόν γ᾽ ἔπος* haud obscure offert ed. Rom. Arsis quidem in lyricorum versibus non sufficit ad producendas breues syllabas. Quare vide ne Ol. II. 10. scribendum sit *γεγωνητέον, ὄπιν δίκαιον ξένον*: v. Isthm. V. 74. In Pyth. IV. 328. deletum vno cum codice ineptum *γὲ* grauioris mendae index est, cuius correctionem ab libris, quam a coniectura, sperare malim. Quamquam haec tenuis spes est, quum codices Pindari omnes ex vno videantur fonte manasse, vnde tantus eorum etiam in vitiis consensus est. Sic in eodem carmine v. 452. vbi scribendum videtur: *καὶ ἐν ἀλλοδαπαῖς σπέρμ᾽ ἀρούραις τουτάκις ὑμετέρας ἀκτῖνος ὄλβου δέξατο μοιρίδιον ἆμαρ.* Et V. 55. vbi poetam dedisse coniicio *κάθεσσαν θεῷ.*

Redeo ad hiatum, quem epicae poeseos exemplo admissum esse a Pindaro inde cognoscitur, quod plerumque in iis vocabulis reperitur, in quibus Homerus quoque eum habet; deinde in nominibus propriis, et quibusdam verborum coniunctionibus, quae ipsae, si opus esset, similibus epicorum locis defendi possent. Quo certius de hac re constet, ipsos afferam Pindari locos, ac primo, vbi in breui vocali hiatus est. *Τε ἴδρις* Ol. I. 167. *πολλὰ εἰδὼς* II. 155. *τε Ὤανον* V. 25. *δὲ ἔχοντες* 37. *τι ἔπος* VI. 25. *τε Ἰάλυσον* VII. 136. *κατὰ εἶδος* VIII. 25. *σάφα εἴπας* 61. *τὲ ἰδὼν* IX. 94. *καλὰ ἔρξαις* X. 109. *διαλλάξαιντο ἦθος* XI. 22. *εὐρὺ ἀνάσσων* XIII. 34. *δὲ ἴδιος* 69. *τόσα εἰπεῖν* 101. *παρὰ ἐλπίδα* 117. *ἐρασίμολπε ἰδοῖσα* XIV. 22. *ἴθι Ἀχοῖ* 29. *ὄφρα ἰδοῖσ᾽* 31. sic enim legendum; *ἀντὶ ἔργων* Pyth. II. 33. *ἐπὶ ἐλπίδεσσι* 89. *ποτὶ ἅπαντα* 123. *πάντα ἴσαντι* III. 52. *ἀνέρι*
7 *εἰδομένῳ* IV. 37. *Ἐπίαλτα ἄναξ* 159. *οὔτε ἔργον* 185. *δὲ Ἰωλκόν,* nisi *δ᾽ Ἰαωλκὸν* legendum 334. *παῖδα ὄν, suum,* VI. 36. *μάλα ἁδόντι* 51. *καλὰ ἔργα* VII. 20. *ποτὲ Οἰκλέος,* si recte sic cod. Bodl. VIII. 55. *δὲ οἴκοθεν* 72.

κελαδῆτε ἄκρᾳ XI. 17. τε ἄναξ 94. μέγα εἰπεῖν Nem. V. 25. οὔτινα οἶκον VI. 42. μέγα εἰπὼν 45. ἐπὶ εἴκοσι cum cod. Aug. 100. ἐπὶ ἴσα VII. 7. τρία ἔπεα 71. γλυκεῖα ἔργῳ 77. καλὰ ᾤκισεν X. 8. μέγα ἔργον 119. ἁλιερκέα Ἰσθμοῦ, nisi ἁλιερκέος scripsit, Isthm. I. 10. Ποσειδάωνι Ἰσθμῷ 45. περὶ ᾧ, suo, IV. 60. ἄρα εἰπὼν VI. 81. τε εὐανθέα VII. 47. τε ἴδον VIII. 40. Ἄρεϊ ἐναλίγκιον 81. δὲ ἑσπέραις 94. Quod Ol. II. 169. legitur, ἑκατόν γε ἐτέων, defendi potest, sed non male scriberetur ἑκατόν γ᾽ ἐπ᾽ ἐτέων. Ol. III. 29. hiatum tollit melior lectio. V. 42. corruptum videtur, de quo loco infra. Pyth. I. 72. scribe στεφάνοισί τ᾽ ἐν ἵπποις τε. Ibidem v. 178. scribe, ὦ φίλος εὐτραπέλοις κέρδεσσ᾽, vt Nem. III. 133. qua oblata opportunitate moneo ι datiui post duplex σ abiici epicorum exemplo, non post vnum σ. Itaque Nem. IX. 55. aut cum scholiasta σώματ᾽ ἐπίαναν, aut σώμασι πίαναν legendum. Cod. Aug. σώμασιν ἐπίαναν. Olymp. XIII. 153. autem scribe Ἀρκάς. Hic hiatus, Κάρνεια ἐν δαιτὶ σεβίζομεν Pyth. V. 106. non ferendus: malim σύν. Nem. V. 58. scribe τοῖο δ᾽ ὀργάν, et Isthm. VII. 18. cum Heynio ἀνίκ᾽ ἄρ᾽ ὀρθῷ. Alius locus, VIII. 87. infra emendabitur. Ibidem v. 130. scribendum videtur, ἔδοξεν δ᾽ ἄρ᾽ ἐν ἀθανάτοις. In fragm. p. 19. μελίφρονα ἀοχὰν error Schneideri est: apud Athenaeum recte μελίφρονος.

Sequitur hiatus in longa syllaba, quae est in arsi: Ol. III. 54. IV. 10. VI. 141. VII. 3. IX. 149. X. 31. XI. 10. XIII. 48. XIV. 28. Pyth. I. 74. II. 122. III. 3. IV. 252. V. 112. IX. 79. 137. XI. 92. XII. 6. Nem. III. 58. VI. 35. 36. IX. 131. X. 162. XI. 52. Isthm. I. 21. 86. IV. 24. 69. VII. 14. Sed Ol. XI. 87. XIII. 96. versuum distinctio mutata hiatum tollet. Ibidem v. 164. et Pyth. I. 130. scribendum Ζεῦ τέλει. De Pyth. XII. 24. vide ad Orph. p. 722. Nem. I. 78. iam in commentatione de metris Pindari correctum. Isthm. VI.

83. ex Olymp. IX. 120. et Nem. X. 35. scribendum ἀναγήσασθ'. Isthm. VIII. 124. lege ἀοιδαί γ' ἔλιπον.

8 Longa syllaba in thesi, vt iam ad Orphica observatum, non facit hiatum, nisi in fine ordinis. Vide Pyth. I. 56. VIII. 136. Isthm. I. 21. II. 64. Ita defendi posset οὔπω a Schmidio in Pyth. X. 42. illatum, nisi etiam vulgata recte se haberet. Defendi posset etiam Pyth. IV. 115. παισὶ τούτου e cod. Bodl. receptum: sed longe exquisitius est vulgatum, παισὶ τούτοις. Sed quod IX. 84. legitur, φθονεροὶ δ' ἀμύνοντ' ἄτα· εἴ τις ἄκρον ἑλὼν, nullo pacto ferri potest. Locum pessime corruptum sic emendandum puto: φθονεροὶ δ' ἀμεύονται. εἰ γάρ τις etc. i. e. *inuidi praetereunt mediocrem sortem.* Vide Pyth. I. 86.

Frequentissimus omnium ille hiatus est, quo longa syllaba ante vocalem corripitur: qui quidem hiatus ab his numeris, qui ad trochaicum genus pertinent, prorsus exclusus est. Quare λυγρῷ ἐν νείκει Nem. VIII. 42. sic, vt apud scholiasten est, ἐν λυγρῷ νείκει scribi debet. Etiam in dactylicis numeris hic hiatus peccat Nem. VI. 6. vbi αἰὲν scribendum.

Progredior ad productiones correptionesque breuium vocalium ante mutam cum liquida. Et quum vetustiores epici, vt ad Orpheum docui, productionem praeferant, Pindarus non rarius hos sequitur, quam corripiendo vincit etiam Atticos. Sic frequentes apud eum correptiones sunt ante γλ, quas rarissime admiserunt Attici; ante φν, vt in ἀφνεός, in ἔπεφνε Ol. II. 74. et alibi; ante πτ in Νεοπτόλεμος Nem. VII. 52. Sed nusquam ante ζ, quamquam ante σκ Nem. VI. 46. VII. 89. quorum tamen locorum in priore cum Heynio σκοποῦ ἄντα τυχεῖν scribendum videtur: quo magis alterum suspectum habeo. Monstra sunt πλαγχθέντες prima breui Nem. VII. 55. vbi videant grammatici, ne πλανέντες legendum sit; et ἐσλὸς ter primam corripere creditum,

Ol. II. 35. Pyth. III. 116. Nem. V. 155. Equidem, venia enim erit modesta audenti, antiquam vocabuli formam cum Ev. Scheidio ἐθελὸς fuisse puto, seruatam, vt tot alias, in Germanico *edel.* Ex qua forma quum medium ε eiiceretur, factum est ἐθλός, iure suo primam corripiens: quod quum Dorienses ἐσλὸς pronunciarent, hoc pro ἐθλὸς Pindaro obtruserunt grammatici. Caeteri Graeci, inuitante ipsa littera ϑ, ἐσθλὸς dixere. Alia similia non rara sunt, e quibus δίδυμνος vindicaui Pindaro in epist. ad Heynium p. 398. Sed propius ac- 9
cedunt βαθμός, βασμός, ἴθμα, ἴσμα, δυθμή, δυσμή, male δυσθμὴ scriptum in schol. Ven. ad Iliad. XI. 62. Ἰσθμὸς pro ἰθμὸς dictum tradunt grammatici. Apud Hesychium est ἰθμαίνων, ἰσθμαίνων, ἰσμαίνει.

Pergo ad alia. Quum numeri e genere dactylico spondeum in quibusdam locis adsperguentur, mirum est tamen, eam legem saepius a Pindaro violari. Excusationem ab sede versus praesertim in nomine proprio habet Ol. X. 119. Nullam excusationem admittit Ol. V. 42. τιμῶν τ' Ἀλφεὸν εὐρὺ ῥέοντ' Ἰδαῖόν τε σεμνὸν ἄντρον, vbi vulgo ῥέοντα Ἰδαῖον, peius etiam. Hunc locum aliis emendandum relinquo: illud apertum est, nusquam a Pindaro inuocatum Idaeum Iouem hic etiam inepte inuocari. Pyth. IV. 406. scribendum ὀρόγυιαν, de qua forma videndus censor Porsoni in Monthly Review 1799. mens. April. p. 430. s. Nem. XI. 45. recte Schmidius χαλκευτέα, vbi codex Aug. χαλκέων τε. Isthm. VIII. 67. scribendum videtur, ἐπεὶ θεςφάτων ὄπ' ἄκουσαν. Pleraque huius generis vitia in vno vocabulo χρύσεος reperiuntur, si id, vt saepius monenti Clarkio creditur, prima semper longa est. At equidem persuasum mihi habeo, ancipitem eam syllabam in lyrica dialecto esse. Breuem facit Pindarus Pyth. III. 129. IV. 6. 257. 411. IX. 98. X. 61. Nem. V. 14. Isthm. VII. 69. Ipsique hoc tragici in melicis versibus aliquoties fecerunt:

Sophocles in Antig. 103. Euripides in Med. 639. 683. in Iphig. Aul. 1057. in Bacchis 97. in Heracl. 919. in Herc. fur. 350. Ambigui loci sunt Sophoclis in Oed. R. 158. 188. Euripidis in Herc. fur. 395. Expendi merentur apud eumdem in Bacchis 372. in Elect. 192. Obtinet haec mensurae ambiguitas in solo adiectiuo *χρύσεος*. Pindarus tamen etiam nomen *χρυσὸς* semel prima breui posuit Nem. VII. 115. Aliae apud hunc sunt longarum vocalium correptiones, partim ab epicis quoque aliisque poetis admissae, vt primae in *υἱέων* Nem. VI. 37. Isthm. VIII. 52. tertiae in *ἱέρεα*, neglecta lexicis forma, Pyth. IV. 9. quod *ἱερέα* scribendum, *ἱερέη* dictum Callimacho epigr. 42, 1. partim excusationem idoneam habent, vt secundae in *ἥρωας* Pyth. I. 103. III. 13. IV. 102. et *ἡρωΐαις* Nem. VII. 68. vltimae in *ἰσχὺν* Nem. XI. 41. partim insolentiores sunt, vt pri-
10 mae in *παιάνων* Pyth. IV. 267. in *αἰόλει* ibidem v. 414. in *ἰοχέαιρα* II. 16. in *μητίονται* 170. secundae in *τετραόροισιν* Nem. VII. 137. vltimae in *Κύκνεια* Ol. X. 119. quamquam huic quidem exemplo similia alibi quoque inueniuntur, vt *Ἑκτόρεια χεὶρ* in Rheso v. 764. quod iste Atticorum imitator ex diuersae formae exemplis, vt *βασίλεια χείρ, Πολυδεύκεια χείρ*, apud Etym. M. p. 451, 50. 461, 44. hausit. Magis singularia sunt *πὰν* Ol. II. 153. *οἰκοριᾶν* Pyth. IX. 35. *ἀὲ* 154. Nam *Σερίφῳ* media correpta Pyth. XII. 21. nondum credo sanum esse. *Θεὸς* autem pro vna breui syllaba positum Pyth. I. 109. nescio an defendi possit versu Praxillae, *ἀλλὰ τεὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον*, apud Hephaest. p. 9. Eustath. p. 12, 23. 805, 21. 1372, 8. *Πέλλανα* Ol. XIII. 155. vltima breui, quae producitur VII. 156. Aeolicae dialecti est. Simile *Νέμεα* Ol. XIII. 47. potest etiam pluralis esse. Primae correptio in *Θειαῖος* Nem. X. 45. 69. arguere videtur, nomen illud caruisse diphthongo. *Δάπεδον* sequitur auctoritatem epicam: quare

Nem. VII. 121. vbi longa est prima, fortasse *γάπεδον* scribendum: v. Pors. ad Eurip. Or. 324. *Ἀνὴρ* et *ὕδωρ* epicorum exemplo variant: *καλὸς*, vt apud Atticos, prima semper breui posuit: sic etiam *ἴσος* et *φθίνειν*.

Non minor in contractionibus licentia. Epicorum vsu firmantur hae: *ἀργυρέῳ* Ol. IX. 48. *πορφυρέοις* Nem. XI. 36. *κουλεῷ*, sic enim scribendum, X. 11. *Ἡρακλέος* Pyth. X. 4. *Πηλέος* Isthm. VI. 36. *Πολυδεύκεος* V. 42. *γονέων* Pyth. V. 27. *Πυθέᾳ* Isthm. VI. 85. *Νεμέα* Nem. IV. 122. *διαπρεπέα* Isthm. V. 42. *Ἀλκυονῆ* VI. 48. *Ὀδυσσῆ* Nem. VIII. 44. *πάτρῳ* Pyth. VI. 46. *ἐπηετανὸν* Nem. VI. 19. *πνέον* Pyth. IV. 401. *ἢ ὅτ'* Isthm. VII. 11. 12. Non multum recedunt haec: *Ὀποῦντος* Ol. IX. 87. *Νικοκλέους* Isthm. VIII. 134. *Ἀριστοφάνευς* Nem. III. 35. vbi cod. Aug. male *Ἀριστοφάνους*: *γενύων* Pyth. IV. 401. Magis Dorica videntur haec: *ξυνᾶνα* Nem. V. 50. *τετράορον* Pyth. X. 103. *τετραοριᾶν* Isthm. III. 28. *τιμάορος* Ol. IX. 124. *χρυσάορα* Pyth. V. 139. *Λαομεδοντίαν* Isthm. VI. 28. *Λᾶον* Ol. II. 70. *τεαῖσιν* Isthm. VII. 71. *νεαρὰ* Pyth. X. 39. Nem. VIII. 34. *κτέατα* VII. 59. *πολυκτέανον* Ol. X. 44. *Κτέατον* v. 33. *Δὶ* Pyth. VIII. 142. Nem. I. 111. IV. 15. X. 105. Isthm. VIII. 75. Quaedam ex hoc genere corrupta sunt. Ol. II VII. 122. scribendum videtur *φανόν*. Pyth. XI. 67. recte Pauwius *Πυθονίκῳ*, vt *Πυθοχρήστας*, *Πυθόκραντος*. Nihil enim sani est in his, quae Brunckius ad Aesch. Pers. 35. attulit. Tale esset *λόγιοι* Nem. VI. 51. sed veram lectionem, *λόγοι*, seruauit cod. Aug. Nec *μάτρωες* Isthm. VI. 91. contrahi potuisse puto, sed aut *μάτρως* legendum, aut, sublata interpunctione, *ἀνάγαγον*.

Diphthongi *αι* abiectionem, acceptam ab epicis, latius extendit Pindarus. Inuenitur haec in prima persona praesentis passiui Pyth. XI. 80. et futuri Ol. XIII. 72. et in tertia sing. Isthm. VI. 18. et in coniunctiuo Ol. VIII. 15. in tertia pluralis Ol. III. 18. XII. 9.

XIII. 59. Pyth. IV. 259. IX. 73. Nem. I. 48. IV. 125. V. 39. XI. 49. Isthm. IV. 20. et in perfecto Isthm. VI. 32. et in infinitiuis passiui Ol. X. 47. Pyth. I. 86. III. 33. 205. Nem. VII. 31. VIII. 17. X. 35. et, secundum supra propositam emendationem, Isthm. VI. 83.

In crasi propius ad Atticos accedit Pindarus, v. c. *χἀκεῖνον* Ol. III. 55. *κἀσόφοις* 81. *χὠπόταν, χὤταν* Pyth. II. 159. s. *χὠπόσαι* IX. 83. *χὤτι, χὠπόθεν* 86. Doricae crases sunt *τὦντ'* Ol. I. 71. *τὠργείου* Isthm. II. 15. Sed quod Isthm. IV. 42. Aldina habet, *κἠν*, vulgo *κεἰν* et VI. 87. *κ' ἐν* scriptum, id vereor ne abhorreat a Pindari dialecto. Solutio Ionica *παρθενηΐοισι*, nostra emendatione Nem. VIII. 3. restituta, firmatur quodammodo a cod. Aug. in quo est *παρθενηΐοι*. Ad epicam legem factum est *ἄϊσος* Isthm. VII. 60.

Venio nunc ad Dorismum Pindari, qui aliquanto angustioribus circumscriptus est limitibus, quam plerosque existimasse video. Non Pindarus vsquam primam personam pluralis numeri in *μες* terminauit; non *ἦνθεν* dixit, aut quae similia apud alios reperiuntur: nam scholiastes ad Ol. VI. 37. nugas profert; non *σδ* pro *ζ*: nam *καχλάσδον* in fragm. pag. 71. Reiskii inuentum est, meliora monstrante Pindaro Ol. IX. 3. IV. 318. non *Μῶσα*, Alcmani vsurpatum et certa lege Theocrito; non genitiuum secundae declinationis in *ω* terminatum: nam Pyth. IV. 202. Nem. VI. 36. VII. 8. 41. Isthm. IV. 122. quin etiam Ol. VII. 35. et Nem. XI. 4. vbi *πέλας* additum, datiui restituendi sunt. Nec mirum, si Pindarus huic casui iunxit *πέλας*: in quam quidem rem
12 nolim Sophoclis loco vti in Ai. 774. *Πέλας, ἐγγύς*, et similia, genitiuo iuncta significant *prope ab aliquo loco*; datiuo, *prope ad aliquem locum*. Ol. IX. 83. recte legitur *φερτάτων*. Nem. III. 16. *οὐρανῷ πολυνεφέλᾳ* scholiorum indicio grammaticis debetur, vt fere in caeteris

locis. Pindarus dederat οὐρανῷ πολυνεφέλᾳ κρέοντι, vt οἰκεῖν οὐρανῷ dixit X. 109. Iam nemo, opinor, dubitabit, quin Nem. VI. 62. scribendum sit χρυσαλακάτου. Librarii, nimis interdum Dorismo prospicientes, aliquando etiam monstra reposuerunt, vt ϑάσομαι Isthm. I, 3. vbi v. Heynium, et Ἀσκλάπιον ἥρωα Pyth. III. 12. vbi etiam Ἀσκλάπιον in dubitationem venit ob Nem. III. 94. Nec Δωριῆς Pyth. I. 125. scriptum a Pindaro puto, sensu etiam Δωρίοις requirente. Valde suspectum est ποτιὰν in fragm. pag. 19. Nec νικῇ Nem. V. 9. licet agnitum scholiastae, probauerim, cui tuendo frustra afferas διψῇ III. 10. Interdum vero Atticas formas librarii vel Ionicas pro Doricis dederunt, vt λεὼν Ol. IX. 100. λεῷ Pyth. VIII. 76. Μοῦσα in fragm. pag. 90. 152. Ἀϑηναίων Pyth. I. 148. fragm. pag. 26. 101. Nolim tamen sollicitari Μουσαγέτας p. 115. etsi Μοισαῖος Pindarus dixit Nem. VIII. 80. Isthm. VI. 2. VIII. 134. Non enim constans vbique vsus est, nec, si κελαδεννός, κλεεννός, φαεννός, aut ὀδυναρός, aut ἔφανας, ἀπεφάνατο, ἀπαϑάνατο dixit Pindarus, mirabere ποϑεινός, σκοτεινός, τυχηρός, ὑγιηρός, παπτήνας dicentem. Sunt tamen, quae numquam Doricis formis careant. Quare librariis imputanda ἱερῆσιν ἀοιδῆς fragm. p. 123. ἐφημερίων p. 124. ἐφήμερε p. 149. ἡμένη p. 119. quod scribendum ἡμένα. Nam Ol. X. 41. male est ἅμενον, quod e vestigiis ed. Rom. αμμένον scribendum, cui verbo datiuus iunctus etiam Isthm. IV. 20. Deinde ὑπηντίασεν Pyth. IV. 241. et ἤκουσαν Isthm. VIII. 67. εἰργασάμην II. 67. ναίουσι VI. 97. περιπνέουσι Ol. II. 136. ἀείδουσι fragm. p. 36. κικλήσκουσι p. 43. στυγέουσι, ἀναδέρουσι p. 126. καίουσαι p. 36. λαχοῦσαι p. 147. τυχοῦσα Isthm. VIII. 79. Nam τυχοῖσα dicit Pindarus, et aut ναίοντι, cuius formae exempla inueniuntur Ol. I. 47. II. 135. III. 12. VI. 36. 163. 170. VII. 18. 100. IX. 31. 75. X. 115. XIII. 12. XIV. 12. 17. Pyth. I. 43. 100. 121. II. 27. 40.

56. 161. IV. 55. 157. 511. V. 16. 60. 97. 108. 135. 144. VI. 21. VII. 11. VIII. 124. X. 109. Nem. III. 136. V. 72. VII. 14. 19. 123. IX. 65. X. 99. XI. 53. Isthm. V. 15. VI. 94. VIII. 102. fragm. p. 19. 129. aut ναίοισι, vt Pyth. III. 31: IV. 32. IX. 110. X. 67. XII. 46. Nem. VI. 102. IX. 98. XI. 6. Isthm. II. 41. Hinc Isthm. VIII. 87. φασί, alio quoque nomine vitiosum, ita corrigendum, φάτις Ἰωλκοῦ. In singulari numero, si recte memini, semel τ pro σ positum in ἐφίητι Isthm. II. 15. Tangam hic verbum εἶναι, cuius prima persona singularis numeri apud Pindarum est εἰμί, secunda ἐσσί, tertia ἐστί; prima pluralis εἰμέν, Pyth. III. 108. tertia ἐντί, Ol. III. 151. IX. 158. Pyth. IV. 247. V. 132. Nem. I. 34. VI. 76. IX. 75. Isthm. II. 44. et duobus locis, quorum tamen prior tantum certus est, εἰσίν, Pyth. V. 155. fragm. pag. 31. Ἄραρε Pindaricum praebet cod. Aug. Nem. V. 81. Neo ferendum οὖν Pyth. IX. 179. quod ὦν est Ol. I. 138. 179. III. 67. VI. 33. 87. Pyth. III. 85. 147. IV. 138. 529. Nem. VI. 18. XI. 50. Isthm. II. 19. IV. 11. fragm. p. 134. Φρασὶ quoque vereor ne vbique dixerit, quemadmodum Pyth. II. 49. III. 192. IV. 194. Nem. 108. Isthm. III. 4. vt corrigi debeant Ol. VII. 44. Pyth. III. 107. IV. 389. Similia sunt σκιαρὸς Ol. III. 25. 31. et inuersa ratione γελανὴς Ol. V. 5. Pyth. IV. 322. Ἀρτάμιδος vero Nem. I. 3. non habet idoneam auctoritatem. Constanter dicit σκᾶπτον, ὄρνιχα, et, nisi fallor, δίδοι, quod quum codd. habeant Ol. I. 136. VI. 178. VII. 164. restituendum videtur etiam Nem. V. 93. Vti Ψαύμιος Ol. IV. 18. Πάριος Pyth. VI. 33. Θέτιος Isthm. VIII. 104. ita Δείνιος cod. Aug. Nem. VIII. 26. In aliis vocabulis dialecti diuersitas coniuncta est cum discrimine significationis. Ita τότε *nunc*, τόκα *interdum* dicit: v. Ol. VI. 112. Nem. VI. 18. 20. Quare in suspicionem venirent haec Pyth. II. 163. ὃς ἀνέχει τότε

μὲν τὰ κείνων, τότ' αὖθ' ἑτέροις ἔδωκεν μέγα κῦδος, nisi cod. Aug. praeberet *ποτὲ μέν*, quo recepto recte seruari *τότ' αὖτε* periti intelligent. *Πόκα* nusquam dixit. Similis differentia est in pronominibus *τίν*, *σοί*, et *τοί*, quorum *τὶν* personae distinguendae inseruit: v. Ol. VI. 18. XII. 4. Pyth. I. 134. III. 150. IV. 489. VI. 49. Nem. III. 145. VII. 9. 85. 132. 140. Isthm. V. 21. et quidem correpta vocali, quae apud Theocritum longa est: v. Pyth. I. 56. Nem. X. 55. vnde Isthm. VI. 5. scribendum *τίν γ'*: encliticum autem nunc epi- 14
corum more *τοὶ* est, Pyth. IV. 252. 263. 294. fragm. p. 134. nunc *σοί*, Pyth. IV. 481. IX. 96. quod tamen personam distinguit in fragm. pag. 110. *Τεΐν* et *ἐμὶν* nusquam inueniuntur: quibus vsum eum esse ex Aristophane non tuto colligitur: v. fragm. pag. 13. Primae personae apud Pindarum est *ἐμοί*, Ol. I. 82. 134. fragm. p. 103. accusatiuus pluralis *νῶ* e cod. Bodl. reponendus Pyth. IV. 261. secundae nominatiuus *τύ*, Ol. I. 135. Pyth. II. 104. VIII. 7. 10. 88. Nem. V. 75. Isthm. VII. 43. sed *σὺ* Ol. X. 5. Pyth. V. 7. genitiuus *σεῦ* et *σέθεν*, accusatiuus *σὲ* et semel *τίν*, correptum, vt in datiuo, Pyth. VIII. 97. Vexatissimi loci haec constructio est, *εὔχομαι, ἑκόντι νόῳ σὲ καταβλέπειν ἁρμονίαν*: *cantum tu mihi, precor, inspires.* Raram hanc accusatiui formam habent Theocritus XI. 39. 55. 68. et Corinna in excerptis gramm. Apollon. p. 555. (427. A.) Tertiae personae datiuum *ἴν*, correptum, et digammo carentem, bis habet ex nostra emendatione Pyth. IV. 63. Nem. I. 99. Vsus hac forma est etiam Hesiodus ibidem apud Apollon. p. 556. (427. B.) de quo loco v. Ruhnk. ep. crit. p. 115. Accusatiuum *ἕ* iam supra commemoraui: sed plerumque *μὶν* et *νὶν* vsurpantur: quorum quum *μὶν* Ionicum, *νὶν* Doricum sit, ex quodam Pindari carmine allatum ab Apollonio in excerptis gramm. pag. 557. (428. A.) videri poterit *νὶν* vbique restituendum

esse. Et fluctuat lectio Ol. IX. 116. Pyth. IV. 71. 193. Non tamen temere quidquam audendum. Libri μὶν praebent Ol. II. 48. 102. III. 50. 81. vbi male plerique μήν; VI. 94. 107. 163. VII. 10. 108. 111. 122. 128. 153. IX. 48. 90. 96. XI. 17. XIII. 98. 113. Pyth. I. 98. 188. IV. 140. 426. IX. 218. Nem. III. 19. 66. V. 57. 70. VII. 124. IX. 119. X. 63. 139. XI. 22. vbi sic Heynius pro μέν; Isthm. I. 90. II. 27. VIII. 113. 136., νὶν autem Ol. I. 110. III. 46. 58. VI. 21. VII. 70. VIII. 44. Pyth. I. 61. II. 52. 104. III. 64. IV. 77. 414. 430. 510. V. 7. 166. VI. 19. IX. 11. 45. 58. 92. 126. 130. 138. 154. XI. 35. XII. 39. 52. Nem. II. 10. IV. 5. 34. 126. V. 48. 95. VI. 71. VII. 61. VIII. 14. X. 128. Isthm. I. 52. 60. II. 38. IV. 123. VI. 77. 106. VIII. 148. Offert haec locorum enumeratio rem satis miram, dignamque de qua amplius quaeratur: nam in quibusdam carminibus codices fere vbique hanc, in aliis alteram formam exhibent, vt in Ol. VII. et Pyth. IX. Eadem inconstantia etiam in his est: *Ποσειδάων* et *Ποσειδᾶν*, vnde genitiuus Pyth. IV. 246. in vno codice *Ποτειδᾶνος* scriptus cum Heynio improbandus videtur. Similia sunt apud Pindarum *Ἀλκμὰν* et *Ἀμυθάν*. Nolim tamen *Ἀμφιάραον* tueri Isthm. VII. 47. qui *Ἀμφιάρηος* vocatur Ol. VI. 20. Pyth. VIII. 78. Nem. IX. 30. vbi v. 57. insolens datiui forma est *Ἀμφιάρῃ*, cum qua non potest comparari *Παμφάῃ* Nem. X. 92. vbi restituendus accusatiuus. Non magis *κρατῆρα* Isthm. VI. 2. praeferendum Ionicae formae, quae exstat Ol. VI. 155. Nem. IX. 118. Sed *ἅσυχῇ* Nem. VII. 120. corrigendum e Pyth. XI. 84. Aliquid etiam inconstantiae est in futuris, aoristis, et perfectis verborum contractorum, et nominibus inde deriuatis: in quibus verbis vniuerse ex εω est η, ex αω autem α, in quo genere vt singulare notandum *κοινᾶσαι* et *παρακοινᾶσθαι* Pyth. IV. 204. 236. Iure suo exci-

piuntur κτάομαι et χράω, vnde κτησάσθαν est Ol. IX. 70.
κτησάμεναι Nem. IX. 124. et χρῆσαι, χρῆσις, χρησμὸς sae-
pius. Tum καύχημα Isthm. V. 65. Correctione autem
indigent ἀντήσας Ol. X. 49. et ἀναστήσῃ Pyth. IV. 276.
vbi de tribus lectionibus, ἀναστήσῃ, ἀναστήσῃς, ἀνασταίη,
fortasse nulla vera est, sed ἀναστήῃ. Ex altera classe
regulam deserunt δοναθεῖσα Pyth. VI. 36. ἐδινάθην XI.
53. vnde ὠκυδίνατος Isthm. V. 7. Tum ἀφθόνατος Ol.
XIII. 35. ἀταρβάτοιο Pyth. IV. 149. εὔδματον XII. 6.
Mire variant haec: ἐνάστησε Nem. XI. 33. et ἀπονοστά-
σαντος VI. 84. vbi Heynius non suspectum habens ὑμνᾶ-
σαι Isthm. III. 12. edidit tamen deinde ὑμνῆσαι, recte
fortassis, vt alibi semper est apud Pindarum. Porro
φωνᾶσαι et φωνᾶεν, quum Pyth. IV. 422. ἀφωνήτῳ repe-
riatur. Magis etiam variat φιλεῖν, vnde minime dubia
sunt πεφίληκε Pyth. I. 25. et πεφιλημένον Nem. IV. 74.
sed suspecta φίλησε Nem. V. 82. et φιλήσαντα VII. 129.
quum ἐφίλασε legatur Pyth. II. 30. IX. 34. Pro si-
gnificatione mutat dialectum πονεῖν, quod de molestia
dicitur πονῆσαι Nem. VII. 53. Isthm. I. 56. de effi-
ciendo πονᾶσαι Ol. VI. 17. Pyth. IX. 166. Ex his in-
telligi potest, cautum esse in hoc genere debere criti-
cum, nec monstra procudere, velut nuper quidam νόαμα.
Non magis Atheniensem Timodemum Nem. II. Do-
riensem facere licebit. Maxime differunt codd. in for- 16
mis participiorum αις, αισα, et ας, ασα. Quarum Dori-
cas quidam editores pene vbique praetulerunt, recte
forsitan, modo ne metri caussa: nusquam enim Aeolen-
sium more ας illud corripuit Pindarus, qui error ne
Maittairio quidem p. 319. (241. D.) ignoscendus. Va-
riant in his formis libri, codices dico, quorum lectiones
aut editae aut a me adnotatae sunt, et editionem Ro-
manam, nondum vbique satis excussam, Ol. I. 127. vbi
ὀλέσαις soli debetur Gregorio Cor. III. 28. Pyth. I. 12.
158. 177. III. 102. 136. IV. 60. 65. 337. 405. VIII.

13. IX. 209. X. 52. Nem. I. 45. 68. 74. III. 107. V. 92. XI. 36. Isthm. I. 56. Consensu, quod sciam, libri a criticorum mutationibus puri formas communes exhibent Ol. I. 98. II. 108. III. 5. V. 17. VI. 10. 34. 61. 97. VII. 8. 52. 61. 96. 106. IX. 87. 91. 111. 139. X. 23. 36. 49. 51. 54. 58. 87. 109. Pyth. III. 23. 39. 190. IV. 109. 169. 179. 383. 393. 409. 413. 417. 479. 502. 522. V. 67. VI. 30. VIII. 37. 74. IX. 66. 93. 129. 147. X. 37. XII. 28. Nem. V. 29. VI. 87. VII. 104. Isthm. VI. 60. nam VIII. 61. *ἔρισαν* legendum videtur. Doricae formae inueniuntur Ol. II. 165. IX. 23. 142. X. 111. Pyth. I. 86. 154. III. 63. 89. IV. 178. 184. 240. XII. 14. Nem. IV. 104. V. 51. VII. 99. 145. IX. 45. 58. vbi cod. Aug. *σχίσαις*, quod si *σχίσσαις* scribatur, et deinde *κρύψεν ϑ'*, habebit quo defendi possit; X. 44. 152. Isthm. II. 21. 51. 59. III. 1. IV. 43. 57. 65. 98. VI. 21. 75. In hoc quoque indice illud notabile est, quod in Nemeis, maximeque in Isthmiis, pene vbique Dorica forma comparet. In infinitiuis quoque quum tantum non vbique communi forma vtatur, aliquando tamen Doricam *εν*, nusquam *ῆν* habet. Quamquam non ausim contendere, illud *εν* non deberi grammaticis. Nam bis tantum certa lectio est, *γαρύεν* Ol. I. 5. et *τράφεν* Aeolicum pro *τραφεῖν* Pyth. IV. 205. quorum locorum prior a carmine isto habet aliquam excusationem, vt infra apparebit, alter fortasse a verbo. Sed *πορεύεν* Ol. III. 45. *ἀκούεν* VI. 112. *σχὲν* Nem. I. 106. *τύχεν* VI. 46. criticorum inuenta sunt, repugnantibus antiquis libris. *Ἀγαγὲν* Pyth. IV. 98. iam in commentatione de metris Pindari correctum. *Στέλλεν* Ol. VII. 61. lectionis varietatem et scholia consideranti non erit dubium quin genuino
17 *εὐϑὺν* cedere debeat. *Μελιζέμεν* Nem. XI. 23. si *μελίζεν* scriberetur, metro satis fieret, non sensui. Fortasse poeta scripsit *μέλπειν ἐν ἀοιδαῖς*.

Addam his denique singulares quasdam formas et verba Pindaro propria. Ἀπίδας ex nostra emendatione Pyth. I. 161. ὑποφάτιες Pyth. II. 140. ψεῦδις Nem. II. 72. ψέγιον VII. 102. τόσσαι et ἐπιτόσσαι Pyth. III. 48. IV. 43. X. 52. πεπαρεῖν II. 165. παλιμμονεῖν 112. σωπᾶσαι Isthm. I. 88. et διασωπᾶσαι Ol XIII. 130. κεχλαδὼς IX. 3. κεχλάδοντας Pyth. IV. 319. ἀκᾶ Pyth. IV. 277. ἀμᾶ Ol. III. 38. ὦτε Nem. VI. 47. VII. 90. 137. Isthm. IV. 31. ἇς Ol. X. 61. ἔργμα cum aspero spiritu semper scriptum, et praegressam tenuem litteram in adspiratam mutans Nem. I. 9. Isthm. I. 65. Nec praetereundum κάπετον Ol. III. 50. correpta prima, pro κάππεσον. Alibi in verbo πεσεῖν τ pro σ ponit, vbi duo σ sibi vicina futura essent. Hinc est participium πετοῖσα Ol. VII. 126. Nem. IV. 66. ἔμπετες Pyth. VIII. 117. Seruatur σ, vbi non accedit alterum σ. Sed πετόντεσσιν Pyth. V. 64. ad Aeolismum, de quo mox, retulerim. Pro πιτνῶντα Isthm. II. 39. scribendum πιτνόντα. Illud κάπετον et Alcmanis καβαίνων apud Hephaest. p. 44. ne quem moueat, vt κάβὰς scribendum putet Nem. VI. 87. in quo carmine pene omnium stropharum finis corruptus est, moneo ibi sic legendum videri: βαρὺ δέ σφι νεῖκος ἔμπας, Καββὰς Ἀχιλεὺς χαμαὶ ὤν ἀφ᾽ ἁρμάτων Φαεννᾶς υἱὸν εὖτ᾽ ἐνάριξεν Ἀόος ἀκμᾷ Ἔγχεος ζακότοιο. Ἔμπας, ab sensu commendatum, ob metrum necessarium est, quum in vulgato ἔμπεσ᾽, etiamsi vocalis sequatur, non possit breuem syllabam apostrophus ante anacrusin excipere. Ἀχιλεὺς vno λ cod. Aug. Ὤν addidi, quod alibi quoque Homerum sequitur Pindarus. Correptionem diphthongi ante hoc pronomen tuetur Ol. V. 17. Ἀόος Schmidio debetur: metrum certe hanc formam requirit: alibi poeta Ἀοῦς, Ἀργοῦς, Κλεοῦς, sed Pyth. IV. 182. ed. Rom. Χαρικλοῖς. Ἀκμᾷ denique, iam ab aliis inuentum, et saepius similiter a Pindaro vsurpatur, nec semel cum αἰχμᾷ permu-

tatum inuenitur. Sed ne cui in reliquis strophis metrum difficultates obiiciat, de his quoque dicendum puto. Ac v. 12. scribendum videtur *οἵαν τίν'*: v. 25. *νῦν πέφανται οὐκ ἄμμορος*, vbi *ἄμμορος* cod. Aug. prae-
18 buit: v. 49. *εὐκλῆα*, forma ab Homero accepta, apud quem est *ἀκληεῖς* Iliad. XII. 318. denique v. 99. *ἄγγελος ἔβαν* (seu potius *βᾶν*) *πέμπτον γ' ἐπὶ εἰκοσι. Ἐπὶ* sine elisione esse in cod. Aug. iam supra indicaui.

Dicendum est denique etiam de Aeolismo Pindari, qui, si recte diiudico, duplex est, alius communis omnium eius carminum, alius quorumdam proprius. Habet hic locus magnam difficultatem, nec nunc quidem nisi primis lineis describi potest. Motam semel quaestionem erit fortasse aliquando qui plenius tractet. Harmonias Pindarus, quibus vsus sit, commemorat tres, Doricam, Aeolicam, Lydiam. Dorica et Aeolica quales fuerint, docebit instar omnium Heraclides Ponticus apud Athenaeum XIV. p. 624. D. his verbis: *ἡ μὲν οὖν Δώριος ἁρμονία τὸ ἀνδρῶδες ἐμφαίνει, καὶ τὸ μεγαλοπρεπὲς, καὶ οὐ διακεχυμένον, οὐδ' ἱλαρόν, ἀλλὰ σκυθρωπὸν καὶ σφοδρόν, οὔτε δὲ ποικίλον, οὔτε πολύτροπον. τὸ δὲ τῶν Αἰολέων ἦθος ἔχει τὸ γαῦρον καὶ ὀγκῶδες, ἔτι δὲ ὑπόχαυνον· ὁμολογεῖ δὲ ταῦτα ταῖς ἱπποτροφίαις αὐτῶν καὶ ξενοδοχίαις· οὐ πανοῦργον δὲ, ἀλλὰ ἐξηρμένον καὶ τεθαῤῥηκός. διὸ καὶ οἰκεῖόν ἐστιν αὐτοῖς ἡ φιλοποσία καὶ τὰ ἐρωτικά, καὶ πᾶσα ἡ περὶ τὴν δίαιταν ἄνεσις.* Lydiam Plutarchus de musica p. 1136. B. a Platone in lib. III. de rep. repudiatam esse scribit, *ἐπειδὴ ὀξεῖα καὶ ἐπιτήδειος πρὸς θρῆνον.* Plato isto loco pag. 389. E. *θρηνώδεις* esse dicit harmonias, quae *μιξολυδιστὶ* et *συντονολυδιστὶ* vocabantur: mox autem *μαλακὰς* et *συμποτικὰς* appellat *τὴν Ἰαστὶ καὶ Λυδιστί, αἵτινες χαλαραὶ καλοῦνται.* Plura in hanc rem quum ex aliis scriptoribus, tum ex illo Plutarchi libro de musica colligi possent. Ex eodem libro, maxime p. 1143. cognoscimus, id quod etiam sponte pote-

rat intelligi, aliis harmoniis alios numeros aptari solitos
fuisse. Ad quem finem philosophiam commendat Plu-
tarchus pag. 1142. D. *αὕτη γάρ*, inquit, *ἱκανὴ κρῖναι τὸ
μουσικῇ πρέπον μέτρον καὶ τὸ χρήσιμον.* Haec quoque
res multis posset veterum scriptorum locis confirmari:
de pleniore tamen eius cognitione, nisi plura veterum
musicorum scripta in lucem protrahantur, desperamus.
Quare, quid coniectura effici possit, experiendum est.
Quod si in numeris Pindari eadem diuersitas inuenie-
tur, quae est inter illas tres harmonias, ex numeris
coniici poterit, quae cuiusque carminis fuerit harmo-
nia. Inde vero, quae maxime sibi dissimiles sunt har- 19
moniae, Dorica et Aeolica, etiam cum dialecti quadam
diuersitate coniunctas fuisse non immerito suspicabimur.
Ac maior Pindari carminum pars numeros habet e da-
ctylis et trochaeis cum spondeo alternantibus mixtos:
quod genus ob insignem grauitatem eximie conuenit
Doricae harmoniae. Idque ipse poeta indicat Ol. III. 9.
*Μοῖσα δ' οὕτω τοι παρέστα μοι νεοσίγαλον εὑρόντι τρόπον
Δωρίῳ φωνὰν ἐναρμόξαι πεδίλῳ ἀγλαόκωμον*: vbi v. schol.
Alia pars numeros habet breuium syllabarum frequentia
concitatos, multoque motu inaequabiles: quod genus ab
Horatio legibus solutum dici videtur. Hos ad Aeoli-
cam harmoniam aptatos fuisse et similitudo eorum cum
isto genere harmoniae ostendit, et ipse poeta significat
Ol. I. 162. *ἐμὲ δὲ στεφανῶσαι κεῖνον ἱππικῷ νόμῳ Αἰο-
ληΐδι μολπᾷ χρή.* Nem. III. 136. vbi se carmen mittere
dicit *Αἰολίσσιν ἐν πνοαῖσιν αὐλῶν.* Ad vtrumque locum
falsa veris miscent scholiastae. Sed obiicientur nobis
haec duo, vnum, quod, quum poeta Ol. I. 26. dicat,
ἀλλὰ Δωρίαν ἀπὸ φόρμιγγα πασσάλου λάμβανε, nihil dis-
criminis inter Doricam atque Aeolicam harmoniam agno-
scere videatur. At non dubitamus, quin *Δωρίαν φόρ-
μιγγα* de Hypodoria harmonia intelligi voluerit: *) ita

*) Praestabit, opinor, *Δωρίαν φόρμιγγα* de poesi Doria, non de
modis musicis intelligi.

vero Aeolica harmonia vocabatur, vt Heraclides Ponticus apud Athenaeum docet XIV. p. 624. E. F. et 625. A. Eamdem harmoniam poeta tangit his verbis in schol. ad Pyth. II. 127. *Αἰολεὺς ἔβαινε Δωρίαν κέλευθον ὕμνων.* Alterum, quod obiicietur, haec verba sunt, Pyth. II. 125. *τόδε μὲν κατὰ Φοίνισσαν ἐμπολὰν μέλος ὑπὲρ πολιᾶς ἁλὸς πέμπεται· τὸ Καστόρειον δ' ἐν Αἰολίδεσσι χορδαῖς θέλων ἄθρησον χάριν ἑπτακτύπου φόρμιγγος ἀντόμενος.* Nam, si scholiastas audias, Pindarus hoc carmen, quod nobis Aeolicis numeris scriptum videtur, pretio emptum mitti dicit, distinguens illud ab Aeolico carmine, gratis misso, cuius initium fuerit, *σύνες ὅ τι λέγω, ζαθέων ἱερῶν ὁμώνυμε. κτίστορ Αἴτνας.* Fuerunt sane huius quoque carminis numeri, vt exordium docet, Aeolici: sed inepta tradere scholiastas iam Heynius et Gedickius senserunt: qui quidem nollem ad emendationem confugissent, quam nec res, nec metrum admittit. Inepta sunt in scholiastarum explicatione haec duo, vnum, quod de mercenario carmine et gratis misso poetam loqui putant; alterum, quod hic eum istud gratis missum carmen Hieroni commendare credunt, quod in ipso illo carmine fieri debebat. Vtraque criminatione liberabitur Pindarus, si eum hoc dicere statuas: hoc carmen, i. e. ipsa carminis verba, Tyriae mercis modo, i. e. naui, tibi mittitur: ipsum vero chori ingressum, carmen hoc Aeolicis fidibus canentis, benigne excipias. *Καστόρειον* enim *μέλος*, obscurius memoratum Isthm. I. 21. canebatur apud Lacedaemonios, quum acie instructa hosti obuiam irent: v. Plutarch. de mus. p. 1140. C. et alios, quos citauit Heynius ad Pyth. II. init. Est autem carmen Pyth. II. vel maxime in his, quorum numeri Aeolicae harmoniae conueniunt. Eosdem numeros eamdemque harmoniam habuit Lasi hymnus in Cererem, vt ex eius initio apparet, seruato apud Athenaeum XIV. pag. 624. E. *Δάματρα μέλπω Κόραν τε Κλυμένοιο ἄλοχον Μελίβοιαν, ὕμνων*

ἀνάγων Αἰολίδ' ἅμα βαρύβρομον ἁρμονίαν. Tertia denique a Pindaro memoratur Lydia harmonia Ol V. 44. XIV. 24. Nem. IV. 73. VIII. 25. Quae carmina, numeris mirifice diuersa, hoc tamen commune habent, quod nec tam concitatis numeris sunt, vt Aeolica, nec tam grauibus, vt Dorica. Ad Doricos numeros propius accedit Nem. VIII. ad Aeolicos Ol. XIV. maxime omnium proprie Lydios numeros dixerim, qui sunt in Nem. IV. Quantum ex tam tenuibus indiciis colligi potest, Doricam harmoniam in his carminibus fuisse coniicio: Ol. III. VI. VIII. XI. XII. Pyth. I. III. IV. Nem. I. V. X. XI. Isthm. I. II. III. et IV. V. VI. Aeolicam in his: Ol. I. II. X. Pyth. II. V. VI. VII. VIII. XI. Nem. III. VI. VII. Lydiae vestigia reperire mihi videor in his: Ol. IV. V. VII. IX. XIII. XIV. Pyth. IX. X. XII. Nem. II. IV. VIII. IX. Isthm. VII. VIII.

Redeo nunc ad Aeolismum. Ac veri simile est, concitatiores Aeolicae harmoniae numeros maiorem sibi dialecti libertatem vindicasse. Lydii enim numeri, leviores Doricis, non aliam, quam hi, linguam habent. Aeolicis igitur numeris hae videntur propriae formae esse: *ποὶ* pro *ποὺ* Pyth. V. 135. expellendum Ol. III. 7. vbi cod. Pal. recte *τοι*. In Doricis enim et Lydiis carminibus *ποὺ* dicit, vt Pyth. IV. 154. X. 18. Isthm. II. 37. ne ab Aeolicis quidem prorsus alienum, vt Ol. I. 44. Deinde *πέδα* Pyth. V. 62. (in quo tamen car- 21
mine v. 126. *μέτα* sine libris non mutandum) VIII. 105. fragm. pag. 115. apud Athen. pag. 641. C. e Schneideri emendatione: *πεδέρχεται* Nem. VII. 109. Composita tamen etiam in Doricis *πέδα* admittunt: *) *πεδάμειψαν* Ol.

*) Boeckhius pag. 293. „quod Hermannus hoc excusat in com„positis, nihil est: quid enim hac quidem in re interest inter „*πέδα* simplex et cum verbo compositum?" Non nihil, sed aliquid dictum esse fatebitur vir optimus, vbi reputauerit, vel a tragicis *πέδα* in compositis admissum inueniri. Omninoque

XII. 18. πεδαυγάζων Nem. X. 114. vbi cod. Aug. ed. Rom. aliique libri πόδ' αὐγάζων. Porro ἐπάμεροι Pyth. VIII. 135. quod in Doricis est ἐφάμεροι et ἐφαμέριοι. Tum ἐν pro ἐς Pyth. II. 21. V. 50. et in Aeolico fragment. p. 67. Nusquam hoc in Doricis inuenitur, nisi forte librariorum errore, aut grammaticorum inuento, vt Pyth. IV. 459. Ibidem v. 376. pro ἐς Φᾶσιν δ' ἔπειτ' ἐνήλυθον scribendum est, versuum quoque distinctione postulante, ἐς Φᾶσιν δ' ἔπειτεν ἤλυθον. Hoc ἔπειτεν, quod Aelius Dionysius apud Eustath. p. 1158, 39. Ionicum esse et apud Herodotum inueniri testatur, Phrynicho p. 48. Atticos respicienti, et inde Fauorino in v. εἶτε, ἐσχάτως βάρβαρον vocatum, Pindaro etiam Nem. III. 94. pro ἔπειτ' ἐν, vt iam Pauwius suspicabatur, restituendum. Cod. Aug. ibi ἐπὶ τόν. Aeolicis carminibus etiam ὀνυμάξαι tribuendum videtur, Pyth. II. 82. VII. 6. XI. 10. In caeteris enim communis forma inuenitur, ὀνόμασθεν Ol. IX. 71. ὠνόμασεν Pyth. XII. 41. vbi nemo paullo doctior ὀνύμασθεν et ὠνύμασεν scribi volet. Nomen autem ὄνυμα et in Dorico et in Aeolico carmine locum habet: Ol. VI. 95. Nem. VI. 82. neque vsquam ὄνομα apud Pindarum est. Etiam accusatiuus pluralis secundae declinationis in ος terminatus in solis Aeolicis carminibus videtur admissus esse: νᾶσος Ol. II. 129. ἐσλός Nem. III. 50. vbi quidem cod. Aug. ἐσλόν. Alibi si haec forma inuenitur, expellenda est, non minus quam Dorica ως, qua nusquam vsum esse Pindarum puto. Traxit enim aliquid labis hic illic Pindarus a grammaticis, neque a recentioribus, sed a veterrimis et clarissimis, quod vel haec, quae habemus, scholia ostendunt: multo clarius intelligeretur, si reperirentur, qualia ad Iliadem. Ol. I. 85. genuina scriptura est κακαγόρος. Nem. III. 42. ὑπερόχως, quod editum, vel ὑπερόχους duorum

non adeo ignotum credideram, compositorum alium esse, quam simplicium vsum.

librorum, metro conueniret, si *ἰδίᾳ* sanum esset, quod et sensus et praestantissima apud scholiasten lectio *διά τ᾽ ἐρεύνασε* corruptum esse arguunt. Restitue tres litteras ob praecedentium similitudinem neglectas: *δάμασε δὲ θῆρας ἐν πελάγεσιν ὑπερόχος· διά τ᾽ αὐτ᾽ ἐρεύνασε τε-* 22
ναγέων ῥοάς. *Πελάγεσι* et accusatiuum *ὑπέροχος*, accentu nominatiui scriptum, praebuit optimus codex, cuius saepius iam facta est mentio. Nem. I. 35. fuisse qui metro repugnans *ἐσλὸς* scriberent *ἐσλώς*, scholia docent. Scribe *ἐσλούς*. Aristarchi apud scholiasten verba in cod. MS. sic scripta: *καταλείπεται δὲ τῇ ἀρχαίᾳ σημασίᾳ τὸ ἐσλός. ἡ γὰρ ἀντίστροφος οὐκ ἀπῄτει τὸ υ.* Dele cum edd. *οὐκ*, et hoc dicet Aristarchus, antiquo more Pindarum *o* scripsisse, quod esset *ου* pronunciandum. Nem. X. 116. cod. Aug. *ἥμενος*, quae vetus lectio fuit. Aristarchus et Apollodorus scribebant *ἥμενον*, Didymus *ἡμένος* pro *ἡμένους*. Ed. Rom. al. *ἡμένοις*. Accusatiuum seu pluralem seu singularem agnoscunt Heynio commemorati Pausanias et scholiastes Aristophanis, auctoritatem, opinor, sequuti grammaticorum. Mihi Pindarus, spreto incredibili commento, vt facit Ol. I. 43. ss. nominatiuo casu videtur *ἥμενος* de Lynceo dixisse. Denique in Aeolico fragmento p. 60. v. 10. non debebat *ἵπποs* in *ἵππως* mutari. Aeolicorum carminum propria sunt etiam verba in *μι* terminata pro contractis: *αἴτημι* fragm. p. 110. Sed in alio Aeolico fragm. p. 79. restituendus optatiuus *σιγῷμι*. Nisi fallor, etiam Dorica quaedam, quae in Aeolicis carminibus inueniuntur, a Doricis abiudicanda erunt. Sic *πολυμάλῳ* recte videtur legi Ol. I. 19. recte vero etiam *μῆλα* Pyth. IV. 263. IX. 114. *μηλοδόκῳ* III. 47. *μηλοβότου* XII. 5. *μηλοβότᾳ* Isthm. I. 67. Vnde Ol. VII. 115. 145. vbi scriptura fluctuat, communem formam praetulerim.

Aeolismi illius, quem poeta in omnibus carminibus vsurpat, aliquot exempla iam supra dispersimus. His

adde elisam litteram in περὶ Ol. VI. 65. Pyth. IV. 472. et in compositis περάπτων Pyth. III. 94. περύδοις Nem. XI. 51. *) Non absimile est ποτ' ἀστῶν Ol. VII. 165. Deinde solutionem diphthongi in his: Αἰγεΐδαι Pyth. V. 101. Ἀλκεΐδᾶν Ol. VI. 115. Ἀτρεΐδας Pyth. XI. 47. Isthm. VIII. 111. Κρηθεΐδας Pyth. IV. 271. Οἰνεΐδαι Isthm. V. 39. Πηλεΐδα Pyth. VI. 22. Καδμεΐων Isthm. IV. 88. Πηνεΐὸν Pyth. X. 86. Λατοΐδας IX. 8. Τροΐα Nem. III. 103. IV. 40. VII. 59. Isthm. VI. 41. VIII. 112. Sed non est horum constans vsus: sic Αἰγεῖδαι
23 Isthm. VII. 21. Ἀτρεῖδαι Ol. IX. 107. Οἰκλεΐδαν Nem. X. 16. Λατοΐδα Pyth. I. 22. Alia, vt videtur, Aeolica forma est ἀμεύσασθαι Pyth. I. 96. restituenda, vt supra dixi, etiam XI. 84. παραμεύσεται Nem. XI. 17. ἀμευσίπορος Pyth. XI. 58. vbi scribendum videtur κατ' ἀμευσιπόρος τριόδους, nisi quis vtriusque accusatiui communem formam praeferat. Prorsus Aeolicum nomen, etiam digammo memorabile, αὐάτα legitur Pyth. II. 52. III. 42. Addam denique hoc: duplicatas consonantes, quae in quibusdam vocabulis, vt in κελαδεννός, κλεεννός,

*) Adde περιδαῖον pro περιΐδαῖον fragm. p. 103. quod ita scribendum videtur:

ἐλαφρὸν κυπάρισσον φιλέειν,
ἐᾶν δὲ νομὸν Κρήτας περι-
δαῖον· ἐμοὶ δ' ὀλίγον μὲν γᾶς δέδοται,
ὅθεν ἄδρός, πενθέων δ'
οὐκ ἔλαχον, οὐδὲ στασίων.

Paucis contentum esse hominem debere dicit, nec, si cupresso delecteris, quidquid huius arboris circa Idam in Creta nascatur, expetendum. Abundabat autem Creta hoc genere arboris, auctore Hermippo apud Athenaeum p. 27. F. Plinius H. N. XVI. c. 33. s. 60. de duobus generibus cupressi: *huic patria insula Creta. — Sed in Creta quocumque in loco terram mouerit quispiam, vi naturali haec gignitur, protinusque emicat: illa vero etiam non appellato solo ac sponte, maximeque in Idaeis montibus, et quos Albos vocant, summisque iugis, vnde niues numquam absunt, plurima, quod miremur.*

φαεννός, origine Aeolicae sunt, etiam in his verbis ad Aeolicae linguae vsum referendas videri, in quibus apud epicos aut improbatae, aut rarissime adhibitae inveniuntur. Eiusmodi sunt ἕσσαντο Pyth. IV. 363. ἕσσαι 486. καθέσσαντο, siue κάθεσσαν, V. 55. ἕσσαν Ol. IX. 79. θέσσαν I. 102. θέσσαντο Nem. V. 18.

Persequutus sum, quae in Pindari dialecto maxime memorabilia videbantur. Omnia attingere nec licebat, neque animus erat. Quare si quis amplius de his rebus quaerere volet, satis inueniet materiae: veluti in verbis e praeterito factis, vt γεγάκειν, κεχλάδοντας, πεφρίκοντας; in formis infinitiuorum, de quibus βᾶμεν, στᾶμεν, et similes in rarioribus sunt; in terminationibus personarum, vt τίθεν, ἴεν, ἔγνον; et ex alio genere ἐξικέσθαν, κτησάσθαν; in compositorum formatione, vt βουλαφόροι, et quae sunt huiuscemodi alia. Quae omnia operae pretium est aliquando diligentius pertractari.

DISSERTATIO IV.

NOTAE AD PINDARVM.

In describendis carminum Pindaricorum metris hanc tenui rationem, vt initia eorum versuum, qui cum praecedentibus vna numeri perpetuitate cohaerent, paullum ad mediam paginam reducta ponerem, quo statim, vbi initium esset noui numeri, vel vbi plures versus vno numero continerentur, intelligi posset. Trochaeum semantum, vt supra dictum est, longioribus lineis, —' — et interruptiones numeri signo continuationis „ notaui.

OLYMP. I.

STROPHAE:

v -' -' vv - v -
  -' v -' vv - v̄
vvv -' v - -
  vv -' vv - vv - v̄
-' v - v - v ⏓
-' v -' vv - v̄
-' v - v - v ⏓
-' v - vv́vv - v -' v - v -' vv -
  -' v - v ⏓
-' v - v - v - v -' vv - -' v ⏓
vv́vvvvv -' v - v -' v -
v —' —' v -' vvv ⏓
⏑⏑
v -' -' v - v -' vvv ⏓
v -' vvv - v - v -

EPODI:

υ –′ ύυυ –′ υ –
–′ υυ – υ – –′ υ – υ –
υ –′ –′ υυ – –′ υ ύυυ – υ –
–′ υ – υ – υ –′ υυ – –′ υ –
υ –′ –′ υ –
–′ υυ – υ – υ –′ υυ – ῡ
υυ –′ υ –′ υυ – –′ υ – υ ⏓
– –′ υυ – υ –
–′ υ – υ –′ υυυ – υυ – –′ υ ⏓
υ –′ –′ υ – –′ υυ – υ –
–′ υυ – υ – υ

V. 16. Scribe ex melioribus libris ἱκομένοις, et refer ad σοφοῖς, quod latet in σοφῶν μητίεσσι. Codex Lipsiensis in bibliotheca Paullina ἱκόμενοι. Is codex scriptus est in charta bombycina, forma quadrata, et, praeter Pindari Olympica cum maxima parte scholiorum recentiorum, Theocriti octo priora idyllia cum scholiis, atque Hesiodi Opera et Dies cum scholiis continet. Seruatus est pessime: quippe nullum prope folium est, cuius non aliqua pars vetustate, situ, humore aut tabefacta sit, aut penitus interierit, quibusdam etiam foliis plane perditis, quorum duo a manu admodum recente in charta vulgari suppleta sunt. Caeterum inter lineas glossae adiectae, partim ab eadem manu, quae textum et scholia scripsit, partim ab alia recentiore, sed quae antiquior est illa, a qua folia, quae interiere, scripta sunt. A prima manu interdum transuersae lineae supra eas syllabas positae sunt, quas librarius producendas indicare voluit. In quo genere etsi nonnumquam erravit, interdum tamen opportuna est ista admonitio ad metrorum correctionem. Saepe enim eas syllabas ista lineola notauit, quas alii ineptis fulcrorum additamentis auxerunt, quum essent in fines versuum reiiciendae. Ita Olymp. X. 70. vltimam syllabam in ἄρα, et v. 122.

in χρόνον notauit. Hic igitur codex etiamsi non continet eximias quasdam et singulares lectiones, hanc tamen habebit auctoritatem, vt aliorum librorum scripturam nonnullis in locis confirmet atque corroboret. Ex quo genere quae lectiones in eo inueniuntur, eas adnotandas putaui.

44. Pro φρένας meliores libri φάτις, quod recipiendum erat, nec debebat in φάτιν mutari. Volebat poeta dicere, καί πού τι καὶ βροτῶν φάτις ἐξαπατᾷ: nunc ad φάτις per appositionem adiectis verbis ὑπὲρ τὸν ἀλαθῆ λόγον δεδαιδαλμένοι ψεύδεσι ποικίλοις μῦθοι, his accommodauit verbum ἐξαπατῶντι.

61. Restituendum metri caussa, quod vulgo legebatur, τὸν εὐνομώτατον ἐς ἔρανον. Qui articuli vsus non abhorret a Pindari consuetudine. Ita v. 13. ὁ πολύφατος ὕμνος, v. 129. ὁ μέγας κίνδυνος. IX, 3. ὁ τριπλόος κεχλαδώς. XIII, 4. τὰν ὀλβίαν Κόρινθον. Pyth. I, 152. τὰν εὔυδρον ἀκτάν, et alibi saepissime. Codex Lips. τὸν εὐνομώτατον εἰς ἔρανον, sed εἰς, quod euanuerat, ab recentiore manu restitutum.

66. MSS. Lips. et Ciz. χρυσέαισιν ἀν᾽ ἵπποις.

69. Laomedontis filium habere videtur Ganymedem, vt Euripides Troad. 822. Caeterum v. Interpp. ad Hygin. fab. 271.

77. Τὲ non dicit Pindarus pro σέ. Itaque haec coniunctio est. Quare v. 79. scribendum τάμον κάτα, vt Iliad. II. 699. ἔχεν κάτα.

80. Parum felix grammatici cuiuspiam correctio δεύματα maiorem peritiam artis coquinariae, quam diligentiam in perpendendis verbis poetae prodit. Hic δεύτατα κρεῶν scripsit, vtrumque sciens et prudens, κρεῶν propter διεδάσαντο: carnes enim, non ossa apponebantur conuiuis: δεύτατα autem propter φάγον: solus enim humerus consumptus, et deinde ebore suppletus est. Ἀμφὶ melius, opinor, aduerbialiter ad διεδάσαντο referatur, quam vt praepositio ad τραπέζαισι.

91. Scribe ἂν. Idem error etiam alibi occurrit, vt Pyth. II, 13. Nem. V, 23. VI, 103. Caeterum nihil difficultatis in οἱ et αὐτῷ. Οἱ cum πατὴρ coniungendum, pater eius, vt Nem. VII, 32. Ψεύδεσί οἱ, et alibi saepe.

102. Cod. Lips. θέσσαν.

128. Idem ἐρῶντας.

134. Atticae formae in Pindaro non locus. Lege οὗτος ἄεθλος ὑποκείσεται, metro etiam iubente. Ita etiam MSS. Ciz. et Lips.

138. Scribe ἔπεσι.

159. Scribe αἰεί.

163. Aldus et MSS. Gotting. et Ciz. habent ἱππείῳ. Scribe ἱππίῳ, de more Pindari. Neque ἱππικός alibi apud nostrum.

167. Quantum ex codd. lectionibus colligi potest, ἄλλον ἢ a correctoribus profectum est, scripturam, quam in libris inueniebant, ἅμα καὶ non recte refingentibus. Videtur poeta dedisse καλῶν τε ἴδριν, ἀλλὰ καὶ δύναμιν κυριώτερον. Particulis τέ, μέν, et si quae sunt similes harum, saepe mutata orationis forma eae particulae respondent, quas aliae, quam istae, praecedere debebant.

172. Interpunge: Θεὸς, ἐπίτροπος ἐὼν τεαῖσι, μήδεται ἔχων τοῦτο κῆδος, Ἱέρων, μερίμναισιν. Deus, inquit, prospiciens tuis consiliis, hanc habet meditaturque curam. Plane alienum est, quod quibusdam in mentem venit, κῦδος.

OLYMP. II.

STROPHAE:

υ -́ υ - -́ υ - ῡ
υυυ -́ υ - -́ υυυ -́ υυυ - υῡ
- -́ υ - -́ υυυ - υυυ -
ύυ
-́ υ - — υ -
-́ υ -́ υυυ ⏗

- -' υυυ - υ -' υυυ - -' υ ⏓
υ -' -' υυυ - υ - -' υ -
υ -' -' υ - ῡ
- -' υ - υυυ - υ - υ -' υυ -

EPODI:

- -' υ - -' υυ - υυ
-' υ - υ -' υυυ - υ - -' υ - ῡ
υυυ -' -' υ - υ -' υυυ - -' υ ⏓
- -' υ - -' υ — -' υυυ - ῡ
υυ
υ -' υυυ - υ - -' υ - ῡ
υ -' υ - υ - υ

V. 6. Exit hic versus, si quid video, non in dochmium, sed in duos Creticos. Male enim, si dochmius esset, ictus caderent in plerisque strophis. Si paeonico ordine finiretur versus, contractio paeonis in palinbacchium fortasse ab nomine proprio aliquam excusationem haberet, seruata tamen in cantu modulatione paeonica: vide de mens. rh. p. 9.

10. Non sum verum assequutus in diss. de dial. Pind. p. 6. Scribendum potius, *γεγωνητέον, ὄπι δίκαιον ξένων*, casu datiuo. Non satis accurate de nomine *ὄπις* disseruit Boeckhius. Significat illud reuerentiam hominum erga deos. Sic etiam apud Hesiod. Theog. 222. et Pindarum P. VIII. 101. Inde ad hospitum reuerentiam propter deos vltores violati hospitii translatum est.

17. Cod. Lips. *ποταμοῦ*, sed a prima manu supra vltimam syllabam scriptum Doricum *ῶ*.

19. Metro consuletur, si alia paullo, sed non deteriore sententia articulum addideris: *ὁ πλοῦτον τε καὶ χάριν ἄγων γνησίαις ἐπ' ἀρεταῖς.*

29. Male interpungitur post *πεπραγμένων*. Interpungendum post *δίκαν*. Caeterum in fine huius versus breuem, non ancipitem syllabam in metri descriptione

posui. Nam, nisi egregie fallor, hic versus cum sequente vna numeri perpetuitate cohaeret, quae in prima tantum et secunda epodo turbata est. Hic quidem vulgatam lectionem habet etiam scholiastes Sophoclis ad Trach. 744. Eustathius quid legerit, incertum est, quod is sententiam tantum exprimit p. 1591, 7. τὸ γὰρ πεπραγμένον οὐκ ἔστιν ἀποίητον γενέσθαι, ὥς που γνωματεύει καὶ Πίνδαρος. Repone vero facili coniectura: τῶν δὲ πεπραγμένων ἐν δίκᾳ τε καὶ κατὰ δίκαν ἀποίητον οὐδ' ἂν χρόνος ὁ πάντων πατὴρ δύναιτο θέμεν ἔργων τέλος. Τῶν δὲ quum posuisset, in fine addit, quod istuc referatur, ἔργων.

35. Cod. Lips. ἐσλῶν.

41. Scribe: πένθος δ' ἔπιτνε βαρὺ τῶν κρεσσόνων πρὸς ἀγαθῶν. Aoristo hoc vsus etiam Sophocles in Oed. Col. 1732. Nuper in mentem venit quibusdam, verbum πιτνεῖν exstirpare, et in eius locum αὐθυπότακτον illud intrudere, cuius nullus est, nisi in aoristo vsus.

48. Post hunc versum cod. Lips. vt alii libri addit, φιλέοντι δὲ Μοῖσαι.

56. Recte βροτῶν γε reuocauit Boeckhius. Cod. Lips. βροτῶν κέκριται.

65. Vide ad v. 29. Hic quidem aut ἅτε πατρώϊα, aut, quod malim, ἃ τὰ πατρώϊα scribendum videtur.

66. Cod. Lips. τῶνδ' ἔχει.

70. Scribendum Ἀῷον. Longis enim vocalibus subscribendum iota est, quo impurae diphthongi, quae sic nascuntur, a puris, quae vocari solent, distingui queant. Itaque vt nunc λώϊον, πατρώϊον, nunc imminuto syllabarum numero λῷον, πατρῷον scribitur, ita etiam Ἀῷος, Ὑπερῇδα, πάτρῳ, μάτρῳ, et quae sunt alia huius generis, scribi debent. Ac male profecto fecerunt, qui quum litterarum compendia ex typothetarum officinis eiicere vellent, etiam illud repudiarunt, quo longae litterae υ iota adiicitur. Eo enim ad impuram diphthon-

gum a pura distinguendam carere non possumus. Aliter enim *νέκυι* bisyllabum, aliter *Θυὼς* scribendum est.

74. Scribe *ἔπεφνέ οἱ*. Cod. Lips. *πέφνεν ἑοῖ*. Ciz. *οἷ*.

78. Cod. Lips. *νέοις ἐν ἀέθλοις*.

83. Libri fere *ἔχοντι*, quod plena interpunctione ad *ῥίζαν* apposita recepit Boeckhius. Et ita scholiastae. At neque frigidius quidquam isto additamento, *ὅθεν σπέρματος ἔχοντι ῥίζαν*, neque alienius abrupto illo ad alia transitu cogitari potest. Quod Schmidius dedit, *ἔχοντα*, tam est elegans, vt, si ex his tantum duobus alterum optandum sit, non dubitem codices posthabere. Verum *ἔχοντι* grammaticis Dorismi studiosis deberi puto, poetam autem *ἔχουσι* dedisse, quod in nonnullis codd. est. Non est id autem tertia persona verbi, vt illis visum, sed datiuus participii, qui est cum verbis *τὸν Αἰνησιδάμου ἐγκωμίων τυγχανέμεν* construendus. *Πρέπει*, inquit, *τὸν Αἰνησιδάμου αὐτοῖς ἔνθεν σπέρματος ῥίζαν ἔχουσιν ἐγκωμίων τυγχάνειν*. Caeterum *ἔχοντι* est etiam in Lips. et Ciz. et Lips. interpungit post *ῥίζαν*.

101. Non contenderim non esse verum *ἐτήτυμον*, sed *ἀλαθινὸν* ne quis calidius ad poetas ithyphallicos infimae notae ac sequioris aetatis detrudat, Theocritus, Callimachus, aliique intercedent.

102. Recte vetus lectio habet, *εἰ δέ μιν ἔχων τις*, agnita, vt videtur, etiam ab Eustathio, qui p. 714, 63. de Sophocleo illo in Oed. R. *πρῶτα σὲ κεκλόμενος* ita scribit: *ἢ γὰρ ἐκεῖ λείπει τὸ εἰμί, ἢ τὸ κεκλόμενος ἀντὶ τοῦ κέκλομαι εἴληπται. χρῆσις δὲ ὁμοία σεσημείωταί που καὶ παρὰ Πινδάρῳ ἐν Ὀλυμπιονίκαις*. Sed male et hic, et quos sequutus est, haec interpretantur. Non verbi locum tenet participium, sed feruor poetam ad anacoluthon abripuit. Volebat dicere: si quis opes virtute temperatas possidens, sortem intuetur eorum, qui propter bene facta diis cari sunt, is ita vtitur diuitiis, vt hic Thero. Sed delatus ad descriptionem illius beato-

rum sortis, pro apodosi, quae sequi debebat, aliam liberius conformatam substituit v. 160. ἔπεχε νῦν σκοπῷ τόξον, et quae sequuntur.

112. Quum ad νέμονται in optimis codd. adscriptum sit δέρκονται, vel etiam δὲ δέρκονται, festinantius nuper repositum est δράκησαν, qui aoristus vereor vt bene defendi possit. Quanto facilius erat scribere δεδόρκαντι βίον. Illud viderint alii, ne forte δέδορκαν βίοτον legi possit. Alexandrini, quorum haec forma esse perhibetur, (v. Maittair. p. 301. ed. Sturz. et Sturzium de dial. Alex. p. 57.) mihi videntur magis formas vetustate obscuratas seruasse, quam corrupisse vsum communem. Smyrnaeos certe, qui Aeolenses origine erant, (v. Plutarch. Symp. Q. VI. 8. p. 694. B.) ab his potius, quam ab Alexandrinis formam istam accepisse crediderim.

114. Cum Heynio praeferendum censeo ἐν χερὸς ἀκμᾷ, quod etiam liber Cizensis habet. Lips. ἀλκᾷ χερῶν.

129. Scribe νᾶσος. Ita etiam cod. Lips.

136. Festinantius, qui στεφάνοις non apte dici animaduerterunt, reposuerunt κεφαλάς. Ipsum illud nomen στεφάνοις, quod etiam in cod. Lips. est, et magis etiam lectio quorumdam librorum στεφάνους, monere poterat, vt στεφάνας scriberent, quo nomine partem capitis eam, cui corona imponitur, appellari satis notum est. Nisi ea etiam στέφανος dicta est, vt adeo στεφάνους seruari possit.

158. Recte libri γαρύετον, quod iam Gurlittus in Simonidem et Bacchylidem dictum monuerat.

165. Cod. Lips. Ἀκράγαντα.

166. Etiam si αὐδάσομεν scribatur, tamen τανύσαις participium erit. Vide, si opus est, Porsonum in praef. ad Hec. p. 38. Sed αὐδᾶσθαι actiua significatione, praeter Sophoclis Philoct. 130. tuebitur etiam eiusdem fabulae v. 852. et Aeschyli Eum. v. 383. In Aiace v.

772. vehementer miror Boeckhium de passiua significatione cogitare potuisse. Caeterum cod. Lips. a manu prima αὐδάσομεν, sed postea ν erasum, et a manu secunda supra scriptum λέξω, διαβεβαιοῦμαι.

169. v. de dial. Pind. p. 7.

173. Recte se habet αἶνον ἔβα κόρος. Euripides Hippol. 234. ὄρος βῶσα, et 1381.

κκὶ νῦν ὀδύνα μ', ὀδύνα βαίνει.

Ibidem v. 841. pariter, vt hic, ἔβα cum ἐπέβα permutatum fuit. Dochmiacus sic scribi postulat:

πόθεν θανάσιμος
τύχα σὰν ἔβα, γύναι, καρδίαν;

176. v. ad Nem. X. 157.

177. Scribe καλοῖς ἔργοις. Τὸ λαλαγῆσαι θέλω non est Graecum. Θέμεν et ad τὸ λαλαγῆσαι et ad κρύφον pertinet. Hoc enim dicit: inuidia laudem inuasit, improborum virorum rumores, obscurationemque honestis factis bonorum excitare, volens. Etiam cod. Lips. ἐσθλῶν καλοῖς ἔργοις.

OLYMP. III.

STROPHAE:

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ –́ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ –́ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ –́ – –́ ⏑ –́ – –́ ⏑ –́ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ –́ – –́ ⏑ –́ – –́ ⏑ –́ –

EPODI:

–́ ⏑ –́ – –́ ⏑ –́ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

-́ ᴗ -́ - -́ ᴗ ᴗ - ᴗ ᴗ - -
-́ ᴗ -́ - -́ ᴗ ⏓
-́ ᴗ ᴗ - ᴗ ᴗ - -
-́ ᴗ ᴗ - ᴗ ᴗ - - -́ ᴗ ⏓
-́ ᴗ ᴗ - ᴗ ᴗ - - -́ ᴗ -́ ⏓
-́ ᴗ ᴗ - ᴗ ᴗ -
-́ ᴗ -́ - -́ ᴗ -́ - -́ ᴗ -́ -

V. 6. Non opus emendatione. Hymnum vocat ἵππων ἄωτον, laudem equorum. Ita V, 1. 2. ἀρετᾶν καὶ στεφάνων ἄωτον. Et VIII, 97.

ἀλλ᾽ ἐμὲ χρὴ μναμοσύναν ἀνεγείροντα φράσαι
χειρῶν ἄωτον Βλεψιάδαις ἐπίνικον.

7. Scribe: Μοῖσα δ᾽ οὕτω τοι παρέστα μοι. Παρίστα qui scribunt, exempla velim huius formae afferant. Nam actiuum hic non est aptum.

21. Valde friget γλεφάρων ὑψόθεν. Iungenda puto ἀτρεκὴς γλεφάρων, fixo, firmo oculo intuens, quod est strenui et seueri iudicis. Vtitur hac voce de defixis oculis Plutarchus de sollert. animal. p. 974. F. τὰς γὰρ αὐτῶν ὁμοῦ πάσας αἶγας, ὅταν ἀνάσχῃ μεθ᾽ ἡλίου τὸ ἄστρον, ἀτρεκῶς ἐπιστρεφομένας ἀποβλέπειν πρὸς τὴν ἀνατολήν. Sic scribendum pro vulgato ἐκεῖ στρεφομένας.

23. Temporum et modorum vsitata apud Graecos consequutio postulat, vt legatur βάλῃ, quod etiam Mss. Lips. et Cizensis habent. Βάλοι hic significaret, carminibus indicari, quis reportasset victoriam.

29. Cod. Lips. θεράποντα. ὅγε, ac deinde Διὸς αἰτεῖ et σκιερόν, quod postremum etiam in Cizensi est. Est hic locus in iis, qui sine librorum auxilio pro deploratis habendi sunt. Nam consideranti ea, quae a viris doctis de hoc loco disputata sunt, vix, puto, dubium esse potest, quin a Pindaro scriptum sit, Διὸς ἄλτει πανδόκῳ. Neque illud ambiguum est, ἄλσει v. 31. ex interpretatione receptum, expulisse veram lectionem,

Enimuero hoc quum semel factum esset, vetus et apud Gregorium iam atque Eustathium obuia corruptio *αἴτει* effecit, vt hoc pro verbo haberetur, atque *αἰτεῖ* scriberetur. Inde, quum inconcinna oratio displiceret, *ὅγε* pro *λόγῳ* scriptum. Haec si non sine probabilitate coniecimus, quis affirmare ausit, quid hic scriptum fuerit a Pindaro? Nam aut infinitiuus aliquis excidit, vt *ἔμμεν*, aut substantiuum. Quam Boeckhius nuper viam iniit, ea et regulis artis criticae aduersari videtur, et orationem inconnexam infert, vbi nexus necessarius est. Nam quod ille *ἦθος* commemorat, id hic quale sit non intelligo. Omninoque quum sibi persuasit, asyndeta amare Pindarum, non videtur, vbi id ille fecerit et potuerit facere, satis perspexisse.

40. Scribe *ἔθαλλεν*, etsi longa syllaba non est omnino necessaria: ita etiam v. 42. *ἔδοξεν* scribendum. Vtrumque sic scriptum in cod. Lips. qui etiam *ἅμα*.

45. Reuocandum *πορεύειν*. Vide diss. de dial. Pind. pag. 16.

46. Vide diss. de mens. rh. p. 7.

54. MS. Lips. et Cizensis *ἱράν*.

56. Iidem codd. *ποιαῖς*.

57. Nihil opus *θαυμαίνει* scribi, neque diligentius haec consideranti deerit, quod respondeat quaerentibus, cur, qui *δένδρε' ἔθαλλε* scripserit, non dederit etiam *δένδρε' ἐθαύμαινε*.

63. Cod. Lips. *σὺν βαθυζώνου διδύμμοις παιδὶ Λήδας*. Cizensis *διδύμοισι*. Scribendum *διδύμνοις*, vt *νώνυμνος, ἀπάλαμνος*, atque alia huiusmodi a poetis metri caussa vsurpantur.

81. Recte Boeckhius *οὔ μιν διώξω*: sed non probo, quod *μὶν* refert ad *τὸ πόρσω*, quo facto bis idem dictum foret. Referendum puto ad Theronem: nam *τὸ ἔσχατον κορυφοῦται βασιλεῦσι*. Compara finem primi carminis. Qui *κεῖνος* legerunt, permoti videntur optatiuo, cui *ἂν*

deesset. At id omitti interdum Hoogeveenius iure et merito contendit, cui non debebat contradicere Eichstaedtius in specimine quaestionum philologicarum pag. 68. qui quos Homeri locos propter hanc rationem corrigendos putat, ii integerrimi sunt. Ita Iliad. II, 340.

ἐν πυρὶ δὴ βουλαί τε γενοίατο μήδεα τ᾽ ἀνδρῶν.

Pindarus autem Ol. XI, 21.

τὸ γὰρ ἐμφυὲς οὔτ᾽ αἴθων ἀλώπηξ
οὔτ᾽ ἐρίβρομοι λέον-
τες διαλλάξαιντο ἦθος.

Aeschylus Choeph. v. 590.

ἀλλ᾽ ὑπέρτολμον ἀν-
δρὸς φρόνημα τίς λέγοι;

Vide ad Pyth. X. 47.

OLYMP. IV.

STROPHAE:

⏑ ⏑ –́ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – ⏑ – –
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – –
⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏒
– –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – –
– –́ – – – –
⏑ –́ ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ –́ ⏑ – ⏑ – –
– –́ ⏑ –́ – ⏑ –́ –́ ⏑ –
–́ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ – ⏑ ⏓
– –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ –
⏑ ⏑ –́ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑

EPODVS:

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –

υ -' υ - υ - υ -
- -' υ υ - υ υ - - υ ≚
υ -' ῠ -' υ υ - -' υ -' υ υ υ υ -
-' υ υ - υ υ - υ
- -' υ υ - υ υ - υ -
-' υ - υ - υ - υ -' υ υ -
υ υ -' υ υ υ - υ υ - υ
-' υ - υ -

Epodum, quum antithetici versus nulli sint, ita constitui, quemadmodum maxime consuetudo Pindari postulare videbatur. Quamquam an ab ipso poeta versus sic distributi fuerint, incertum manet. In huiuscemodi enim carminibus neque est aliud, nec potest esse artis officium, quam vt caueat ea, quae facienda non fuisse demonstrari potest; quae facta sint, vt ostendat, exigere, id non minus ineptum foret, quam si quis eos, qui prosodiam tradunt, reprehenderet, quod quasdam syllabas dicerent ancipites esse.

3. Valde aberrant mea sententia à more veterum poetarum, qui quaecumque nomina deum aliquem deamue significare possunt, continuo vt numina introducunt, eaque re nescio quid venustatis atque elegantiae se attulisse putant.

18. Mira et incredibilia commenti sunt interpretes, vt genitiuum ὀχέων explicarent. Nihil opus his machinis. Hoc dicit, ἵκει ὁ κῶμος, Ψαύμιος ὀχέων κῶμος ὤν.

39. Inepta hic foret obseruatio physiologica. Sunt haec omnia vsque ad finem, vt Süuernio quoque et Gurlitto visum est, Ergini verba. De quo quae narrantur in scholiis, ficta ex hoc loco esse puto. Rectius, opinor, adolescentem fuisse Erginum statuemus, qui derisus ab Lemniis mulieribus, quod inter ὁπλιτοδρόμους constitisset, victor monuerit eas, posse aliquem etiam praeter aetatem validum et robustum esse. Cum Psaumide nulla est in his verbis comparatio, qui pro-

vectior aetate erat, nisi quis multo prius, quam Olymp. LXXXII. scriptum hoc carmen esse contendat. Illud tamen certum est, primam hic Psaumidis victoriam laudari, quum nullius alius mentio fiat; quinto carmine autem tertiam mularum, quia ibi etiam curulis victoriae et equi desultorii memoratur.

40. Nostra versuum descriptio cum quibusdam libris *ἀνδράσιν* scribi postulat. Sic etiam cod. Lips. qui mox *καὶ πὰρ τὸν ἁλικίας.*

OLYMP. V.

STROPHAE:

–́ – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ –
–́ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – ⏑ – ⏑̄
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – – ⏑́ –
–́ ⏑ – ⏑ – ⏑

EPODI:

–́ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑
–́ ⏑ – ⏑ – –
–́ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – –́ ⏑ –
–́ ⏑ – ⏑ – ⏑

V. 9. Cod. Lips. recte *Καμάρινα.*

29. Haec Libanius T. I. pag. 361. ed. Reisk. de Hippari intelligit.

37. Alienum est ab hoc loco, quod Boeckhius dedit, *εὖ δὴ ἔχοντες.* Hiatu si quis offendetur, poterit is *ἠῢ δ' ἔχοντες* scribere. Silent quidem, quod meminerim, grammatici de hac forma aduerbii. Sed non dubitandum, quin proba sit. Qui formulam *ἐῢ τρέφον ἠδ' ἀτίταλλον* considerauerit, Iliad. ξ. 202. 303. Odyss. τ. 354. facile adducetur, Iliad. π. 191. scribendum esse,

τὸν δ' ὁ γέρων Φύλας ἠῢ τρέφεν ἠδ' ἀτίταλλεν.

Non opus est Iacobsii coniectura, *σοφισταί*. *Καὶ* enim hyperbaton facit, pro *καὶ σοφοί*. Ita VI, 41. Pyth. IV, 153. Similiter Pyth. IX, 151. *κωφὸς ἀνήρ τις, κωφός τις ἀνήρ*. Aesch. Choeph. 1038.

40. Cod. Lips. omittit *ναίων*.

42. Vide de dial. Pind. p. 9. et Elem. doctr. metr. p. 362.

51. Iunge *εὔθυμον* cum *τελευτάν*. Eo enim placidus est finis vitae, si adstant filii, opum paternarum heredes futuri.

OLYMP. VI.

STROPHAE:

- -′ υ -′ - -′ υ -′ -
-′ υυ - υυ -
-′ υυ - υυ - - -′ υυ -
-′ υυ - υυ - - -′ υ -′ ⏓
-′ υ -′ - -′ υ -′ -
-′ υυ - υυ - -
- -′ υ -′ - -′ ύυ - υυ - υ | ύ̱ ,,
υ -′ - -′ υ -′ - -′ υ -′ -
-′ υυ - υυ - ῡ
-′ υυ - υυ - -
-′ υ -′ - -′ υ -′ - -′ υ -′ ⏒

EPODI:

-′ υυ - υυ - - -′ υ -′ -
-′ υυ - υυ ⏓
-′ υ -′ - -′ υ -′ - -′ υυ -
υυ -′ υυ - - -′ υυ -
-′ υυ - - -′ υυ - -
-′ υ -′ - -′ υ -
-′ υ -′ - -′ υ -′ ⏓
-′ υυ - υυ -
-′ υυ - υυ - -
-′ υυ - υυ -

_' υ υ - υ υ - -

_' υ υ - υ υ ⏓

_' υ - _' υ _' - _' υ _' - _' υ _' ⏓

V. 3. Vide ad Viger. p. 919.

4. Librorum lectionem ἀρχομένου habent etiam Plutarchus in πολιτ. παραγγ. p. 804. D. et Eustathius p. 1381, 2.

7. Valde memorabile est hoc carmen propter numeros in stropharum versibus septimo atque octauo. Vulgata diuisio, si vtrique versui vna in fine syllaba adiiciatur, talis est, vt numeri sint optimi, et qui maxime huic generi carminis conueniant:

βωμῷ τε μαντείῳ ταμίας Διὸς ἐν Πί-
σᾳ, συνοικιστήρ τε τᾶν κλεινᾶν Συράκοσ-
σᾶν.

At primam posterioris versus syllabam septimo adiiciendam esse, hiatus aliquot et fulcra producendis breuibus syllabis addita certissimum reddunt:

βωμῷ τε μαντείῳ ταμίας Διὸς ἐν Πίσᾳ,
συνοικιστήρ τε τᾶν κλεινᾶν Συρακοσ-
σᾶν.

Verum si versus septimus ita, vt primo adspectu cuivis videri necesse est, vel tribus dactylis finiri statuetur,

- _' υ _' - _' υ υ - υ υ - υ υ

vel in ordinem logaoedicum exire,

- _' υ _' - _' υ υ - υ υ - υ -

neminem fore arbitror, quin, si vel aliquem sensum venustatis habeat, statim plane alienos esse hos numeros ab hac Dorica compositione intelligat. Tollunt enim proportionem illam membrorum, quae strenue in his carminibus seruatur, et seruanda est necessario, nisi grauitatem illam Dorii generis excidere natura sua, et

repente aliam speciem, eamque pene ridiculam induere volumus. Membrum hic requiritur ex duobus tribusue dactylis et vna arsi, siue accedat in fine thesis trochaica, siue non accedat. Hac vero mensura nec breuius potest, nec longius esse. Itaque quum tamen certum sit, versum breuissima mensura longiorem, longissima autem breuiorem esse, de alio potius numero, quam de prolongando ordine dactylico cogitandum est. Quod si quis forte pedem orthium in his duabus syllabis, quae redundant, latere suspicabitur, facile reuocari ab hac opinione poterit. Nam et per se absonum est, orthium, cuius prima syllaba quattuor, secunda octo tempora habet, non, vt in simili pede, trochaeo semanto, factum videmus, in duabus syllabis natura longis repraesentari, et plane pes ille eo remouetur, quod fere semper hae duae syllabae eiusmodi voces in hoc carmine continent, in quibus nulla vis sententiae, nullum pondus est: vt perineptum fuerit, longius eas produci, quam caeteras. Quod contra trochaeus semantus vbique in iis vocibus est, quas eminere ante alias et singulari cum robore pronunciari sensus postulat. Veram in hac dubitatione viam monstrat sequens versus: qui quum non integro epitrito incipiat, sed a Bacchio ad epitritos transeat, prodit ea re, inceptum in praecedente versu numerum impleri Bacchio illo, vt vulgaris descriptio, quamuis metricis legibus repugnans, tamen rhythmicis consentanea sit: etsi aptius et magis de more Pindari est, dactylicum ordinem hic catalecticum in disyllabum esse. Rhythmici enim ordines hi sunt:

- -́ υ -́ - | -́ υ υ - υ υ - υ
-́ υ -́ - | -́ υ -́ - | -́ υ -́ -

βωμῷ τε μαντείῳ ταμίας Διὸς ἐν Πί-σᾳ, συνοικιστὴρ τε τᾶν κλεινᾶν Συρακοσσᾶν.

Sed ordo ille, qui sequitur dactylicum, medius intercipitur pausa post secundam syllabam facta: quo fit, vt haec syllaba priori versui adiicienda sit, sed vt pars sequentis rhythmi, non vt pars ordinis dactylici. Sic ergo metiendi sunt hi versus:

– –́ ∪ –́ – | –́ ∪ ∪ – ∪ ∪ – ∪ | ∪́
∪ –́ – | –́ ∪ –́ – | –́ ∪ – –

Et hoc modo apparet, iustam membrorum proportionem restitui, voce in tertia thesi ordinis dactylici, vt par est, consistente, deinde autem incipiente epitritum, sed pausam statim post eius primam arsin faciente, ac tum demum partem, quae reliqua est, peragente.

15. Vide ad Viger. p. 723.

31. Lege *πάρεστι*, omisso *νῦν*. Ita etiam liber Cizensis. Sed cod. Lips. *νῦν πάρστι*.

32. 33. Ordo verborum in MS. Lips. idem, qui in Pal. C. et Gott. sed a manu secunda. Recte Boeckhius ex codd. *οὔτε δύσηρις ἐών, οὔτ᾽ ὢν φιλόνεικος ἄγαν*. Sensus est autem: non opus est, vt sim rixosus, qui haec praedicem: quippe nullum habiturus aduersarium. Ita remouebitur etiam Gurlitti reprehensio.

47. MSS. Lips. et Ciz. omittunt *γέ*.

55. Mala versuum descriptio molestum illud ac plane ineptum *γὲ* intulit, quod etiam a Ms. Cizensi abest.

65. Ms. Ciz. *περ*. Lips. *πέρ᾽*, Aeolensium more, recte.

72. Veram lectionem habet etiam cod. Lips.

73. Sic loquutus est pro *ὑπ᾽ ἐρατᾶς σπλάγχνων ὠδῖνος*, iucundo partu. Similiter v. 6. seq.

79. Cod. Lips. *καδόμενοι*.

89. Nihil caussae erat, quare Boeckhius diuiso verbo, quod compositum est, ita offenderetur, vt *ἐν κέκρυπτο* scribendum putaret.

106. Conieceram olim *μεταλλάσαντί ἐν*, quod repetii ad Orph. pag. 150. 788. Sed vide ad Viger. pag. 936. Quae nuper de hoc aliisque Pindari locis Thierschius in Actis Monac. Vol. II. P. II. disseruit, satis erit, si legisse me dixero. *Καί τι ἔπος προέηκεν, ὅπερ τ' ἄῤῥητον ἄμεινον.*

116. Hic quoque falsa dispositio numerorum vitiavit verba Pindari. Non dubito, quin scribendum sit, *πατρὶ ἑορτάν*. Ita X, 52. *Διὸς ἄλκιμος υἱὸς σταθμᾶτο ζάθεον ἄλσος πατρὶ μεγίστῳ*. Cod. Lips. *πατρός θ' ἑορτάν τε*.

122. Videndum ne tollenda sit interpunctio post *Ἰαμιδᾶν*. Nam si sanus est locus in Nem. X. 69. ausus est Pindarus *ἕπεσθαι* etiam cum accusatiuo construere.

125. Seruandum *δ'*, a Schmidio loco suo restitutum. Alienum hic asyndeton, quod aptum est in verbis praegressis.

126. Etiam cod. Lips. *τοῖς οἷς*. Multo elegantius foret *τοῖσιν* vel *οἷσιν*, omisso altero pronomine.

127. Dele *γὲ* post *δρόμον*, quod etiam a Msto Cizensi abest.

129. Etiam Ms. Ciz. *ὄροις*, idque reponendum. Nam et exquisitius est, et metrum ita fieri iubet. *Ὄρος* scripserunt librarii, quorum animo obuersaretur illud Homeri e catalogo,

οἳ δ' ἔχον Ἀρκαδίην ὑπὸ Κυλλήνης ὄρος αἰπύ.

149. Non habeo magnam fidem narrationi scholiastae de Aenea. Quid enim Thebis chorus canat praeconium Agesiae Syracusani, quod ibi erat canendum, quo carmen missum esset, vt Nem. III. 6 sqq. 18. 116. Aut si chorodidascalus a Pindaro ad Agesiam missus cum hoc carmine fuit, eane tam insignis persona erat, vt, si omnino compellanda esset, tantis laudibus extolleretur? Equidem vereor, ne grammatici, vt Aeneam

Pindari chorodidascalum fuisse perhiberent, nullo adducti alio argumento sint, quam hisce ipsius poetae verbis: ἐσσὶ γὰρ ἄγγελος ὀρθός, ἠϋκόμων σκυτάλα Μοισᾶν, γλυκὺς κρητὴρ (κρατὴρ MS. Ciz.) ἀγαφθέγκτωἱ ἀοιδᾶν. Quae quidem etiam de quouis alio homine, cui poeta carmen suum choro tradendum committeret, dici potuere. In scholiis cod. Lips. nihil prorsus de Aenea adnotatum. Enimuero longe aptius et de more Pindari Aeneam cognatum et hospitem Agesiae Stymphalium intelligemus, cui missum fuerit hoc carmen, vt is eo Agesiam exciperet. Ac videntur mihi satis grauia argumenta reperiri, quibus Stymphalum, non Syracusas, carmen hoc missum esse coniiciamus. Primum enim quid est, quod poeta Syracusas, quam vrbem effuse laudibus ornare solet, quamque nunc, vt victoris patriam, maxime praedicare debebat, negligentius et in transcursu tantum commemoret, Stymphalo autem et Arcadia atque Iamidis potissimum occupetur? Quod si Stymphalum misit carmen, nihil est, quare miremur. Deinde, si Syracusas misisset, victoria Agesiae magis ad Aetnaeum Iouem referri, quam ad Partheniam Iunonem debebat, quae ad Arcadiam, ac, nisi fallor, ad ipsam Stymphalum pertinet. Dubito enim, an illa non sit a monte Parthenio dicta, quod nemo praeter scholiasten tradidit, sed ab eo, quod Stymphali antiquae ab Temeno educata, dum virgo esset, Παιδὸς nomine colebatur, vt refert Pausanias VIII. 22. Atque confirmat opinionem nostram de carmine Stymphalum misso etiam hoc, quod poeta omnium primam Iunonem Partheniam cani, postremo autem loco Syracusarum mentionem, quae quidem omitti non poterat, fieri iubet: ὄτρυνον νῦν ἑταίρους, Αἰνέα, πρῶτον μὲν Ἥραν Παρθενίαν κελαδῆσαι, et postea, εἶπον δὲ μεμνᾶσθαι Συρακοσσᾶν τε καὶ Ὀρτυγίας. Porro illa quoque, quae v. 165. de Hierone dicuntur, optime videntur cum nostra sententia con-

gtuere: *σὺν δὲ φιλοφροσύναις εὐηράτοις Ἀγησία δέξαιτο κῶμον, οἴκοθεν οἴκαδ᾽ ἀπὸ Στυμφαλίων τειχέων ποτινισσόμενον, ματέρ᾽ εὐμάλοιο λείποντ᾽ Ἀρκαδίας.* *Λείποντα* dicit, non *λιπόντα*, quo non reuersum Syracusas, sed rediturum significat. *Μάτηρ* autem *Ἀρκαδίας*, vt hoc obiter moneam, cum scholiasta recentiore intelligendum est de matre Agesiae Arcadica, i. e. de patria eius Arcadica. Denique etiam quae v. 46. leguntur, *πρὸς Πιτάναν δὲ παρ᾽ Εὐρώτα πόρον δεῖ σάμερόν γ᾽ ἐλθεῖν ἐν ὥρᾳ*, nolim de solo argumento carminis, quod circa Pitanam versetur, sed de misso carmine ad loca Pitanae vicina intelligere. Similis locus est in initio carminis IV. Pyth. Quin etiam, quum idem nomen in eadem gente et familia saepius frequentatum reperiatur, coniectura nostra eo erit probabilior, quod Aeneas quidam, qui cum Mantineensibus et Arato contra Agidem tertium annis circiter CC post Agesiam pugnauit, inter Iamidas memoratur a Pausania VIII. 10.

152. Legitur in multis libris *ἀλαθέσι*. In quo quidem propter vltimae syllabae libertatem non opus est *ν* addi. Attamen quum poetae vbique illud *ν* ante consonas vsurpauerint, mirum sane foret, ni sensissent, aures hoc sibi dari postulare, vt, vbi metrum vltimam longam requirat, littera ista non omittatur. Itaque recte *ἀλαθέσιν*.

164. Quomodo futuri optatiuus hic defendi possit, non video. Scribendum puto *θραύσαι*.

172. Cod. Lips. *ἀπεσκίμφθαι*.

OLYMP. VII.

STROPHAE:

υ υ –́ – –́ υ –́ –
–́ υ υ – υ υ – –́ υ –́ ⏓.
–́ υ –́ – –́ υ ⏓ ιι
– –́ υ –

- -' υ -' - -' υ -' -
-' υ υ - υ υ - -
-' υ υ - υ υ -
-' υ υ - υ υ - - -' υ -' -
-' υ υ - υ υ -
υ υ -' - -' υ -' -
-' υ υ - υ υ - -

ΕΠΟΔΙ:

-' υ υ - υ υ - -
-' υ υ - υ υ - - -' υ ⏓
-' υ -' - -' υ -' -
-' υ υ - υ υ - -
υ υ -' υ υ -' υ υ υ - υ υ - υ υ - -
-' υ υ - υ υ ⏓
-' υ -' - -' υ - ⏓
-' υ υ - υ υ -' υ υ υ υ - -
-' υ υ - υ υ -
υ υ -' -' υ υ - υ υ - - -' υ ⏓
-' υ -' - -' υ -' - -' υ -' -

V. 3. Ambo codd. nostri cum optimis libris et Athenaeo XI. p. 503. F. ἔνδον ἀμπέλου, quod correctores in ἀμπέλου ἔνδον mutarunt: quam lectionem non est dubium metro magis conuenire: v. de mens. rhythm. p. 7. Illud, ἔνδον ἀμπέλου, si ordinem verborum spectamus, genuinum puto: ad metrum quomodo defendi posse videatur, dixi in prima dissertatione cap. XIX.

5. Retinendum νεανίᾳ.

15. Dele γὲ, quod etiam ab libro Ciz. abest.

21. Scribendum sane hic θάμα, sed caue id idem, quod ἅμα, esse putes.

27. Cod. Lips. interpungit post Ῥόδον.

35. Cod. Lips. ἐμβόλῳ. Vide de dial. Pind. p. 11.

47. Necessario scribendum ἐν καὶ, quod etiam MSS. Lips. et Ciz. habent. Vide, quae supra de hiatibus dicta sunt.

61. Cod. Lips. στέλλε.

71. Vera est lectio plurimor. codicum, ac nostrorum quoque φαυσίμβροτος, vt ὀπιθόμβροτος, et alia, qui suauior sonus est.

83. Cod. Lips. ἀτέκμαρτον.

85. Dele γὲ, quod etiam a Ms. Cizensi abest.

109. Cod. Lips. λίπον.

122. Scribe φανόν.

139. seq. Recte se habet vulgata interpunctio. Πατρωΐαν ad γαῖαν relato corrumpitur venustas loci. Sponte enim intelligitur, non [illegible]uisse hos aliam quam paternam possessionem diuidere: quod diserte dictum, tenue et exile est, vbi non de fundo aliquo aut regione ab homine, sed de insula a deo possessa sermo est. Illud vero apte dictum est, ἀπάτερθε ἔχον πατρωΐαν ἀστέων μοῖραν, oratione etiam poetica: partem quisque paternarum vrbium seorsim obtinuere.

156. Codex Lips. Αἴγινα Πελλάνα τε. Cod. Ciz. Πελλάνα τ' Αἴγινά τε. Recte Boeckhius, Πέλλανά τ' Αἰγίνα τε νικῶνθ'.

162. Recte Heynius interpungi vult, τεθμὸν Ὀλυμπιονίκαν, ἄνδρα τε πὺξ ἀρετὰν εὑρόντα.

172. Interpungendum post Καλλιάνακτος. Nam nec τοὶ ad praecedentia relatum, ab languoris vitio satis tutum est, neque illa, ἔχει θαλίας καὶ πόλις, tam nude dicta vim vllam habent. Cod. Lips. Ἐρατιδᾶν.

OLYMP. VIII.

STROPHAE:

-́ ⏑ -́ - -́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - - -́ ⏑ -

- -́ ⏑ -́ - -́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - ⏑̄

-́ υ -́ - -́ υ υ - υ υ - -
-́ υ υ - υ υ - -
-́ υ υ - υ υ - - -́ υ ⏓
-́ υ υ - υ υ ⏓
υ -́ - -́ υ -
-́ υ -́ - -́ υ -

EPODI:

- -́ υ υ - υ υ - - -́ υ -
-́ υ υ - υ υ - -
-́ υ υ - υ υ ⏓
-́ υ υ - υ υ - ῡ -́ υ -
-́ υ υ - υ υ - -
-́ υ υ - υ υ - -
-́ υ υ - υ υ - - -
-́ υ υ - υ υ - ῡ
-́ υ υ - υ υ - ῡ -́ υ -
-́ υ - -́ υ υ - υ υ - ῡ
-́ υ -́ - -́ υ -

V. 10. Cod. Lips. *πληρέονται πρὸς χάριν εὐσεβέων δ' ἀνδρῶν λιταί.* Ἄνομαι ambiguae prosodiae vocabulum videtur, ex quo *ἄνεται* et *κατάνεται* apud Homerum prima longa est, *ἄνοιτο* autem breui. Nisi forte *ἄνομαι* primam natura longam habet, vt *ἄνοιτο* Iliad. XVIII, 473. aoristus sit, in quo eadem syllaba necessario corripitur. Apud Aeschylum quidem Choeph. 795. *ἀνομένων* primam breuem an longam habeat, incertum est. Pindari locum recte restituit Boeckhius. Quae olim ad hunc locum schematis Pindarici caussa attuleram duo fragmenta Pindari, ea sic scribenda puto. Primum p. 67. III.

δεῦτ' ἐν χορὸν, Ὀλύμπιοι,
ἔπι τε κλυτὰν πέμπετε χάριν, θεοί,
πολύβατον οἵτ' ἄστεος ὀμφαλὸν θυόεντα

ἐν ταῖς ἱεραῖς Ἀθάναις
οἰχνεῖτε, πανδαίδαλόν τ' εὐκλέ' ἀγοράν.
ἰοδέταν λάβετε στέφανον
τᾶν γ' ἐαριδρέπτων λοιβᾶν,
Διόθεν τέ με σὺν ἀγλαΐᾳ
ἴδετε, πορευθέντ' ἀοιδαῖς
δεύτερον ἐπὶ κισσοδέταν θεόν,
τὸν βρόμιον, τὸν ἐριβόαν τε καλέομεν,
ὑπάτων γόνον μὲν πατέρων μελπόμενοι,
γυναικῶν τε Καδμείαν Σεμέλαν.
ἐν Ἀργείᾳ Νεμέᾳ
μάντιν οὐ λανθάνει
φοίνικος ἔρνος, ὁπότ' οἰ-
χθέντος Ὡρᾶν θαλάμου
εὔοδμον ἐπαΐωσιν ἔαρ φυτὰ νεκτάρεα.
τότε βάλλεται, τότ' ἐπ' ἀμβρόταν
χέρσον ἐραταὶ ἴων φόβαι,
ῥόδα τε κόμαισι μίγνυται,
ἀχεῖταί τ' ὀμφὰ μελέων σὺν αὐλοῖς,
ἀχεῖται Σεμέλαν ἑλικάμπυκα χοροί.

Alterum p. 70. VI. quod tractauit Huschkius in Anal. crit. p. 110. seqq. ita scribendum videtur:

σοὶ μὲν κατάρχειν,
μᾶτερ, πάρα μεγάλοι ῥόμβοι κυμβάλων,
ἐν δὲ κεχλάδειν κρόταλα·
αἰθομένα δὲ δαῒς ὑπὸ ξανθαῖσι πεύκαις.

18. Cod. Lips. εὐπραξίας. Ciz. εὐπραγίας.

20. Recte Boeckhium dedisse puto, ὅς σ' ἐν μὲν Νεμέᾳ πρόφατον. Sed quod ille vult, particulam ἐν per hyperbaton alio loco, ac debebat, collocatam esse, id vero nullo pacto fieri potuit. Vt saepe μὲν et δὲ per

inuersionem quamdam aliis, quam quibus proprie debebant, vocabulis adiiciuntur, de qua re quum alii, tum Reizius in libro de inclinatione accentus disputauit, ita hic audacior etiam facta est inuersio. Volebat poeta dicere, ὅς σὲ καὶ Ἀλκιμέδοντα ἐποίησε νικῆσαι. Nunc in mentem ei venit diuersis in locis eos victores fuisse, quos locos vt discerneret, dicere debebat ἐν μὲν Νεμέᾳ πρόφατον, πὰρ Κρόνου λόφῳ δὲ νῦν Ἀλκιμέδοντα: sed inuertit oppositionem, et verbo πρόφατον opponit Ἀλκιμέδοντα δέ, in quo nomine νῦν illud, quia huic scriptum est carmen, iam inest. Illud non recte, neque ex diligenti obseruatione elegantiae factum, quod Boeckhius scripsit ὕμμε δ' ἐκλάρωσεν.

31. Cod. Lips. πολλά.

43. Idem liber τεύξειν.

51. Cod. Lips. et Ciz. ἀτυζόμενοι. Cizensis etiam ψυχάς.

71. MS. Ciz. Μελησία. Lips. Μελησίᾳ, recte.

103. Sine dubio κὰν νόμον ἐρδομένων scribendum, vt recte Schmidius. Sic in cod. Lips. In Cizensi κὰν νόμον.

109. MS. Lips. ὅν σφιν ὤπασε Ζεὺς γένει. Propter hiatum, qui in vulgari lectione v. 110. est, praeferendum puto, quod Aldus habet:

> κόσμον Ὀλυμπίᾳ, ὅν σφιν Ζεὺς γένει
> ὤπασεν.

Atque ita etiam Ms. Ciz. nisi quod in eo male Ζεῦ est. Hiatus quidem iste etsi ex iis est, qui facile tolerantur, atque vsu tritissimi sunt, tamen non videtur praeter necessitatem adhiberi, vbi elegantior in promptu est verborum collocatio.

115. Scribendum puto βιοτάν, numerorum caussa.

OLYMP. IX.

STROPHAE:

⏑ ⏑ –' ⏑ ⏑ – ⏑ ⏒ | – –' ⏑ ⏑ – ⏑ –
– ⏓ –' ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏓
–' ⏓ –' ⏑ ⏑ – ⏑ – | ⏑ –' ⏑ ⏑ – ⏓
–' – –' ⏑ ⏑ – ⏑ – | –' – ⏑ ⏑ – ⏓
–' ⏓ –' ⏑ ⏑ – ⏑ – | ⏓ –' ⏑ ⏑ – ⏑
⏑' ⏑ ⏑ –' ⏓ –' ⏑ ⏑ – | – –' ⏑ ⏑ – –
–' ⏓ –' ⏑ ⏑ – ⏑ ⏒ | – –' ⏑ ⏑ – ⏓
⏑ –' ⏑ ⏑ – ⏑ – –' ⏑ ⏒
– –' ⏑ ⏑ – –' ⏑ – ⏓ –' ⏑ ⏑ – –

EPODI:

⏑ –' ⏑ – ⏑ – ⏑ –
⏑ ⏑ –' ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏓
⏑ ⏑ –' ⏑ ⏑ – –
– –' – – ⏑ ⏑ – ⏑ – | —' —
–' ⏑ ⏑ – – – – –
– –' ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏒
– –' ⏑ – ⏑ ⏑ –' ⏑ ⏑ – | —' —
– –' ⏑ – | ⏓ –' ⏓ –' ⏑ ⏑ –
⏓ –' ⏑ –' ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑

Olymp. IX. Hoc carmen non potest ad Olympiadem LXXIII. referri, quod Corsinus fecit. Scholiastes ad v. 17. *ἐνίκησε δὲ ὁ Ἐφάρμοστος καὶ Ὀλύμπια, ὡς προεῖπε, καὶ Πύθια, ἑβδομηκοστῇ τρίτῃ Ὀλυμπιάδι.* Et ad v. 18. *καὶ γὰρ Πύθια ἐνίκησεν ὁ Ἐφάρμοστος τῇ τριακοστῇ Πυθιάδι.* Quod si hic numerus Pythiadis, vt videtur, verus est, Pythica Epharmosti victoria ad Olympiadem LXXVIII. referenda est, in quam incidit Pythias XXX. Atque ita etiam Corsinus. Atqui quum Pindarus et Olympicae et Pythicae victoriae meminerit, necessarium foret, vt carmen hoc, in Olympicam victoriam scriptum, quinta Olympiade post adeptam victoriam

factum esset. Quod quis verisimile putabit? Quamobrem mihi videtur scholiastes ad v. 17. quod ipse verborum ordo indicat, non qua Olympiade Olympia, sed qua Olympiade Pythia vicerit Epharmostus, indicare voluisse. Inde eum scripsisse puto σή Ὀλυμπιάδι, quod deinde in ογ΄ mutatum fuit. Igitur Olympia qua Olympiade Epharmostus vicerit, incertum est.

Versus 1. 3. 4. 5. 6. 7. asynarteti sunt. Ita dubitationes omnes tolluntur.

V. 13. Cod. Lips. μέλεσσιν.

22. Cod. Lips. distinguit post Ὀπόεντος.

27. seqq. Si hi versus, vt supra dictum est, asynarteti sunt, nihil opus est mutationibus, quas Boeckhius durissimas et minime elegantes fecit.

43. Ἐπεὶ ἔναντ᾽ ἂν πῶς τριόδοντος Ἡρακλέης σκύταλον τίναξε χερσίν; Ms. Ciz. ἔναντ᾽ ἂν πῶς ἄν. Cod. Lips. ἔναντ᾽ ἂν πῶς τριόδοντος. Veram lectionem scholia seruarunt,

ἐγένοντ᾽. ἐπεὶ ἀντία
πῶς ἂν τριόδοντος Ἡ-
ρακλέης σκύταλον τίναξε χερσίν;

72. Mirum, haerere quemquam in verbis ἔγειρ᾽ ἐπέων σφιν οἶμον λιγὺν potuisse; magis etiam mirum haerenti obtemperasse quemquam.

78. Cod. Lips. ἀνάπωσιν. Ciz. ἄμπωτιν.

82. Cod. Lips. κοῦροι κορᾶν τε φερτάτων τε Κρονιδᾶν. Nihil est aut obscurum in hoc loco, aut alienum ab iis, quae alii scriptores tradiderunt, si modo lectionem sequamur Aldi et Ms. Cizensis, καὶ pro τὲ exhibentium. Ita igitur legendum puto:

κείνων δ᾽ ἔσσαν
χαλκάσπιδες ὑμέτεροι πρόγονοι,
ἀρχᾶθεν Ἰαπετιονίδος φύτλας

κοῦροι κορᾶν, καὶ φερτάτων Κρονιδᾶν,
ἐγχώριοι βασιλῆες αἰεί.

Inde, inquit, vestri maiores genus suum deducunt, quorum primi nati sunt e puellis gentis Iapeti, et Ioue. *Κορᾶν* dixit, quum vnam tantum intelligeret Protogeniam, et *φερτάτων Κρονιδᾶν*, quum vnum Iouem, qui est *φέρτατος Κρονίδας*. Neque enim, si gentem Saturniam intelligi voluisset, nomine *φερτάτων* esset vsus, quod nimis vsitatum de Ioue est, quam vt ad omnem gentem Saturniam trahi possit. *Τὲ* ab imperitis metricis profectum. Dein *πρὶν* v. 85. est *olim*, vt Isthm. VIII, 151.

92. Scribe *ἔχεν*, vt in libro Cizensi est.

99. Hic versus cum v. 73. 115. 157. mutari vulgarem metrorum descriptionem postularunt. Vide quae supra de hiatibus dicta sunt.

100. Necessario scribendum *λαὸν τε*. Cizens. *λαῶν*. Lips. *λεών*.

103. Reponendum *οἳ δ' Ἀρκάδες, οἳ δὲ καὶ Πισᾶται*. Ita etiam Ciz. Manifesto mutata lectio ab iis, qui metro metuebant. Lips. quoque *ἰδ' Ἀρκάδες*.

108. Restituendum *Τεύθραντος*, neque audiendus Schmidius.

115. Expellendum *γὲ* post *νόον*, quo nihil fingi ineptius potest. Atque abest etiam ab libro Cizensi. Sed restituenda eadem particula mox post *Θέτιός*, vbi vim suam habet et significationem. Certo enim scribendum est,

ἐξ οὗ Θέτιός γ' οὐλίῳ γόνος μιν ἐν ἄρει
παραγορεῖτο.

157. Dele *γὲ*, idque etiam MSS. Cizensis et Lips. omittunt.

162. seqq. hic locus neque interpunctione nec scriptura satis elegans est. Scribendum:

τοῦτο δὲ προςφέρων ἄθλον,
ὄρθιον ὠρύσαι θαρσέων,
τόνδ' ἀνέρα δαιμονίᾳ γεγάμεν
εὔχειρα, δεξιόγυιον ὁρῶντ' ἀλκάν,
Αἰάντεόν τ' ἐν δαιτὶ ὃς Οἰλιάδα
νικῶν ἐπεστεφάνωσε βωμόν.

Δαιμονίᾳ recte habent MS. Ciz. et scholiastes. Post *εὔχειρα* interpungit Cod. Lips. in quo postrema sic scripta sunt: *αἰάντεόν τε δαιτὶ ὃς τ' ἰλιάδα νικῶν ἐπὶ στεφάνωσε βωμόν.* Sed *ἐν*, quod MS. Ciz. et ed. Ald. habent, propter sensum abesse non potest. In *δαιτὶ ὃς* synizesis fit. Neque enim iota datiui abiicitur.

OLYMP. X.

STROPHAE:

υ υ -´ υ υ - - | υ -´ -´ υ ⏓
ῡ -´ υ - -´ υ υ - υ ῡ
ῡ -´ υ -´ - ύ υ υ -´ - ύ υ υ -´ -
ύ υ υ -´ - | - -´ υ υ - υ υ ⏓
υ -´ -´ υ υ υ - -´ υ ⏓
υ -´ υ - -´ υ ⏓
ύ υ
υ -´ — υ υ - υ -

EPODI:

υ -´ υ υ υ - υ υ - - -´ υ υ υ ⏓
υ -´ -´ υ υ - υ υ ⏓
- -´ υ υ υ - υ υ υ -
υ ύ —
— υ υ - υ υ - υ ῡ
- -´ υ υ - -
υ υ -´ υ υ υ - -
- -´ υ υ - υ ⏓

- -′ υ - υ ⏑̱
υ υ -′ υ υ ⏑̱
- -′ υ υ - υ υ - υ υ
υυ
υ -′ υ υ — - -′ υ υ υ - υ - -′ υ υ -

V. 3. Codex Lips. ἡμᾶς, quo confirmatur coniectura Mingarellii ἁμᾶς. Ego quidem vulgatam lectionem praetulerim.

12. Cod. Ciz. τόκος θνατῶν, vt alii libri. Vulgatum, ὁ τόκος ἀνδρῶν, quod etiam cod. Lips. habet, correctoribus deberi, tam est apertum, vt dubitari ea de re nequeat. Quod olim mihi in mentem venerat, τόκος ὁ θνατῶν, vsuras inuentas ab hominibus intelligi volebam: de qua re non monui lectorem, quia vel pueri sciunt, non posse dici τόκος ὁ pro ὁ τόκος. At neque tum mihi magnopere placebat illud τόκος ὁ θνατῶν, et nunc multo magis displicet. Alio enim nomine hic, quam θνατῶν, nominandi fuissent homines. Vereor, ne lateat hic litterarum similitudine obscuratum epitheton, quo nihil inueniri ad rem accommodatius potest, τόκος ὀνάτωρ.

13. Nullo modo de interrogatione cogitari potest. Non intellexerunt interpretes loquutionem satis vsitatam, νῦν ὅτε, νῦν ὅπα, i. e. νῦν ἔστιν ὅτε, vel ὅπα. Aeschylus Sept. ad Theb. 711. νῦν ὅτε σοι παρέστακεν. Suppl. 638. νῦν ὅτε καὶ θεοὶ διογενεῖς κλύοιτ' εὐκταῖα γένει χεούσας. Sophocles Ai. 802.

καθ' ἡμέραν
τὴν νῦν ὅτ' αὐτῷ θάνατον ἢ βίον φέρει.

Simile est illud Horatii: *est vt viro vir latius ordinet arbusta sulcis.*

19. Scribendum *Κύκνεια*, vt vltima Aeolensium more corripiatur, quem quidem praesertim in nominibus propriis nonnumquam sequutus est Pindarus. Ita *Πέλλανα*

vltimam breuem habet Olymp. XIII, 155. contra, vt vulgo, longam VII, 156. et ἐπίβδαν Pyth. IV, 249.

21. Cod. Lips. Ἴλᾳ.

26. Scribendum arbitror, ἄπονον δ' ἔλαβον χάρμα παῦροί τινες, ἔργων πρὸ πάντων βιότῳ φάος, hac sententia: pauci quidam sine labore eam adepti sunt gloriam, quae prae quibusuis praeclare factis vitam reddere iucundam posset, ita vt, qui ea frueretur, ne opus quidem haberet vlla exercitatione virium et contentione. Cod. Lips. ἔργων. Ciz. ἔργον.

35. Scribendum ἄκονθ' ἑκὼν, vt cod. Lips. Iambica enim anacrusis est, in qua longam quidem et breuem syllabam promiscue Pindarus adhibet, duas autem numquam ponit syllabas. Ciz. ἀέκονθ' ἑκών.

41. Vterque codex ἄμενον.

48. Male interpungitur, κἀκεῖνος ἀβουλίᾳ, ὕστατος ἁλώσιος ἀντήσας, θάνατον αἰπὺν οὐκ ἐξέφυγεν. Scribendum, κἀκεῖνος, ἀβουλίᾳ ὕστατος ἁλώσιος ἀντάσαις, (in MS. Ciz. est ἀντιάσας) θάνατον αἰπὺν οὐκ ἐξέφυγεν. Quum inopia consilii sero pugnae se immiscuisset, periit. Ἀβουλίᾳ etiam Lips. sed Ciz. ἀβουλίαις.

56. Verborum, τὸ δὲ κύκλῳ πέδον ἔθηκε δόρπου λύσιν, hic sensus est: campum, qui circa est, destinauit ad persoluendas diis epulas sacrorum.

72. Lege ex Aldo et libro Cizensi, ποταίνιον ἔλαχε.

76. Non dubito, quin vere coniecerit Schmidius εὐθύδρομον. Similiter Nem. X, 1. in libris omnibus est ἀγλαοθώκων, quum Pindarus scripsisset ἀγλαοθρόνων, quod in scholiis inuenitur.

76. Vterque codex εὐθύτονον. Schmidii εὐθύδρομον elegans quidem est, sed longius recedit ab librorum scriptura, in qua si quaerenda sunt verae lectionis vestigia, vide an ita scripserit poeta:

σταδίου μὲν ἀρίστευσεν εὐθὺν πόνον,
ποσσὶ τρέχων, παῖς ὁ Λικυμνίου
Οἰωνός.

Mox v. 81. 82. vulgatus verborum ordo in nostro codice est.

77. Scribe ποσί.

82. In vulgari metrorum descriptione versus laborat, in quo Τίρυνθα primam breuem habere debeat, quae, vt nos versus disposuimus, de more producitur. Sed in iis, quae praecedunt, recipienda est ea verborum collocatio, quam e cod. Gotting. et Aldo notauit Beckius, φέρε πυγμᾶς τέλος. Eaque etiam in libro Cizensi est.

84. Codex, σῆμος ἤειδετο. ἄκοντι φράστωρ ἔλασε σκοπόν. et v. 87. ἅπαντας, vbi Ciz. ἁπάντων. Mox v. 89. vterque παραίθυζε.

85. Repone ἄκοντι Φράστωρ δ' ἔλασε.

94. Scribe καί νυν, vt νὺν corripiatur. Nec χάριν νίκας sollicitandum. Totus locus ita constituendus:

ἀρχαῖς δὲ προτέραις ἑπόμενοι
καί νυν, ἐπωνυμίαν χάριν
νίκας ἀγερώχου
κελαδησόμεθα βροντὰν καὶ πυρπάλαμον βέλος
ὀρσικτύπου Διός,
ἐν ἅπαντι κράτει
αἴθωνα κεραυνὸν ἀραρότα.

Telum Iouis, inquit, fulmen cum omni victoria coniunctum canemus, praemium victoriae Olympicae Agesidami. Hymnum χάριν, praemium victoriae, vocat; argumentum hymni Διὸς κεραυνόν, id est, Iouem, ἐν ἅπαντι κράτει ἀραρότα, in omni victoria praesentem, vt qui praeses sit ludorum Olympicorum et distributor victoriae. Γὲ post Διὸς recte omissum in Ms. Ciz.

97. Codex Lips. γὲ omittit. Idem in praecedente versu βροντάν, atque sic etiam Ciz. in quo βροτὰν est.

103. Scribendum νεότατος, non metri caussa, cuius vulgata descriptio seruari poterat, si Pindarus νεότατι, quod etiam in MS. Lips. est, scripsisset, sed ipsius linguae gratia. Genitiuus enim hic, non datiuus, requiritur. Ita Olymp. XII, 15. ἔμπαλιν τέρψιος, et Pyth. XII, 65. ἔμπαλιν γνώμας. Ac videtur etiam antiquus scholiastes ita legisse, ita scribens: ὥσπέρ τις γνήσιος παῖς ἐκ νομίμης γυναικὸς πατρὶ ποθεινὸς ὁρᾶται εἰς τὸ ἀνάπαλιν τῆς νεότητος ἐλθόντι, τουτέστι γηράσαντος πάνυ τοῦ ἑαυτοῦ πατρός. Facilis etiam error, praecedente ἥκοντι. Mox cod. Lips. θερμαίνειν.

115. Elegantissima et ad rem accommodatissima lectio est Aldi et libri Cizensis, τρέφοντι, quae metri ignoratione male expulsa fuit. Lips. ἔχοντι.

118. Legendum sine dubitatione,

μέλιτι
εὐάνορα πόλιν καταβρέχων
παῖδ' ἐρατὸν δ' Ἀρχεστράτου
αἴνησα.

Prima syllaba verbi Ἀρχεστράτου facit, vt spondeus dactyli locum teneat. Δὲ post μέλιτι etiam a Ms. Ciz. abest. Caeterum vide diss. de dial. Pind. p. 9.

122. Dele γὲ, quod etiam MSS. Lips. et Ciz. omittunt. Reliqua sic constituenda:

ὥρᾳ τε κεκραμένον, ἅ ποτε
ἀναιδέα Γανυμήδει πότμον ἄλαλκε σὺν Κυπρογενεῖ.

Primae duae syllabae verbi Γανυμήδει spondei loco anapaestum inducunt. Cod. Lips. ἅ τ' ἀναιδέα Γανυμήδει θάνατον.

OLYMP. XI.

STROPHAE:

-́ υ -́ - -́ υ υ - υ υ - -
-́ υ -́ - -́ υ υ - υ υ -
-́ υ -́ - -́ υ υ -
-́ υ -́ - -́ υ -
- -́ υ υ - υ υ - ῡ
-́ υ -́ - -́ υ -
-́ υ -́ - -́ υ -́ ⏑
-́ υ υ - υ υ -

EPODVS:

-́ υ υ - υ υ - - -́ υ -́
-́ υ υ - υ υ - -
-́ υ -́ υ υ υ -
- -́ υ υ - υ υ -
-́ υ -́ - -́ υ -́ - -́ υ -
-́ υ -́ - -́ υ -́ - -́ υ -
-́ υ -́ - -́ υ -
-́ υ υ - υ υ - - -́ υ -́ - -́ υ -
-́ υ υ - - -́ υ -́ -
-́ υ -́ - -́ υ -
-́ υ -́ - -́ υ -́ -

V. 4. Vterque codex πράσσοι. Mox etiam in Lips. interpunctio post τέλλεται, suprâ quod a prima manu scriptum, ἀντὶ τοῦ τέλλονται. Seruato Pindarico schemate interpungendum puto, ὑστέρων ἀρχαὶ λόγων τέλλεται, καὶ πιστὸν ὅρκιον μεγάλαις ἀρεταῖς.

8. MS. Lips. ἄγκειται. Ciz. ἔγκειται.

16. Vide ad Viger. p. 937.

OLYMP. XII.

STROPHAE:

-' υ -' - -' υ υ - υ υ -
-' υ -' - -' υ υ - υ υ - - -' υ υ -
-' υ -' - -' υ -' - -' υ -
-' υ -' - -' υ -' - -' υ υ ≌
-' υ -' - -' υ υ - υ υ - -
υ
-' υ - - -' υ -
- -' υ υ - υ υ - -
-' υ -' - -' υ -

EPODVS:

-' υ υ - υ υ - - -' υ -' -
-' υ υ - υ υ - -
υ
-' υ -' - -' υ -
-' υ -' - -' υ υ - υ υ - υ υ -
- -' υ υ - υ υ - υ
-' υ -' - -' υ -' - -' υ - ≌
-' υ υ - υ υ -
-' υ -' - -' υ -' - -' υ υ -
-' υ -' - -' υ -' - -' υ -
-' υ -' - -' υ -' -

V. 1. Plane persuasum mihi habeo, Pindarum scripsisse *Ἱμέραν εὐρυσθενέ᾽ ἀμφιπόλει*: quod et scholiastae veteris auctoritate confirmatur, et a prosodiae elegantia commendationem habet. Cod. Lips. *Ἱμέρᾳ εὐρυσθενέ᾽, ἀμφὶ πόλει.*

7. Nequaquam assentior Schmidio *ταί* pro *τά* reponenti. Metro certe non erat quod timeret. Sensus autem optimus est, si modo, vt saepissime apud Pindarum, *τά* pro *nunc* accipiatur. Ita *πόλλ᾽ ἄνω, τὰ δ᾽ αὖ κάτω* sibi respondent. Saepe, inquit, sursum, nunc et-

iam deorsum feruntur. Vterque codex cum caeteris libris τὰ δ' αὖ. Versu seq. cod. Lips. ψευδῆ.

23. Cod. Lips. εἴ κε μή, sed a manu recenti, a qua integri folii iactura suppleta est, inde a carminis XII. v. 21. vsque ad XIII. 35.

28. Codex ὁμιλέων οἰκείαις παρ' ἀρούραις.

OLYMP. XIII.

STROPHAE:

⏑ ⏑ –' ⏑ ⏑ – ⏑̄
⏑ –' ⏑ – –' ⏑ –' ⏑ ⏑ – ⏑̄
⏑ –' ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – – –' ⏑ ⏑̲
⏑ ⏑
– –' ⏑ —— ⏑ – ⏑ – ⏑ –
⏑ ⏑ –' ⏑ – –' ⏑ –' ⏑ ⏑ – ⏑̄
– –' ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –' ⏑ –' – –' ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –' ⏑ ⏑̲̲
⏑ –' ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
⏑
–' ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –' ⏑ –
–' ⏑ –' – –' ⏑ ⏑ –

EPODI:

– –' ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–' ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –' ⏑ –' ⏑̲
–' ⏑ –' – –' ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑
–' ⏑ –' – –' ⏑ ⏑ – –' ⏑ –' –
⏑́ ⏑
—— ⏑ –' – –' ⏑ –' – –' ⏑ ⏑̲
–' ⏑ –' – –' ⏑ –' –
–' ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑̲
⏑ ⏑ – –' ⏑ –' – –' ⏑ –
–' ⏑ –' – –' ⏑ –
–' ⏑ –' – –' ⏑ –' –

V. 9. Recte Boeckhius *ταμίαι ἀνδράσι* per crasin coniungi obseruat.

17. Cod. Lips. *παῖδες ἀλίτα,* et mox *ὤπυσαν ἄκραις.* Hoc etiam Ciz. habet.

19. dele *γὲ,* quod etiam in Ciz. abest.

21. Recte Boeckhius *ἐν ἀέθλοις.*

25. Cod. Lips. *τυὶ Διωνύσου πόθεν ἐξέφαναν.* Ciz. *ἐξέφανε.* Mox v. 27. cod. Lips. *τίς δέ.* *Γὰρ* hic minus aptum videtur. Malim *τίς δ' ἄρ'.*

30. Scribe *βασιλέα* (quod hic trisyllabum) *δίδυμον ἐπέθηκ'.* *'Επέθηκ'* optimi libri habent. Male Boeckhius epodorum v. 7. 8. in vnum contraxit, contra iustam proportionem membrorum.

42. In coniunctis *οὐκ* et *οὔπω* haereri potuisse valde miror. Pauca de multis, quae congeri possent, exempla dedit Erfurdtius in addendis ad Antig. Sophoclis v. 5. ed. min. Quare videndum, ne poeta *οὐκ ἀβόλησεν* scripserit. Nam Etymologus, qui p. 112, 50. *ἀντεβόλησεν* ex h. l. vt videtur, affert, lectionem a grammaticis refictam sequi potuit. Codex Lips. *ἀντεβόλεσε.*

47. Scribi debet *Νέμεά τ' οὐκ,* quod etiam in Mss. Cizensi et Lips. est, siue hic pluralis est, siue singularis correpto *α* Aeolico, de quo vide supra ad X, 19. Versu seq. Lips. omittit *δέ.*

53. Recte Boeckhius deleuit *μάν,* quod seruat etiam Lips.

59. Etiam cod. Lips. *τέρψιες θ' ἕψοντ' ἐρίτιμοί τ' ἀοιδαί.* Probum videtur, quod Schmidio auctore reposuit Boeckhius *Τερψίᾳ θ'* et *'Εριτίμῳ τ',* siue *ἕποιτ',* siue *ἕσποντ'* scribas.

63. Scribe *πολέσι περί,* vt in Cizensi est.

76. Scribe *θεμέναν τὸν γάμον αὐτῷ, ναὶ σώτειραν Ἀργοῖ* ex Aldo et Ms. Ciz.

85. Vterque cod. *μὲν.* In Lips. linea productionis significandae caussa supra scripta.

99. Non contempserim, quod quidam libri habent, ἀργᾶντα. Mutatum enim fuit a metricis, qui tribrachum non putarent ferendum. Etiam in Cizensi est ἀργάντα. Cod. Lips. ἀργόν. Videtur duplex olim in hoc loco lectio fuisse, altera vulgata, ἀργὸν πατρί, altera ἀργάεντα, omisso πατρί, quod Neptunus non satis recte pater Bellerophontis dicatur.

108. Scribe ὥς τέ οἱ.

111. Etiam Lips. et Cizensis χρυσόν habent, quod metrorum imperitia in χρυσοῦν mutauit.

114. αὐερύη, correpta prima, vt tribrachus iambi vice fungatur. Sic Lips. sed Ciz. ἀναρύη.

115. Scribe Ἱππία, vt cod. Lips. habet.

116. Dele δὲ, Aldi et Cizensis libri auctoritate.

118. Dele γὲ, quod etiam in Cizensi abest.

121. Scribe γέννι, disyllabum. Cod. Lips. γένυ. Ciz. γέννϊ.

129. Scribe ἔπεφνε.

130. Videtur, quod exquisitius est, διασωπάσομαι restituendum. Tum vero ex Aldo et Ms. Ciz. legendum puto:

— — διασω-
πάσομαί οἱ μόρον ἐγώ.

Altera lectio metricis debetur, tribrachum amouere studentibus. Cod. Lips. διασωπάσομαι αὐτῷ μόρον.

131. Quid hoc monstri est, quod Pegasus ἀρχείαις φάτναις excipi dicitur? Repone ἀρχαῖαι φάτναι ex Aldo et Gotting. et Cizensi ac Lipsiensi.

136. sq. Codex noster, Μοίσαις γὰρ ἀγλαοθρόνοις ἕκων Ὀλιγαιθίδεσίν τ' ἔβαν, atque supra ἕκων scriptum est ἀντὶ τοῦ εἴκων, supra τ' autem τοι.

140. Quis sibi persuadeat ἔξορκος substantiuum esse? aut quis ferat sequentia tam nude dicta, ἑξηκοντάκι γὰρ ἀμφοτέρωθεν ἀδύγλωσσος βοᾷ κάρυκος ἐσθλοῦ?

Veram lectionem monstrant Aldina et Mss. Gotting. et Ciz. ἑξηκοντάκι δ' ἀμφοτέρωθεν exhibentes. Scripserat poeta δή, quod quum casu excidisset, substituerunt imperiti homines γάρ. Similiter δὲ et γὰρ in libris permutata v. 6 et 87. Nos ita locum restituimus:

παύρῳ δ' ἔπει θήσω φανέρ' ἀθρό', ἀλαθής τέ μοι
ἔξορκος ἐπέσσεται ἑξη-
κοντάκι δὴ ἀμφοτέρωθεν ἁδύγλωσ-
σος βοὰ κάρυκος ἐσθλοῦ.

Verax, inquit, et adiurans mihi aderit sexagesies vtrimque audita praeconis vox. Ita δὴ etiam alibi adhibet. Pyth. IX, 160. Αἴγινά τε γὰρ φαμὶ Νίσου τ' ἐν λόφῳ τρὶς δὴ πόλιν τάνδ' εὐκλεΐξεν. Nem. VIII, 80. ἕκατι ποδῶν εὐωνύμων δὶς δὴ δυοῖν. Hic quidem δὴ ἀμφοτέρωθεν crasi iuncta sunt. Quae sequuntur, τὰ δ' Ὀλυμπίᾳ αὐτῶν ἔοικεν ἤδη πάροιθε λελέχθαι, merito ieiuna videntur Heynio, siquidem is scholiastae interpretationem sequutus est. Ac sane Pindaro nihil indignius hac febriculosa oratione. Quare ne dubita ita totius loci sensum concipere: canam Isthmias et Nemeaeas Oligaethidarum victorias: Olympicas quidem, quippe omnium illustrissimas, iam pridem celebratas oportebat: futuras vero, quum eas adepti fuerint, dicam.

151. Receptam ex Pal. A. et B. lectionem confirmat codex noster.

152. Scribendum puto,

ὅσα τ' Ἀρκὰς ἀνάσσων μαρτυρή-
σει Λυκαίου βωμὸς ἄναξ.

Quaeque, inquit, in Arcadia surgens testabitur ara, Lycaei regina. Ἀνάσσων est surgens. Similiter Nem. VIII, 68. χλωραῖς ἐέρσαις ὡς ὅτε δένδρεον ἀΐσσει, ad quem locum alia similia exempla commemorabimus. Nec mirum, quod aram Iouis appellat montis Lycaei reginam.

In summo enim illa Lycaei cacumine constituta erat, vt nescias an nulla vsquam venerabilior ac tam splendido nomine dignior Iouis ara esse potuerit. Caeterum v. de dial. Pind. p. 7.

155. Mutato accentu scribendum *Πέλλανά τε.*

163. Vide diss. de dial. Pind. p. 7. Scribe:

ἄνα, κού-
φοισιν ἐκνεῦσαι ποσίν,
Ζεῦ τέλει᾽, αἰδῶ διδοὺς
καὶ τύχαν τερπνῶν γλυκεῖαν.

Eodem modo supra in fragmentis Pindari p. 60. 61. 62. *ἀλλὰ* et *ἀνὰ*, et apud Pausaniam I. c. 4. *ἀλλὰ λαβόντες* et *ἀναλαβόντες* permutata inuenimus. *Διδοὺς* exquisitior scriptura videtur, quod ex hoc participio *δὸς* repetendum ad *ἐκνεῦσαι.* Eius explicationem esse coniicias, quod in quibusdam libris est, *αἰδῶ τε δίδοι.*

OLYMP. XIV.

Multi iam fuere, qui hoc quoque carmen antistrophicum esse animaduerterent. Dawesio quidem nemo obtemperabit: feliciores sunt coniecturae Mingarelli. Quod vero Vauvilliers in Comment. Acad. Paris. Inscript. T. XLVI. narrat, se tribus syllabis versui additis carmen sanasse, id quale sit, nec scio, nec scire cupio. Metrum carminis hoc est.

STROPHAE:

-́ ῡ -́ υ υ - υ - υ
-́ υ -́ υ υ - υ - υ - ῡ
-́ υ υ - υ - υ -́ υ υ - ῡ
ύ υ υ -́ υ υ - υ - υ
-́ υ υ - υ - υ -
-́ υ υ - υ - -́ υ -
-́ υ υ - υ -

-´ υ υ υ - υ - -´ υ υ -
-´ υ υ - υ υ - υ -´ υ υ - -
-´ υ -´ υ υ - -´ υ υ - υ -
-´ υ υ - υ υ -
-´ υ - υ - υ - -´ υ υ -
υ υ
— -´ υ -´ υ υ - -´ υ -
-´ υ υ - υ ⏑̲
- -´ υ υ - - -´ υ υ -
-´ υ υ' - υ - υ
-´ υ υ - υ - υ - υ

Adscripsi autem totum carmen, quia plurima mutanda fuerunt:

STROPHA:

Καφισίων ὑδάτων λαχοῖσαι,
αἵτε ναίετε καλλίπωλον ἕδραν,
ὦ λιπαρᾶς ἀοίδιμοι βασίλειαι
Χάριτες Ὀρχομενοῦ, παλαιγό-
νων Μινυᾶν ἐπίσκοποι,
κλῦτ', ἐπεὶ εὔχομαι· σὺν γὰρ ὔμ-
μιν τά γε τερπνὰ καὶ
τὰ γλυκέα γίγνεται πάντα βροτοῖς,
εἰ σοφός, εἰ καλός, εἴ τις ἀγλαὸς ἀνήρ·
οὔτε θεοί ποτε σεμνᾶν Χαρίτων ἄτερ
κοιρανέοντι χορούς,
οὔτε δαῖτας· ἀλλὰ πάντων ταμίαι
ἔργων ἐνουρανίων χρυσότο-
ξον θέμεναι παρὰ
Πυθώϊον Ἀπόλλωνα θρόνους,
ἀέναον σέβοντι πατρὸς Ὀλυμπίοιο τιμάν·

ANTISTROPHA:

πότνι' Ἀγλαΐα, φιλησί-
μολπέ τ' Εὐφροσύνα, θεῶν κρατίστου
παῖδες, ἐπάκοοι τανῦν, Θαλία τε
ἐρασίμολπε, ἰδοῖσα τόνδε
κῶμον ἐπ' εὐμενεῖ τύχα
κοῦφα βιβῶντα· Λυδῷ γὰρ Ἀ-
σώπιχον ἐν τρόπῳ,
ἔν τε μελέταις ἀείδων ἔμολον,
οὕνεκ' Ὀλυμπιόνικος ἁ Μινυεία
σεῦ ἕκατι. μελαντειχέα νῦν δόμον
Φερσεφόνας ἴθι, Ἀ-
χοῖ, πατρὶ κλυτὰν φέροισ' ἀγγελίαν,
Κλεόδαμον ὄφρα ἰδοῖσ' υἱὸν εἴ-
πῃς, ὅτι οἱ νέαν
κόλποισι παρ' εὐδόξοιο Πίσας
ἐστεφάνωσε κυδίμων ἀέθλων πτεροῖσι χαίταν.

V. 1. Vide Elem. doctr. metr. pag. 703. MS. Ciz. *Καφησίων*. Cod. Lips. *Καφισίων*, quod hic trisyllabum est, nisi in antistrophico versu *ὦ πότνι' Ἀγλαΐα* scribatur. Idem codex recte totum vocabulum *λαχοῖσαι* primo versui tribuit, secundum ab *ἕδραν* incipiens.

10. Codd. nostri *Χαρίτων*. Etiam versus 19. in vtroque finitur copula *τέ*.

15. Forma *Πυθώϊος* a Stephano Byzantino notata est.

24. Ferendum hoc in lyrico, vt *Λυδῷ* pro *Λυδίῳ* dicat. Ac videtur etiam metricus scholiastes *Λυδῷ* habuisse, qui de hoc versu et sequentibus ita scribit: *τὸ ϛ', χοριαμβικὸν ἐφθημιμερές. τὸ ζ', ἐξ ἀντισπαστικῆς καὶ ἰαμβικῆς καταλεῖδος· τὸ ή ἐκ χοριαμβικοῦ εἰς ἀντισπαστικόν.* Scilicet eum ita legisse necesse est:

κοῦφα βιβῶντα· Λυδῷ
γὰρ Ἀσώπιχον ἐν τρό-
πῳ μελέταις τ' ἀείδων μόλον,

vel etiam ἔμολον. Λυδῷ illud non memini postea mihi barbarum visum esse, vt Boeckhius narrat, quum Σκύθην οἶμον, et tot alia huiusmodi nemini non possint statim succurrere. Illud memini me dubitasse, an Pindarus, qui alibi, vbi κτητικῷ opus est, Λύδιος dicat, hic quoque, vt in libris est, Λυδίῳ scripsisset. Sed ob eam ipsam caussam tanto facilius gentile nomen hic corrumpi potuit. Ambo codd. nostri Λυδίῳ, et v. 24. ἔμολον, et v. 27. ἐλθέ, et v. 29. ὄφρ' ἰδοῖσ'. Sed in Lips. versus 26. et reliqui a recente manu in folio serius inserto additi sunt, quum antiquum folium interiisset. In eodem cod. etiam v. 31. κόλποις scriptum.

PYTH. I.

STROPHAE:

-́ v -́ - -́ v -́ -
-́ v v - v v -
-́ v -́ - -́ v v -
-́ v -́ - -́ v v - v v - | —́ —
—́ — | -́ v -́ - -́ v ⏑̱
- -́ v v - v v - v̄ -́ v -
-́ v -́ - -́ v v - v v -
-́ v -́ - -́ v -́ - -́ v ⏑̱
-́ v v - v v - -́ v -́ -
-́ v v - v v - -
- v v - v v - -́ v -́ -

EPODI:

-́ v v - v v - -
-́ v - - -́ v -

-́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - ⏑̄ -́ ⏑ -́ -
 -́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ ⏓
-́ ⏑ -́ - -́ ⏑ -́ - -́ ⏑ -
 ⏑́ ⏑ ⏑ -́ - -́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - - -́ ⏑ ⏓
⏑́ ⏑
— ⏑ -́ - -́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - - -́ ⏑ -
-́ ⏑ -́ - -́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - -
⏑́ ⏑ ⏑ -́ - -́ ⏑ -́ -
 -́ ⏑ -́ - -́ ⏑ -́ -
 -́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ ⏓
⏑ ⏑ -́ - -́ ⏑ ⏑ -
 ⏑́ ⏑ ⏑ -́ - -́ ⏑ -́ -

V. 1. Non possum satis mirari, quid sit, quod interpretes, quos equidem nouerim, omnes explicationem scholiastae sequuti sint, qua illi omnem quum simplicitatem exordii tum elegantiam sustulerunt. Quin id effecerunt, vt ne intelligi quidem omnino locus posset. Nam quis quaeso intelligat versionem Gedikii, cum qua caeterae ferme consentiunt: *goldene harfe Apollons, du der violenlockigen Musen mitgebietende lenkerin.* Atque Heynius quidem recte monuit, verba sic iungenda esse, *χρυσέα φόρμιγξ, Ἀπόλλωνος καὶ ἰοπλοκάμων σύνδικον Μοισᾶν κτέανον,* dum vocabulum *σύνδικον* aliter ac vulgo intelligatur. Nam si lyram *σύνδικον* eam dicere voluit, quae Musis et Apollini chorum in Olympo ducentibus socia esset atque arbitra, quo tandem pacto id perplexius potuit atque obscurius indicare? Nam si intelligi vellet, adiicere debebat, in qua re lyra illa, et quem ad finem *σύνδικος* esset. Nihil certe moratus est lectorem Olymp. IX, 148. *σύνδικος δ' αὐτῷ Ἰολάου τύμβος ἐναλία τ' Ἐλευσὶς ἀγλαΐαισιν.* Hic *ἀγλαΐαισιν* addidit, quo ne opus quidem erat, quum constaret, de qua re ageretur: in nostro autem loco, vbi mentem eius vix coniectura et meditatione assequi licet, nihil prorsus adiecit. Quae quum ita sint, quis dubitabit, quin suo iure

lyricus vsus sit, et vocabulum σύνδικον, secus ac vulgo fit, passiua significatione de eo adhibuerit, in quo quis commune cum aliis ius habet. Ita difficultas atque obscuritas omnis euanescit, et cum simplicitate pristinus nitor loco ac vera redit elegantia. Lyra, inquit, quam communiter Apollo et Musae possident. Similiter Pyth. V, 138. ἔνδικος non de eo, qui, quod iustum est, facit, sed de eo, quod iure alicui debetur, adhibuit.

6. Reponendum, ὁπόταν προοιμίων.

26. Tuetur ἀτύζονται Plutarchus de superst. p. 167. C. et Symp. Q. IX. 14. p. 746. B.

67. Scribendum videtur, ἐοικότα δ' ἐν καὶ τελευτᾷ φερτέρου νόστου τυχεῖν.

72. Vide de dial. Pind. p. 7.

86. Vide ad Nem. VII. 103.

101. Vetus corruptio hunc locum obtinet, ac vereor, vt μεταλάσσοντας, a μεταλάζω, quod Beckius recepit, aut auctoritate aliqua firmari queat, aut satis aptum rei vocabulum sit. Quare lenissima mutatione scribendum puto:

φαντὶ δὲ Λαμνόθεν ἕλκει
τειρόμενον μέτα λύσοντας ἐλθεῖν
ἥρωας ἀντιθέους Ποί-
αντος υἱὸν τοξόταν.

Vt miseria liberarent Philoctetam, venisse Graecos dicit. Pyth. IV, 518. λῦσε δὲ Ζεὺς ἄφθιτος Τιτᾶνας. Et III, 89. de Aesculapio: τοὺς μὲν λύσαις ἄλλον ἀλλοίων ἀχέων ἔξαγεν.

109. V. de dial. Pind. p. 10. et Elem. doctr. metr. p. 53.

113. Hic quoque recte Mingarellus, πίθεό μοι.

125. Δωριῆς quum propter Atticam formam, tum multo magis propterea displicet, quod ad illa, Παμφύλου καὶ Ἡρακλειδᾶν ἔκγονοι, referendum est, quae et ni-

mis remota sunt, neque isto additamento indigent. Scribendum puto τεθμοῖσιν ἐν Αἰγιμιοῦ Δωρίοις. Corruptio nata ex iotacismo, vt alia multa. Caeterum v. de dial. Pind. p. 12.

130. Hic locus non emendatione, sed vnice interpretatione adiuuandus. *Τοιαύταν αἶσαν* ad praecedentia pertinet: fortunam dicit victoriarum praemiis conspicuam. *Διακρίνειν* autem est diiudicare, id est, rem ambiguam dirimere et certam facere. Hinc *αἶσα διακρίνει λόγον ἀνθρώπων* significat hoc: fortuna arbitra est sermonibus hominum, ac falsos damnat, iustos autem et veros comprobat. Caeterum vide de dial. Pind. p. 7. Sensus est: eadem semper fortuna ciuibus et regibus arbitra ac testis sit eorum, quae iure de iis homines praedicant.

135. *γέρων* ferri non potest, quia, vt supra ostendimus, mediae vocabulorum syllabae breues in finibus versuum non possunt pro longis haberi. Scribendum:

σύν τοί τίν κεν ἁγητὴρ ἀνήρ,
υἱῷ τ᾽ ἐπιτελλόμενος, δᾶμον γεραί-
ρων τράποι σύμφωνον ἐφ᾽ ἁσυχίαν.

Id est, te duce, Iupiter, et ipse rex, et iussu eius etiam filius, populum clementia ad concordiam adducat. Nihil hic peruersius fingi potuit, quam *υἱῷ γ᾽ ἐπιτελλόμενος*.

147. Non dubium, quin legendum sit, *ἀρέομαι*, ab *αἴρομαι*. *Αἴρεσθαι μισθὸν* proprie est *tollere praemium*: illud, vt, qui sustulit, etiam sibi habeat, non est in hoc vocabulo, sed plerumque, nec necessario, adiungitur. Itaque *ἀρέομαι μισθὸν Ἀθηναίων χάριν πὰρ Σαλαμῖνος* nihil aliud significat, quam hoc, pugnam Salaminiam praemium Hieroni tollam. Hoc enim agit, vt celeberrimarum pugnarum, Salaminiae et Plataeensis, comparatione Dinomenis filiorum ad Himeram bene gestas

res exornet. Itaque capiam, inquit, tamquam praemium Hieroni ferendum, Salaminiam Atheniensium victoriam, Spartanorumque apud Plataeas pugnam celebrabo, et Himeraeum decus, gratulans filiis Dinomenis. Nec τελέσαις participium mutari debet. Nam δὲ v. 152. tantum ad oppositionem locorum adhibuit. Facilius ad constructionem est, quod quibusdam in mentem venit, ἐρέων, sed neutiquam necessarium, orationemque reddit minus poeticam.

151. Recte Beckius Μήδειοι κάμον.

161 Temerarium sane foret, omnia vocabula, quae et auctoritate carent, neque originem suam manifesto produnt, propter has solas caussas damnare. Sed neo nimis lenem esse oportet in seruandis istiusmodi vocabulis, praesertim si ad detegendam corruptionem probabiles rationes non desunt. Atque equidem hic nullus dubito, quin Pindarus ἐλπίδας, quod quidam libri habent, scripserit, tum quod, si rariore vocabulo vsus esset, id ab scholiasta non fuisset tam negligenter tractatum, tum vero quod ipsa scholiastae interpretatio, διανοίας, hunc quoque ἐλπίδας inuenisse indicat. Eadem enim explicatione vtitur Pyth. II, 89. ἐλπίδας νῦν τὰς φρένας φησὶ καὶ τὰς διανοίας. Et Isthm. II, 64. τὰς δὲ ἐλπίδας ἀντὶ ἑνὸς τούτων, φροντίδος, διανοίας, διαθέσεως. Etiam Beckius nunc ἐλπίδας edidit. Reponendaque haec vox in Aeschyli Suppl. 101.

174. Scribe αἰεί.

178. Vide de dial. Pind. p. 7.

179. Recte liber Bodlei. εὐτραπέλοις κέρδεσσ'.

184. Necessario scribendum φθινεῖ, vt prior syllaba corripiatur.

186. Si nihil vitii est in vocabulo νόον, interruptum putari numerum oportet in medio epitrito. Sed praestat, opinor, νηλεονόαν scribere.

PYTH. II.

STROPHAE:

⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –
⏑́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑̄ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑̄
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ –
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑̄
– –́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
–́ ⏑ – ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –

EPODI:

⏑́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
–́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
⏑́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
⏑́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – ⏑ –
⏑ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ ⏓
⏑̄ –́ ⏑ – –́ ⏑̄ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ ⏓
⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ –
– –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
⏑ –́ –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
–́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑

V. 1. et seqq. Vide elem. doctr. metr. p. 515.

13. pro τᾶς necessario legendum ἅς, qui error etiam alibi occurrit, vt Olymp. I, 91. Nem. V, 23. VI, 103. Nam vulgarem versuum dispositionem falsam esse v. 27. 100. 115. 144. omni dubitatione eximunt, in qui-

bus mediae vocabulorum syllabae breues summo et artis et aurium dispendio extenduntur. Caeterum κείνας, qui in Pindaro bene versatus sit, mutari nolet.

33. Recte Beckius recepit coniecturam Spigelii, ποίνιμος, quod etiam scholiastam habuisse necesse est, qui per ἀμειπτικὴ explicat. Ποίναν τεθρίππων κελαδῆσαι est Pyth. I, 113.

48. Vereor ne recte in Romana et aliis edd. absit γὲ, quod toties a metricis additum. Hic certe et per sententiam et per metrum abesse potest. Basis enim est. Ac trochaeum adhibuit v. 92. 107. 136.

49. Recte Schmidius e libris φρασίν. Nec de prosodia verendum. Nam Dorienses non modo η, sed etiam ε in α conuertebant, idque α necessario breue est. Vide Gregor. Cor. p. 138. ibique Koenium.

57. Delendum τὲ. Nam quid hoc est, τὸ μὲν, ὅτι τε — ὅτι τε? Vbinam tandem sequitur, quod priori τὸ μὲν opponatur, τὸ δέ? Ne potest quidem, quia iam vtramque rem, et parricidium, et libidinem, relatam audiuimus. Nimirum hoc τὲ fulcrum esse voluerunt hiatus caussa, quae mera est grammaticorum insania.

67. Praeclara est Iacobsii emendatio κοῖτον, modo reliquisset ἰκόντα, et cum praecedentibus ianxisset, quod nunc factum a Beckio.

70. Scribe οὐρανιᾶν. Neque ἄν τε mutandum, quod Pindaro aeque atque Homero pro simplici ἄν vsitatum.

77. Ἀνεδέξατο nec pro ἀνεδείξατο dictum videtur, neque in ἀνεδείξατο mutandum. Scribendum τὰν πολύκοινον ἀνεδέξατ' ἀγγελίαν. In se recepit, inquit, hunc nuncium.

78. Scribe, ἄνευ οἱ χαρίτων τέκεν γόνον ὑπερφίαλον. Ac vereor vt ἄνευ χαρίτων bene de Centauro intelligi possit: immo recte Plutarchus. Nam etsi non sine concubitu natus est, at mater nubes tamen in concubitu erat ἄχαρις.

91. Scribe πτερόεντ' αἰετὸν κίχε.

94. Scribendum puto ἔκαμψεν, quod ante βϱ pronunciabatur ἔκαμψεμ. Id enim amant Graecae aures: vnde ἄμβροτος, ὀπιθόμβροτος, et alia multa.

97. Elegantius videtur, quod scholiastes habuit, δάκος ἀδινὸν κακαγοριᾶν.

101. Non dubium puto, coniungenda esse τὸ πλουτεῖν σοφίας. Huiusmodi genitiuos, qui notionem primariam continent, Pindarus saepius in fine collocat. Ita statim Ol. I. τὸ δὲ κλέος τηλόθεν δέδορκε τᾶν Ὀλυμπιάδων ἐν δρόμοις Πέλοπος.

107. Μὰν et ad sententiam inutile est, et male sonat. Recte alii μέν, cui respondet καί. Ita μὲν et τὲ opponuntur v. 56. 60. Nem. VIII, 51. 53. Pyth. IV, 443. 445.

112. Longe elegantius est κενεά. Ol. X, 111. κενεὰ πνεύσειν.

119. Scribe ἀνδρέσσι.

123. Scribe ποτὶ ἅπαντα.

131. Scribe: γένοι' οἷος ἐσσὶ μαθών· καλός τοι πίθων πάρα παισίν, αἰεὶ καλός. Leuius curata est ab nouissimo editore docta Huschkii de hoc loco disputatio. Sed non omnia expediuit Huschkius. Cui quum de sensu horum verborum accedam, tamen eum sensum nego in vulgata lectione, quam ille seruauit, inesse. Hoc ergo dicit poeta. Sis, qualis es, tui recordatus: pulcer simius, semper pulcer, in ore est pueris. I. e. norunt laudes, quibus vulpes simium decepit.

140. Non mirum, si difficilior constructio fraudem fecit interpretibus. Nam ὑποφάτιες dixit, quum eos deberet nominare, a quibus proficiscuntur calumniae: et ad hos refert sequentia, ὀργαῖς ἀτενὲς ἀλωπέκων ἴκελοι.

142. Praeclare Huschkius κερδοῖ pro κέρδει: quod tanto magis mirere non esse ab nouissimo editore rece-

ptum, quo magis congruit cum ἄγαν v. 151. quod ille recte defendit.

163. Vide de dial. Pind. p. 13.

164. Scribe αὖθ᾽ ἑτέροις. Non dicitur αὖ δέ, sed δ᾽ αὖ. Αὖτε autem pro δὲ ponitur, praecedente μέν. Odyss. XXII, 5.

> οὗτος μὲν δὴ ἄεθλος ἀάατος ἐκτετέλεσται·
> νῦν αὖτε σκοπὸν ἄλλον, ὃν οὔπω τις βάλεν ἀνήρ,
> εἴσομαι, αἴ κε τύχωμι, πόρῃ δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων.

Sententiam vero totius loci ita expediendam arbitror. Non est cum diis litigandum, qui nunc hos nunc illos adiuuant. (Hoc generatim dictum, neque spectat ad obtrectatores et eos, quibus inuident.) At ne hac quidem re sese consolantur inuidi, quorum ea mens est, quae quum fortunas hominum expendit, si quam lancem depressam videat, dolorem inde sibi etiam ante creet, quam illi, quorum lancem grauatam vidit, optata consequantur. Quorum summa haec est: inuidi etiam futura aliorum felicitate excruciantur. Erratum maxime fuit in eo, quod κείνους et ἑτέρους non pro ἄλλους μὲν, ἄλλους δὲ acceperunt; dein, quod τινὸς non de ipsa lance, sed de eo intellexere, cuius lanx esset; denique, quod illa, πρὶν ὅσα μητίονται (haec enim potior lectio videtur) τυχεῖν, non ad inuidos ipsos, sed ad eos, quibus obtrectatores inuident, pertinere arbitrati sunt.

173. Dele γέ.

P Y T H. III.

STROPHAE:

–́ ∪ –́ – –́ ∪ ∪ – ∪ ∪ –
–́ ∪ –́ – –́ ∪ ∪ – ∪ ∪ – –
–́ ∪ –́ – –́ ∪ ∪̲
– –́ ∪ ∪ – ∪ ∪ ∪̲

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
   –́ ⏑ –́ – –́ ⏑ –́ – –́ ⏑ ⏑ ⏓
⏑́ ⏑
– ⏑ –́ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
   –́ ⏑ –́ – –́ ⏑ –́ – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ –́ –

EPODI:

–́ ⏑ –́ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ –́ – –́ ⏑ –́ – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ –́ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
⏑
–́ ⏑ –́ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
   –́ ⏑ –́ – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
   –́ ⏑ –́ – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
   –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ –́ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ –́ –
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –
   –́ ⏑ –́ – –́ ⏑ –

V. 11. Hic versus si trimeter est, *ἀνωδυνιᾶν γυιαρκέων* potius scribendum erat, quam *γὲ* inserendum, quae vna litterula vehementer minuit laudem Aesculapii.

17. Scribendum *τόξοισιν ὕπ' Ἀρτέμιδος*.

25. Scribe *αἴνησεν*.

28. Non dubito, quin vere Aldus exhibeat *οὐδὲ*, qui longe concinnior transitus est.

32. Non video caussam idoneam, cur *ὑποκουρίζεσθαι* disiungatur.

50. Recte haec interpretatur Boeckhius, sed non facile vincet, vt γνώμαν πιθὼν falsum, verum autem γνώμα πιθὼν habeatur.

63. Scribe ἐδαμάσσατο.

94. Vide de dial. Pind. p. 22.

114. seqq. *Κεκλημένον accitum* si intelligimus, et hoc ipsum languidum videtur, nec genitiui, *Λατοΐδα* et πατέρος, habent, vnde pendeant. *Παῖδα* enim hic certe intelligi nequit. At si κεκλημένον ad genitiuos istos retuleris, recte se habebunt omnia. De medicamentis quidem a Chirone mittendis non cogitandum: nam medicum quempiam ab eo requiri vel ex eo clarum est, quod Pindarus supra non nisi de Aesculapio loquitur: qui sicut olim Chironi in disciplinam traditus fuerat, vt morbos hominum sanaret, ita nunc optat, aliquis sit, quem idem ille Chiro ad Hieronem morbo affectum mitteret. Ac tanto viro non circumforaneum aliquem pharmacopolam, mitti cupit, sed medicum insignem, et, qualis olim Aesculapius fuerat, ab Apolline aut ipso etiam Ioue oriundum. Recte vero κεκλημένος *Λατοΐδα* ἢ πατέρος. Ita in Rheso v. 298.

τίς ὁ στρατηγὸς, καὶ τίνος κεκλημένος.

Adde Sophocl. Electr. 367.

133. Scribe ἕλεν Κίῤῥα ποτέ. Ac recte ποτέ. Nam non in has Pythicas victorias scriptum est hoc carmen, sed ad consolandum Hieronem, qui infirma valetudine laborabat. Id etiam Gedikius demonstrauit.

136. Reponendum περάσαις a περάω. Idque nunc fecit Beckius.

185. Vnica via, qua haec explicari possint, haec est, χρὴ εὖ πάσχειν, τυγχάνοντα (nimirum τὸ εὖ πάσχειν) πρὸς μακάρων. Fortuna secunda vti decet, vbi quis eam ab diis nactus est. Id vnum hic dicere potuit poeta.

190. Beckius edidit, ὄλβος οὐκ ἐς μακρὸν ἀνδρῶν ἔρχεταί τῷ, πολὺς εὖτ' ἂν ἐπιβρίσαις ἕπηται. Quae conie-

ctura vti audacior nobis videtur, ita, quod ad numeros attinet, duplici vitio laborat. Nam encliticum τῷ non modo a praecedente vocabulo numeri interruptione male disiunctum, sed etiam in arsi, vbi ictu erigitur, haud apte collocatum est. Nihil mutandum puto, minime omnium autem, scribendum esse οὗ pro ὅς. Id enim ab hoc loco non minus alienum est, quam ab Homerico, vnde praesidium huic coniecturae petitur. Fatendum est quidem, aut ὅς πολύς, aut εὖτ' ἂν ἐπιβρίσας ἕπηται omitti potuisse. Verum etiam ambo coniuncta, si recte intelligantur, offensione carebunt. Percepit mentem scholiastes, cuius haec verba sunt: οὐκ ἐπὶ πολὺ παραμένει, ἐπειδὰν, μάλιστα ἐπακολουθήσας, πολὺς ἐπιβαρήσῃ καὶ παραγένηται: sed minus clare eloquutus est. Hoc dicit poeta: opes magnae tum, quum maxime increscunt, proximae sunt interitum.

192. Lego φρασίν. Vide supra ad Pyth. II, 49.

199. Vide de dial. Pind. p. 6.

PYTH. IV.

STROPHAE:

–′ ∪ –′ – –′ ∪ ∪ – ∪ ∪ ⏓
–′ ∪ –′ – –′ ∪ ∪ – ∪ ∪ – –
–′ ∪ –′ – –′ ∪ ∪ – ∪ ∪ ⏓
–′ ∪ –′ – –′ ∪ ∪ – ∪ ∪ – –
–′ ∪ –′ – –′ ∪ –′ –
–′ ∪ ∪ – ∪ ∪ – ∪ ∪ – – –′ ∪ –′ –
–′ ∪ ∪ – ∪ ∪ – –
∪
–′ ∪ –′ – –′ ∪ ⏓
–′ ∪ –′ – –′ ∪ –′ –
–′ ∪ ∪ – ∪ ∪ – ∪ ∪ ⏓
–′ ∪ –′ – –′ ∪ –′ –

–' ◡ – –' ◡ ⏓
◡́ ◡
— ◡ –' – –' ◡ –' –

EPODI:

–' ◡ –' – –' ◡ ◡ – ◡ ◡ – –
–' ◡ –' – –' ◡ ⏑̲
–' ◡ ◡ – ◡ ◡ – – –' ◡ –' –
–' ◡ ◡ – ◡ ◡ –
–' ◡ –' – –' ◡ –' –
–' ◡ ◡ – ◡ ◡ –
–' ◡̀ ◡ – – –' ◡ –' – –' ◡ –' –
–' ◡ ◡ – ◡ ◡ ⏑̲
– –' ◡ ◡ – ◡ ◡ – ◡ ◡ – – –' ◡ –' –
–' ◡ –' – –' ◡ –' – –' ◡ ◡ –
◡
–' ◡ –' – –' ◡ ◡ – ◡ ◡ –
–' ◡ –' – –' ◡ –' –

V. 7. Non erat, quod metri caussa scriberetur *ὀρνίχων*. Pyth. I, 10. *Διὸς αἰετός*.

14. Mirum sane, si scripsit *ἀργινόεντι*, quod in quatuor syllabas haud satis eleganter contrahendum foret. Id verbum adscriptum videtur ab aliquo, qui Homerum eo vsum meminerat. Pindaricum erat *ἀργάεντι*.

35. *πολίων* sine epitheto friget; *ματρόπολιν* epitheto non indiget. Scribendum *μεγαλᾶν πολίων ματρόπολιν*.

37. Necessario hic *Θεῷ εἰδομένῳ* datiuo casu legendum esse, participium *διδόντι* docet, quod inepte ad *ἀνέρι* referretur. Ita Homerus Iliad. II, 186.

δέξατό οἱ σκῆπτρον πατρώϊον, ἄφθιτον αἰεί.

XVII, 207.

ὅ τοι οὔτι μάχης ἐκ νοστήσαντι
δέξεται Ἀνδρομάχη κλυτὰ τεύχεα Πηλείωνος.

Hesiodus Theog. 479.

τὸν μέν οἱ ἐδέξατο γαῖα πελώρη
Κρήτῃ ἐν εὐρείῃ τραφέμεν ἀτιταλλέμεναί τε.

Aeschylus Choeph. 757.

ἐγὼ διπλᾶς δὲ τάςδε χειρωναξίας
ἔχουσ' Ὀρέστην ἐξεδεξάμην πατρί.

63. Insolens dicendi genus, *ἀπίθησέ νιν*, quod quo pacto defendi possit, equidem non video. Quare nata mihi coniectura, quemadmodum Dorienses pro *ἐμοί, τοί, ἐμίν, τίν*, et *τεΐν* dixere, ita eos simili comparatione pro *οἱ* et *ἑοῖ* etiam *ἵν* et *ἑΐν* vsurpasse. Quod etsi nullo cuiuspiam grammatici testimonio firmare possum, non dubito tamen, quin rem acu, quod aiunt, tetigerim. Quippe non mirum, si formae perrarae mentionem non reperimus factam, quum etiam illorum locorum, in quibus de *ἐμὶν* et *τὶν* ac *τεΐν* tradant grammatici, magna sit paucitas. Itaque Pindarum scripsisse arbitror, *οὐδ' ἀπίθησέν ἵν.* Opinionem nostram confirmat similis locus Nem. I, 99. in quo pariter *ἵν* reponendum esse infra ostendemus. — Haec olim scripseram, non recordatus eorum, quae ab Ruhnkenio in Epist. crit. pag. 115. allata erant. Nunc res satis nota est. Vide de dial. Pind. p. 14. et ad Orph. Arg. 781. et notata ad Greg. Cor. p. 84. seq.

97. *Δὲ* post *χρόνῳ* veterem habet auctoritatem scholiastae, qui per *δὴ* explicat, vt non videatur reiiciendum esse. Nec facile quisquam caussam finxerit, qua illatum fuerit illud *δέ*. At, nisi vehementer fallor, aliud in hoc loco vitium latet, antiquius illud quidem scholiasta, sed quod facillime admitteretur, *ἀγαγὲν* pro *ἀνάγει.* Ita enim scripsisse Pindarum arbitror, vt, maiore interpunctione post *καταβάντα* posita, reliqua sic cohaererent: *χρόνῳ δ' ὑστέρῳ νάεσσι πολεῖς ἀνάγει Νείλοιο πρὸς πῖον τέμενος Κρονίδα*, praesens pro futuro. Admonebit eum, inquit, Phoebus oraculo: ac postea ille co-

lonias in Libyam deducet. Sic quum omnino maior orationi vigor accedit, tum χρόνῳ ὑστέρῳ, quod in vulgari lectione languet, vim suam recuperat. Ἀνάγει autem vt Nem. XI. Αἰολέων στρατιὰν δεῦρ' ἀνάγων. — Haec olim scripseram. Nec, si haec Medeae verba sunt, aliam rationem video. Nam, quod Boeckhio videtur, aoristum ἄγαγεν futuri vice fungi, mihi quidem non persuadebunt exempla, quae ille affert, vnum Homeri Iliad. δ. 158. seqq. alterum Pindari Isthm. VI. (V.) 78. quae si accuratius considerentur, plane aliena esse patebit. Nihilominus ferri poterit ἄγαγεν, modo hanc totam sententiam a Pindaro ipso per parenthesin additam statuamus. Et hac ex parte similis quodammodo erit ille in Isthmiis locus, in quo κέκλετο ex ipsius poetae persona dictum est, etsi deinde sequitur, ὥς ἄρα εἰπών.

100. Matthiae in obss. crit. praeter necessitatem coniecit, ἤ ῥα Μήδειά γ' ἐπέων στίχας. Sinceram puto vulgatam. Quod nuper editum est, αἴ ῥα Μηδείας ἐπέων στίχες, nego Graecum esse.

110. Exquisitius est, quod scholiastes habuit, Κυράνᾳ. Idque Beckius recepit.

113. Etsi eleganter Heynius et Wagnerus in symbolis ad Pindari Argonautica interpretanda Luneburgi a. 1794. editis μέγα scribendum coniecerunt, nolim tamen vulgatam lectionem mutari. Μετὰ enim non est cum παισὶ coniungendum, sed significat *postea*. Ac nunc quoque, inquit, multo post, floret Arcesilas. Similiter in Homerico hymno Mercurii v. 125.

> ὡς ἔτι νῦν τάνυθ', ὅσσα πολυχρόνια πεφύασι,
> δηρὸν δὴ μετὰ ταῦτα καὶ ἄκριτον.

Ita enim legendum conieci in schedis, quibus Ilgenius vsus est, qui hanc emendationem repudiauit, quod τάνυται ei videbatur mediam longam habere, in quo fal-

sus est. Nec vero ego illius coniecturam de hoc loco probare possum.

115. Vide de dial. Pind. p. 8.

128. Ἀκνάμπτοις prima breui aures laedit. Ea syllaba si breuis est, ἄκαμπτος scribit Pindarus, vt Isthm. IV, 89. Itaque reponendum ἀκάμπτοις.

143. Legendum παρδαλέᾳ.

153. Recte se habet καὶ hyperbaton: vide ad Ol. V, 37.

175. πολιὰ γαστὴρ vereor vt candidam significare possit. Quin ne decorum quidem est, Iasonis matrem ita a Pelia describi, tamquam si ἀγασεσυρμένην contemplatus esset. Πολιὰ γαστὴρ est senilis vterus. Significat enim τηλύγετον videri Iasonem, et idcirco carum parentibus ac sedulo educatum.

201. Vide de dial. Pind. p. 11. Recte Pal. C. μέγα κωκυτῷ: quae verba non ad κᾶδος θηκάμενοι, sed ad πέμπον pertinent. Ita multo et res ipsa clarius oculis subiicitur, et oratio alacrior est.

210. Dubitari plane nequit, quin scribi debeat ἱκοίμαν. Ego, inquit, qui Aesonis filius, popularis vester, sum, haud sane ad peregrinas regiones accesserim. Vide quae dixi ad Sophoclis Aiacem v. 904.

222. Scribe Ὑπερῇδα.

261. Scribe τῶν.

276. Vide de dial. Pind. p. 15.

297. Recte, puto, scribitur ἄμμιν. Nam vbi potest, spondeum seruat.

328. Vide de dial. Pind. p. 6.

355. Scribe σάμασιν.

381. Satis obscure loquutus est, si τετρακνάμον' est datiuus. Neque hanc formam analogia firmat. Quamobrem retinendum censeo τετράκναμον, vt ad iyngem referatur, alis pedibusque in quatuor radiis rotae expan-

sam. Ita etiam δεσμὸς τετράκναμος Pyth. II, 73. vincula significat quatuor rotae radiis inhaerentia.

387. Retinendum Μηδείας. Euripides Androm. 523.

καὶ φόβον οἴκων ἀφελέσθαι,

et saepius ita Homerus.

401. In γενύων pariter atque in πνέον facienda est synizesis. Vide Elem. doctr. metr. p. 53.

406. Vide de dial. Pind. p. 9.

423. Male Matthiae obss. crit. ἐμβὰς ἄγει.

427. Pauwius ἔριπτον. Vide tamen Etym. M. pag. 374, 38. et Zonaram p. 872. vbi ἐρέπτω pro ἐρέπω scribendum. Confer ad Isthm. IV. 94.

435. Scribendum λαβροτατᾶν. Isti Dorici genitiui omnes contracti sunt e terminatione άων. Gregorius in hac re pag. 145. vt saepe, satis negligens est, nec minus eius epitome p. 325. Tamen idem inde colligas.

445. Et illa, σὺν αὐτᾷ, integra sunt: id est enim ipsa iuuante: Iliad. III, 439.

νῦν μὲν γὰρ Μενέλαος ἐνίκησεν σὺν Ἀθήνῃ.

et τὸν Πελίαο φόνον: vide ad Viger. p. 932. et Boeckhium.

450. Male conieceram ἐπέδειξαν κρίσις de dial. Pind. p. 6. Veram lectionem puto κρῖμ' esse.

452. Emendaui hunc locum in diss. de dial. Pind. pag. 6.

468. Vide ad Viger. p. 938.

474. Post λοίσθιον plena distinctio adhibenda. Nam quae sequuntur, non pendere a praecedentibus ostendit indicatiuus ἀμφέπει. Et sic etiam magis poetica oratio est. Sed ἄλλοις ἐν τείχεσι non dixit, quo locum, in quo nunc est trabes, ei opponeret loco, quem reliquit. Primum enim id satis et clare et eleganter illis, ἐὸν ἐρημώσαισα χῶρον, expressum est, quibus imitatus est illud Homericum,

ἐπειδὴ τὰ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν.

Deinde falsa etiam imagine vsus est, si eam trabem nunc *ἄλλοις ἐν τείχεσιν* esse diceret: quasi ea antea vllo in muro fuisset. At vero hoc dicit: trabes columnis imposita, graue onus sustinet inter reliquos muros, id est, cum reliquis muris.

497. seq. retinenda lectio, *ἐπέγνω δικαιᾶν Δαμοφίλου πραπίδων.* Iliad. IV. 357. *ὣς γνῶ χωομένοιο.* XXIII. 450. 451. *τοῖο δ' ἄνευθεν ἐόντος ἔγνω.* *Δικαιᾶν* etiam ed. Romana habet. Non satis conuenit huic loco, quod Heynius coniecit, *δικαιᾶν Δαμόφιλον πραπίδων.*

503. Maior interpunctio, quae quidem etiam scholiastae auctoritate confirmatur, rectius, puto, atque elegantius tolleretur, quia id ipsum, quod iuuenili robore ac senili sapientia praeditus est Damophilus, caussam continet, quare obmutescant obtrectatores, atque ab ipso contemnantur.

PYTH. V.

STROPHAE:

υ –́ υ – –́ υ ⏓
    υυ
υ –́ υ — –́ υ – υ –́ υ υ –
υ –́ υ υ υ – υ –́ υ υ – υ –́ υ υ υ –
υ υ ύ υ υ υ –
–́ υ ῡ ῡ – υ υ ⏓
υ –́ –́ υ ⏓
– –́ υ – –́ υ υ – υ ῡ
υ –́ –́ υ –́ υ υ – ύ ῡ
υ –́ υ –́ – υ –́ –́ υ ⏓
–́ υ – –́ υ υ –́ υ υ υ – –́ υ –
      υ
υ –́ –́ – | υ –́ υ –́ υ –

EPODI:

υ -′ -′ υ υ υ - υ - υ -′ υ υ -
υ -′ -′ υ υ - υ - υ - υ -
-′ υ - υ υ -
-′ υ -′ υ υ -′ υ υ υ - υ υ -
υ -′ υ - -′ υ -′ υ υ - ⏓
υ -′ -′ υ υ -′ υ υ υ -
-′ υ υ -′ υ υ υ - υ υ - -′ υ -
ύυ ύυ
υ -′ — υ - υ — υ - -
-′ υ - -′ υ ⏓
ύυ
— υ -′ υ υ - υ -
υυ
-′ υ υ - υ — υ - -′ υ -

V. 7. *Τοίνυν*, quod codd. quidam praebent, error est librariorum. Non apta hic ista particula.

8. Scribe *ἀκρᾶν*.

9. E nostra dispositione versuum intelligitur non opus fuisse, vt *σὺν* in *ξὺν* mutaretur.

13. Male extrusa hic vulgata lectio, recepto *εὐδιανός*. Oratio nexu destituta hic ferri non potest. Loquutione vsus est satis trita, verbum cum nomine pro solo verbo, vel verbo cum adiectiuo ponens: *εὐδίαν ὃς καταιθύσσει ἑστίαν*, pro *ὃς εὐδιανὴν ποιεῖ τὴν ἑστίαν*.

19. sqq. Locus hic obscurissimus est. Quo diligentiore peruestigatione opus est, ne aut in retinenda vetere lectione aut in introducenda noua aliqua erremus. Primum *συγγενὴς ὀφθαλμὸς* de oris maiestate dictum volunt: quae significatio qua auctoritate vel probabilitate certe confirmari possit, non video. Credo natam interpretationem ex eo, quod *αἰδοιότατον γέρας* de eadem re dictum putarent, sicut Ol. VI. 127. *αἰδοία ποτιστάζει χάρις εὐκλέα μορφάν*. At hic omnia clara sunt: in nostro loco omnia obscurissima, etiam propter additum *τοῦτο*, quam quidem difficultatem Heynius ita ex-

pediendam censuit, vt τοῦτο ab illis, αἰδοιότατον γέρας, separaret, et sic iungeret, μιγνύμενον τοῦτο φρενὶ τεᾷ, *coniunctum illud cum prudentia.* At hoc genus dicendi in iis est, quae in prosaico scriptore augent vim orationis, in poeta minuunt. Quod si αἰδοιότατον τοῦτο γέρας iunxeris, quorsum referes? An ad ὀφθαλμόν? At quid hoc tandem: oris tui honestas hanc ipsam honestatem cum prudentia coniunctam habet. Itaque γέρας intelligendum esset de regia dignitate, de qua ante dixerat, ὅτι βασιλεὺς ἐσσὶ μεγαλᾶν πολίων, hoc sensu: oris tui honestas regia dignitate ornatur, quae coniuncta cum prudentia est. Id recte, si quidem de significatione verbi ὀφθαλμὸς constaret. Sed illud etiam animaduertendum, δὲ post συγγενὴς nunc abesse non posse. Atqui hoc δὲ, quod etiam abest a Pal. C. nec nisi a coniectura profectum est, non potest non maxime suspectum esse in tanta loci obscuritate, in qua quidquid aliquam lucem afferre videretur, auide arripuerunt interpretes. Nos igitur hoc δὲ remittamus ei, qui inuenit, et videamus, an commoda interpretatione adhibita librorum lectionem conseruare ac tueri possimus. Atque ὀφθαλμὸν notum est de eo dici, quod est in quaque re praestantissimum. Vide, vt alios multos praeteream, Spanhem. ad Callim. hymn. Dianae 211. qui quidem male huc traxit Persarum regis ὀφθαλμὸν apud Aristoph. Acharn. 90. 124. de quo exposuit Schützius ad Aeschyli Persas 976. Obseruandum est autem, quum oculi appellatio ad alia transfertur, vt rem insignem atque excellentem significet, id duplici de caussa fieri. Nunc enim sola caritas indicatur, vt apud Catullum XXXI, 1. vide III, 5. XIV, 1. quia sine oculis vita pene mortua est. Ita apud Sophoclem in Aiace 977.

ὦ φίλτατ᾽ Αἴας, ὦ ξύναιμον ὄμμ᾽ ἐμόν.

apud Euripidem in Phoenissis 809.

Ἀρτέμιδος χιονοτρόφον ὄμμα Κιθαιρών.

Nunc vero, quia sine oculorum lumine omnia obscura et caeca futura essent, lumen hoc vocabulo significatur. Ita Euripides Phoen. 841. loco ad translationem declarandam aptissimo:

> ἡγοῦ πάροιθε, θύγατερ· ὡς τυφλῷ ποδὶ
> ὀφθαλμὸς εἶ σύ, ναυβάταισιν ἄστρον ὥς.

et Androm. 405.

> εἷς παῖς ὅδ' ἦν μοι λοιπὸς, ὀφθαλμὸς βίου.

Sophocles Oed. R. 987.

> καὶ μὴν μέγας γ' ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφοι.

Ita enim legendum. Pindarus Ol. II, 17. Σικελίας τ' ἔσαν ὀφθαλμός, et VI, 26. ποθέω στρατιᾶς ὀφθαλμὸν ἐμᾶς, et nostro in carmine v. 75. ὄμμα τε φαεννότατον ξένοισι. Quod si haec ad nostrum locum accommodamus, συγγενὴς ὀφθαλμὸς erit congenitum lumen, virtutis a natura insitae splendor. Γέρας vero primo eoque frequentissimo significatu intelligimus, vt praemium significet. Refertur autem ad ὄλβον. Eum dicit τεᾷ μιγνύμενον φρενί, vt Olymp. II. 96. πλοῦτος ἀρεταῖς δεδαιδαλμένος, et Pyth. II. πλουτεῖν σὺν τύχᾳ πότμου σοφίας. Iam nihil vsquam, puto, difficultatis restat. Fortunatissimus es, inquit. Partim enim, quia magnis vrbibus imperitas, innata tibi virtus hoc summum consequuta est praemium, opes scilicet, tua temperatum sapientia: partim etiam Pythica te nunc victoria beat. Γέρας τοῦτο sane paullo languidius dixit: sed ita etiam Olymp. I, 173. τοῦτο κῆδος, et Pyth. VI, 26. ταύτας τιμᾶς. Caeterum non dubito αἰδοιότατον pro αἰδοιέστατον legendum. Nam etsi versum posses dipodia iambica, et choriambo, quem iambus sequeretur, dimetiri, ita vt choriambi vicem etiam duo iambi sustinerent: obstat tamen, tum quod nusquam in choriambis hac libertate vsus est Pindarus, tum quod hic versus, pariter vt sequens, e dochmiaco et anapaestico in iambum exeunte conflatus vi-

debatur. Ac plures etiam in hoc carmine dochmii atque antispasti reperiuntur.

30. 31. Vereor ne frustra quaeratur, vbi terrarum situs fuerit iste κᾶπος Ἀφροδίτας. Videtur enim nihil aliud, quam venustum amabile carmen significare. Ita Olymp. IX. 39. dicit ἐξαίρετον Χαρίτων νέμομαι κᾶπον. Ita Pyth. VI. 1. ἑλικώπιδος Ἀφροδίτας ἢ Χαρίτων ἄρουραν ἀναπολίζομεν. Alia similia loca attulit Iacobsius ad Anthologiam p. 1. Neque ἀμφὶ habet, in quo quis offendat. Sic Olymp. X. 92. ἀείδετο δὲ πᾶν τέμενος τὸν ἐγκώμιον ἀμφὶ τρόπον, i. e. ἐν τρόπῳ, vt Olymp. XIV. Λυδῷ γὰρ Ἀσώπιχον ἐν τρόπῳ ἀείδων ἔμολον. Igitur, memento, inquit, rei bene gestae auctorem putare deum, dulcique carmine celebrare.

32. Omnino recte Gedikius, qui sublata interpunctione post ἀειδόμενον, ὑπερτίθεμεν cum λαθέτω iunxit. Quod verum esse confirmatur eo, quod φιλεῖν v. 34. ab Aristarcho profectum est. Pindarus scripsit φίλει. Nam, vt Heynius obseruauit, noua hic prorsus sententia incipit. Fraudem fecit Aristarcho μὲν et δέ. Verum ex his particulis non sequitur, vt circuitus verborum continuari vlterius debeat.

44. Vehementer displicet verbum ποδαρκεῖν. Ποδαρκέων genitiuus est. Illa enim τέμενος δώδεκα δρόμων ποδαρκέων ἀκηράτοις ἀνίαις, explicationis caussa addidit ad vocabulum γέρας. Simillimus locus est Olymp. XIII. 54. vbi pari audacia dicit, τρία ἔργα ποδαρκὴς ἁμέρα θῆκε κάλλιστ᾽ ἀμφὶ κόμαις.

48. Non dubito, quin vere coniecerit Pauwius τεκτόνων δαίδαλ᾽ ἄγων, vt creticus paeonis locum teneat. Idque recepit Beckius. Δαιδάλματα interpretatio est. Δαίδαλον enim Homerico vsu pro substantiuo adhibuit, vt Iliad. XIX, 13. 19. Odyss. XIX, 227.

50. ἂν pro ἐν etiam scholiastes videtur habuisse, per κατα explicans, receptum a Beckio. Retinendum

puto ἐν. Interpungendum sic: ἀλλὰ κρέμαται, ὁπόσα χεριαρᾶν τεκτόνων δαίδαλ' ἄγων Κρισαῖον λόφον ἄμειψεν ἐν κοιλόπεδον νάπος θεοῦ. Iungenda enim haec: ἄγων ἐν νάπος.

51. Vera est vetus lectio, τό σφ' ἔχει κυπαρίσσινον μέλαθρον, id est *propterea*, vt saepe Homerus.

55. Nibil in καθέσσαντο de metro laborandum. Neque opus vt aut κάθεσσαν θεῷ, quod in diss. de dial. Pind. p. 6. conieci, aut κάθεσσαν, τὸν μονόδροπον φυτὸν scribatur, quod edidit Boeckhius, commate per typothetae errorem, vt puto, post μονόδροπον posito. Versus est asynartetus ex antispasto et iambico ischiorrhogico, quo genere saepe vsi tragici.

64. Recte Boeckhius ex MSS. μναμήϊ'.

67. Mala interpunctio est, quae verba ἀταρβεῖ φρενὶ ad ἦλθες refert. Interpungendum: ὅλον δίφρον κομίξαις ἀταρβεῖ φρενί, ἦλθες ἤδη Λιβύας πεδίον.

77. Ita in Homerico hymno in Cererem v. 429. αὐτὰρ ἐγὼ δρεπόμην περὶ χάρματι, vbi alios locos attulit Ilgenius.

78. Attica forma γλῶτταν cedere debet communi γλῶσσαν.

92. Scribe,

μαντήϊον· τῷ Λακεδαίμονι,
ἐν Ἄργει τε καὶ ζαθέᾳ Πύλῳ.

97. Repohendum monstrante libro Palatino, τὸ δ' ἐμὸν γαρύοντ' ἀπὸ Σπάρτας ἐπήρατον κλέος, me Sparta oriundum celebrant. Ita etiam Beckius.

103. Ἐς, quo metrum corrumpitur, etiam propter ipsam rem eiiciendum esse ostendit Heynius. Sed etiam sequentia corrupta sunt, in quibus σεβίζομεν non potest coniungi cum Κυράνας πόλιν. Quid enim Thebani in Carneis Cyrenen potius quam Apollinem canant? Nam σεβίζομεν de Thebanis dictum esse dubitari

nequit. Atque tum alia nascitur difficultas ex his, *ἔνθεν ἀναδεξάμενοι τεὰ Καρνεῖα*. An a Thera? Id quidem non constat, et fides habenda esset soli Pindaro. Quamquam veri similius est, Sparta illud sollemne Thebas allatum. Neque vero satisfacit DU THEIL, qui in *hist. Acad. Inscriptt.* T. XXXIX. pag. 194. locum sic vertit: *c'est depuis ce tems, ô Phoebus, qu'ayant adopté les fêtes Carnéennes, nous célébrons dans les festins la ville de Cyrène si glorieusement fondée.* Qui non animaduertit, ἔνθεν hic non posse de tempore intelligi, quum nihil nisi Therae mentio praecesserit. Omnem obscuritatem commoda interpunctione dimouebimus:

> ἀλλὰ μοῖρά τις ἄγεν
> πολύθυτον ἔρανον,
> ἔνθεν ἀναδεξάμενοι,
> Ἄπολλον, τεὰ
> Καρνήϊ' ἐν δαιτὶ σεβίζομεν,
> Κυράνας ἀγακτιμέναν πόλιν.

In fatis erat, inquit, vt sacra illa, a quibus nostra Carnea ducta sunt, Cyrenen afferrentur. Id poetam et voluisse dicere et debuisse quum ipsa res et debita Cyrenensi Arcesilao laus ostendunt, tum alii loci in hoc carmine v. 82 sqq. et Pyth. IV, 6 sqq. *μοῖραν*, quam hic dicit, eo spectasse indicant, vt Cyrene conderetur. Id hic ita expressit: *μοῖρα ἄγε πολύθυτον ἔρανον (ἐς) Κυράνας πόλιν.* Ἔνθεν autem ad *ἔρανον* spectat: ab illo Spartanorum sollemni, inquit, nos quoque duximus Carnea, eaque epulis celebramus. Ἐν *δαιτὶ* enim more suo pro *δαιτὶ* dixit. *Σὺν δαιτὶ* conieceram in diss. de dial. Pind. p. 7.

116. Scribe *οἰχνέοντες*. Ita etiam Beckius.

120. *εὐθύτομον* habet, quo defendatur, Isthm. VI, 32.

134. Non dubito quin Pindarus scripserit, *κώμων θ' ὑποχεύμασιν.* Ὕμνων profectum a correctoribus, qui

dochmium non animaduerterant, aut non intellexerant. Scribe:

μεγαλᾶν δ' ἀρετᾶν
δρόσῳ μαλθακᾷ
ῥανθεῖσι κώμων ὑποχεύμασιν
ἀκούοντί ποι χθονίᾳ φρενὶ
σφὸν ὄλβον, υἱῷ τε κοινὰν χάριν
ἔνδικόν τ' Ἀρκεσίλᾳ.

Magnarum, inquit, virtutum tenero rore tincta per carminum libamina audiunt Orcina mente suam felicitatem et commune iustumque filii decus Arcesilae. Quam Boeckhius lectionem dedit, non vna caussa est quare ferri nequeat.

142. *Λυτήριον* adiectiuum est. Quare sublata interpunctione verba continuanda sunt: *τὸ καλλίνικον λυτήριον δαπανᾶν μέλος χαρίεν.*

150. *Ἀγωνίας* genitiuus est: *σθένος ἀγωνίας*, robur certaminis, vt fulmen belli.

159. Veram lectionem, nisi magnopere fallor, monstrat Bodl. *γ. καὶ τὸ λοιπὸν ἔπειτα, Κρονίδαι μάκαρες.*

163. *χρόνον* non sollicitandum, quod scholiastes recte de vita intellexit, vt Olymp. I, 185. et Nem. VII, 99. *ὁ δὲ λοιπὸς εὔφρων ποτὶ χρόνος ἕρποι. Δαμαλίζειν χρόνον* igitur est *vitae rationes perturbare.*

168. Etiam scholia videntur verissimam Heynii coniecturam *ἔτι* firmare, quam Beckius quoque recepit.

PYTH. VI.

υ –́ υ –́ υ υ υ – υ υ – υ – –
υ –́ υ –́ υ υ –
ύ υ υ –́ υ υ – υ —(υυ) –́ υ ⏓
υ υ –́ –́ υ – υ –́ υ υ ⏓
–́ υ υ – υ – –

υ –́ υ – υ υ –
ύ υ υ –́ υ υ – υ – –́ υ υ υ –
υ –́ υ – ῡ
– –́ υ – υ υ – ῡ
υ –́ –́ υ – | υ –́ ῡ –́ υ –

V. 4. Difficultates simul omnes euanescunt, si, quod vnice verum est, reponitur, ὀμφαλὸν ἐριβρόμου χθονὸς ἀένναον προσοιχόμενοι.

13. Non opus erat, vt χεράδει scriberetur, quum vltima syllaba in finem versus incidat. Optima ex libris quibusdam lectio ἄξοισι a Boeckhio enotata est: qua recepta non erat opus vt ἄνεμοι reponeretur. Scribe:

οὔτ᾽ ἄνεμος ἐς μυχοὺς
ἁλὸς ἄξοισι παμφόρῳ χεράδι
τυπτόμενον.

Caeterum verissime iudicauit Heynius, fragmentum Pindari, χεράδεσ σποδέων, ad alium locum pertinuisse. Beckius tamen edidit χεράδει γε σποδέων: in quibus verbis γὲ ferri non potest.

19. Nihil vsquam difficultatis est, si ita interpungitur:

σύ τοι σχέθων νιν ἐπιδέξια χειρὸς, ὀρθὰν
ἄγεις ἐφημοσύναν,
τά ποτ᾽ ἐν οὔρεσι φαντὶ μεγαλοσθενεῖ
Φιλύρας υἱὸν ὀρφανιζομένῳ
Πηλεΐδᾳ παραινεῖν.

Ἐπιδέξια separatim dictum, χειρὸς autem cum σχέθων iungendum est. Deinde ἐφημοσύναν, τὰ, similiter vt Nem. VII, 80. βιοτὰν λαχόντες, ὁ μὲν τὰ, τὰ δ᾽ ἄλλος. Adde Pyth. II. 138. vbi οἷα refertur ad ἀπάταισι. Euripides Alcest. 101.

χαίτα τ᾽ οὔτις ἐπὶ προθύροις
τομαῖος, ἃ δὴ νεκύων
πένθεσσι πιτνεῖ.

Patrem, inquit, dextra tenens, rectum sequeris praeceptum, ea nimirum, quae olim Chiro Achillem monuit. Ita intelligitur, quare postea ταύτας τιμᾶς poeta scripserit. Quod etsi non minus languet, quam τοῦτο κῆδος, Ol. I, 173. et γέρας τοῦτο, Pyth. V, 23. tamen et multo praestantius est, quam θείας τιμᾶς, quod Beckius edidit, et habet, quo excusari possit, si reputaueris, id, de quo hic loquitur, pietatem esse erga parentes; illud, quod de Ioue adiecit, more additum esse. Hic enim est totius sententiae nexus: quum patris tui studiosissimus es, id facis, quod Chiro Achilli praecepit, dummodo quis deos, in iisque Iouem primo loco habeat, hunc honorem parentibus habendum esse, eum scilicet, quem tu tuo patri habes. Itaque θεῶν genuinum est, nec βαρυόπαν in genitiuum mutari velim, βαρυοπᾶν, qui etiam ad aures ingratior accidat, quum in eodem versu statim eadem terminatio, eaque itidem in ictu sequatur. In γονέων contractio facienda.

28. Recte Boeckhius ἔγεντο.

36. Scribe βόασε. Breuis syllaba hic recte locum habet, et ita etiam v. 18.

37. Languet αὐτοῦ. Itaque recte et eleganter Heynius αὐτοῦ μένων iungit.

39. Scribe, ἐδόκησέν τε τῶν.

46. Scribe πάτρῳ.

49. Locus interpretum additamentis foede corruptus, sed in quo tamen verae lectionis vestigia facile a spuriis discernas. Pindarus ita scripsit:

τίν τ', ἐλέλιχθον, ὀργαῖς
ἐς ἱππίαν ἔσοδον
μάλα ἀδόντι νόῳ, Ποσειδᾶν, προσέχεται.

Tibi, inquit, Neptune, suopte ingenio ductus ad equestria studia lubenter se dedit. In iis, quae sequuntur, poterat quidem infinitiuus ὁμιλεῖν etiam omisso articulo

tamquam substantiuum adhiberi, cuius generis aliquot exempla in Aeschyli Agamemnone sunt: sed languida tamen foret oratio. Itaque recte scholiastes *γλυκεῖα ὁμιλεῖν* iunxit: suauis ad vitae societatem indoles etiam mel superat.

PYTH. VII.

STROPHAE:

- -′ υ -′ υ υ -′ υ υ υ υ - -
υ -′ υ υ - -′ υ - υ - υ
-′ υ υ - - -′ υ -′ -
- -′ υ υ - ῡ
υ -′ υ υ υ - υ υ - -
- -′ υ υ - υ -
υ ύ υ -′ υ ⏗
ῠ ύ υ υ - υ

EPODVS:

-′ υ -′ υ υ - -′ υ -′ υ υ -
υ -′ - -′ υ -
- -′ υ υ - υ -
υ υ υ -′ υ υ -′ υ υ υ - υ
-′ υ υ - - -′ υ -′ -(υ) -′ υ υ -
- -′ υ - -′ υ υ -
υ -′ υ υ - υ

V. 1. Boeckhius recte *μεγαλοπτόλιες* et in secundae strophae initio *πολίεσσι*.

6. ναίοντα, Homerico vsu, pro *ναιόμενον* dixit. Iliad. II, 626.

νήσων, αἳ ναίουσι πέρην ἁλός, Ἤλιδος ἄντα.

Quam patriam, inquit, quam domum clariorem habitari dicam? Vltimi duo stropharum versus dochmiaci sunt.

17. Non debebat Beckius Pauwio obsequi in transponendis verbis. Vulgatam lectionem habuit metricus

scholiastes, qui hunc versum dimetrum iambicum brachycatalectum vocat. Quippe εὐπραγία secundam longam habet. Caeterum recte vulgo, νέᾳ δ' εὐπραγίᾳ χαίρω τι· τὸ δ' ἄχνυμαι. Non semper τὶ minuit. Hic positum est propter τὸ δέ. Sensus est enim, partim gaudeo, partim doleo. Quod Boeckhius dedit, χαίρω. τί τόδ' ἄχνυμαι, tum dici potuisset, si poeta iam significasset, se dolere. Aliter si talem sententiam inferre voluisset, necessario coniunctiuum adhibere debebat.

21. Recte scholiastes et Aldus παρμονίμαν. Scholiastes ad φέρεσθαι videtur ὥστε intellexisse, quod hic fieri non potest. Sententia facilis. Φέρεσθαι actiua significatione: et οὕτω ad praecedentia spectat. Aiunt, inquit, ita felicitatem eam, quae stabilis sit, etiam incommoda interdum afferre.

PYTH. VIII.

STROPHAE:

ύ υ υ –' υ υ – υ ⏓
–' υ –' υ υ υ υ υ –
– –' υ –' υ υ –
υ –' υ – –' υ υ – υ –
–' υ υ – –
ῡ –' υ –' υ υ – υ ⏓
ῡ –' υ –' υ υ – –
ῡ –' υ – υ ⏓
ῡ –' υ – ῡ –' υ – υ –

EPODI:

υ –' υ –' υ υ – υ – –
υ –' υ ⏓
υ –' υ –' υ υ – –
ῡ –' ύ υ – ⏓
–' ῡ –' υ υ – υ – –
– –' υ υ – ⏓

- -′ υ υ -
-′ υ υ - υ - υ -
υ -′ -′ υ υ - υ -
-′ υ -′ υ υ - υ -̆
-′ — | ῡ -′ ῡ -′ υ υ - υ - υ - υ

V. 4. Scribendum κλαΐδας.

15. Matthiae Observ. crit. τὰν οὐδὲ Πορφυρίων λάθεν, male.

19. Male scriptum βίᾳ, vt ἔσφαλεν ad Ἁσυχίαν referatur, ad quam referri non potest, quia quum nimis remotum sit hoc nomen, eo etiam obscurior fit oratio, quod ab secunda ad tertiam personam transit. Scribendum βία, casu primo. Ad eam refertur μίν: i. e. vim mole sua ruentem expertus est Typhoeus.

28. Recte monet Boeckhius, non posse hunc versum Sotadeum esse. Omninoque ne primus quidem pes Ionicus a maiore est. Sed quam ipse viam ingreditur, metro ita constituto,

- -′ ῡ | - ῡ -′ υ υ - υ - υ - ῡ

in ea palimbachius sequente trochaeo solitario numeros praebet tam asperos et inconcinnos, vt vix quidquam fingi possit, quod a Pindaro alienius videatur. Praetereaque dubitationem mouet illud, quod vbique a spondeo initium fit, ita vt minime, quod ipsi placet, ab amphibracho versum incipere verisimile sit: qui quidem pes numeros nihilo elegantiores redderet. Quapropter ego sic existimo, primum pedem trochaeum semantum esse, deinde vero amphibrachum sequi. Et hoc quidem loco ego quoque conieceram υἱὸν ποίᾳ Παρνασσίδι. Ποίᾳ e more Pindari, vt Doricum: vide Gregor. Cor. p. 99. ed. Koen.

44. Recte Beckius κνίσῃ. Anceps enim prima syllaba est, quod antithetici ostendunt. Ibidem falsa ver-

suum descriptio effecit, vt metrici verba transponerent. *Μοὶ ἴτω* ingratus est hiatus. Itaque restitue ex Aldo:

τὸ δ' ἐν ποσί μοι τράχον
ἴτω τεὸν χρέος, ὦ παῖ.

48. Scribendum videtur *οἰχνέων*.

57. Recte *υἱοὺς Θήβαις*. Vide ad v. 28.

61. *Μάρνασθαι φυᾷ*, Nem. I, 38. est *pro suo ingenio suaque indole contendere*. Quod huc trahi non potest. Neque vero, si *μαρνάμενοι φυᾷ* ii sunt, qui virtute ab natura insita pugnant, satis apta nasci videtur sententia. Nam *ἐπιπρέπειν* quidem nihil aliud significat, quam *cerni*. Odyss. XXIV, 251.

οὐδέ τί τοι δούλειον ἐπιπρέπει εἰσοράασθαι
εἶδος καὶ μέγεθος.

Quod si dicis inter eos, qui ingenita virtute pugnent, cerni patrum audaciam in filiis, tantum abest, hi vt illos praecellant, vt ne discerni quidem ab iis possint. Quid enim interest inter vtrosque, quandoquidem, quam illi a patribus suis virtutem acceperunt, eamdem aliquis tamen ex eorum maioribus naturae munere consequutus sit, necesse est? Neque vero expedit, *μαρναμένων φυᾷ πατέρων* iungere, hoc sensu: patrum indoles, qui suopte ingenio incensi pugnabant, in filiis conspicitur. Nam et insolens est participium *μαρνάμενος* significatione praeterita, nec sententia habet, quo magnopere commendetur. Quorsum istiusmodi distinctio, quum in filios animum a patribus nactos idem quod de his praedicatur, cadat, vt natura fortes sint? Nec denique sic interpungendum: *ὧδ' εἶπε· μαρναμένων, φυᾷ τὸ γενναῖον ἐπιπρέπει ἐκ πατέρων παισὶ λῆμα*, id est, inter pugnantes: quod languidum foret. Itaque recte, arbitror, edd. veteres, *ὧδ' εἶπε μαρναμένων· φυᾷ*, et quae sequuntur. Amphiaraus, inquit, quum Epigoni aduersus Thebas expeditionem facerent, ita vaticinatus est, quoniam a

natura patrum virtus ipsis indita esset, victoriam fore Alcmaeonis ducis eorum, et Adrastum, priore expeditione afflictum, meliori vsurum fortuna, nisi quod domesticus e filii morte luctus immineret. *Μαρναμένων*, vt infra v. 121. *οὐδὲ μολόντων πὰρ ματέρ' ἀμφὶ γέλοις γλυκὺς ὦρσεν χάριν.* Nec repugnat, quod mortuus pridem eo tempore erat Amphiaraus. Neque enim *ἰδὼν* v. 56. de vaticinatione viuentis Amphiarai intelligendum: quod Pindarus si voluisset, v. 59. aut futurum aut coniunctiuum adhibuisset, vt de re futura, non *ἦλυθον*, vt de praesenti. Immo de mortuo loquitur Amphiarao, oracula edente. Strabo lib. IX. pag. 612. *εἶτα Ψωφίς, ἡ τῶν Ὠρωπίων· ἐνταῦθα δέ που καὶ τὸ Ἀμφιαράειόν ἐστι τετιμημένον ποτὲ μαντεῖον, ὅπου φυγόντα τὸν Ἀμφιάρεων, ὥς φησι Σοφοκλῆς,*

ἐδέξατο ῥαγεῖσα Θηβαία κόνις
αὐτοῖς ὅπλοισι καὶ τετρωρίστῳ δίφρῳ.

Vide Ciceronem de diuinat. I, 40. Plane vero rem confirmat Pausanias I, 34. qui de eodem loco ita scribit: *ταύτῃ γὰρ ἀνελθεῖν τὸν Ἀμφιάραον λέγουσιν ἤδη θεόν. Ἰοφῶν δὲ Κνώσιος τῶν ἐξηγητῶν χρησμοὺς ἐν ἑξαμέτρῳ παρείχετο, Ἀμφιάραον χρῆσαι φάμενος τοῖς ἐς Θήβας σταλεῖσιν Ἀργείων ταῦτα τὰ ἔπη· τὸ ἐς τοὺς πολλοὺς ἐπαγωγὸν ἀκρατῶς εἶχε.* Id nimirum hoc ipsum videtur oraculum esse, quod Pindarus hic commemorat, nisi quod hic rem non Oropi in confiniis Atticae, sed ad Thebas accidisse narrat. Atqui, vbi deuoratus a terra erat Amphiaraus, ibi etiam eius oraculum. Occidit ille autem secundum Pindarum ad Thebas: vide Olymp. VI, 20 et 25. Nem. IX, 52 seqq. X, 14. Atque ita etiam Aeschylus Septem adv. Theb. 589. vbi sic ipse Amphiaraus:

ἔγωγε μὲν δὴ τήνδε πιανῶ χθόνα,
μάντις κεκευθὼς πολεμίας ὑπὸ χθονός.
μαχώμεθ', οὐκ ἄτιμον ἐλπίζω μόρον.

E quibus versibus nolim medium cum Schützio eiicere, neque propter tautologiam, quam equidem nullam esse puto, neque propter repetitionem vocabuli *χθών*. Quae verborum iterationes in nullo scriptore facilius, quam in Aeschylo ferendae sunt, cui sunt familiares. Tum nescio an adiecto vocabulo *μάντις* id ipsum significet Amphiaraus, se etiam post mortem oracula editurum. Certe sic longe aptius hoc vocabulum explicaueris, quam si illum mortis sibi impendentis non ignarum iudicari statuas. Itaque recte scholiastes etiam tertium versum de oraculis Amphiarai videtur intellexisse, ita scribens: *ὁ Ἀμφιάραος, οἷα μάντις, εἰδὼς ὅτι καταποθεὶς ὑπὸ τῆς γῆς ὕστερον μετὰ θάνατον ἔσται μαντείας ἐκφέρων τοῖς θέλουσι, καὶ τιμὰς ἕξει λαμπράς, φησί, μαχώμεθα. οὐ γὰρ ἄτιμον καὶ ἄδοξον καὶ ἀφανῆ ἐλπίζω μόρον, αἰνιττόμενος τὴν μετὰ θάνατον αὐτοῦ τιμήν.*

64. Vide Elem. doctr. metr. p. 711. seq.

73. Vereor ne etiam *μοῦνος* pro *μόνος* metricorum superfluae sedulitati debeatur. Mox necessario scribendum *λαῷ*.

94. Scribendum *πεντάθλια*.

95. Vide de dial. Pind. p. 14.

102. Metrum manere iubet librariorum lectionem *Ξέναρκες*. Nec sensus repugnat. Nam etiam ad patrem pertinet victoriae decus: filium autem eo innuit, quod *ὑμετέραις* dicit. Tum *Ξενάρκειος υἱὸς* recte dicitur, vt supra, non item *Ξενάρκειος* simpliciter.

104. *Πόνῳ* interpretibus debetur. *Χρόνῳ* legendum, quod spectat ad *ἄφθιτον ὄπιν*. Perpetuo, inquit, vos diis curae esse opto. Nam quae quis celerius emolumenta consequitur, stulti ipsius virtuti adnumerant. At illa in deorum potestate sita sunt, alios tollere, alios deprimere amantium. Iam commemoratione tot victoriarum Aristomenem non esse in iis ostendit, quibus temere fortuna faueat, non ipsa virtus praesidio sit.

115. Recte *νίκαις τρισσαῖς*.

125. Scribe *δεδαίγμενοι*, quadrisyllabum.

126. Interpungendum: *ὃ δὲ καλόν τι νέον λαχὼν ἁβρότατος ἔπι, μεγάλας ἐξ ἐλπίδος, πέταται ἀνορέαις*.

142. *Διὰ* scribendum, omissis punctis diaereseos, monosyllabum enim est, vt Nem. I, 111. et alibi.

P Y T H. IX.

STROPHAE:

◡ ◡ –' ◡̄ –' ◡ ◡ – ◡ ◡ – –
–' ◡ –' – –' ◡ –' – ◡̄
◡ ◡ –' ◡ –' ◡ ◡ – ◡ ◡ – –
–' ◡ ◡ – ◡ ◡ – –
–' ◡ ◡ – ◡ ◡ – ⏒
–' ◡ –' – –' ◡ ◡ – ◡ ◡ – –
–' ◡ –' – –' ◡ ◡ – ◡ ◡ ⏒
–' ◡ ◡ – ◡ ◡ – –
–' ◡ ◡ – ◡ ◡ ⏒
– –' ◡ ◡ – ◡ ◡ – ◡̄
– ◡ ◡ – ◡ ◡ –
–' ◡ –' – –' ◡ –
–' ◡ –' – –' ◡ –' –
–' ◡ –' – –' ◡ –' –

EPODI:

– –' ◡ ◡ – ◡' ◡ – – –' ◡ –
–' ◡ ◡ – ◡ ◡ – –
–' ◡ –' – –' ◡ –' –
–' ◡ ◡ – ◡ ◡ ⏒
–' ◡ –' – –' ◡ ◡ – ◡ ◡ – – –' ◡ ⏒
–' ◡ –' – –' ◡ –' –
–' ◡ –' – –' ◡ ◡ – ◡ ◡ – – –' ◡ ⏒
–' ◡ –' – –' ◡ ◡ – ◡ ◡ –

-́ υ -́ - -́ υ υ - υ υ - -
-́ υ -́ - -́ υ ῡ
-́ υ υ - υ υ -
ύ υ
— υ -́ - -́ υ υ - υ υ - -

V. 17. Lege κούφᾳ e cod. Gotting. Ita etiam Beckius.

22. Reponendum e scholiis γάμον μιχθέντα. Quid enim μιχθέντι de Apolline, de quo et superfluum, et falsum foret, quippe non praesens. Iunxit, inquit, Venus connubium, de quo inter deum et Hypsei filiam conuenerat. Pyth. IV, 395. καταίνησάν τε κοινὸν γάμον γλυκὺν ἐν ἀλλάλοισι μίξαι, vbi etiam κοινόν, vt hic ξυνόν, additum.

39. Κεράϊζεν non mutandum. Breuis syllaba hic recte locum habet, ac saepius a Pindaro in hoc numero adhibetur. Atque vt ἐφίλασε κεραΐζειν poeticum sit, continuari tamen verborum nexum vsque illo, minime poeticum est.

46. Disposui versus ita, vt παλαίοισαν in finem versus incideret, non huius quidem vocabuli caussa, in quo vltima recte propter ictum produceretur, sed propter hiatus insolitos, qui sic distinguendos versus ostenderunt. vide v. 61. 105. 193. tum etiam propter v. 178.

59. Verum arbitror, quod scholia seruarunt, ἀποσπαρθεῖσα, tum quod hoc proprium et rei apprime conveniens vocabulum est, tum quod de alterius simili vsu non constat, tum vero etiam propter κίβδηλον σάν.

63. Scribe ἤ ῥα καὶ ἐκ λεχέων κεῖραι μελιηδέα ποίαν; Ita etiam scholiastes habuit. E κεῖραι pronunciationis vitio κεῖρε, atque inde κεῖρεν natum.

66. Metro repugnat χλιαρόν, si vera nostra est versuum descriptio. Recte alii χλαρόν, quod Doricum est pro χλωρόν, eoque spectat interpretatio Hesychii. Alia

exempla mutati a Doriensibus ω in α collegit Koenius ad Gregor. p. 85 seq.

84. Vide de dial. Pind. p. 8.

86. Recte Schmidius χὠπόθεν, quod etiam scholiastes habuit. Bodleiani libri lectio metro repugnat, quum prima in τότε in fine versus produci nequeat.

88. Scribe, εἰ δὲ χρὴ καὶ πὰρ σοφὸν ἀντιφερίξαι. Καὶ, quod etiam scholiastes habuit, abesse non potest, et γὲ, a metrico profectum, qui v. 44. ὕπνον pyrrhichium esse nesciret, molestiam facit auribus et metrum euertit.

114. Facile coniicere possis, ἀνδράσι χάρμα φίλοις ἄλπνιστον, quo vocabulo vtitur Isthm. V, 15. Sed nescio an sincerum sit ἄγχιστον, vt significet praesentissimum: idque voluit is, qui per εὐκίνητον explicauit. Caeterum totus locus ita interpungendus:

θήσονταί τέ νιν ἀθάνατον
Ζῆνα καὶ ἁγνὸν Ἀπόλλων',
ἀνδράσι χάρμα φίλοις
ἄγχιστον, ὀπάονα μάλων,
Ἀγρέα καὶ Νόμιον,
τοῖς δ' Ἀρισταῖον καλεῖν.

Quae sic intelligenda sunt, θήσονταί νιν ἀθάνατον Ζῆνα καὶ ἁγνὸν Ἀπόλλωνα ἀνδράσι φίλοις, ὥστε αὐτὸν, ὀπάονα μήλων ὄντα, χάρμα ἄγχιστον, Ἀγρέα καὶ Νόμιον καλεῖν, τοῖς δὲ, ὥστε αὐτὸν Ἀρισταῖον καλεῖν. Erit ille, inquit, immortalis Iupiter, sanctusque Apollo, vt hominum ab ipso amatorum alii eum, quippe qui praesentissimum ipsis praesidium ad ouium custodiam sit, Agreum et Nomium, alii Aristaeum sint appellaturi.

154. Vereor ne aut ἀὲ, aut cum Schmidio αἰ legendum sit, quod eo lubentius arripiam, quo rarius est. Firmatur autem vtrumque grammaticorum testimonio,

allata ipsius Pindari auctoritate de altera forma ἀέ. Vide Koenium ad Gregor. p. 160. Nam in Etymologico non dubium, quin pro Πεισάνδρῳ legi debeat Πινδάρῳ: idque iam pridem demonstrauit Ruhnkenius. Vide Heynium in Excursu I. ad lib. II. Aeneid. p. 287. Scholiastes quidem hoc vocabulum in sua explicatione non expressit.

178. Recte vulgo πᾶσιν.

179. Recte Pauwius τὶς cum δόξα iunxit. Neque in Pindaro insolens aut τὶς aut καὶ alieno loco poni. Vide ad Olymp. V, 37.

P Y T H. X.

STROPHAE:

–′ ῡ –′ υ υ – ῡ
υ –′ ῡ –′ υ υ –
υ –′ –′ υ υ – –′ υ ⏓
υ –′ υ υ – υ υ – –
–′ υ υ – ⏓
υ –′ –′ υ υ – ῡ –′ υ υ –
–′ υ –′ υ υ – –′ υ – υ –
υ –′ –′ υ – υ –′ υ υ – υ – ῡ
υ υ –′ υ υ – υ –
ῡ –′ ῡ –′ υ –

EPODI:

υ –′ υ υ – –′ ῡ –′ υ υ – υ –
–′ υ υ – ⏓
υ –′ υ –′ υ υ – –′ υ υ – –′ υ ⏓
– –′ υ –′ υ υ – –′ υ ⏓
– –′ υ –′ υ υ – υ – ῡ
υ –′ υ – υ –′ υ υ – υ – –′ υ –

V. 5. Pleniora haec et maioris spiritus sunt, si, vt vulgo, continuantur: τί κομπέω παρὰ καιρόν; Quid est,

inquit, quod temere dicam? Nihil. Sed enim Pytho me poscit. Nisi forte insolentiore verborum collocatione, sed non minus recta, τὶ κομπέω παρὰ καιρόν, scribendum. Quidquamne temere iacto? Beckii lectionem, τί κομπέω; κατὰ καιρόν; qui sit in Pindaro versatus, probauerit nemo.

21. Recte Beckius Ὀλυμπιονίκα. Mox cum Aldo scribendum ὅπλοις· ἔθηκε.

42. Hiatus longae vocalis in thesi, quem Schmidii οὔπω intulit, vitatur a Pindaro, vt supra diximus. Itaque scribendum οὔπως.

47. Oxonienses, ἂν εὕροις. Equidem Pindarum ita scripsisse putabam:

ναυσὶ δ᾽ οὔτε πεζὸς ἰὼν τις εὕροι
ἐς Ὑπερβορέων ἀγῶ-
να θαυμαστὰν ὁδόν,

propter εὕρῃ, quod Heynius in cod. Gott. esse dicit. Sed eum codicem εὕρῃς habere ait Boeckhius. Itaque videndum, ne verius sit, ἰὼν κεν εὕροις. Suspicionem hanc confirmat lectio Ms. Gott. εὕρῃ. Ἂν ex interpretatione natum, quod recte abesse ostendimus ad Ol. III, 81.

56. Scribe ὀρθίαν.

76. Scribi posset, θαυματὰ θεῶν τελεσάντων, i. e. θαυμαστά. Sic in scuto Herculis 165. et in hymno Hom. in Merc. 80. vbi vid. Ilgen. et 440. Sed recte retinebitur vulgata lectio, modo sic interpungatur: ἐμοὶ δέ, θαυμάσαι θεῶν τελεσάντων, οὐδέν ποτε φαίνεται ἔμμεν ἄπιστον. Mihi, inquit, etiamsi dii faciunt, vt mirari necesse sit, nihil tamen videtur esse, quod effectum dare nequeant. Τελεῖν adiuncto infinitiuo adhibuit etiam Olymp. XIII. 154. Pyth. I. 130.

91. Scribe ἔν καὶ παλαιτέροις. Ol. VII, 47. ἐν καὶ τελευτᾷ. Τὲ et καὶ etiam alibi in libris permutata, vt Ol. IX, 82.

94. γέ manifesto a metricis additum. Fuit autem a Pindari manu ὑπέκνιξε. Xenoph. Mem. Socr. III, 11, 3. ἡμεῖς δὲ ἤδη τε, ὧν ἐθεασάμεθα, ἐπιθυμοῦμεν ἅψεσθαι, καὶ ἄπιμεν ὑποκνιζόμενοι, καὶ ἀπελθόντες ποθήσομεν. Scholiastes, ὑπεκίνησε, quo ille videtur ὑπέκνιξεν explicare, quum Pyth. XI, 36. ἔκνισε per ἐκίνησε interpretetur.

P Y T H. XI.

STROPHAE:

– –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏒
– –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏓
⏑́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
⏑́ ⏑
–́ ⏒ — ⏑ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
–́ ⏑ – ⏑ –

EPODI:

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –
⏑ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏒
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ ⏓
⏑ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ –
⏑ –́ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ ⏑ ⏑ –
⏒ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –

V. 6. Hic versus basi et choriambo constat, cuius prima syllaba interdum soluitur. Quare scribendum ματρὶ πὰρ Μελίαν.

11. Μαντεῖον per metri quidem legem recte se habet, quum prima antispasti anceps sit. Sed longa tamen auribus molestissima est. Vera lectio est μαντίων.

22. Tollenda post βαλὼν interpunctio. Recte enim scholiastes, ἔμνασεν ἑστίαν νικῶν, i. e. τῶν νικῶν, iungit:

qua sola ratione locus intelligi potest. Scribendum autem *νικᾶν*. Deinde *τρίτον* quoque, quod etiam scholia habent, verum. *Τρίτος* enim interpreti debetur, qui eo significare volebat, non ipsum Thrasydaeum ter victorem fuisse, sed tertium gentis suae.

36. Scribe *ἔκτισεν*.

38. Non dubium, quin recte Heynius, *λέχεϊ δαμαζομέναν*.

39. *ἔννυχοι* non debebat a Schmidio mutari.

46. Verba *ὁ δὲ χαμηλὰ πνέων ἄφαντον βρέμει*, non possunt intelligi de obtrectatione hominum ignobilium. Nam non modo talis sententia inutilis ac superflua foret, quoniam v. 44. iam dixerat *κακολόγοι δὲ πολῖται*, sed manifesto etiam verba illa opposita sunt praecedentibus, *ἴσχει τε γὰρ ὄλβος οὐ μείονα φθόνον*. Itaque haec mens est poetae, ex plebe homines si feroces sint et improbi, scelera eorum facilius latere atque ignorari, quam nobilium. *Βρέμειν*, ferocem esse, occurrit etiam in *εἰρεσιώνῃ* Homerica.

55. Dele *γέ*. Bonam lectionem ex codice MS. recepit Boeckhius, *ἀλλὰ χρονίῳ σὺν Ἄρει*.

59. Vide de dial. Pind. p. 23. et ad Nem. VII. 103.

63 sqq. Mens poetae non potest obscura esse. Laudandum dicit eum, a quo mercedem pro laudibus pactus sis. Neque eam rem turpem visam Pindaro, ex Isthm. II. clare intelligitur, si quis Theronis laudes Ol. II. et alia huc trahi nolit. vid. scholia ad Nem. V, 1. et ad Isthm. II. Caeterum verba et interpunctio huius loci emendatione indigent. Primum inter aliorum omnium coniecturas optima est, quam Mingarellus protulit,

εἰ
μισθῷ γε συνέθευ παρέχειν
φωνὰν ὑπάργυρον.

Deinde χρὴ v. 66. manifesto ab interpretibus illatum. Itaque merito omisit Beckius, qui quidem quam metri regulam sequutus sit, quum ἀλλ' ἄλλοτε scriberet, non video. Ego quidem sic scribendum puto:

Μοῖσα, τὸ δὲ τεόν, εἰ μι-
σθῷ γε συνέθευ παρέχειν
φωνὰν ὑπάργυρον, ἄλλοτ' ἄλ-
λᾳ ταρασσέμεν
ἢ πατρὶ Πυθονίκῳ,
τό γέ νυν, ἢ Θρασυδαίῳ.

Ταράσσειν est *mouere, excitare.* Euripides fragm. Antiopae VI.

ἐγὼ μὲν οὖν ᾄδοιμι καὶ λέγοιμί τι
σοφόν, ταράσσων μηδὲν ὧν πόλις νοσεῖ.

Est autem, vt solitum in hoc genere loquendi, actiui infinitiuus pro passiuo positus. Sensus est: tuum est, Musa, (si quidem mercede pacta es) praebere vocem auratam alibi aliter excitandam vel patri victori Pythico nunc quidem, vel Thrasydaeo.

67. Languent haec sic nude dicta, *πατρὶ Πυθιονίκω,* quia quare pater celebrandus sit, nulla redditur ratio praeter filii victoriam. Scribendum datiuo casu *Πυθονίκῳ.* Vide v. 22.

71. Repone ἔσχον. Ita etiam Beckius.

73. Legendum puto *γυμνόν*, quum propter auctoritatis vetustatem, tum propter Isthm. I, 31. Neque enim opus, vt ὁπλιτόδρομοι opponantur.

78. Recte liber Bodl. ἂν πόλιν, siue potius ἂμ πόλιν scribere placeat. Non enim praeter necessitatem soluendus choriambus.

83. Plura displicent in hoc loco. Vocabulum ἄτᾳ ad sensum, quidquid tentetur, valde incommodum est. Quam Boeckhius scholiasta duce sibi visus est in his

verbis inuenire sententiam, ea non video quomodo cum reliquis poetae dictis conciliari possit. Praeterea neque ἀμύνοντ' ἄτᾳ· εἰ legi potest, verbo male distracto, turpique admisso hiatu; neque ἀμύνονται ἄτᾳ· εἰ, coniunctis postremis vocibus per crasin, probandum videtur, si quidem ea crasis interpunctione interposita maxime inuenusta est. Tum vero in his quoque est, quod quis haereat, ἄκρον ἑλών. Ita enim hoc dictum est, vt de summis opibus potius, quam de mediocri sorte dici videatur. Haec omnia facillima emendatione remoueris, si reposueris:

ξυναῖσι δ' ἀμφ' ἀρεταῖς τέταμαι· φθονεροὶ
δ' ἀμεύονται·
τᾶν εἴ τις ἄκρον ἑλών,
ἁσυχᾷ τε νεμόμενος, αἰνὰν ὕβριν
ἀπέφυγεν, μέλανα δ' ἂν ἐσχατιὰν
καλλίονα θάνατον σχέ-
θεν γλυκυτάτᾳ γενεᾷ
εὐώνυμον κτεάνων κρατί-
σταν χάριν πορών.

Communibus, inquit, virtutibus operam do, quo auertuntur inuidi: quarum si quis fastigium adeptus, modesteque eo vsus, grauem effugit insolentiam, is vero pulcriorem denique atram consequitur mortem, dulci generi laudis gratiam, praestantissimum bonorum, relinquens. Quum aliquot libri pro ἔσχεν habeant ἐν, Ven. B. autem ἔσχεν ἐν, facillimum videbatur σχέθεν scribere. Non pugnauerim tamen pro hac scriptura, quum in caeteris strophis longa syllaba eo loco sit, scholiastae autem participium habuisse videantur.

95. τὸ μὲν παρ' ἆμαρ coniungenda sine interpunctione.

PYTH. XII.

STROPHAE:

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ –́ – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ –́ – –́ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ –́ – –́ ⏑ ⏓
⏑
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ –́ – –́ ⏑ –́ – –́ ⏑ –́ –

V. 3 seq. Verba ἅτ' ὄχθαις ἔπι μαλοβότου ναίεις Ἀκράγαντος ἐΰδματον κολώναν, ὦ ἄνα, de Proserpina videntur intelligenda esse.

6. Disputauere nuper de hoc loco Ilgenius ad Homericos hymnos p. 517. et Eichstaedtius in specimine quaestionum philologicarum p. 21 seqq. e quibus assentior Eichstaedtio, ἄνα pro ἄνασσα dictum putanti, et tres primos versus carminis de vrbe Agrigento, reliquos de nympha intelligenti. Etenim ἅ τε nolim hic pro *quae* accipi, sed pro *et quae*. Quo omnis loci difficultas tollitur. Quamquam Pindarus interdum nomina vrbium ita adhibet, vt simul et vrbes, et eos, a quibus illae nomina sua ducunt, intelligere videatur, vt Pyth. IX, 5. Theocriti locus, XVIII. 28. in quo Eichstaedtius pro πότνια νὺξ reponi voluit πότνι' ἄναξ, a multis frustra tentatus est. Mea sententia plane ibi ab emendatione abstinendum. Neque enim dubitandum puto, quin ante

v. 27. exciderit versus: quem si forte olim integrior codex in lucem dederit, intelligetur, quantum operae et olei perdiderint, qui sana sanare laborarunt.

21. Vetus hic, sed manifestum vitium est, quum *Σέριφος* mediam longam habeat, neque versus ita disponi possint, vt ea syllaba in principium aut finem incidat. Scribendum puto:

εἰναλίᾳ τε Σερίφῳ,
ταῖσί τε μοῖραν ἄγων,

i. e. Gorgonibus. Nec mirum videri debet, quod Gorgonas non ante sed post Seriphum commemorat, quum illis tamen ante pernicies afferenda esset, quam Seriphios Perseus posset in lapides transformare. At enim haec ad consilium Persei spectant, qui quum Seriphiis perniciem meditaretur, postea profectus ad Gorgonas est, vt Medusae inde caput auferret. Confirmant emendationem nostram, quae sequuntur. *Λαοῖσι* in vnam syllabam contrahi, quod Boeckhio placet, haud facile credam. De his qui sermonem esse putant, scribere poterunt *τοῖσί τε*.

24. Vide ad Orph. p. 722.

39 seq. Sensus horum versuum hic est: tibiam inventam quidem esse a Minerua, sed esse hominibus, non diis inuentam. Abiecit enim Minerua tibiam, vbi eam non sine oris deformitate inflari sensit. Vid. Athen. XIV. p. 616 seq. Multis eam rem disputauit Böttigerus in Wielandii Museo Attico, vol. I. part. 2. In iis, quae sequuntur, male *εὐκλεᾶ* refertur ad *νόμον*. Non enim *εὐκλεᾶ νόμον*, sed *νόμον* appellauit. Quare sic interpungendum, *ὠνόμασεν κεφαλᾶν πολλᾶν νόμον, εὐκλεᾶ λαοσσόων μναστῆρ᾽ ἀγώνων*.

N E M. I.

STROPHAE:

υ
– –' υ –' – –' υ ⏓
– –' υ –' – –' υ υ – υ υ ⏓
–' υ υ – υ υ ⏓
– –' υ –' – –' υ υ – υ υ –
–' υ –' – –' υ ⏓
–' υ υ – υ υ – υ υ – –
–' υ –' – –' υ ⏓
–' υ –' – –' υ υ – υ υ –
–' υ –' – –' υ –' –
–' υ –' – –' υ –

EPODI:

υ' υ υ –' – –' υ –' –
υ
–' υ υ – υ υ – | –' υ ⏓
–' υ υ – υ υ – υ υ – –
–' υ –' – –' υ ⏓
–' υ –' – –' υ υ – υ υ – υ υ – –
–' υ –' – –' υ ⏓
– –' υ – –' υ υ –
–' υ –' – –' υ –

V. 11. Facillima est correctio Mingarelli, ἐκ θεῶν, quam ille e scholiis hausit. At magnopere vereor, ne praepositionem ipse scholiastes interpretationis caussa adiecerit, quum ἀρχαὶ θεῶν, licet exquisitius dictae, intelligi tamen perbene possint. Ἀρχαὶ θεῶν sunt coepta a diis, vt ἀρχαὶ ἀνθρώπων Pyth. X, 16. ἀρχὴ Ἀλεξάνδρου Iliad. III, 100. Eaeque hic ad ἔργματα, non ad μέλος spectant. Βέβληνται autem dixit similitudine a funda-

mentis aedium ducta, quo apud Graecos vocabulum ἀρχὴ refertur. Igitur, orsa deorum, inquit, tamquam fundamenta, iacta sunt, cum ipsius Chromii praeclaris coniuncta virtutibus: id est, deos fortunae suae auctores habet, neque ipse sibi studio et contentione virium defuit.

16. Ἔγειρε metro repugnat, vbicumque collocetur. Neque illud scholiastes habuit, qui ita scribit: ἔκπεμπε τοίνυν, ὦ Μοῦσα, καὶ σπεῖρε λαμπρότητα τινὰ τῇ νήσῳ τῇ Σικελίᾳ. Qui si scripsisset, σπεῖρε καὶ ἔκπεμπε, non posset dubitari, quin σπεῖρε a Pindaro profectum esset. Tamen vt ne sic quidem aliud olim quam σπεῖρέ νυν ἀγλαΐαν τινὰ νάσῳ lectum arbitrer, tum id me mouet, quod hoc σπεῖρε eiusmodi est, quod non ad aliud vocabulum illustrandum adhiberi, sed ipsum explicari a scholiasta debuisse videatur; tum quod scholiastes etiam alibi Pindaricum vocabulum addito καὶ post explicationem suam ponit, vt ad illa Nem. IX, 7. γλυκὺν ὕμνον πράσσετε, vbi sic scribit: διανύσατε καὶ πράσσετε τοὺς ἡδυτάτους διὰ λόγων ὕμνους. Itaque recte Beckius σπεῖρε recepit.

35. Recte se habent haec sic: λέλογχε δὲ μεμφομένοις ἐσλούς, ὕδωρ καπνῷ φέρειν ἀντίον. Nactus est, inquit, Chromius hospitii liberalitate viros probos, quibus aduersus inuidos, vt aqua aduersus ignem, vti possit.

39. Haec ita interpungenda:

πράσσει γὰρ ἔργῳ μὲν σθένος,
βουλαῖσι δὲ φρήν, ἐσσόμενον προϊδεῖν
συγγενὲς οἷς ἕπεται.

Robur facto, mens consilio sese prodit, si cui a natura datum, vt futura praeuideat.

53. Scholiastes ὥς τε v. 57. habuit, idemque v. 53. ἐπεὶ ignorat. Inde Beckius edidit, τόνδ', ὅπως σπλάγχνων ὕπο ματέρος et v. 57. ὥς τ' οὐ λαθών, vt caeteri,

quod non intelligo. Non ausim mutare ἐπεί, etsi id non videtur habuisse scholiastes, qui mox ὥς τε agnoscit. Si genuinum est ὥς τε, sane non video, quid melius sit, quam ἐπεὶ in ἄρα mutari. Sed quoniam haec mutatio omni foret verisimilitudinis commendatione destituta, praestabit, opinor, aliam inire viam. Recte se haberet locus, si ὡς οὐ λαθὼν legeretur, ita vt haec particula post plura verba repeti putetur. Verum ad aliam suspicionem ducit codex Augustanus, qui Boeckhio littera E notatur, si huic libro aliquid auctoritatis tribuendum est. In eo quum scriptum sit, ὥς του τ᾽ ου, coniicias, deleto ὥς τ᾽ scribendum esse οὔτοι λαθών, quae ad sensum optima foret et elegantissima lectio.

59. Recte Boeckhius, ἀλλὰ θεῶν βασιλέα.

71. Δέος ex adnotatione ortum. Legendum βέλος, quod etiam scholiastes habuit, per κακὸν explicans.

74. Matthiae in obss. crit. καί γ᾽ ἄρ᾽ αὐτὰ πόσσιν (maritum) ἄπεπλος ὀρούσασ᾽ ἀπὸ στρωμνᾶς, ἐβῶσ᾽ ἀμύνεν (pro ἀμύνειν) ὕβριν κνωδάλων. Non opus. Sed scribendum ὅμως. Etenim ipsa Alcmena, inquit, territa est: tamen illa opem pueris tulit.

78. Bene est, si in aliquo libro Oxonienses mutatum hic verborum ordinem inuenerunt. Admodum enim inuitus hiatum Pindarus in diphthongis admittit. Quare hic eum scripsisse arbitror:

ταχὺ δὲ Καδμείων ἀγοὶ χαλ-
κέοις ἀθρόοι σὺν ὅπλοις ἔδραμον.

97 seqq. Locus hic plane barbarus est, nisi emendatione adiuuetur. Qui de illis, quos Hercules interfecit, agi hic censent, iis triplex corrigendi via patet, vt aut τινὶ στείχοντι, aut τῷ cum Pauwio et Mingarello, i. e. ᾧ, scribant, aut denique, quod Beckius fecit, τῷ ἐχθροτάτῳ μόρῳ legant. Equidem omnino τῷ vt a Pindaro profectum putem adduci non possum, quum pro-

pterea, quod eiusmodi diphthongorum correptiones in vltima dactyli syllaba, quae clarius, quam media, exauditur, nonnihil offensionis habent, praesertim in verbo monosyllabo; tum propter illud vitium, quod his correctionibus omnibus commune est. Verissime enim Heynius obseruauit, ἐχθρότατον μόρον languere. Nam cur tandem acerbius sit, ab Hercule, quam a quouis alio, interfici? aut quale illud tam dirum supplicii genus fuit, quo Hercules magis, quam alii viri fortes, metuendus esset? aut qui denique sunt isti, in quos crudelius, quam in tot alios, saeuierit? At enim Antaeus et Busiris, quos scholiastes intelligit, non fuere profecto inter eos, qui prae aliis miserabili exitu vterentur. Neque vero Gigantes, si quis forte hos intelligendos putet. Quae quum ita sint, ego, maiore interpunctione post ἀϊδροδίκας constituta, locum leuissima, immo pene nulla mutatione facta ita restituendum arbitror:

καί τινα σὺν πλαγίῳ
ἀνδρῶν κόρῳ στείχοντα τὸν ἐχθρότατον
φᾶσέν ἰν δώσειν μόρον.

Ἴν, pro οἱ, de qua forma dixi ad Pyth. IV, 63. In scholiis certe occurrunt haec, quae emendationem nostram confirment: εἰπεῖν (scribe εἶπεν) αὐτῷ καὶ τοῦτο ὁ μαντευόμενος Τειρεσίας. Loquitur autem Pindarus non de iis, quos Hercules occiderit, verum de Nesso, qui ipsi Herculi fraudulenta malitia crudelissimum mortis genus parauerit. Ita nihil vsquam in toto loco barbarum, contortum, languidum; omnia clara, perspicua, neruosa. Caeterum δώσειν μόρον, vt Iliad. IX, 571. παιδὶ δόμεν θάνατον. Nec denique καὶ γάρ, quod sequitur, in offensu est. Hoc enim non ad proxime praecedentia, sed ad summam vaticinii spectat. Exposuisse Tiresiam narrat fata Herculis, quae ille interfecturus monstra esset, et a quo ipsi mors immineret. Iam re-

rum ab Hercule gestarum aliquod exemplum allaturus, etenim, inquit, Gigantes ille superabit: nec mortis mentionem factam oblitus, inter deos eum receptum iri praedicit.

106. *Σχερῷ* exquisitius est, quam vt non ab ipso Pindaro profectum sit. Nec *σχεῖν* hic requirebatur, sed *ἕξειν*. Quare scribendum puto:

ἔνεπεν, αὐτὸν μὰν ἐν εἰρά-
να τὸν ἅπαντα χρόνον ἐν σχερῷ
ἀσυχίαν καμάτων μεγάλων ποι-
νὰν λαχόντ᾽ ἐξαίρετον
ὀλβίοις ἐν δώμασι, δεξάμενον θαλερὰν Ἥ-
βαν ἄκοιτιν, καὶ γάμον
δαίσαντα, πὰρ Διὶ Κρονίδᾳ
σεμνὸν αἰνήσειν δόμον.

Transpositione nihil opus, si quidem luculentum hic asynarteti exemplum habemus.

N E M. II.

υ -́ -́ υ υ - υ ⏓
- -́ υ υ - υ - υ - ῡ
-́ ῡ -́ υ υ - υ - ῡ
-́ υ υ - -
ύ υ υ -́ υ υ - υ -
-́ - -́ υ υ - υ -
-́ ῡ -́ υ υ - ῡ
-́ υ υ - ῡ -́ υ υ - υ

V. 11. scribe *δέδωκεν*.

22. Matthiae praeter necessitatem *ἐγεύσατ᾽* pro *ἄκουσεν*, in obss. crit.

38. Lego: *τὸν ὦ πολῖται, κωμάξατε Τιμοδήμῳ, σὺν εὐκλέϊ νόστῳ*. Nam quo magis consuetum est iota sub-

scriptum in libris veteribus omitti, eo maior Aldi est et scholiastae auctoritas. *Κωμάζειν τινὶ* etiam alibi dicit, vt Pyth. IX, 157. Isthm. VII, 27.

N E M. III.

STROPHAE:

```
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ –  –́ ⏑ –
–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑́ ⏑ ⏑ ⏓
⏑́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
  –́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ –
  –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –  –́ ⏑ –
– –́ ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ – ⏑̄ –́ ⏑ ⏑ – ⏑̄
–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –  –́ ⏑ ⏓
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑
```

EPODI:

```
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑̄ –́ ⏑ – –
⏑́ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
⏑ –́ ⏑ –  –́ ⏑ –
–́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –  –́ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
  –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –  –́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏓
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –  –́ ⏑ –
```

V. 11. Scribe *ἀθλονικία*, quod etiam scholiastes habuit. Prosaicum foret *πρᾶγος* intelligere.

16. Vide de dial. Pind. p. 12.

17. *θύγατερ*, vel puella, vt apud Sophoclem Oed. R. 1102. vbi v. Brunk. vel filia, Iouis nempe. Caeterum non intelligo, quid sibi velint haec verba Valkenarii ad Euripidis Hippolytum 1162. *in Nem. III, 17. κρέοντι a Scaligero in libri margine egregie mutatur in Κρεοντί.*

18. Male Matthiae in obss. crit. ἐγὼ δὲ κώμων τέ μιν ὀάροις.

20. Recte et hic ἕξει se habet, et v. 25. τεάν. Ἕξει scilicet Iupiter, quem a Choro celebrari vult. Ei hunc hymnum ferre se dicit, dulcem acceptumque laborem, decus atque ornamentum Aeginae. Neque enim χώρας ἄγαλμα Aegina esse potest, sed ita hymnum vocat. Rem declarat v. 116. vbi hymnus dicitur ὀπὶ νέων ἐπιχώριον χάρμα κελαδέων. Τεὰν κατ' αἶσαν autem ad Musam referri debere, quod etiam scholiastae in mentem venit, docet v. 145. Male Matthiae in obss. crit. θείαν legi vult e corrupto loco Apollonii Rhodii I, 8.

30. Recte Beckius recepit lectionem libri Bodleiani, ἔν γε βαθυπέδῳ Νεμέᾳ. Nam ad composita πέδον, non πεδίον, adhibetur. Γὲ, quod hic aptissime positum est, metri caussa omissum fuit, alibi propter eamdem rationem temere intrudi solitum.

35. Vulgaris error πρόσω. Scribe προτέρω. Scholia περαιτέρω explicant.

38. Scribe ἔθηκε.

43. Oratio abrupta et membrorum vinculis destituta narrationem, nisi in magna commotione animi, non decet. Distingue sic: διά τ' αὐτ' ἐρεύνασε τεναγέων ῥοάς, ὅπα πόμπιμον κατέβαινε νόστου τέλος, καὶ γᾶν φράδασσε. Et vero, inquit, peruestigauit mare, vbi ad eam, quae quidem posset accedi, itineris metam peruenisset, et terras terminauit. Vide de dial. Pind. p. 21.

57. Matthiae in obss. crit. καμών, male.

58. *Καὶ, etiam*, quia maiore cum vi pronunciandum, hic in arsi producitur. Caeterum scribe εἷλε.

60. Matthiae in obss. crit. legit ἀγκόνησι.

64. Metrum, sicut a nobis constitutum est, veram esse ostendit lectionem Aldinam, χαλκότοξον.

77. Legendum:

παῖς ἐὼν ἄθυρε μεγάλα ἔργα, χερσὶ θαμινὰ
βραχυσίδαρον ἄκοντα πάλλων, ἴσα τ᾽ ἀνέμοις
μάχᾳ λεόντεσσιν ἀ-
γροτέροις ἔπρασσεν φόνον.

Beckius, alia distinctione vsus, ἶσά τ᾽ ἀνέμοις edidit. Eodem modo ἀτέκμαρτον Olymp. VII, 83. a Schmidio recte in ἀτέκμαρτα mutatum, ac nos in Aeschyli Choeph. 957. ἄξια pro ἄξιον reposuimus. Scholiastes ad hunc versum non legit ἴσος ἀνέμοις, sed rem, non verba, explicans, hoc adhibuit.

82. Quid sint ferarum σώματα ἀσθμαίνοντα, non intelligo. Neque enim Achilles persequendo, vt nunc regia principum crudelitas, feras enecabat, sed iaculo. Itaque recte Schmidius, σώματι ἀσθμαίνοντι, quod etiam scholiastes habuit.

94. Legendum videtur, καὶ ἔπειτεν Ἀσκληπιόν. Vide de dial. Pind. p. 21.

95. Scribe δίδαξε.

102. Prima in ῥιπαῖσι recte producitur.

106. Interpunge: καὶ ἐγχεσφόροις ἐπιμίξαις Αἰθιόπεσσι χεῖρας, ἐν φρασὶ πάξαιθ᾽, ὅπως, et quae sequuntur. Vt eam, inquit, animo infigeret sententiam, ne Memnon rediret. Nam vt taceam, ἐπιμίξαις nudum poni non posse, recte quidem Nem. VII, 83. dicitur ἔπαξε διὰ φρενῶν ξίφος, sed de manibus idem immane et foedum foret.

114. Omnino melius edd. vett. Ζεῦ ad sequentia referunt, atque ita etiam Beckius.

126. Δὲ etsi metro nihil nocet, delendum tamen videtur, tum quod in antitheticis omnibus breuis syllaba est, tum quod orationem languidiorem reddit.

128. Scribe:

τρίτον
ἐν παλαιτέροισι μέρος· ἕκαστον οἷον ἔχομεν

βρότεον ἔθνος· ἐλᾷ δὲ καὶ τέσσαρας ἀρετὰς
ὁ θνατὸς αἰών, φρονεῖν
δ' ἐνέπει το παρκείμενον.

Suum, inquit, cuique aetati munus est: quorum singula seorsim, aliud alio tempore, possident homines: verum quartam etiam virtutem vita mortalium affert, vt quis sapiat in loco. Hoc enim vult, praeter eas virtutes, quae cuiusque aetatis propriae sint, aliam esse, non adstrictam vni tantum aetati. Recte igitur *ὁ θνατὸς αἰών*, quod etiam scholiastes habuit, et nunc Beckius recepit.

135. Si *ἕερσα* idem est, quod *μεμιγμένον μέλι γάλακτι*, non solum oratio frigidissima est, sed res quoque ipsa sibi repugnat. Nam idem etiam est *πόμα*. Quare *κιρναμέναν ἕερσαν* de admixta spuma, quae potionem ambit, intelligo. Ac spuma bene mixtum esse potum indicat. Debet autem sic interpungi:

ἐγὼ τόδε τοι
πέμπω μεμιγμένον μέλι λευκῷ
σὺν γάλακτι, (κιρναμένα δ' ἕερσ' ἀμφέπει)
πόμ' ἀοίδιμον Αἰολῆσιν ἐν πνοαῖσιν αὐλῶν.

N E M. IV.

ῡ –́ ῡ –́ υ υ –
υ –́ – υ υ –
ῡ –́ ῡ –́ υ υ ⏓
ῡ –́ υ –́ υ υ – –
ῡ –́ υ –́ υ υ ⏓
–́ υ –́ υ υ – υ –
υ –́ υ υ – –
–́ ῡ –́ υ –́ υ υ –
ῡ –́ υ υ – υ ⏓
–́ ῡ –́ ῡ –́ υ υ –

υ -́ υ υ - ῡ
ύ υ υ -́ υ υ - υ -
ῡ -́ υ υ - υ - υ - υ

V. 4. Scribe θύγατρες.

7. Recte Beckius ex Plutarcho τέγγει reposuit. V. 8. autem τόσσον non sollicitandum, quo vitatur hiatus, qui propter spiritum asperum molestissimus foret. Callim. hymn. Apoll. 94.

οὐδὲ πόλει τόσ' ἔνειμεν ὀφέλσιμα, τόσσα Κυρήνῃ,

vbi vid. Intpp. Ita etiam in hymno Deli 246. τόσσα pro ὅσσα.

17. ὕμνου προκώμιον videtur exordium carminis dici.

40. Scribe: ξὺν ᾧ ποτε Τροΐαν. Porro coniiciebam, ὁ κρατερὸς Τελαμὼν, vt Ol. XIII, 118. ὁ καρτερὸς Βελλεροφόντας, et Nem. VII, 38. ὁ καρτερὸς Αἴας. Sed melius forsitan est, quod Boeckhius edidit, κραταιός.

88. Recte iudicauit Beckius, λατρείαν relinqui posse. Syllaba ibi communis.

94. τέχναις χωσάμενος male Matthiae in Obss. cr.

95. Scribe τᾷ δαιδάλῳ δὲ μαχαίρᾳ, et mox φύτευέ οἱ. Neque enim φιτεύειν, sed φιτύειν dicitur. v. Brunck. ad Apollon. IV, 807.

101. Scribe θρασυμαχάνων.

122. Νεμέᾳ disyllabum, vt Πυθέᾳ Isthm. VI, 85. Nam iambica anacrusis numquam apud Pindarum duas syllabas habet: v. supra parte I., cap. 9.

126. Vetus vitium insidet. Beckii πάτραν σφιν inconcinnam reddit orationem. Scribe, πάτραν ἵν' ἀκούομεν, Τιμάσαρχε, σὰν ἐπινικίοισιν ἀοιδαῖς πρόπολον ἔμμεναι. Vbi, inquit, tuam gentem victoriis nobilitatam accipimus. Πάτρα enim Pindaro saepius gentem significat, vt Pyth. VII, 5. Recte, vt puto, Boeckhius ἵνα ad οἴκαδε refert: sed male interpretatur πρόπολον ἀοιδαῖς. Nam ministrum esse carminibus nihil est aliud, quam materiam carminibus praebere vincendo.

133. Male Boeckhius dedit ὁ χρυσὸς δ'. *Verba ὁ χρυσὸς ἔδειξεν vsque ad φῶτα apodosis sunt horum, εἰ κελεύεις —. Quae periodus plane similis est illi in Olymp. I. εἰ δ'. ἄεθλα γαρύεν, et quae sequuntur. Tota autem quia comparationi inseruit, additum est sine copula alterum membrum, plane vt in fine Ol. II. ἐπεὶ ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφευγεν· ἐκεῖνος ὅσα χάρματ' ἄλλοις ἔθηκεν, τίς ἂν φράσαι δύναιτο;

146. Extrema huius carminis iam antiquitus foede corrupta fuere. Beckii τὰ δ' αὐτὸς ἄν τι τύχῃ non intelligo. Tota stropha, nisi fallor, ita corrigenda est:

τὸν Εὐφάνης ἐθέλων
γεραιὸς προπάτωρ
σὸς ἄεισέν ποτε, παῖ,
ἄλλοισι δ' ἄλικες ἄλλοι.
τὰ δ' αὐτὸς ἄν τις ἴδῃ,
ἔλπεταί τις ἕκαστος ἐξ-
οχώτατα φάσθαι.
οἷον αἰνέων κε Μελη-
σίαν ἔριδα στρέφοι,
ῥήματα πλέκων, ἀπάλαι-
στος ἐν λόγῳ ἕλκειν,
μαλακὰ μὲν φρονέων ἐσθλοῖς,
τραχὺς δὲ παλιγκότοις ἔφεδρος.

Illum, inquit, olim auus tuus cecinit. Alii enim aliis aequales sunt, et, quae quis ipse viderit, ea se optime dicturum putat. Quantam ille moueret inuidiam, si Melesiam carmine laudaret, inuictus dicendo, mitis ille quidem erga bonos, sed asper malignis aduersariis. Ἴδῃ v. 48. scholiastes iam legisse videtur, ita scribens: ἕκαστος γάρ, φησίν, οἴεται ταῦτα ὑπάρχειν ἐξοχώτατα, ἅπερ αὐτὸς εἶδε. Τύχῃ e scholio natum, τύχῃ ἰδών, vel θεα-

σάμενος: vt fortasse vera lectio sit *ἰδών*. Caeterum qui veterum *ἔριδας* legebant, vereor ne *τρέφοι* scripserint.

N E M. V.

STROPHAE:

– –́ ⏑ –́ ⏑̄ –́ ⏑ –
–́ ⏑ –́ [illegible] –́ ⏑ –́ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –́ –
–́ ⏑ –́ – –́ ⏑ –́ – –́ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ –́ – –́ ⏑ –́ – –́ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ –́ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ –́ – –́ ⏑ –́ –
–́ ⏑ –́ – –́ ⏑ –́ –

EPODI:

⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑̄
–́ ⏑ –́ – –́ ⏑ –́ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ –́ ⏓
–́ ⏑ –́ –́ –́ ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
⏑
–́ ⏑ –́ – –́ ⏑ –
– –́ ⏑ –́ – –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑̄
–́ ⏑ –́ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ –
–́ ⏑ –́ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ –́ –

V. 9. Vide de dial. Pind. p. 12.

10. Quid tandem haec sententia a caeteris tam putide disiuncta est? Scribe *γένυι*, quo spectat scholiastae *τῇ γενειάδι*. Sed praeterea legendum *φαίνων*, minore interpunctione post *στέφανον* posita. Nec quidquam certius.

18. Recte puto Schmidium coniecisse, θέσσαντο, πὺρ βωμὸν πατρός θ' Ἑλλανίου στάντες, πίτναντ' εἰς αἰθέρα χεῖρας ἁμᾶ. Id et sensui conuenit, et metro, de quo v. diss. de metris Pindari cap. XVI. Neque est, quare quis de medio πίτναντο sollicitus sit.

21. Scribendum videtur Ἐνδᾶδος ἀρίγνωτες υἱοί. Vide de metris Pindari cap. XVI.

25. Vide diss. de mens. rhythm. p. 7.

33. Necessario legendum ἀνθρώπῳ. Scholiastes ita: ἀλλὰ πολλάκις καὶ τὸ νοῆσαι ὅ τι δεῖ κατὰ καιρὸν σιωπῆσαι, σοφώτατόν ἐστι πρᾶγμα. Vnde eum ἐν καιρῷ legisse coniicio.

34. Scribe χειρῶν, vt in scholiis est. Nam vbi metrum vtramque formam admittit, praeferenda vsitatior.

37. Δέ, quod in libris est ante αὐτόθεν, incommodum est. Scholiastes, qui ita scribit, ἤδη τίς μοι ὑποσκαπτέτω πήδημα τῶν μεγάλων σημείων, per ἤδη videtur αὐτόθεν explicuisse. Itaque delendum puto δ' illud. Nam qui μακρά μοι δὴ αὐτόθεν reponi vult, demonstret oportet, potuisse sic loqui Pindarum, nec debuisse μακρὰ δή μοι αὐτόθεν.

38. Recte videntur ἐλαφρὸν corrigere.

41. Scribe ἄειδ' ἐν Παλίῳ.

58. Vide diss. de dial. Pind. p. 7.

70. Μὲν hic nullam vim habet. Recte Beckius μίν, vt Iliad. XIII, 315.

> οἵ μιν ἅδην ἐλόωσι, καὶ ἐσσυμένον, πολέμοιο,
> Ἕκτορα Πριαμίδην.

et Odyss. XI, 569.

> οἱ δέ μιν ἀμφὶ δίκας εἴροντο ἄνακτα.

75. Habet aliquam probabilitatem Mingarelli coniectura, τὺ δ' Αἰγίναθεν, ὦ Εὐθύμενες: in qua tamen ὦ offendit, quod et rarius apud Pindarum inuenitur in hominum compellationibus, vt Isthm. VI, 76. ὦ Τελαμών, neque a Graecis tam lubenter, quam ab Romanis,

corripitur. Ac ne locus quidem, in quo illud hic corriperetur, is est, in quo eleganter corripiuntur monosyllaba. Itaque nihil intercedam, quin cum Schmidio ϑεοῦ Νίκας scribatur.

78. Multa hic mutauit Beckius; at recte omnia se habent vulgo: ἤτοι μεταΐξαντα καὶ νῦν τεὸς μάτρως ἀγάλλει κείνου ὁμόσπορον ἔϑνος, Πυϑέα. Laetatur, inquit, auunculus tuus, Pythea, cognatum sibi genus nunc eodem peruenisse. μεταΐξαντα pro μεταΐξαν. Nem. VI, 54. παλαίφατος γενεὰ, ἴδια ναυστολέοντες ἐπικώμια. Notum vulgo,

ἦλϑε δ' ἐπὶ ψυχὴ Θηβαίου Τειρεσίαο
χρύσεον σκῆπτρον ἔχων.

Nec v. 84. κρατεῖ mutandum puto, cum quo etiam ἄραρε congruit. Superat, inquit, et eminet inter aequales cognatio Euthymenis.

86. Media breuis in μάρναται metro nihil officit.

98. Ἄνϑεα et metro repugnat, et orationem reddit languidissimam, si στεφανώματα per appositionem dictum est. Natum hoc e scholiis, in quibus omnia solui et diduci solent. Pindarus scripsit: ἀνϑέων ποιᾶντα φέρειν στεφανώματα.

NEM. VI.

STROPHAE:

⏑–́ – –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – (⏑́⏑ over –) ⏑ –
–́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
–́ ⏑̄ –́ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑̄
–́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑̄

–⏑⏑⏑⏓
–́⏑⏑⏑–⏑⏑–⏑–⏑–

redi:

–́⏑⏑– –́⏑⏑–⏑⏑ –́⏑⏑⏑–
–́⏑⏑⏑⏑⏑–⏑–
––́⏑⏑–⏑⏑–⏑⏑– –́⏑⏑–
–́⏑⏑–⏑⏑–⏑⏓
––́⏑⏑– –́⏑⏑–⏑⏑–
⏑⏑–́⏑⏓
⏑–́⏑–́–
ύυ
—– –́⏑⏑–⏑⏓
––́⏑⏑–⏑⏑–⏑⏑–

V. 6. Scribe *αἰέν*. Vide de dial. Pind. p. 8.

12. Vltimi duo stropharum versus multum negotii metricis crearunt. Videntur eos iam veteres grammatici, deprauatis lectionibus adducti, non vno modo refinxisse. Satis tamen verisimile erit quum singulos versus, tum omnem stropham considerantibus, priorem paeonico ordine finiri, posteriorem a paeone ad dactylum et trochaeos delabi. Et hic quidem scribendum puto:

καίπερ ἐφαμερίαν
οὐκ εἰδότες, οὐδὲ μετὰ νύκτας
ἄμμε πότμος, οὐδ᾽
ἄντιν᾽ ἄρ᾽ ἔγραψε δραμεῖν ποτὶ στάθμαν.

Ita legit is scholiastes, cuius haec verba habemus: *καίτοι μὴ γινώσκοντες μήτε τὰ πρὸς τὴν ἡμέραν, μήτε τὰ διὰ νυκτὸς ἐσόμενα, μήτε ὅστις ἡμᾶς μόρος κατακέκρικε σκοπόν τινα καὶ στάθμην λαβεῖν.*

15. Sublata interpunctione post *ἰδεῖν* continuanda oratio vsque ad *ἔμαρψαν*. Hoc dicit: non debent homines diis comparari, quippe obnoxium vbiuis fato ge-

nus. Etiam Alcimidas cognatos suos ad agrorum exemplum spectandos exhibet, qui sicut alternis quiescunt, ita illi tantum abest vt deorum instar eumdem corporum atque animorum vigorem semper conseruauerint, vt potius, simulatque alicui ex iis certaminum honorem dedisset fortuna, eum continuo alteri denegarit, quo clarior deinde euaderet is, qui ab illo proximus esset.

18. Scribe ἀνδράσιν.

25. Bonam lectionem seruauit cod. Med. B. νῦν τε πέφανται. Participio iunctum verbum per copulam: v. ad Viger. p. 772. Sed scribe:

> νῦν τε πέφαται
> οὐκ ἄμορος ἀμφὶ πάλᾳ κυναγέτας.

Πέφαται, i. e. εἴρηται, a grammaticis certe commemoratum est.

36. Legendum videtur Ἁγησιμάχῳ, vt prima producta sit, quod etsi non necesse est, suadent tamen antithetici.

45. Egregie Heynius: ἔλπομαι μέγα εἰπὼν σκοποῦ ἄντα τυχεῖν, ὥτ' ἀπὸ τόξου ἱείς. Vide diss. de dial. Pind. p. 8. Inde quae sequuntur, partim e Schmidii correctione ita scribenda:

> εὔθυν' ἐπὶ τοῦτον, ἄγε Μοῖσα,
> οὖρον ἐπέων
> εὐκλέα· παροιχομένων γὰρ ἀνέρων.

51. Vide diss. de dial. Pind. p. 11.

62. Valde turbata videtur scriptura, siue librariorum culpa, siue correctionibus grammaticorum. Crediderim tale quid dedisse poetam:

> ἀπὸ ταύτας
> αἵματι πάτρας
> χρυσοπλοκάμου ποτὲ Καλλίας ἁδὼν
> ἔρνεσι Λατοῦς.

73. Recte, puto, Schmidius, ἔρεφ' ἀσκίοις. Vtitur quidem in eadem re aoristo Ol. XIII, 45. sed ἔρεφεν eodem modo, vt Ol. I, 110. hic significabit, *gerebat coronam.*

82. Vera videtur Aldinae scriptura τηλόθεν γ'.

86. Scribe:

νεῖκος Ἀχιλεὺς
ἔμπεσε χαμαὶ καταβὰς ἀφ' ἁρμάτων.

89. Malui Creticos numeros hic constituere, quam paeonicos, vt in diss. de mens. rhythm. p. 9.

91. ταύταν non debebat expelli. Basis enim est.

98. Haec facile ita emendari possunt:

ἑκόντι δ' ἐγὼ,
νώτῳ μεθέπων δίδυμον ἄχθος
ἄγγελος ἔβαν,
πέμπτον ἐπὶ εἴκοσι τοῦτο γαρύων,

et quae sequuntur.

103. Omnino verum, quod Schmidius reposuit, Ἀλκιμίδα ὅ γ' ἐπάρκεσε κλειτὰ γενεά. ὅ pro τὸ, v. ad Ol. I, 91.

106. Merito Heynius hic scholiastae non multum fidei habet: in quo etiam id mirum, quod Timidae loco Polytimidam inter propinquos Alcimidae refert. Caeterum quod viri docti coniecerunt, δύο μὲν Κρονίου πὰρ τεμένει, παῖ, σέ τ' ἐνόσφισε, Τιμίδα, non video quomodo sustentari possit, si non etiam ad παῖ addatur σέ τε. Quare veram censeo librorum quorumdam lectionem, παῖδ' ἔτ' ἐνόσφισε Τιμίδαν: quae et cum illis, Ἀλκιμίδα ὅ γ' ἐπάρκεσε κλειτὰ γενεά, bene congruit, (nam de vniversa gente loquitur, e qua iniqua sorte vsus Timidas victoria frustratus sit,) neque illud incommodi habet, quod Alcimidae, qui laudandus erat, amissam victoriam tangat.

NEM. VII.

STROPHAE:

⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏓
⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑̄
⏑ –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ –
⏑ ⏑́
– ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
–́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑

EPODI:

⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏓
⏑́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
⏑́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ –
⏑́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
⏑́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑

V. 1. Scribe πάρεδρε.

5. Scribe ἀδελφάν, vel vulgatam tribus syllabis pronuncia.

8. *Ζυγὸς* de lance dici non potest. Nec libra duo iuga habet, vt ζυγὸς ἕτερος dici possit. Imo omnia firmant praeclaram Schmidii correctionem, εἴργει δὲ πότμῳ ζυγένθ' ἕτερον ἑτέρᾳ. Vide de dial. Pind. p. 11.

17. Scribe ἐνέβαλε, nisi hic quoque ταὶ in αἱ mutandum. Vide ad Olymp. I, 91. Egregie fallitur Boeckhius, ταὶ negans articulum esse.

23. Deleto τὶς retinendum puto εὕρηται, quod ad ἔργα referatur. Atque hanc lectionem vterque scholiastes videtur habuisse.

26. Bona prolata lectio ex Aug. C. confirmata scholiis, βλάβεν.

27. Nisi θανάτου πάρα dictum volumus vt παρ' Ἅιδου, reponendum erit θάνατον πάρα θαμὰ νέονται.

32. Scribe, ἐπεὶ ψεύδεσί οἱ ποτανᾷ γε μαχανᾷ.

36. Scribe ἴδέμεν.

41. Vide de dial. Pind. p. 11.

46. Locus hic antiquo vitio laborat, βοαθόων. Tum scholiastes pro γὰρ habuit παρὰ, idque recte et metro exigente. Scribendum arbitror:

τιμὰ δὲ γίγνεται,
ὧν θεὸς ἁβρὸν αὔξει λόγον τεθνακότων
βοαθόον, τοὶ παρὰ μέγαν ὀμφαλὸν εὐρυκόλπου
μόλον χθονός· ἐν Πυθίοισι δὲ δαπέδοις
κεῖται Πριάμου πόλιν Νεοπτόλεμος ἐπεὶ πράθεν.

Βοηθόος est is, qui ad clamorem accurrit. Inde βοηθεῖν auxilio venire clamantibus: vnde recentior forma βοηθός. Βοηθόοι simpliciter de viris fortibus dictum esse, valde dubito. Λόγος autem τεθνακότων βοαθόος, vt Olymp. I, 177. ἐπίκουρον εὑρὼν ὁδὸν λόγων. Similiter Olymp. XIII, 137. Ὀλιγαιθίδαισίν τ' ἔβαν ἐπίκουρος Ἰσθμοῖ.

55. Vide diss. de dial. Pind. p. 8.

59. Scribe Τρωΐαθεν, et ex cod. Aug. κτέαν' ἄγων.

70. Omnino deserenda sunt, quae scholiastes de excusatione caedis Neoptolemi profert. Longe hic alia Pindaro mens est. Interpungendum: ἡρωΐαις δὲ πομπαῖς θεμίσκοπον οἰκεῖν ἐόντα πολυθύτοις εὐώνυμον ἐς δίκαν. Τρία ἔπεα διαρκέσει. Ex Aeacidis aliquem, inquit, in supplicationibus praesidem sanctorum sollemnium esse oportebat. Quas inde laudes Neoptolemo atque Aeacidis ducere possit, eas se tribus verbis comprehensurum dicit: veracem enim testem certaminibus praeesse Neoptolemum. Eoque etiam spectant, quae se-

quuntur, in quibus arduum sibi esse dicit, iustas Aeacidarum generi laudes tribuere. Id est enim ὁδὸς κυρία λόγων.

83. Seruata interpunctione, quam adsciuit Heynius, tamen οὐκ retinendum censeo, tum propter librorum auctoritatem, tum quod id maiorem hic vim habet, quam vocabulum οὐδέ.

88. Aldi ἀποβλάπτει etiam metro verum esse arguitur. Sed leniore, quam Schmidius, mutatione scribendum existimo:

Θεαρίων,
τὶν δ' ἐοικότα καιρὸν ὄλβου
δίδωσι, τόλμαν τε καλῶν ἀρομένῳ
σύνεσιν οὐκ ἀποβλάπτει φρενῶν.

Μοῖρα, inquit, tibi consilii vsum non impedit. Σύνεσις scribi coepit, vbi ἀποβλέπει natum esset. Aoristi secundi participium metri caussa reponendum erat.

94. Οὐ semel positum pro repetito ferri non potest. Verbo οἰκέων non significat locum, in quo nunc est iste Achaeus, (praesentem enim esse vult) sed vnde oriundus est.

96. Delendum καί. Neque enim οἰκέων disyllabum esse potest, quum secundus stropharum versus cretico terminetur.

103. Εὐξενίδα vocatiuus Aeolicus, vltima correpta. Nam Ionici maioris loco trochaeum et tribrachum adhibuit. Caeterum locus hic aliter interpungendus videtur. Nam non modo durae sunt illae parentheses, sed languidam etiam reddunt orationem, quia id, quod summum rei est, et ad quod omnia dirigenda erant, in transitu tantum adiicitur, ὃς ἐξέπεμψας παλαισμάτων αὐχένα καὶ σθένος ἀδίαντον, αἴθωνι πρὶν ἁλίῳ γυῖον ἐμπεσεῖν. Quin hoc quoque mirum, quod ipse Sogenes suum corpus ἐκπέμψαι e certamine dicitur, quod non

emisisse inde, sed retulisse dicendus erat. Itaque Aldi et scholiastae auctoritate adductus ita scribendum atque interpungendum puto:

Εὐξενίδα πάτραθε Σώγενες, ἀπομνύω
μὴ, τέρμα προβὰς, ἄκονθ᾽
ὥς τε χαλκοπάραον, ὄρσαι
θοὰν γλῶσσαν· ὃς ἐξέπεμψεν παλαισμάτων
αὐχένα καὶ σθένος ἀδίαντον, αἴ-
θωνι πρὶν ἁλίῳ γυῖον ἐμπεσεῖν.
εἰ πόνος ἦν, τὸ τερπνὸν πλέον πεδέρχεται.
ἔα με. νικῶντί γε χάριν, εἴ τι πέραν ἀερθεὶς
ἀνέκραγον, οὐ τραχύς εἰμι καταθέμεν.

In his ὃς ἐξέπεμψε de iaculo intelligo, vt scholiastes, qui ad v. 109. ita scribit: *ὁ ἄκων, φησίν, αἴτιος γενόμενος τῆς παντελοῦς νίκης, οὐκ ἐποίησε χρείαν σε ἔχειν τοῦ διὰ πάλης σε γενέσθαι τῶν ἀνταγωνιστῶν; ἀλλά σου ἄβρεκτον τὸν αὐχένα ἐξέπεμψε τοῦ ἀγῶνος.* Sic enim scribendum, nisi etiam *περιγενέσθαι* pro *γενέσθαι* fuit. Probat hanc scholiastae interpretationem Boeckhius. At sic inepta addidisset poeta illa, *εἰ πόνος ἦν, τὸ τερπνὸν πλέον πεδέρχεται*, quibus laudem et laetitiam victoris imminuisset. Haec non refutauerit, qui lectorem ad ipsa certamina Graecorum spectatum ablegarit, quo non sine labore vibrari iaculum intelligat. Recte, si quid video, scholiastes de omissa lucta cogitauit, sed male idem haec ad Sogenem retulit. Sunt enim vniuerse dicta: „deiero, me non terminos egressum, aerei iaculi instar, celerem concitasse linguam, quod non sudantem a lucta ceruicem ante feruidiores solis radios dimisit: si labor fuit, plus consequitur voluptatis. Sine me. Si longius feror, victori non piget debitas laudes persolvere." Mens poetae haec est: non ego temere ac leui opera plus iusto te laudo, vt qui in quinquertio iactu

longe metam superantes ab lucta aduersarium deterrent: iucundius est enim labore victoriam consequi; quare sine me, si longius deduxi carmen. Eadem sententia prope eodem modo expressa fefellit interpretes in Pyth. I, 83. *ἔλπομαι μὴ χαλκοπάραον ἄκονθ᾽ ὡσεί τ᾽ ἀγῶνος βαλεῖν ἔξω παλάμᾳ δονέων, μακρὰ δὲ ῥίψαις ἀμεύσεσθ᾽ ἀντίους*: i. e. longo iactu declinare aduersarios: quod hic apertius dicit, facere, vt luctam detrectent. Sic Pyth. XI, 59. *ἀμευσίπορος τρίοδος* est triuium, quo fit, vt ab recta via declinemus.

115. Recte Schmidius *χρυσὸν* prima breui esse putat. Vide diss. de dial. Pind. p. 9.

119. Scribe *πολύφατον θρόον ὕμνων δόνει.*

121. Erraui de dial. Pind. p. 10. *Δάπεδον* recte se habet prima breui, emendatis versibus, qui corrupti erant.

122. Si versus in dochmium exit, is sic restitui posset: *γαρύεν θευμόρῳ.* Scholiastes vocabulum *θευμερᾷ* omisit, vt nescias, quid in suis libris inuenerit. Mihi quidem Pindarus videtur scripsisse *γαρυέμεν ἁμέρᾳ ὀπὶ,* quod et bene congruit cum *ἁσυχᾶ* v. 120. (ita enim scribendum, vt Pyth. XI, 84.) et eo etiam probabile fit, quia in antitheticis omnibus paeon purus creticum antecedit. Ac videtur repetitio vltimae syllabae verbi *γαρυέμεν* occasionem corruptioni praebuisse. Caeterum *ἁμέρᾳ* quam *ἁμέρῳ* maluit, vt Nem. IX, 106. *αἰὼν ἁμέρα.*

125. *Ἐμᾷ* falsum esse res ipsa docet. Sed *ὑμᾷ* nolim reponi, quia, licet ferri possit hic longa syllaba, tamen antithetici omnes breuem habent, quae etiam gratior ad aures accidit. Itaque scribendum puto *ἑᾷ,* id est Sogenis. Ita *ἑῷ δορὶ Τήλεφον τρῶσεν*, id est Telephi ipsius telo, Isthm. V, 53.

127. Scribe:

εἰ δὲ γεύεται
ἀνδρὸς ἀνήρ τι, φαῖμέν κε γείτον' ἔμμεναι
νόῳ φιλήσαντ' ἀτενέϊ γείτονι χάρμα πάντων
ἐπάξιον· εἰ δ' αὐτὸ καὶ θεὸς ἂν ἔχοι,
ἐν τιν κ' ἐθέλοι, Γίγαντας ὃς ἐδάμασας, εὐ-
τυχῶς
ναίειν πατρὶ Σωγένης ἀταλὸν ἀμφέπων
θυμὸν προγόνων εὐ-
κτήμονα ζαθέαν ἀγυιάν.

146. Scribe *γήραϊ.*

152. Locus hic quod ad metrum corruptus. Scribendum puto:

ἀτρόποισι Νεοπτόλεμον ἑλκύσαι
ἔπεσι. ταῦτα δὲ τρὶς τετράκι τ' ἀμπολεῖν
ἀπορία τελέθει.

N E M. VIII.

STROPHAE:

–′ ∪̄ –′ ∪ ∪ – – –′ ∪ –′ –
–′ ∪ ∪ – ∪ ∪ – –
–′ ∪ –′ – –′ ∪ –′ –
–′ ∪ –′ – –′ ∪ ∪ ⏓
–′ ∪ –′ – –′ ∪ –′ –
–′ ∪ –′ – –′ ∪ ∪ – ∪ ∪ –
∪ ∪ –′ ∪ ∪ – – –′ ∪ –
–′ ∪ ∪ – ∪ ∪ – ⏓
v
–′ ∪ –′ – –′ ∪ – –′ ∪ –
∪ –′ ∪ –′ –

EPODI:

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ –́ – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ –́ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
⏑ ⏑ –́ –́ ⏑ –́ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ –
– –́ ⏑ –́ – — ⏑ –
⏑ ⏑ –́ ⏑ –́ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ –
–́ ⏑ –́ – –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ –́ – –́ ⏑ –́ –
–́ ⏑ –́ – –́ ⏑ –́ – –́ ⏑ –

V. 3. Male Schmidius metro consuluit ἅτε παρθένοισι καὶ παίδων scribendo. Neque conuenit epitritis, quod ego conieceram, ἅτε παρθενηΐοις παίδων τ', repetitum in diss. de dial. Pind. p. 11. Probabilius est, scripsisse Pindarum, παρθενείοις ἅτε καὶ παίδων. Adiectiuo eum, non substantiuo παρθένοισι vsum esse, e scholiis colligi potest.

4. Τὸν μὲν ἁμέροις ἀνάγκας χερσὶ βαστάζεις epitritis aduersatur. Mirumque ἁμέροις masculina forma dici, quum alibi feminina vtatur. Scholiastae iam corruptam lectionem habuerunt. Prope verum accedit cod. Med. B. qui ἀμάροις praebet. Scribe: τὸν μὲν ἀμμοίροις ἀνάγκας χερσὶ βαστάζεις. Id ipsum est πραέσιν ἔρωσι, vt scholiastes explicat.

18. Recte Beckius, πείθεσθ' ἀναξίαις ἑκόντες, et mox v. 22. γονάτων.

35. Idem recte post κίνδυνος interpunxit.

42. Vide de dial. Pind. p. 8.

48. Scribe δάοισιν.

53. Scribe ἄλλων δὲ μόχθων πολυφόροισιν ἐν ἁμέραις.

71. Recte ὑγρόν, vltima breuis in fine versus.

80. Elegantius, puto, foret ὑπερείσω. Laudabo gentem tuam, et tribules.

83. Ἐπ᾽ ἀοιδαῖς significat *propter carmina, carminum caussa.* Nam, nisi vehementer fallor, ἐπὶ de ratione tantum et consilio, quare aliquid agendum suscipiatur, non de caussa atque instrumento, per quod fiat, dici potest. Itaque vereor, ne haec verba, ῥᾴδυνόν τις κάματον θῆκεν ἐπ᾽ ἀοιδαῖς, nil aliud significare possint, quam hoc: leniit aliquis laboris molestiam spe carminum. Quod ab hoc loco alienum est. Quamobrem praefero ἐπαοιδαῖς. Canam, inquit, vestras victorias, et laetor, me aptum in labore atque vtile carmen edere. Ac saepe aliquis incantatione laboris molestiam leniit. Enimuero pridem cognita fuere vatum praeconia, etiam ante Adrasti Cadmeorumque bella. Ἐπαοιδάς, translata a medicorum artibus similitudine, carmina vocat; ac recte scholiastes: ὅτι ὡς ἐπαοιδῇ τις χρησάμενος κουφίζει τὸν κάματον, οὕτω καὶ ἐγὼ ὡς ἐπῳδῇ χρησάμενος τῷ ὕμνῳ, κουφίσω τὴν κακοπάθειαν τοῦ ἠθληκότος. Ita Pyth. IV, 332. gloriam vocat φάρμακον ἀρετᾶς, et Nem. III, 27. καματωδέων πλαγᾶν ἄκος ὑγιηρόν. Propius etiam accedunt, quae in exordio IV. Nem. dicit, ἄριστος εὐφροσύνα πόνων κεκριμένων ἰατρός· αἱ δὲ σοφαὶ Μοισᾶν θύγατρες ἀοιδαὶ θέλξαν νιν ἁπτόμεναι. Homerus Odyss. I, 337.

Φήμιε, πολλὰ γὰρ ἄλλα βροτῶν θελκτήρια οἶδας.

Nec minus notus Theocriti locus in carmine XI. quem spectauit Callimachus epigr. XLIX. quod ita nobis videtur corrigendum esse:

ὡς ἀγαθὰν Πολύφαμος ἀνεύρατο τὰν ἐπαοιδὰν
τῷ ᾽ραμένῳ· ναὶ μὰν οὐκ ἀθερὴς ὁ Κύκλωψ.
αἱ Μοῖσαι τὸν ἔρωτα κατισχναίνοντι, Φίλιππε·
ἦ πανακὲς πάντων φάρμακον ἁ σοφία.

τοῦτο, δοκέω, χὤ λιμὸς ἔχει μόνον ἐς τὰ πονηρὰ
τἀγαθόν· . ἐκκόπτει τὰν φιλόπαιδα νόσον.
ἔς θ' ἁμῖν κἀκεστύς, ἀφειδέα πὸτ τὸν Ἔρωτα
τοῦτο τὸ πᾶν κείρευ τὰ πτερὰ, παιδάριον.
οὐδ' ὅσον ἀττάραγόν σε δεδοίκομες· αἱ γὰρ ἐπῳδαὶ
οἴκοι τῶ χαλεπῶ τραύματος ἀμφότεραι.

Spectauit Callimachus versus 12—17. Cyclopis Theocritei. *Κείρεσθαι πτερα* explicuit Iacobsius ad Paul. Silent. epigr. 20. Sophocles vocabulum *ἐπῳδὴ* ad *πρόφασιν* et blanditiarum illecebras transtulit in Oed. Col. 1193.

ἀλλὰ νουθετούμενοι
φίλων ἐπῳδαῖς, ἐξεπᾴδονται φύσιν.

N E M. IX.

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ –́ – –́ ⏑ –́ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ –́ – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ –́ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ –́ – –́ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ –́ – –́ ⏑ –́ – –́ ⏑ –́ –

V. 10. Perobscure hoc dictum est, *αὐδὰν μανύει*. Recte tamen explicuisse videtur Heynius. Scholiastes videtur aliam lectionem habuisse, quem ita corrigendum existimo: *τὸ γὰρ τοὺς λοιποὺς κρατοῦν καὶ νικῶν ἅρμα ἐλαύνων ὁ Χρόμιος τῇ τε Λητοῖ καὶ τοῖς δυσὶν αὐτῆς παισὶν αὐτὸ θαυμάζεσθαι δίδωσιν.*

17. Recte Beckius Benedicti emendationem καύχαις recepit.

21. Scribe ἱππίων.

39. Vide ad Viger. p. 919.

41. Beckius ante ἄγαγον addendum putauit λεκτῶν, non male. Tamen equidem arbitror ante illa, καί ποτ᾽ ἐς, aliquid excidisse, idque recte videtur Boeckhius ex scholiasta eruisse, δὴ τόθεν:

> ξανθοκομᾶν Δαναῶν ἦ-
> σαν μέγιστοι· δὴ τόθεν
> καί ποτ᾽ ἐς ἑπταπύλους Θή-
> βας ἄγαγον στρατὸν ἀνδρῶν, αἰσιᾶν
> οὐ κατ᾽ ὀρνίχων ὁδόν.

54. Scholiis praefixum est, ἐρεισάμενοι, quod posset sane explicari. Sed recte ἐρυσσάμενοι, continentes, impedientes. Iliad. VIII, 143.

> ἀνὴρ δέ κεν οὔτι Διὸς νόον εἰρύσσαιτο.

XXIV, 584.

> μὴ ὃ μὲν ἀχνυμένῃ κραδίῃ χόλον οὐκ ἐρύσαιτο.

Odyss. XVI, 457.

> μή ἑ συβώτης
> γνοίη ἐσάντα ἰδών, καὶ ἐχέφρονι Πηνελοπείῃ
> ἔλθοι ἐπαγγέλλων, μηδὲ φρεσὶν εἰρύσσαιτο.

Caeterum σώμασ᾽ ἐπίαναν ingratius ad aures accidit, et mirarer profecto, ni Pindarus maluisset scribere σώμασι πίαναν. At vero melior lectio, σώματα, ab scholiasta seruata est, quae mutata fuit ab iis, qui nominatiuum absolutum ἐρυσσάμενοι non intelligerent. Ita enim scripsisse videtur Pindarus:

> Ἰσμηνοῦ δ᾽ ἐπ᾽ ὄχθαισι γλυκὺν
> νόστον ἐρυσσάμενοι, λευ-
> κανθέα σώματ᾽ ἐπίαναν καπνόν.

Quum in ripis Ismeni, inquit, iter inhibuissent, mortuorum corpora combusta sunt. Caeterum vide de dial. Pind. p. 7.

75. Vide diss. de mens. rhythm. p. 8.

78. Haec, *ἄπιστον ἔειπα*, nolim per interrogationem dici. Attenuant istiusmodi interrogatiunculae vim et grauitatem orationis, omninoque abhorrent ab illa priscorum hominum dignitate, quam quia nos temporum vitio amisimus, tenui quadam et exili eam dictionis festiuitate compensamus, quae pungit et titillat animum, non erigit et roborat.

83. Non intelligo quid hoc sit, *ἔκρινας οὕνεκα*. Tum quae illa est inutilis verborum copia et prolixitas, *παρὰ πεζοβόαις, ἵπποις τε, ναῶν τ' ἐν μάχαις, ἀνὰ κίνδυνον αὐτᾶς*? Legendum atque interpungendum cum scholiasta:

Χρομίῳ κεν ὑπασπί-
ζων παρὰ πεζοβόαις, ἵπ-
ποις τε, ναῶν τ' ἐν μάχαις
ἔκρινας ἂν κίνδυνον ὀξείας ἀϋτᾶς,
οὕνεκεν ἐν πολέμῳ κεί-
να θεὸς ἔντυεν αὐτοῦ
θυμὸν αἰχματὰν ἀμύνειν
λοιγὸν Ἐνυαλίου.

Chromio, inquit, si pugnanti adstares, pernosceres belli saeuitiam, quia aemulatio illum accendit. Homerus Iliad. IV, 539.

ἔνθα κεν οὐκέτι ἔργον ἀνὴρ ὀνόσαιτο μετελθών,
ὅστις ἔτ' ἄβλητος καὶ ἀνούτατος ὀξέϊ χαλκῷ
δινεύοι κατὰ μέσσον, ἄγοι δέ ἑ Παλλὰς Ἀθήνη,
χειρὸς ἑλοῦσ', αὐτὰρ βελέων ἀπερύκοι ἐρωήν.

111. Etsi in duplici *ἔτι* non est haerendum, quod saepius ita positum inuenitur, tamen metri caussa,

quum vnus cod. ἔστι omittat, alius οὐκ ἔστι habeat, vel οὐκ ἔστιν τὸ πόρσω scribendum videtur, vt in diss. de mens. rhythm. pag. 8. conieci, vel οὔπως ἔστι πόρσω.

N E M. X.

STROPHAE:

υ υ –́ υ υ – υ – ῡ
–́ υ –́ – –́ υ υ – υ υ ⏓
–́ υ –́ – –́ υ υ – υ υ – –
–́ υ υ – υ υ ⏓
–́ υ –́ – –́ υ υ – υ υ ⏒
υ
–́ υ – – –́ υ υ – υ υ – – –́ υ ⏒
–́ υ –́ – –́ υ υ – υ υ – ⏒
–́ υ υ – υ υ ⏓
–́ υ –́ – –́ υ –́ – –́ υ –
–́ υ –́ – –́ υ –́ – –́ υ –

EPODI:

–́ υ –́ – –́ υ υ – υ υ – – –́ υ ⏒
–́ υ –́ – – υ υ – υ υ – – –́ υ ⏓
–́ υ υ – υ υ – –
–́ υ υ –́ υ υ ⏒
–́ υ υ – υ υ – – –́ υ –́ ⏒
–́ υ –́ – –́ υ –́ –
–́ υ υ – υ υ – ⏓
ύ υ υ – –́ υ –
–́ υ υ – υ υ – –
–́ υ –́ – –́ υ –

V. 1. Tertia syllaba verbi ἀγλαοθώκων produci non potest. Quare non dubium, quin recte apud scholia-

sten legatur ἀγλαοθρόνων. Eadem mensura syllabarum v. 137.

8. Libri πολλὰ δ' Αἰγύπτῳ κατῴκισθεν ἄστη. In cod. Aug. quem Boeckhius littera C notauit, ad vltimam syllabam verbi κατῴκισθεν supra adscriptum est compendium, quod εν significat, ita vt hoc indicium haberi possit scripturae κατῴκισεν, quae criticis placuit, et metro accommodatior est. Sed durum videtur, ad hoc verbum intelligi nominatiuum Ἄργος. Scholiastes aliam lectionem habuit. Eius haec verba sunt: πολλὰ δ' ἂν εἴη λέγειν, ὅπως ἐν τῇ Αἰγύπτῳ κατῳκίσθησαν πόλεις ὑπὸ τῶν τοῦ Ἐπάφου χειρῶν. Vnde coniici licet, dedisse poetam: πολλὰ δ', Αἰγύπτῳ ὅπᾳ ἔκτισθεν ἄστη, a κτίω, vnde κτίμενος, κτίτης, κτίτωρ.

11. Κολεῷ disyllabum est. Scribe vero κουλεῷ.

15. Scribe βέλεσιν.

24. Libri veteres ἔναρεν. τί οἱ. Cod. Aug. ἔναιρε. (sic) τί οἱ. Quod ego conieceram, ὁ δ' ὄλβῳ φέρτατος ἵκετ' ἐς κείνου γενεάν, ἐπεὶ ἐν χαλκέοις ὅπλοις Τηλεβόας ἔναρεν. τῷ δ' ὄψιν εἰδόμενος — ἐσῆλθεν, tollit quidem difficultatem, sed parum a verisimilitudine commendatur, vt ipse monui ad Orph. pag. 789. Boeckhius commate post γενεὰν et post ἔναρεν interpungens, dedit καί οἱ ὄψιν εἰδόμενος, crasin fieri posse ratus vocum οἱ ὄψιν, qua nihil vidi magis inauditum. Τί illud, pariter atque alibi saepe πῶς, ποῖον, interpretis videtur esse. Recte enim habere puto lectionem ab Heynio receptam, ὁ δ' ὄλβῳ φέρτατος ἵκετ' ἐς κείνου γενεάν. ἐπεὶ ἐν χαλκέοις ὅπλοις Τηλεβόας ἔναρεν, οἷ ὄψιν εἰδόμενος ἀθανάτων βασιλεὺς αὐλὰν ἐσῆλθεν. Hic enim locus in iis est, in quibus recte omitti copula potuit: de quo genere explicatum ad hymnos Homericos.

42. Recte Beckius Pauwii correctionem recepit, ποτὶ βουθυσίαν. Confirmat eam cod. Aug.

57. Omnia hic pessime perturbata. Verba, ἀείδω θεῷ ex Θειφίῳ corrupta sunt. Scribendum:

οὐδ' ἀμόχθῳ καρδίᾳ
προσφέρων τόλμαν, παραιτεῖται χάριν,
γνωτὰ Θειαίῳ τε καὶ ὅστις ἀμιλλᾶται περὶ
ἐσχάτων ἄθλων κορυφαῖς.

Thiaeus, inquit, non ignauia deprecatur decus Olympicorum certaminum, quum robur afferat. Notum hoc ipsi est pariter atque omnibus, qui illam gloriam concupiscunt; nimirum virtute ibi opus esse. Caeterum οὐδὲ scribendum erat, quod simplicius, atque idcirco etiam grauius est, quam si diuisum legitur οὐ δέ.

74. Repone σύγγονος. Non enim opus vt τὲ producatur.

76. Recte, vt videtur, Boeckhius, νικαφορίαις γὰρ ὅσαις Προίτοιο τόδ' ἱπποτρόφον ἄστυ θάλησεν.

90. Scribe χειρῶν.

90. Recte Pauwius ἀκμᾷ. Olymp. II, 114. ἐν χερὸς ἀκμᾷ.

92. Vide de dial. Pind. p. 15.

129. Scholiastes: ἀλλ' οὔτε αὐτὸν ἔπληξαν τὸν Πολυδεύκην, οὔτε ὑποχωρῆσαι ὑπὲρ τοῦ πατρὸς πεποιήκασιν οἱ Ἀφαρητιάδαι, in quibus pro ὑπὲρ τοῦ πατρὸς aut ὑπὸ τοῦ πέτρου legendum, aut, vt paullo ante dixerat, ἀπὸ τοῦ τύμβου τοῦ πατρός. Haec autem verba, ὑποχωρῆσαι πεποιήκασιν, ostendunt in Pindaro sic scribendum:

οὐδ' ἀνέχασσαν· ἐφορμα-
θεὶς δ' ἄρ' ἄκοντι θοῷ,
ἤλασε Λυγκέος ἐν πλευραῖσι χαλκόν.

Vidit hoc etiam Beckius, nisi quod non satis commoda interpunctione vsus est. Ἀνέχασσαν, ab ἀναχάζω. χάζω notum ex Homero, in quo hoc verbum non *cedere*, vt

vulgo putant, sed *continere*, *cohibere*, *reprimere*, significat. Defungar vno loco, qui est Iliad. XI, 333.

τοὺς μὲν Τυδείδης δουρικλειτὸς Διομήδης,
θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδὼν, κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα.

Quod Eustathius explicat, στερήσας, μᾶλλον δὲ ὑποχωρεῖν ποιήσας.

134. Recte Beckius ἅμα δὲ edidit.

140. Scholiastes legit πνοάς, ac recte, puto, Schmidius φρίσσοντα πνοάς, vt Iliad. XIII. 473. φρίσσει νῶτον.

141. Nimis leui manu hic corrigunt θερμὰ δὴ τέγγων δάκρυα στοναχαῖς. Ostendi enim debebat, poni ita δὴ potuisse, quod haud facile credam. Scholiastes haec praeteriit. Vide vero, ne poeta Castorem, vt Iouis filium, maiorem lacrimis finxerit, et proinde sic potius scripserit, θερμὰ δ' οὐ τέγγων δάκρυα στοναχαῖς, ὄρθιον φώνασε.

144. Non modo metrum, sed res ipsa ἐμοὶ efflagitat, quod nunc reposuit Beckius.

153. Recte Beckius στάξεν ἥρως.

157. Haud dubie verum vidit Benedictus,

αὐτὸς Οὔλυμπον θέλεις οἰκεῖν ἐμοί.

Caue credas Pindarum non dixisse θέλειν. Crasin, quam Boeckhius hic admisit, αὐτὸς Οὔλυμπον κατοικῆσαι ἐθέλεις, cuius similem intulit Olymp. II. 176. difficilius sit tueri, quam θέλειν.

159. Scribe: ἔστι σοι μὲν τῶν λάχος.

170. Recte Schmidius χαλκομίτρα.

N E M. XI.

STROPHAE:

-́ υ -́ - -́ υ υ - υ υ - - -́ υ -
-́ υ -́ - -́ υ -́ -
-́ υ υ - υ υ - -

-́ υ υ - υ υ - -
-́ υ υ - υ υ ⏓
-́ υ -́ - -́ υ -́ - -́ υ ⏓
-́ υ υ - -́ υ -
-́ υ -́ - -́ υ υ -

EPODI:

-́ υ υ - υ υ - -
-́ υ υ - υ υ -
-́ υ -́ - -́ υ υ - υ υ - - -́ υ ⏓
-́ υ υ - υ υ - -
-́ υ υ - υ υ - -
-́ υ υ - υ υ - -
-́ υ υ - -́ υ -
-́ υ -́ - -́ υ -́ - -́ υ ⏓
-́ υ - -́ υ -́ -
-́ υ υ - υ υ -

V. 1. Recte Heynius ἄτε retinuit.

4. Vide de dial. Pind. p. 11.

9. Scribendum ἀενάοις, in quo α longum.

15. Nihil opus vt σύγγονον mutetur.

17. Non opus, vt quidquam mutetur, si quidem verba, in quibus comparatio aliqua inest, etiam cum genitiuo, vt nomina comparatiua, construuntur.

22. Recte Heynius μὶν coniecit. Sequente versu μελίζεν ἀοιδαῖς scribendum.

29. Scribe ἄθλων.

34. Recte Beckius interpunxit, πενταετηρίδ' ἑορτὰν Ἡρακλέος τέθμιον κωμάσαις, ἀνδησάμενός τε κόμαν ἐν πορφυρέοις ἔρνεσιν.

43. λίαν prosaicum est, nec minus friget Beckii μάλα. Haud dubie scribendum μάν.

45. Scribe χαλκέντεα. Vide de dialecto Pindari pag. 9.

51. Bene Schmidius πάσαις ἐτέων περόδοις. Vide de dial. Pind. p. 21.

54. Egregia est coniectura Heynii, ἔθνος, quam illud etiam confirmat, quod σ male ab οὕτω disiunctum fuit. Scribendum enim οὕτως ἔθνος.

I S T H M. I.

STROPHAE:

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ –́ ⏓
⏑
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ –́ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
ῡ –́ ⏑ –́ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ –́ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ –́ – –́ ⏑ –

EPODI:

– –́ ⏑ –́ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ ¦ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ –́ – –́ ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ –́ – –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ –́ – –́ ⏑ –́ –
– –́ ⏑ –́ – –́ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ –́ – –́ ⏑ –́ –

V. 11. Scribe ὤπασεν.

34. Scribe, ὁπότ᾽ ἐν δίσκοις ἵεν, solita Pindaro dicendi ratione.

58. Non eleganter κατὰ, interposito κεῖται, a πᾶσαν ὀργὰν disiungitur. Itaque malim κατάκειται scribi: si

cui summo studio parata virtus est, eum, inquit, laudare decet. Similiter Isthm. V, 21. τὶν δ' ἐν Ἰσθμῷ διπλόα θάλλοισ' ἀρετά, Φυλακίδα, κεῖται, Νεμέᾳ δὲ καὶ ἀμφοῖν, Πυθέᾳ τε, παγκρατίου. Sententia eadem Isthm. V, 28.

92. Scribe Πυθῶθεν.

I S T H M. II.

STROPHAE:

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ –́ – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ –́ – –́ ⏑ –
–́ ⏑ –́ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ –́ – –́ ⏑ –́ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – (⏑) – –́ ⏑ –́ –
–́ ⏑ –́ – –́ ⏑ –́ – –́ ⏑ –́ –

EPODI:

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – (⏑) – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ –́ –
–́ ⏑ –́ – –́ ⏑ –́ –
–́ ⏑ –́ (⏑) – –́ ⏑ –́ – –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ –́ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
⏑́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ –́ –

V. 2. In hoc carmine iam vehementer desideramus librorum veterum auxilium. Nec tamen quidquam est, quod coniectura non assequi liceat. Schmidius recte οἵ.

12. Recte Heynius μελιφθόγγου.

16. Recte Aldus ῥῆμ' ἀλαθείας. Nam, vt secundus pes trochaeus esse possit, tamen diphthongus in ἀλα-

θείας non sine magna aurium molestia corripitur. Quare non dubium, quin aliquid exciderit. Ac nisi magnopere fallor, ita scripsit Pindarus:

ῥῆμ' ἀλαθείας ὁδῶν ἄγχιστα βαῖνον.

Ἀλαθείας ὁδὸν dixit etiam Pyth. III, 184.

19. Tollenda interpunctio post ἀείδω.

21. Vide diss. de mens. rhythm. p. 8. Elem. doctr. metr. p. 651. et diss. de metr. Pind. cap. XVI.

33. Certa emendatio est, νεῖμ' ἁπάσαις ἀνίαις. Aeschylus Sept. contra Th. 596.

τοιαῦθ' ὁ μάντις ἀσπίδ' εὔκυκλον νέμων
πάγχαλκον ηὔδα,

vbi in vno libro νωμῶν est.

I S T H M. III et IV.

Mirum foret, si Pindarus, qui tantopere numerorum varietate delectatur, non modo duo carmina eodem metro scripsisset, sed ea etiam ad eumdem misisset victorem. Quae res adeo mihi videtur insolens, vt quidvis potius tentandum, quam disiungenda ista carmina existimem. Accedit et editionis Aldinae, et maior etiam scholiorum auctoritas, inscriptionem et metri expositionem in quarto carmine omittentium. Quapropter aliqua inuestiganda ratio est, qua, si quae sint, quae ista carmina in vnum coniungi prohibeant, solui atque componi possint. Eaque subtiliter exposuit Heynius. Sunt autem haec, primum, quod IV, 6—10. importunius repetantur, quae in epodo tertii carminis dicta erant; deinde, quod in tertio carmine equestris, in quarto pancratii victoria laudetur; denique, quod quae in quarto carmine celebratur victoria, prior fuerit ea, de qua in tertio poeta agit. Ex his primum argumentum eiusmodi est, vt solum per se parum ad rem dirimendam idoneum sit. Nam si languida est et frigida

ista repetitio, quod negari non potest: at alia sunt in Pindaro, quae nescio an magis etiam frigeant. Hic quidem, quo melius ad alia transire posset, adductus fuit, vt paullo ante dicta repeteret. Ita Nem. VI, 57. plane vt hic in quarti carminis principio, *πλατεῖαι*, inquit, *παντόθεν λογίοισιν ἐντὶ πρόςοδοι νᾶσον εὐκλέα τάνδε κοσμεῖν*: quam sententiam etiam ante posuerat v. 55. Similiter etiam in Pyth. V. stropha atque antistropha prima repetitiones quaedam minus necessariae occurrunt. Deinde quod in tertio carmine equestris victoria celebretur, id quidem, vt ipse Heynius fatetur, non magnam vim habet. Nam verba *ἱπποδρομίᾳ κρατέων* v. 21. ad Nemeaeam victoriam spectant, non ad Isthmiam, quae quo certaminis genere parta sit, in tertio quidem carmine nusquam indicatur. Longe grauius vero tertium argumentum est: Isthmiam victoriam, de qua quartum carmen agit, primam videri, tum propter v. 4 et 36. in quo ea laudes gentis Melissi quasi e somno suscitare dicatur, tum quod Nemeaeae, de qua in tertio est, nulla mentio fiat. At hanc difficultatem commoda interpretatione explanare licet. Nam principium quidem quarti carminis,

ἐστί μοι θεῶν ἕκατι
μυρία παντᾶ κέλευθος,
ὦ Μέλισσ', εὐμαχανίαν γὰρ ἔφανας Ἰσθμίοις,
ὑμετέρας ἀρετὰς ὕμνῳ διώκειν,

id sic est intelligendum: non deest mihi materia laudum, quibus maiores tuos ornem. Isthmia enim tua victoria, quae hunc a me hymnum exigit, opportunitatem affert. Quae autem inde a v. 32. dicit, hac Melissi victoria laudes maiorum eius velut e somno suscitari, non sunt eo trahenda, vt intermissae aliquamdiu virtutis eam victoriam nouum quoddam documentum exstitisse censeamus, sed ad carminis impetrationem re-

ferri debent. Quantumuis enim egregias aliquis victorias reportarit, obscurari earum memoriam necesse est, nisi carminibus ad posteritatem pervueniant. Hoc ergo dicit: fama gentis tuae nunc, quum propter Isthmiam victoriam hunc a me hymnum nactus es, veluti e somno expergefacta splendet. Omnia enim, quae deinceps sequuntur, eo spectant, vt poetarum tantummodo carminibus laudem florere ostendat, v. 68 seqq. Ita v. 46. maiores Melissi olim hymnis celebratos fuisse dicit; ita Aiacis gloriam Homero deberi; ita Melissum denique carmine ornandum v. 73. In his vt Nemeaeae victoriae mentionem faceret, necesse non habuit, quoniam hanc ante iam, in iis, quae nunc tertii carminis titulum habent, satis luculenter commemorauerat. Caeterum vltro sese offert coniectura, vnde perturbatio carminis explicari queat. Videtur enim iam antiquissimis temporibus ea carminis pars, quae nunc quarti carminis titulum gerit, a quibusdam exemplaribus abfuisse. Id et inscriptio *ἵπποις* indicat, et quae eius explicandae caussa scholiastes dixit: *πρόσκειται δὲ τῇ ᾠδῇ ἵπποις, διὰ τὸ μὴ δηλοῦν τὸν Πίνδαρον τὸ τοῦ ἀγωνίσματος εἶδος, πότερον κέλητι ἢ τεθρίππῳ· μόνον δὲ ἱπποδρομίᾳ λέγει ἐστεφανῶσθαι.* Post ex aliis exemplaribus integratum carmen fuit: inde omissio in quarto carmine explicationis metrorum atque inscriptionis, ac silentium de ea scholiastae. Metri autem ratio haec est:

STROPHAE:

–́ ∪ –́ – –́ ∪ –́ ⏓
  –́ ∪ –́ – –́ ∪ –́ ⏓
                ∪
–́ ∪ –́ – –́ ∪ ∪ – ∪ ∪ – – –́ ∪ ⏓
      ∪∪
–́ ∪ ∪ — ∪ ∪ – – –́ ∪ –́ ⏓
–́ ∪ ∪ – ∪ ∪ – – –́ ∪ –́ ⏓

-́ υ -́ - -́ υ -́ -
-́ υ υ - υ υ - υ υ - -́ υ -́ ⩡
-́ υ -́ - -́ υ -́ - -́ υ -́ -

ΕΠΟΔΙ:

⏓ -́ υ υ - υ υ - - -́ υ υ ⩡
-́ υ υ - υ υ - ⩡
-́ υ -́ - -́ υ ⩡
- -́ υ -́ - -́ υ -
- -́ υ υ - υ υ - -
-́ υ -́ - -́ υ -́ ⏓
-́ υ -́ - -́ υ -
⏓ -́ υ υ - υ υ -
-́ υ -́ - -́ υ -
- -́ υ -́ - -́ υ -́ - -́ υ ⏓

Carm. III. v. 19. Scribe ἔστι μέν μοι. Vide Elem. doctr. metr. p. 650.

25. Scribe ἅρμασιν.

27. Scribe διέστειχον, quod etiam scholiastes habuit.

Carm. IV. v. 21. Nihil mutandum. Recte enim Schmidius σπεύδειν pro σπεῦδε dictum censet.

29. Vereor ne ἄνθος, quod libri habent, ex aliqua interpretum adnotatione ortum sit. Scholiastae explicatio verisimile reddit, scriptum fuisse:

νῦν δ' αὖ μετὰ χειμέριον
ποικίλων μηνῶν ζόφον
χθὼν ὥτε φοινικέοισιν ἕστηκεν ῥόδοις.

40. Ἀωσφόρος contrahi non potest. Quare necessario scribendum ἑωσφόρος.

45. Scribe ὤπασεν.

55. Recte Aldus et scholia, *τῶν τε γὰρ καὶ τῶν διδοῖ*. *Τύχα* hic non est victoria, sed quiuis euentus certaminum. Hoc enim dicit: qui certamina non adeunt, tacentur; at etiam eorum, qui certant, ignota manet sors, nisi si victoriam adepti sint. Nunc enim hoc, nunc illud dat fortuna, atque interdum etiam inertior victoriam consequitur, quemadmodum Vlixes Aiacem vicit. *Τὰ καὶ τὰ* sunt secundae atque aduersae res, vt alibi apud Pindarum. Commemorat autem haec idcirco, vt excusationem paret Melissi maioribus iis, qui licet non abfuissent a certaminibus publicis, nulla tamen victoria inclaruerant.

57. Requiritur aoristus *ἔσφαλε*.

62. Scribe *Τρωΐανδ' ἔβαν*. Sequitur Homerum Pindarus.

78. Vide ad Viger. p. 939.

88. Scribe *Καδμεῖαν*.

94. Vide ne scripserit, *ναὸν Ποσειδᾶνός σφ' ἐρέπτοντα σχέθοι*, si quidem forma *ἐρέπτειν* genuina videtur: de qua dictum ad Pyth. IV. 427. Confer diss. de metr. Pind. cap. XVI.

112. Scribe *κνισσᾶντι*.

120. Quid illud importunum *τήν*? Scribe *παίδων τε τρίταν*. Nata corruptio e compendio scribendi.

122. Scribe *πολυβούλῳ*.

123. Vide Elem. doctr. metr. pag. 651. et diss. de mens. rhythm. p. 8. ac diss. de metr. Pind. cap. XVI.

ISTHM. V.

STROPHAE:

–́ ∪ –́ – –́ ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ∪́ ∪ ∪ –́ ⏓
–́ ∪ –́ – –́ ∪ ∪ –
–́ ∪ –́ – –́ ∪ ∪ – ∪ ∪ – ⏑

-́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ -
-́ ⏑ -́ - -́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - -
⏑́ ⏑ ⏑ -́ - -́ ⏑ -́ -
-́ ⏑ -́ - -́ ⏑ ⏑ -
-́ ⏑ -́ - -́ ⏑ -́ -

EPODI:

-́ ⏑ -́ - -́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - -
-́ ⏑ -́ - -́ ⏑ -́ - -́ ⏑ -
-́ ⏑ -́ - -́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ -
-́ ⏑ -́ - -́ ⏑ ⏑ (⏑ above)
-́ ⏑ -́ - -́ ⏑ -́ - -́ ⏑ ⏑ -
⏑́ ⏑ ⏑ -́ - -́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - -
-́ ⏑ -́ - -́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - (⏑ above)
-́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - - -́ ⏑ -
-́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - - -́ ⏑ -́ -

V. 1. Vide Elem. doctr. metr. p. 650.

20. Scribe *θνατοῖσιν*. Parum aptum hic metrum Creticus et choriambus. Atque eo non vsum esse Pindarum ostendit librorum lectio v. 74. *ἔκτιξ'*, quae in textum reuocanda est.

43. Recte Pauwius *Πολυδεύκευς*.

47. *Πρότερον* ex interpretatione natum. Scripsisse videtur *πρῶτα μέν*.

53. *Καΐκου* prima longa, vtut excusatum a Boeckhio, tamen suspectum est. Itaque vereor ne alia magis recondita lectio a Pindaro profecta sit, expulsa illa adnotationibus interpretum. Ita enim ille, nisi fallor, scripsit:

τίς ἄρ' ἐσλὸν Τήλεφον
τρῶσεν ἑῷ δορὶ Μυσίαις παρ' ὄχθαις.

Id est ad Mysi amnis ripas, vt apud Aeschylum in Myrmidonibus apud Strabonem XIII. pag. 616. (916.)

scholiasten Hephaestionis pag. 84. (163.) et Macrobium Sat. V. 20.

ἰὼ Κάϊκε Μύσιαί τ' ἐπιῤῥοαί.

Eoque fortasse spectat scholion, *τοῦ τῆς Μυσίας ποταμοῦ Καΐκου παρὰ τὰς ὄχθας.*

60. Recte Boeckhius *κελαδέειν*.

63. Vide Elem. doctr. metr. p. 650.

74. Vide ad v. 20.

75. Habet hic locus, quae merito displiceant. Primum *γυιοδάμαις*, adiectiuum sine substantiuo, quod asperrimum est. Nec quisquam ita pugiles appellauerit. Tum vero illa, *χερσὶ δεξιόν, νόῳ ἀντίπαλον*, quam, quaeso, exilia et tenuia sunt. Haec incommoda omnia euitari interpunctionis mutatione et possunt et debent. Scribe:

αἰνέω καὶ Πυθέαν ἐν γυιοδάμαις
Φυλακίδᾳ πλαγᾶν δρόμον εὐθυπορῆσαι
χερσί, δεξιὸν νόῳ ἀντίπαλον.

ISTHM. VI.

STROPHAE:

– –′ ⏑ –′ – –′ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–′ ⏑ –′ – –′ ⏑ –′ – –′ ⏑ ⏑ ⏓
–′ ⏑ –′ – –′ ⏑ –′ –
–′ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–′ ⏑ –′ – –′ ⏑ –′ ⏓
–′ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –′ ⏑ –′ – –′ ⏑ ⏓
–′ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–′ ⏑ –′ – –′ ⏑ ⏑ ⏓
⏑′ ⏑ ⏑ –′ – –′ ⏑ –′ –
⏑′ ⏑ ⏑ –′ – –′ ⏑ –′ –
–′ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –′ ⏑ ⏓
– –′ ⏑ –′ – –′ ⏑ –′ –

EPODI:

-' υ -' - -' υ υ - υ υ -
-' υ -' - -' υ υ - υ υ - -
-' υ -' - -' υ -' -
-' υ υ - υ υ -
-' υ -' - -' υ -

υ
- -' υ υ - υ υ - - -' υ -' -
-' υ -' - -' υ -' -
-' υ υ - υ υ -
- -' υ -' - -' υ υ - υ υ - - -' υ -
-' υ -' - -' υ υ - υ υ - -' υ -
-' υ -' - -' υ -

V. 5. Scribe *τίν γ' ἄωτον*. Vide de dial. Pind, pag. 13.

7. *Δεσπότᾳ* sic nudum displicet, neque ita scripsit Pindarus. Lege ex Aldinae et Romanae vestigiis *νῦν μῦτε Ἰσθμοῦ δεσπότα*.

10. Recte, puto, Schmidius *τρίτατον*.

23. Recte idem, vt videtur, *ὑψίθρονον αὖ*.

36. Scribe *Πηλέως ἀΐει*. Scholiastes, *κατακούει*. Ac nescio qui factum sit, vt *ἀΰει* non expelleretur, quum in interpretatione tamen omnes cum scholiasta faciant.

42. Perelegante Stephanus *μόχθων*. Tamen etiam scholiastes *μόχθον* habuit, isque recte sic Telamonem ipsum dici putat. Ibidem bene Schmidius *Λαμεδοντίαν*.

52. Vide diss. de mens. rhythm. p. 8.

61. Scribendum videtur, *τοιοῦτόν γ' ἔπος*. Vide diss. de dial. Pind. p. 6.

66. Tollenda interpunctio post *ἀμόν*, et verba sic iungenda; *νῦν σε λίσσομαι παῖδα ἀνδρὶ τῷδε, ξεῖνον ἀμὸν μοιρίδιον τελέσαι*. Expeto, inquit, abs te huic viro filium, qui hospitem meum beatum reddat. Nec v. 68. *τὸν* mutandum puto, quod propterea adhibuit, quia post

mentionem pueri, de quo nunc pergit, haec ξεῖνον ἀμὸν interposuerat. Quare ita iam orationem continuat: illum vero etiam robustum.

78. Recte Boeckhius κέκλετ', etsi male interpretatus. Vide quae dixi ad Pyth. IV. 97.

83. Recte Mingarellus, ἀναγήσασθ' ἀρετάς, vt Nem. X, 35. Vide de dial. Pind. p. 7.

84. Scribendum puto: Φυλακίδᾳ γὰρ ἦλθον, ὦ Μοῖσα, ταμίας. Ὦ hic non bene abest.

90. Scribe μάτρως. Vide de dial. Pind. p. 11.

92. Vide diss. de metris Pindari cap. XVI.

106. Praeclare Heynius, ἀνδράσιν ἀθληταῖσιν.

ISTHM. VII.

STROPHAE:

⏑ ⏑ –' ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – –
⏓ –' ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – –' ⏑ ⏒
– –' ⏑ – ⏓ –' ⏑ ⏑ – ⏑ – –
– –' ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏓
–' – –' ⏑ ⏑ – ⏑ –
– –' ⏑ ⏑ – ⏑ –
⏓ –' ⏑ –' ⏑ ⏑ –
– –' ⏑ –' ⏑ –

EPODI:

–' ⏑ –' ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏒
– –' ⏑ ⏑ – ⏑ –
–' ⏑ ⏑ – –
– –' ⏑ ⏑ – ⏑ –
⏑ ⏑ –' ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – –
– – –' ⏑ ⏑ – ⏑ –
⏓ –' ⏑ ⏑ – ⏑ ⏒
–' ⏑ ⏑ – –' ⏑ – –' ⏑ ⏑ –
–' ⏑ –' ⏑ ⏑ –

V. 18. Recte Heynius ἀνὶκ' ἄρ' ὀρθῷ. Neque hoc asperius sonare visum. Ita in Homerico hymno Cereris 20.

ἰάχησε δ' ἄρ' ὄρθια φωνῇ.

42. Male Matthiae in Obss. crit. ἀμείβων. Scripsit, nisi fallor, Pindarus, λοιγὸν ἀντιτίνων ἐναντίῳ στρατῷ. Deinde v. 43. ἀπὸ nimis remotum ab ἀστῶν, vt cum hoc verbo coniungi possit. Quare ἀστῶν γενεᾷ iungenda arbitror, et ἀπὸ καὶ θανὼν dictum pro καὶ ἀποθανών.

47. Hiatus in verbis Ἀμφιάρηόν τε, εὐανθέα aut excusandus est, aut indicium putandum vitiatae lectionis. Nam continuari numeros certissimum est.

54. Verum est ἁρμόσαις.

71. Vide de dial. Pind. p. 10.

72. Scribe Πύθιον στέφανον. Pyth. X, 40. τυχόντα στεφάνων Πυθίων.

ISTHM. VIII.

⏑ –́ –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ — (⏑⏑)
–́ ⏑ –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑̲
–́ ⏑ –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑̄ –́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑
– ⏑́ ⏑ –́ ⏑ –
–́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
–́ ⏑ –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑̲
⏑ –́ –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑̄ –́ ⏑ ⏑ –
⏑ — (⏑́⏑) –́ ⏑ – ⏑̄

-' ῡ -' υ υ - υ -' -' υ υ -
-' υ -' υ υ υ υ
-' υ -' υ υ -
υ -' -' υ -
υ υ υ -' -' υ υ υ -' υ υ ι υ υ -
-' υ υ - υ υ ⏑̲
ῡ -' υ - υ - υ' υ υ -
-' υ -' υ υ -

V. 4. Scribe, *παρὰ πρόθυρον ἰών, ἀνεγειρέτω κῶμον.* Ita Olymp. VIII, 98. *ἀνεγείρειν μναμοσύναν.*

23. Vide Elem. doctr. metr. p. 712.

26. Haud satis probabilis est Schmidii coniectura. Scripsisse puto Pindarum *ἄρειον ἀεὶ πέλει.*

29. Recte Schmidius *βίου.*

32. Libri quidam *καὶ ταὸν.* Videtur hoc ortum ex coniunctione duarum lectionum *τά* et *τό.* Duplex *χρὴ* non potest aliter defendi, quam vt sententiae illae coniungantur. Sensit hoc Boeckhius, qui tamen non debebat dicere, semel licuisse Pindaro *χρὴ δὲ — χρὴ δὲ* dicere, quum alias *χρὴ μὲν — χρὴ δὲ* dicatur: nam ne semel quidem licet *δὲ — δὲ* ponere, vbi *μὲν — δὲ* requiritur: sed dicendum erat, hic quidem necessario ponendum fuisse *δὲ — δέ.*

39. Recte se habent haec, *Ἀσωπίδων θ' ὁπλόταται.* Duae, inquit, et natu minores filiae. Tum etiam recte Sehmidius, *Ζηνί τε ἄδον βασιλεῖ.*

49. Metra suadent, vt poetam *ἔνεγκε, κοιμᾷ τε* scripsisse putem.

59. Vide de dial. Pind. p. 16.

67. Vide diss. de dial. Pind. p. 9. Verius tamen videtur, scribi *ἐπάκουσαν.*

75. Scribendum videtur *Διί τε μισγομέναν,* vt *Διὶ* monosyllabum sit. *Τὲ* sequente *ῆ.* Plato in Symposio

VII, 7. οὐκ ἔστιν ὅπως ἂν ἄμεινον οἰκήσειαν τὴν ἑαυτῶν, ἢ ἀπεχόμενοι πάντων τῶν αἰσχρῶν, καὶ φιλοτιμούμενοι πρὸς ἀλλήλους. Iliad. II, 289.

81. Scribe, χεῖρας Ἄρεϊ ἐναλίγκιον.

84. Quod Boeckhius dedit, Πηλέϊ θεόμορον ὀπάσαι γάμον Αἰακίδᾳ τὸ γέρας, eo sensu, quo ipse accepisse videtur, soloece dictum est: is sensus autem, quo non est soloece dictum, alienus ab hoc loco est. Scribendum videtur: Πηλέϊ γάμου θεόμορον ὀπάσσαι γέρας Αἰακίδᾳ, siue mauis permutatis duorum vocabulorum sedibus, γέρας θεόμορον ὀπάσσαι γάμου Αἰακίδᾳ.

87. Vide de dial. Pind. p. 13.

89. Scribe εὐθύ.

102. Scribe, ξύν' ἀλέγειν. Ξυνά, vna.

105. Recte Schmidius, νεαρὰν ἔδειξαν.

124. Vide de dial. Pind. p. 7.

125. Dele γέ. Quae sequuntur, sic corrigenda:

ἀλλά οἱ παρά τε πυρὰν τάφον θ' Ἑλικώνιαι
παρθένοι
σταν, ἔπι θρῆνόν τε πολύφαμον ἔχεαν.

129. Vide de dial. Pind. p. 7.

136. Corrige,

γέραιρέ τέ μιν, ὃς Ἴσθμιον ἂν νάπος
Δωριων ἔλαχεν σελίνων.

Ita Isthm. III, 17. ἐν βάσσαισιν Ἰσθμοῦ. Ἔλαχεν σελίνων, vt Olymp. XIV, 1. Καφισίων ὑδάτων λαχοῖσαι, et apud alios saepius.

151. Scribe πρὶν ἐδέκεθ' ὃν αἰνεῖν.

Quum nuper Prisciani opera minora, quae eo ipso tempore ab Lindemanno, rectore scholae Torgauiensis, nouis curis expolita imprimebantur, inspicerem, vidi in

fragmentis, quae Priscianus in libello de metris comicis ex Heliodoro affert, tria esse, quae ad mentem Heliodori Priscianique, certiore reperta codicum scriptura, iam facilius corrigi possent. Eas correctiones nolebam in hac repetita editione Pindari desiderari. Ac primus ex illis versibus, qui emendatione indigeat, hic est, qui ita scribi debet:

τροχὸν μέλος. ταὶ δὲ Χείρωνος ἐντολαί.

Nam tertio tantum et quarto pede laborare hunc versum dicit Priscianus, non etiam secundo. Caeterum Heliodorus, et hunc et caeteros trimetros esse iambicos putans, miram prodit imperitiam. Metrum huius versus hoc est:

υ -́ υ - -́ υ - -́ υ - υ -

Eoque metro etiam secundus est, qui ita scribendus:

ἐν δασκίοισιν πατήρ. νηλεεῖ νόῳ δ'.

Tertius autem sic emendandus est:

δ' οὐδὲν προςαιτέων ἐφθεγξάμαν ἔτι.

Is hoc metro est:

ῡ -́ υ - υ - | ῡ -́ υ - υ -

nisi forte, contractione facta, hos numeros habuit:

ῡ -́ υ - - | ῡ -́ υ - υ -

ORDO EORVM

QVAE IN HAC EDITIONE SVNT COMPREHENSA.

VOLVMEN I.

Praefatio:

de huius editionis consilio;

de Pindaricae lectionis fontibus et riuulis; e priore editione, emendata et aucta; nec non de potioribus virorum doctorum studiis in Pindaro collocatis inde a priore editione.

Vita Pindari per annos digesta, cum notatione victoriarum, quae eius carminibus celebratae sunt, probabili.

Carmina Pindari cum notatione victoriarum et annorum, ad quos eae probabiliter referri possunt.

Pindari Carmina cum lectionis varietate et adnotationibus.

VOLVMEN II.

Pars I. Pindari Carmina ex interpretatione latina emendatiore, et Scholia in Olympia vetera et recentia.

Pars II. Scholia in Pythia, Nemea et Isthmia.

Volumen III.

Pars I. *Carminum Pindaricorum Fragmenta olim a Io. Gottl. Schneidero collecta, nunc iterum digesta et aucta, cum praefatione.*

Godofredi Hermanni Dissertationes Pindaricae.

Pars II. *Indices tres:*

primus, vocum et locutionum, quae in Pindari Odis et Fragmentis continentur;

alter, nominum propriorum;

tertius, scriptorum in Scholiis ad Pindarum excitatorum.
